

ДЖЕЙМС РОЛИНС КЛЮЧЪТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Част 6 от „Сигма Форс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

На мама, с цялата ми любов

БЛАГОДАРНОСТИ

Всички автори се нуждаят от солидна подкрепа. Без нея не би съществувала основата, върху която да се гради. И аз не съм изключение. Искам да се възползвам от възможността да благодаря на онези, които бяха моята опора през последните години. На първо място ще спомена групата критици, благодарение на които продължавам да бъда все така откровен и продуктивен — Пени Хил, Джуди Прей, Дейв Мъри, Каролин Уилямс, Крис Кроув, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Сали Барнс, Дени Грейсън, Ленард Литъл, Кати Л’Еклуз и Скот Смит. Особено благодаря и на Стив Прей за неограничената помощ с картите и плановете. Извън тази група ще спомена Каролин Макрей и Дейвид Силвиън, които останаха до мен през най-добрите и най-лошите моменти. Специално благодаря на Чери Макартър за многогодишната му помощ с истории, статии и гърмящи неща. И защото съм длъжен (тъй като ме принуждава да го напиша), искам да благодаря на Стив Бери за някои ключови съвети във връзка със сюжета, като с готовност признавам, че той е страхотен писател и още по-страхотен приятел. И накрая, специални благодарности на четиримата, помогнали на всички нива на създаването на този роман — на издателката ми Лиса Кош и колегата ѝ Уенди Лий, както и на агентите ми Ръс Гейлър и Дени Барър. Те са моята истинска основа. И, както винаги, трябва да подчертая, че всички фактологични и други грешки в тази книга падат изцяло и единствено върху моите плещи.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

През 11 в. крал Уилям Английски (Вилхелм Завоевателя) поръчал изчерпателно проучване на кралството си. Резултатите били записани в обемиста книга, озаглавена „Книга на сметките“^[1]. Това е едно от най-подробните описания на живота през Средновековието. Повечето историци приемат, че мащабното преброяване е било направено с цел да се уточнят данъците, които да се събират от населението, макар това да не е съвсем сигурно. Около проучването все още има много загадки — например защо е било поръчано толкова бързо и защо някои населени места неясно по каква причина са отбелязани с една латинска дума, означаваща „опустошен“. Поради необичайността на преброяването и голямата му точност, хората от онова време кръстили тома с обезпокоителното име „Книга на Страшния съд“.

През 12 в. един ирландски католик, Маел Маедок, който покъсно ще стане известен като св. Малахия, получил видение, докато пътувал на поклонение в Рим. По време на екстатичния си транс бил дарен с познание за всички папи, които ще заемат престола до края на света. Това внушително изброяване (загадъчно описание на 112 папи) било записано и пазено в архивите на Ватикана, но книгата изчезнала, за да се появи отново през 16 в. Някои историци смятат, че преоткритият ръкопис най-вероятно е фалшификат. Въпреки това през изминалите векове описанията на папите се оказали странно точни; това се отнася и за сегашния глава на Римокатолическата църква папа Бенедикт XVI. В пророчеството на св. Малахия сегашният папа е споменат като *De Gloria Olivae*, или Тържеството на маслината. Символът на Ордена на св. Бенедикт, от който папата е избрал името си, наистина е маслинена клонка. Но най-обезпокоително от всичко е, че Бенедикт XVI е сто и единадесетият папа. И според това необяснимо точно пророчество края на света ще настъпи при неговия приемник.

[1] Името на книгата (Domesday Book) идва от староанглийската дума *dom* (счетоводство, преброяване), от която произлиза съвременната *doom* (съдба, орис, Страшен съд) — Б.пр. ↑

НАУЧНИ БЕЛЕЖКИ

За периода 2006 — 2008 г. една трета от пчелите в Съединените щати (както и в по-голямата част от Европа и Канада) изчезнаха. Доскоро пълните кошери най-неочаквано бяха намерени празни, сякаш обитателите им просто са отлетели някъде. Явлението си спечели името „Разпадане на колониите“ (Colony Collapse Disorder, CCD). Това масово и загадъчно изчезване стана повод за появата на сензационни заглавия и страхове. Какво всъщност се случва с пчелите?

Отговорът се намира на страниците на този роман... И най-страшното е, че той е верен.

При нечувани гонения начело на Светата римска Църква ще застане Петър Римлянина, който ще пасе стадото си през много злочестини; по негово време градът на седемте хълма ще бъде унищожен и страховитият Съдия ще съди хората.

Пророчество на св.
Малахия, 1139 г.

Производителността на населението е безкрайно по-голяма от способността на земята да осигури прехраната на човека.

Томас Малтус, „Есе за законите на населението“, 1789 г.

Най-доброто време да се купува е когато по улиците тече кръв.

Барон Нейтън
Ротшилд, най-богатият
човек на 19 в.

*Пролетта на 1086 г.
Англия*

Първият знак бяха гарваните.

Докато теглената от кон каруца трополеше по изровения път между засетите с ечемик ниви, ятото се вдигна на черен рояк. Гарваните полетяха панически в утринната синева, но това не бе обичайният полет на подплашени птици. Въртяха се и се спускаха стремително надолу, преобръщаха се и пляскаха с криле. Сблъскваха

се един с друг и се сипеха от небето. Малките им телца тупваха на пътя, потръпваха в коловозите. Крилете им пърхаха слабо.

Но най-тревожното от всичко бе пълната тишина.

Никакво грачене, никакви писъци.

Само трескавият плясък на криле, следван от тихия удар на покрити с пера тела в твърдата земя и натрошените камъни.

Коларят се прекръсти и дръпна поводите. Очите под тежките клепачи се загледаха в небето. Конят тръсна глава и изпръхтя в сутрешния мраз.

— Продължавай — обади се пътникът отзад. Мартин Бор, най-младият от кралските следователи, беше изпратен тук по тайната заповед на самия крал Уилям.

Сгушен в тежкото си наметало, Мартин си спомни писмото, запечатано с големия кралски печат. Обременен от цената на войната, крал Уилям бе пратил из страната десетки пълномощници, за да направят опис на земите и имотите в кралството. Всичко това бе събрано в чудовищен том, наречен Книга на сметките, съставен от един-единствен книжник и написан на тайнствена форма на латинския. Целта на описанието бе да се определят съответните данъци, дължими на Короната.

Поне така се твърдеше.

Някои заподозряха, че за подобно мащабно проучване има някаква друга причина. Сравняваха книгата с библейското описание на Страшния съд, според което Бог имал записани всички човешки дела в Книгата на живота. Така мълвата започна да нарича резултата от преброяването Книга на Страшния съд.

Мълвата се оказа по-близка до истината, отколкото се предполагаше.

Мартин беше прочел запечатаното писмо. Беше наблюдавал самотния писар, който прилежно записваше резултатите на кралските пълномощници в голямата книга. А след това видя как книжникът изписва с червено мастило една-единствена латинска дума.

Vastare.

Опустошен.

Много райони бяха отбелязани с тази дума — така се означаваха земите, опустошени от война или грабежи. Но две от вписванията бяха направени изцяло с алено мастило. Едното бе за пуст остров между

бреговете на Ирландия и Англия. В момента Мартин приближаваше другото място. Кралят му бе заповядал да проучи положението. Той се беше закълел да пази тайна и бе получил трима помощници. В момента те язدهа зад каруцата.

Коларят подръпна поводата, за да накара огромния дорест кон да ускори ход. Колелата на каруцата прегазваха треперещите тела на гарваните, трошаха кости и пръскаха кръв.

Стигнаха билото и пред тях се ширна богата долина. Под възвишението се бе сгушило малко селце с каменно имение в единия край и островърха църква в другия. Останалата част от селището се състоеше от колиби и дълги къщи със сламени покриви, както и от дървени кошари и малки гълъбарници.

— Това е прокълнато място, господарю — каза коларят. — Помни ми думата. Не чума е върлувала тук.

— Точно това сме дошли да проверим.

На една левга зад тях стръмният път бе затворен от кралската войска. Никой не се допускаше да премине, но това не бе попречило из съседните села и чифлици да плъзнат слухове за странни смъртни случаи.

— Прокълнато — отново промърмори мъжът и подкара каруцата към селото. — Чух, че навремето тези земи принадлежали на келтските неверници. Били свещени според езическите им вярвания. Камъните им още могат да се намерят из горите по ей ония възвишения.

Изсъхналата му ръка посочи хълмовете, издигащи се високо към небето. Между дърветата пълзяха мъгли и превръщаха зелените гори в мрачни обиталища на сивото и черното.

— Те са проклели това място, дума да няма. Те са донесли злата орис на онези, които носят кръста.

Мартин Бор не обръщаше внимание на подобни суеверия. Беше на тридесет и две години и бе учил при най-добрите умове от Рим до Британия. И беше дошъл тук с вещи хора, за да открие истината.

Обърна се назад, махна на спътниците си да продължат към малкото селце и тримата препуснаха в лек галоп. Знаеха задълженията си. Мартин ги последва по-бавно, като оглеждаше и преценяваше всичко, покрай което минаваха. Изолираното в планинската долина селище беше записано под името Хайглен и бе известно в района с

грънците си, изработени от глината, събирана от горещите извори, които допринасяха за мъглите в горите наоколо. Твърдеше се, че начинът на изпичане и съставът на глината за съдовете били строго пазени тайни, известни единствено на местните майстори.

А сега тези тайни бяха изгубени завинаги.

Каруцата се друсаше по пътя покрай още насаждения — ръж, овес, боб, редове зеленчуци. Някои от нивите носеха следи от скорошна жътва, други като че ли бяха предадени на огъня.

„Нима селяните са заподозрели истината?“

Докато се спускаха към долината, покрай пътя се появили кошари с високи огради, които донякъде скриваха ужаса от другата страна. Подутите трупове на стотици овце образуваха цели могили по обраслите ливади. По-близо до селото започнаха да се появяват свине и кози, проснати, с хлътнали очи, оставени да лежат там, където са умрели. В една нива лежеше кокалест вол, все още запрегнат в ралото.

Наближаваха центъра, а селото си оставаше все така притихнало. Не ги посрещна лай на куче, не се чу кукуригане на петел, нито рев на магаре. Църковната камбана не зазвъня и никой не извика на непознатите пътници.

Над цялото село тегнеше пълна тишина.

Както щяха да открият, повечето мъртъвци все още лежаха в домовете си — явно накрая са били твърде слаби, за да излязат навън. Един от труповете обаче лежеше проснат на мегдана, недалеч от каменните стъпала на господарската къща. Човекът изглеждаше така, сякаш току-що е паднал, сякаш се е спънал по стълбите и си е счупил врата. Но дори от високата каруца Мартин забеляза съсухрената кожа върху костите, кухите очи, потънали дълбоко в черепа, изтъняването на крайниците.

Пораженията бяха същите като при животните в полята. Сякаш цялото село бе подложено на обсада и бе измряло от глад.

Чу се чаткане на копита и Реджиналд спря коня до каруцата.

— Хамбарите са пълни — каза той и отри ръце в гащите си. Високият, покрит с белези мъж бе ръководил кампаниите на крал Уилям в Северна Франция. — Намерих плъхове и мишки в зърнохранилищата.

Мартин го погледна.

— Мъртви като всичко останало. Точно като на онзи прокълнат остров.

— Но ето че опустошението е стигнало и до нашите брегове — промърмори Мартин. — Навлязло е в земите ни.

Именно затова бяха пратени тук, затова пътят беше заварден и групата им се бе заклела да пази тайна.

— Жерар намери добър труп — каза Реджиналд. — По-пресен от повечето. На момче. Отнесе го в ковачницата. — Тежката му ръка посочи една дървена постройка с висок каменен комин.

Мартин кимна и слезе от каруцата. Трябваше да знае със сигурност и имаше само един начин да разбере. Работата му като кралски следовател бе да научи истината от мъртвите. Макар че засега смяташе да остави най-кървавата работа на френския касапин.

Приблужи отворената врата на ковачницата. Жерар стоеше приведен над студената пещ. Французинът бе служил в кралската войска, където бе рязал крайници и бе правил всичко по силите си, за да запази живота на войниците.

Беше разчистил тезгяха в центъра на ковачницата и вече бе съблякъл момчето и го бе вързал за него. Мартин впери поглед в бледата изтощена фигура. Собственият му син бе горе-долу на същата възраст, но смъртта бе състарила горкото селско момче и го бе направила да изглежда много по-съсухрено, отколкото подобаваше за неговите осем или девет години.

Докато французинът приготвяше ножовете, Мартин огледа момчето по-подробно. Ощипа кожата и забеляза липсата на тлъстина под нея. Разгледа напуканите устни, люпещата се кожа по главата, където косата беше опадала, подутите глезени и стъпала; най-много внимание обаче обърна на изпъкналите кости и прокара длани по тях, сякаш се мъчеше да разчете карта с пръсти — ребра, челюст, очници, таз.

Какво се беше случило?

Знаеше, че истинските отговори лежат по-дълбоко.

Жерар пристъпи към масата с дълъг тънък нож в ръка.

— Ще се захващаме ли за работа, monsieur?

Мартин кимна.

След четвърт час трупът на момчето лежеше на масата като изкормено прасе. Разрязаната от слабините до глътката кожа бе

издърпана настрани и закована за дървото. Подутите розови вътрешности лежаха сплетени в кървавочервената кухня. Под ребрата изпъкваше кафеникавожълт черен дроб, прекалено голям за толкова малко тяло, особено за момче, станало само кожа и кости.

Ръцете на Жерар потънаха в студения корем на момчето.

Стоящият от другата страна Мартин докосна челото си и мислено се помоли за прошка за това прегрешение. Но вече бе твърде късно да получат прошка от момчето. Трупът му можеше единствено да потвърди най-големите им страхове.

Жерар измъкна еластичния бял стомах, от който висеше подут лилав далак. Ловко го отрязва и го пусна на масата. Още един разрез и стомахът зейна отворен. Сякаш от някакъв противен рог на изобилието по дъските се изсипа гъста зелена смес от несмян хляб и зърно.

Разнесе се тежка воня. Мартин прикри устата и носа си с длан — не заради нея, а заради ужасната истина.

— Момчето е умряло от глад, това е ясно — каза Жерар. — Но с пълен стомах.

Смразен, Мартин отстъпи назад. Доказателството беше налице. Трябваше да изследват и други, за да са сигурни. Но смъртта изглеждаше същата като на острова, отбелязан в Книгата на сметките с червено мастило като „опустошен“.

Впери поглед в изкорменото момче. Това бе тайната причина да се наложи проучването. Целта му бе да се намери този мор в страната и да бъде ликвидиран, преди да се е разпространил. Смъртните случаи бяха същите като на онзи самотен остров. Жертвите като че ли се бяха тъпкали с храна, но въпреки това бяха умирали от глад, без да извлекат сила от погълнатото.

Трябваше му свеж въздух и излезе навън на слънце. Загледа се в тучните зелени хълмове. Подухна ветреца и засушна в нивите с ечемик, овес, пшеница и ръж. Мартин си представи отнесен в океана човек, който умира от жажда, заобиколен от вода, която не става за пиене.

Това тук беше същото.

Потръпна под немощното слънце. Искаше му се да е колкото се може по-далеч от тази долина. Отдясно, от другия край на селския мегдан, се чу вик. Някаква облечена в черно фигура стоеше пред отворена врата. За миг Мартин се уплаши, че това е самата Смърт, но

след това фигурата махна с ръка и развали илюзията. Бе абат Орен, също член на групата и игумен на манастира Келс в Ирландия. Стоеше на входа на селската църква.

— Ела да видиш! — извика абатът.

Мартин се запрепъва към него. Беше повече рефлекс, отколкото съзнателно движение. Не искаше да се връща в ковачницата. Щеше да остави момчето на грижите на френския касапин. Прекоси мегдана, изкачи стъпалата и застана до католическия монах.

— Какво има, абат Орен?

— Богохулство — изсъска ирландецът и влезе в черквата. — Да поругаят по такъв начин това свято място. Нищо чудно, че всички са били покосени.

Мартин забърза след него. Абатът бе слаб като скелет и приличаше на призрак в прекалено широкия си пътен плащ. Той бе единственият от цялата група, който бе посетил острова срещу ирландското крайбрежие и бе видял същото опустошение и там.

В неугледната църква бе мрачно, пръстеният под бе покрит с тръстика. Нямаше пейки, покривът бе нисък, с тежки греди. Единствената светлина идваше през двата високи тесни прозореца в дъното. Прашните лъчи падаха върху олтара, който представляваше една-единствена каменна плоча. Явно отгоре ѝ бе имало покривало, но сега то лежеше захвърлено на земята, най-вероятно от монаха, докато беше търсил.

Абат Орен отиде до олтара и посочи с трепереща ръка голия камък. Раменете му се тресяха от гняв.

— Богохулство — повтори той. — Да изрязват езически символи в дома на нашия Господ.

Мартин се приближи и се наведе над олтара. Камъкът бе украсен със слънца и спирали, кръгове и странни усукани фигури, несъмнено езически.

— Защо им е на тези набожни хора да извършват подобен грях?

— Не мисля, че това е дело на селяните — рече Мартин.

Прокара длан по олтара. Усети под пръстите си старостта на знаците, износените ръбове на изрязаните фигури. Определено бяха много стари. Мартин си спомни твърдението на коларя, че мястото било прокълнато, че било свещено за старите келти и че гигантските им камъни още можели да се открият скрити в мъгливите гори горе.

Изправи се. Явно един от тези камъни бе домъкнат в Хайглен, за да се използва като олтар в селската църква.

— Ако не са го направили те, тогава как ще обясниш това? — попита абатът. Отиде до стената зад олтара и обгърна с жест големия знак върху нея. Беше нарисуван скоро — с кръв, ако можеше да се съди по ръждивия цвят. Представляваше кръг, прерязан от кръст.

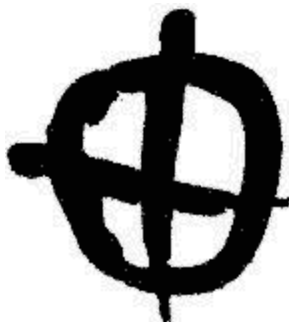
Мартин беше виждал подобни знаци върху надгробни камъни и стари руини. Това бе свещен символ на келтските жреци.

— Езически кръст — каза той.

— Намерихме същия и на острова, бележеше всяка врата.

— Но какво означава това?

Абатът докосна сребърния кръст на гърдите си.

— Точно както се боеше кралят. Змиите, които напълнили Ирландия и били прогонени от свети Патрик, са дошли до нашия бряг.

Мартин знаеше, че абатът няма предвид истинските змии от полето, а езическите жреци, които носели извити като змии тояги — друидите, водачите на старите келти. Свети Патрик покръстил езичниците или ги прогонил от Ирландия.

Но това бе станало преди шест столетия.

Мартин се обърна към вратата и се загледа в мъртвото село. Думите на Жерар отекнаха в главата му. „Момчето е умряло от глад с пълен стомах“.

Всичко това беше безсмислено.

— Това село трябва да бъде изгорено — промърмори абатът зад него. — И земята да се посипе със сол.

Мартин кимна, но тревогата в гърдите му растеше. Нима огънят наистина можеше да унищожи онова, което бе извършено тук? Не можеше да каже, но в едно беше сигурен.

Ужасът съвсем не беше свършил.

Настояще

8 октомври, 23:55

Ватикан

Отец Марко Джовани се скри в тъмната каменна гора.

Огромните мраморни колони поддържаха покрива на базиликата „Св. Петър“ и разделяха пода ѝ на капели, гробници и ниши. Произведения на големи майстори изпълваха святото място — Микеланджеловата „Пиета“, балдахинът на Бернини, бронзовата статуя „Св. Петър на трон“.

Марко знаеше, че не е сам в каменната гора. Имаше и ловец, който го дебнеше, най-вероятно в дъното на храма.

Преди три часа беше получил вест от свой колега археолог и някогашен наставник от Григорианския университет в Рим, който също служеше на Църквата. Искеше да се срещнат тук в полунощ.

Това обаче се оказа капан.

Опрял гръб на колоната, Марко притискаше с длан лявата си страна, за да спре кървенето. Бяха го прободили до ребрата. Горещата течност се лееше между пръстите му. Лявата му ръка стискаше доказателството, от което се нуждаеше — стара кожена чантичка, малко по-голяма от портмоне.

Раздвижи се да надникне в централния кораб и кръвта потече по-силно и закапа по мраморния под. Не можеше да чака повече — рискуваше да изгуби твърде много сили. Помоли се наум, отблъсна се от колоната и се затича към папския олтар. Всяка тежка стъпка бе като ново пробождане отстрани. Марко не беше ранен от нож. Стрелата бе разсякла плътта му и се бе забила в съседната пейка. Къса дебела черна стрела. Стоманена стрела за арбалет. Беше я разгледал от скривалището си. В основата ѝ светеше малък червен диод, приличаше на някакво огнено око в тъмното.

Нямаше представа как да постъпи, така че просто побягна, като се мъчеше да се привежда възможно повече. Знаеше, че най-вероятно ще умре, но тайната, която държеше, бе по-важна от живота му. Трябваше да издържи, докато стигне изхода, да намери някой от

патрулиращите швейцарски гвардейци и да прати вест до Светия престол.

Тичаше, без да обръща внимание на болката и ужаса.

Папският олтар бе право пред него. Бронзовият балдахин, дело на Бернини, се крепеше на усуканите си колони. Марко мина от лявата му страна и се затича към трансепта. Видя масивния монумент на Александър VII и скритата под него врата.

Това бе изходът към площад „Св. Марта“.

Само да...

Ударът малко над пъпа сложи край на всичките му надежди. Той отстъпи крачка назад и погледна надолу. Не юмрук го беше улучил. От корема му стърчеше стоманена стрела с пластмасово оперение. Болката дойде миг по-късно, подобно на експлозия. Също като предишната, тази стрела също имаше светецо огнено око. Диодът се намираще в четвъртито гнездо в основата ѝ.

Марко се запрепъва назад. Сенките край вратата се раздвижиха и разкриха фигура, облечена в пъстрата униформа на швейцарски гвардеец — несъмнена дегизировка. Убиецът свали арбалета и пристъпи от покритата врата, където бе дебнал в засада.

Марко отстъпи към олтара, за да побегне обратно през централния кораб. И тогава видя втората фигура в гвардейска униформа. Мъжът се наведе край пейката и измъкна забилата се в нея стрела.

Обхванат от ужас, заглушаващ болката в корема, Марко се обърна към десния трансепт, но и този изход беше препречен. От сенките на изповедалнята излезе трета фигура и вдигна арбалета си.

Беше в капан.

Базиликата имаше формата на кръст и три от раменете му бяха блокирани от убийци. Оставаше му само един път за бягство. Към апсидата, върха на кръста. Но там нямаше изход.

Въпреки това Марко забърза към нея.

Отпред се издигаше катедрата на св. Петър, позлатен монумент със светци и ангели, където се намираще дървеното кресло на апостола. Над него през един овален прозорец от алабастр се виждаше Светият Дух в образа на гълъб.

Но прозорецът бе тъмен и не предлагаше надежда.

Марко му обърна гръб и се огледа. От лявата му страна се намираше гробницата на Урбан VIII. Над мраморната крипта на папата се издигаше статуята на Мрачния жътвар в образа на скелет, възвестяващ участта на всички хора... и неговата собствена също.

— *Lilium et Rosa* — прошепна Марко на латински.

Лилията и розата.

През дванадесети век един ирландски светец, Малахия, получил откровение за всички папи от неговото време до края на света. Според видението му общият им брой щял да бъде 112. Малахия описал всеки един с кратка загадъчна фраза. Урбан VIII, роден пет столетия след смъртта на Малахия, бил наречен „лилията и розата“. И също като всички подобни пророчества, описанието се оказало точно. Папа Урбан VIII се родил във Флоренция, чийто герб е червена лилия.

Но най-тревожното бе, че сегашният папа беше предпоследен от списъка на св. Малахия. Според пророчеството следващият глава на Църквата щеше да е онзи, който ще види края на света.

Марко никога не бе вярвал на подобни неща. Но сега, когато пръстите му стискаха здраво малката кожена чанта, се запита колко ли близко се намира човечеството до Армагедон.

Чуха се стъпки. Някой от убийците приближаваше. На Марко му оставаше време само за един-единствен ход.

Действаше бързо. Притиснал раната, за да не оставя кървава диря, Марко пристъпи настрани, за да скрие онова, което трябваше да бъде запазено. След това се върна в центъра на апсидата. Не му оставаше друго освен да падне на колене и да зачака смъртта си. Стъпките приближаваха. Появи се някакъв мъж, спря и се огледа.

Не беше от убийците.

Не беше дори непознат.

Марко изстена и привлече вниманието му. Мъжът се вцепени от изненада, после забърза към него.

— Марко?

Марко бе твърде слаб, за да се изправи на крака, и можеше само да се взира в него, разкъсван между надеждата и подозрението. Но когато мъжът се втурна към него, стана ясно, че го движи единствено загрижеността. Това бе някогашният преподавател на Марко, човекът, с когото имаше среща.

— Монсенъор Верона... — изпъшка Марко, загърбил всякакви подозрения, убеден дълбоко в себе си, че този човек никога не би го предал. Вдигна празната си ръка. Другата стискаше оперения край на стрелата, която стърчеше от корема му.

Краткото примигване го накара да погледне надолу. Пред очите на Марко червеният диод внезапно засвети в зелено.

„Не...“

Експлозията го помете по мраморния под. Тялото му остави след себе си дияр от кръв, дим и вътрешности и спря чак в подножието на олтара. Очите му се вдигнаха към извисяващия се позлатен монумент.

В ума му смътно се оформи име.

Petrus Romanus.

Петър Римлянина.

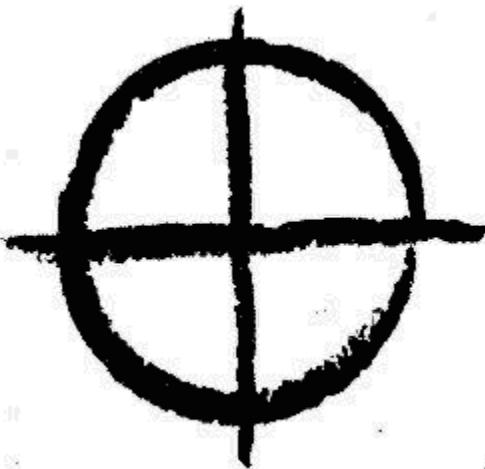
Това бе последното име от пророческия списък на св. Малахия, човекът, който ще наследи сегашния Свети отец и ще стане последният папа на света.

С провала на Марко тази нощ тази участ не можеше да бъде предотвратена.

Зрението му помръкна. Ушите му престанаха да чуват. Нямаше сили да говори. Легнал на едната си страна, Марко се вираше от апсидата към гробницата на папа Урбан и бронзовия скелет, издигащ се от криптата. Беше закачил малката чантичка, която бе съхранявал толкова дълго, на кокалестия му пръст. Представи си древния символ, гравирани в кожата.

В чантичката се съдържаха единствената надежда за света.

Замоли се с последния си дъх това да е достатъчно.

ПЪРВА ЧАСТ

СПИРАЛАТА И КРЪСТЪТ

ВТОРНИК, 9 МАЙ — ЗА НЕЗАБАВНО ПУСКАНЕ

ВИАТУС ОБРЪЩА ПОГЛЕД КЪМ ГЛОБАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ НА ИЗХРАНВАНЕТО

ОСЛО, НОРВЕГИЯ (БИЗНЕС ТЕЛЕГРАФ) — „Виатус Интернешънъл“, една от водещите нефтохимически компании в света, днес обяви създаването на своя нов Отдел за биоинженерни проучвания.

Мисията на новия отдел е да разработи технологии, които ще увеличат земеделската продукция, за да се отговори на растящата в световен план нужда от храна и гориво, каза Ивар Карлсен, главен изпълнителен директор на „Виатус Интернешънъл“.

„С основаването на новия отдел — каза Карлсен — нашата компания смята да посрещне това предизвикателство с всичките свои ресурси, което е своеобразен Проект Манхатън в земеделието. Провалът не е вариант — нито за компанията, нито за света“.

През последните години патентованите технологии на компанията за хибридизация и генно модифициране увеличиха добивите на пшеница, царевица и ориз с 35 процента. Карлсен посочи, че „Виатус“ очаква да удвои този резултат в рамките на следващите пет години.

Карлсен обясни необходимостта от новия отдел в програмната си реч на Световната конференция по изхранването в Буенос Айрес. Позовавайки се на данни на Световната здравна организация, той отбеляза, че една трета от населението на планетата е изправена пред глад.

„Намираме се в глобална продоволствена криза — каза той. — Най-силно са засегнати страните от Третия свят. Навсякъде избухват гладни бунтове, които допълнително дестабилизируют и без това опасни райони по света“.

Осигуряването на храна, посочи Карлсен, е станало по-важно от нуждите от нефт и вода и се е превърнало в една от най-големите кризи и предизвикателства на новото хилядолетие. „Както от хуманитарна гледна точка, така и от загриженост за световната сигурност, за нас е жизненоважно да увеличим производството на храна чрез новите достижения в областта на биотехнологиите“.

Водещ в нововъведенията в земеделието: „Виатус Интернешънъл“ е една от най-големите компании със седалище в Осло, Норвегия. Основана през 1802 г., тя доставя продукти в 180 страни по целия свят, като повишава качеството на живот чрез своите проучвания и иновации. Акциите ѝ на Нюйоркската фондова борса се продават със символа VI. Името „Виатус“ произлиза от латинските думи *via*, път, и *vita*, живот.

1.

*9 октомври, 04:55
Мали, Западна Африка*

Стрелбата изтръгна Джейсън Горман от дълбокия сън. Нужен му бе още миг, за да си спомни къде се намира. Беше сънувал как плува в езерото до вилата на баща си в северната част на щата Ню Йорк. Но мрежата против комари над походното легло и пустинният студ преди зазоряване го захвърлиха обратно в настоящето.

Заедно с писъците.

С разтуптяно сърце изрита тънката завивка и се освободи от мрежата. В палатката на Червения кръст цареше непрогледна тъмнина, но проблясващите през импрегнираните стени огнени точки бележеха престрелката някъде на изток от бежанския лагер. Появиха се нови пламъчета, затанцуваха и по четирите страни на палатката.

„О, Господи...“

Джейсън знаеше какво става. Беше инструктиран, преди да замине за Африка. През изминалата година няколко бежански лагера бяха атакувани и хранителните им запаси бяха ограбени от въстаническите сили на туарегите. Цената на ориза и царевицата се бе утроила и столицата на Република Мали бе парализирана от бунтове. Храната се бе превърнала в новото злато в северните окръзи на страната. Три милиона души бяха изправени пред гладна смърт.

Именно затова беше дошъл тук.

Баща му спонсорираше експерименталната ферма, която заемаше двадесет и пет хектара северно от лагера, финансирана от „Виатус“ и ръководена от биоинженери и генетици от университета Корнел. Имаха опитни полета за генномодифицирани култури, пригодени към сухите почви на района. Първата реколта бе събрана едва миналата седмица и бе пораснала само с една трета от нормално необходимата за напояване вода. Явно вестта бе стигнала до неподходящи уши.

Излетя бос от палатката. Все още бе облечен в късите панталони и широката риза, с които се бе строполил в леглото снощи. В мрака

преди зазоряване огънят от оръжията бе единствената светлина.

Генераторите явно бяха извадени от строя.

Автоматичната стрелба и писъците отекваха в мрака. Навсякъде се мятаха тъмни силуети, бежанците тичаха панически, но бягството им беше хаотично, непрекъснато менеше посоката си. Гърмежите на карабини и стакатото на автоматите се чуваха от всички страни и никой не знаеше в каква посока да се спасява.

Джейсън знаеше.

Криста все още беше в изследователската лаборатория. Преди три месеца се бе запознал с нея в Щатите по време на инструктажа. Беше започнала да дели с него мрежата против комари едва миналия месец. Снощи обаче беше останала на работа. Смяташе да привърши през нощта някои ДНК анализи на новата реколта.

Трябваше да стигне до нея.

Джейсън затича към северната част на лагера. Точно както се боеше, стрелбата и пламъците бяха най-силни именно тук. Въстаниците бяха твърдо решени да ограбят реколтата. Никой не биваше да умре в опит да ги спре. Нека да вземат зърното. След това щяха да изчезнат в нощта толкова бързо, колкото се бяха появили. Зърното така или иначе щеше да бъде унищожено. Не беше предназначено за употреба от хора, докато не се направят допълнителни изследвания.

На ъгъла се препъна и падна върху първия труп — момче, проснато на пътеката между паянтовите колиби, минаващи за домове тук. Беше застреляно и отъпкано. Джейсън изпъзля настрана от тялото му, изправи се и хукна.

След още стотина шеметни метра стигна северния край на лагера. Навсякъде се виждаха купчини тела на мъже, жени и деца. Беше същинска кланица. Някои от убитите бяха разкъсани на две от автоматичния огън. От другата страна на касапницата се издигаха сглобяемите бараки — приличаха на тъмни кораби, заседнали в западноафриканската савана. Нямаше никакви светлини — само пламъци.

„Криста...“

Остана закован намясто. Искаше да продължи напред, проклинаше собствената си страхливост. Но не можеше да помръдне. Сълзи на безсилие напълниха очите му.

И тогава чу зад себе си грохот на двигатели. Рязко се завъртя и видя два хеликоптера да летят ниско към лагера, следваха терена. Най-вероятно бяха правителствените сили от близката база. „Виатус“ бяха пръснали маса долари, за да осигурят допълнителна защита на обекта.

Въздъхна треперливо. Хеликоптерите със сигурност щяха да прогонят въстаниците. Изпълнен с малко повече увереност, Джейсън затича през откритото пространство. Въпреки изпълнението го облекчение тичаше приведен. Насочи се към най-близката барака, на по-малко от стотина метра. Плътните сенки щяха да го скрият, а лабораторията на Криста се намиреше в съседната. Молеше се да се е скрила някъде в нея.

Когато стигна стената, зад гърба му се появи ярка светлина. Ослепителният лъч на водещия хеликоптер плъзна по лагера.

„Това би трябвало да ги подплаши“.

В следващия миг от двете страни на хеликоптера зачаткаха картечници и куршумите издълбаха бразди в лагера. Кръвта на Джейсън се смрази. Това не бе хирургически прецизен удар срещу нападателите. А пълно избиване на лагера.

Вторият хеликоптер се отдели от първия и закръжи по периферията на лагера. От задния му люк се изсипаха варели, експлодираха при падането си. В небето се вдигнаха огнени стълбове. Писъците се разнесоха още по-силно. Джейсън видя някакъв човек да бяга в пустинята. Беше гол, но въпреки това кожата му гореше. Запалителната бомбардировка започна да приближава към Джейсън.

Той се обърна и побягна покрай бараката.

Полетата и елеваторите се простираха пред него, но там нямаше да намери убежище. Покрай отсрещния край на редовете царевица се движеха тъмни фигури. Трябваше да рискува и да спринтира през откритото, за да стигне лабораторията на Криста. Прозорците бяха тъмни, единствената врата гледаше към полето.

Спря, за да се овладее. Кратък спринт — и щеше да е в бараката. Но преди да помръдне, от отсрещния край на полето изригнаха нови пламъци. Редица мъже с огнемети тръгнаха през редовете царевица, изгаряха реколтата, която тепърва трябваше да се прибира.

„Какво става, по дяволите?“ Самотната кула на елеватора от дясната му страна избухна в огнена буря, която се понесе на спирала в небето. Шокираният Джейсън успя да се възползва от моментното

объркване, втурна се към отворената врата на бараката и се метна вътре.

В заревото на пожарите помещението изглеждаше спокойно, почти спретнато. Задната част на бараката бе пълна с всякаква научна апаратура, използвана в биологичните и генетични проучвания — микроскопи, центрофуги, инкубатори, термоциклери, уреди за гел електрофореза. Вдясно бяха кабинките с лаптопи с безжичен интернет, оборудването за сателитна връзка, дори резервни акумулатори.

На екрана на единствения работещ на батерии лаптоп се въртеше скрийнсейвър. Машината се намираше в кабинката на Криста, но от приятелката му нямаше и следа.

Джейсън забърза към него и тикна палец в тъчпада. Скрийнсейвърът изчезна и се смени с отворена електронна поща. Отново беше на Криста.

Огледа се.

Несъмнено беше избягала, но къде?

Бързо отвори собствената си поща и избра служебния адрес на баща си в Капитолия. Затаи дъх и бързо описа нападението с няколко кратки изречения. Искаше да остави нещо в случай, че не се измъкне от ситуацията. Тъкмо се канеше да изпрати писмото, когато му хрумна нещо. Папката на Криста беше отворена на екрана. Извлачи я към имейла си и натисна бутона „Изпрати“. Криста не би искала да изгуби файловете си.

Имейлът не замина веднага. Прикрепеният файл беше огромен и щеше да му трябва цяла минута, за да се източи. Не можеше да чака. Надяваше се, че батерията ще издържи достатъчно, за да изпрати писмото.

Страхуваше се да се задържа тук и тръгна към вратата. Нямаше представа къде е отишла Криста. Молеше се да е избягала в пустинята. Той самият смяташе да направи точно това. Извън лагера имаше истински лабиринт от дерета и пресъхнали корита на потоци. Можеше да се крие дни наред, ако е необходимо.

На вратата се появи тъмна фигура. Джейсън ахна и се закова намясто. Фигурата пристъпи в бараката и прошепна изненадано:

— Джейс?

Заля го облекчение.

— Криста...

Забърза към нея, разперил ръце да я прегърне. Все пак имаха шанс да се спасят.

— Ох, Джейсън, слава Богу!

Облекчението му бе същото като нейното — докато тя не вдигна пистолета и не стреля три пъти в гърдите му. Куршумите го удариха като юмруци и го събориха на пода. Последва изпепеляваща болка, от която нощта сякаш стана още по-тъмна. Някъде отдалеч се чу още стрелба, експлозии и писъци.

Криста се наведе над него.

— Палатката ти беше празна. Помислихме, че си избягал.

Той се закашля, неспособен да отговори. Кръвта изпълни устата му.

Явно довольна от мълчанието му, тя се обърна и излезе навън, в кошмара от огън и смърт. Силуетът ѝ се очерта за миг на фона на горящото поле, след което изчезна в нощта.

Джейсън се мъчеше да разбере какво става.

„Защо?“

Мракът го поглъщаше. Нямахше да получи отговор на въпроса си, но само той чу последния звук. Лаптопът в кабинката издаде мелодичен звън. Съобщението му беше изпратено.

2.

10 октомври, 07:04

Принс Уилям Форест, Вирджиния

Трябваше му повече скорост.

Приведен над тясното кормило, командир Грейсън Пиърс влетя в острия завой. Наведе високото си метър и осемдесет тяло настрани и едва не отнесе капачката на коляното си, когато моторът се наклони над асфалта.

Грей го изправи, даде газ и двигателят изрева. Съперникът му се носеше на петдесет метра пред него, яхнал по-малката пистова хонда. Грей го преследваше с по-старата „Ямаха V–Макс“. И двата мотора имаха V–4 двигатели, но неговият бе по-голям и по-тежък. Ако искаше да настигне съперника си, му трябваша всичките му умения.

И може би мъничко късмет.

Бяха излезли на къса права отсечка през Принс Уилям Форест. Покрай двулентовото шосе се издигаше гъста гора. Смесицата от грамадни букове и трепетлики правеше пътя изключително живописен и това важеше с особена сила за октомври, когато листата сменяха цвета си. За съжаление, снощната буря ги беше обрулила и ги бе превърнала в хлъзгави кални петна по асфалта.

Грей даде още газ. Усети ускорението в слабините си. С едва доловимо потрепване моторът се понесе по правата отсечка. Централната линия се превърна в размазана ивица.

Съперникът му също се възползваше от правия участък. Дотук по-голямата част от Шосе 619 представляваше бясно препускане с внезапни завой, смъртоносни серпантини, изкачвания и спускания. Продължаващата цял час надпревара беше брутална, но Грей не можеше да позволи на другия да му избяга.

Съперникът му намали за следващия завой и разстоянието помежду им се скъси. Грей отказа да направи същото. Може да беше безразсъдно, но познаваше способностите на машината си. След като се сдоби с нея, беше накарал един от специалистите по роботика от

АИОП — Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната — да направи някои подобрения.

Дължаха му услуга.

Поделението на Грей, означено като Сигма, играеше ролята на грубата сила зад АИОП. Екипът се състоеше от бивши войници от специалните части, получили обучение в различни научни дисциплини, за да работят на терен.

Едно от подобренията беше вграденният в шлема дисплей. Данните се проектираха направо на визъора. Отляво бяха показателите за скоростта, оборотите, скоростите и температурата на маслото. Отдясно пълзеше карта, върху която се изписваше коя е най-добрата предавка и скорост според терена.

С крайцеца на окото си Грей забеляза как стрелката на тахометъра изпълзя в червената зона. Навигационната карта примигна предупредително. Навлизаше в завоя прекалено бързо.

Без да обръща внимание на данните, Грей продължи да дава газ.

Разстоянието между моторите се скъси още повече.

Когато стигнаха завоя, помежду им имаше не повече от тридесет метра.

Мотористът отпред наклони машината си и влезе в завоя с рев. Грей го последва секунда по-късно. Помъчи се да спечели още метър, като зави по рязко и почти докосна жълтата централна линия. За щастие, в този ранен час по пътищата тук нямаше хора.

За жалост, това не се отнасяше за дивите животни.

Зад завоя край пътя беше приклепнала черна мечка с малкото си. Двете животни бяха заровили муцуни в торбичка от „Макдоналдс“. Първият мотоциклет профуча покрай тях. Внезапната му поява стресна майката и я накара да се изправи на задни лапи, а малкото инстинктивно побягна — право на пътя.

Грей не можеше да свърне навреме и останал без друга възможност, рязко наби спирачките. Гумите оставиха димяща диря по асфалта. Щом рамото му докосна меката глина, той остави мотора да падне и се отгласна с крака от него. Инерцията го плъзна пет-шест метра по влажните листа и после надолу. Зад него моторът удари с оглушителен трясък един дъб.

Грей спря в мокрото дърво и се надигна. Мярна задницата на мечката между дърветата, малкото подтичваше след нея. Явно бързата

закуска им бе достатъчна за деня.

Чу нов звук.

Рев на бързо приближаващ мотоциклет.

Седна. Съперникът му беше обърнал и се носеше обратно към него.

„Ох, страхотно...“

Разкопча ремъците и свали шлема.

Другият мотор долетя до дерето, рязко наби спирачки и се повдигна на предната гума. Мотоциклетистът бе дребен, но мускулист като питбул. Свали шлема си и се видя гладко обръсната глава.

— Цял ли си? — попита намръщено Монк Кокалис, колега от Сигма и най-добрият приятел на Грей. На изсеченото му като от камък лице бе изписана загриженост.

— Нищо ми няма. Не очаквах да срещна мечка на пътя.

— Че кой очаква? — Монк се ухили широко, пусна стъпенката и слезе от мотора. — Но не си и помисляй да се отмяташ от баса. Няма правила срещу естествени препятствия. Ти черпиш след конференцията. Бифтек и най-тъмната бира, която предлагат в кръчмата до езерото.

— Добре. Но искам реванш. Не беше честно. Ти имаше предимство.

— Предимство? Аз? — Монк свали ръкавицата си и си показа протезата. — Липсва ми една ръка. Наред с голяма част от дългосрочната ми памет. Освен това бях нетрудоспособен *цяла година*. Предимство, как ли пък не!

Въпреки това усмивката така и не изчезна от лицето му, докато му подаваше разработената в АИОП изкуствена ръка. Грей я пое и усети здравия захват на студената пластмаса. Тези пръсти можеха да чупят орехи.

Монк го издърпа на крака.

Докато Грей махаше листата от бронирания си костюм, мобилният му телефон извъня. Той го извади и погледна екрана. Стисна зъби.

— От централата — каза на Монк и вдигна апарата до ухото си. — Пиърс слуша.

— Пиърс? Крайно време беше да вдигнеш. Звънях ти четири пъти през последния час. И мога ли да попитам какво правиш наред

гората във Вирджиния?

Беше шефът на Грей, директорът на Сигма Пейнтър Кроу.

Докато се мъчеше да открие адекватно обяснение, Грей хвърли поглед към мотора си. Явно джипиесът на машината бе издал местоположението им. Двамата с Монк бяха пратени от Вашингтон в Куонтико да участват в симпозиум по биотероризъм, организиран от ФБР. Днес бе вторият ден от срещата и те бяха решили да пропуснат сутрешните лекции.

— Нека позная — продължи Пейнтър. — Излезли сте да се повозите.

— Сър...

Тонът на директора поомекна.

— Е, добре ли се отрази на Монк?

Както обикновено, директорът бе предположил правилно. Имаше невероятна дарба да преценява ситуацията. Дори ситуации като тази.

Грей погледна приятеля си. Монк стоеше със скръстени на гърдите ръце и разтревожена физиономия. Беше преживял тежка година. В неприятелска изследователска лаборатория, където бяха отделили част от мозъка му и по този начин бяха унищожили и част от паметта му. Макар да бе възстановил повечето, празнините оставаха и Грей знаеше, че това все още не му дава покой.

През последните два месеца Монк бавно се връщаше към нормалните си задължения в Сигма, макар те да бяха доста ограничени. Занимаваше се с бумащина и му възлагаха само незначителни мисии в рамките на Щатите. Задачите му се ограничаваха със събиране на информация и пресяване на данни. Често ги изпълняваше заедно с жена си Кат Брайънт, която също работеше в централата на Сигма и имаше стаж в разузнаването на Военноморските сили.

Грей знаеше, че Монк прави всичко по силите си да постигне повече, да си върне живота, който му беше откраднат. Всички се отнасяха с него като с чуплива порцеланова кукла и той вече започваше да се изправя на нокти от съчувствени погледи и окуражителни думи.

Именно затова Грей му бе предложил да се посъстезават в парка, който граничеше с базата на морските пехотинци в Куонтико. Това бе

шанс да изпусне малко пара, да усети песъчинки по лицето си, да поеме малко риск.

Грей закри микрофона с длан, обърна се към Монк и каза само с устни:

— Пейнтър е бесен.

На лицето на приятеля му цъфна широка усмивка. Грей отново вдигна телефона до ухото си.

— Чух — каза шефът му. — И ако сте свършили със забавите, искам ви в щабквартирата на Сигма днес следобед. И двамата.

— Да, сър. Мога ли да попитам каква е причината?

Последва дълга пауза, сякаш директорът преценяваше какво точно да каже. Когато заговори, подбираше думите си внимателно.

— Свързано е с първоначалния собственик на мотоциклети ти.

Грей погледна падналия мотор. „С първоначалния собственик?“
Моментално се върна две години назад, спомни си рева на мотора в тихата уличка, как летеше без светлини, каран от смъртоносен ездач, професионален убиец, служещ единствено на себе си.

Преглътна и се помъчи да се овладее.

— Какво е станало?

— Ще ти кажа, като дойдеш.

13:00

Вашингтон, окръг Колумбия

След няколко часа, изкъпан и облечен в джинси и блуза, Грей седеше в стаята за сателитно наблюдение в щабквартирата на Сигма. Пейнтър и Монк също бяха тук. На екрана светеше дигитална карта, върху която имаше разкривена червена линия от Тайланд до Италия.

Пътят на убийцата свършваше във Венеция.

Сигма я следеше повече от година. Местоположението ѝ бе отбелязано от малък червен триъгълник на монитора. Сега той светеше в центъра на сателитната карта на Венеция. Сградите, криволичещите улици и лъкатушешите канали бяха детайлно изобразени в сиво, виждаха се дори уловените в кадъра миниатюрни гондоли. Часът беше показан в ъгъла на монитора, наред с приблизителните координати на убийцата:

10:52:45 GMT OCT 9
LAT 41° 52' 56.97" N
LONG 12° 29' 5.19" E

— От колко време е във Венеция? — попита Грей.

— Повече от месец.

Пейнтър уморено прокара пръсти през косата си и присви подозрително очи. Изглеждаше изтощен. Годината не бе лека за директора. Беше блед от постоянното киснене в кабинети и по срещи и наполовина индианският му произход си личеше единствено по гранитните черти на лицето му и белия кичур, подобен на затъкнато перо в иначе черната му коса.

Грей се вгледа в картата.

— Знаем ли къде е отседнала?

Пейнтър поклати глава.

— Някъде в Санта Кроче. Това е един от най-старите квартали на Венеция, не е много популярен сред туристите. Лабиринт от мостове, алеи и канали. Човек лесно може да се скрие на подобно място.

Монк седна малко настрани от двамата и почна да наглася връзката на изкуствената си ръка.

— И защо ѝ е на Сейчан да се завре не другаде, а именно в този град?

Грей погледна ъгъла на екрана. Там се виждаше снимка на убийцата, жена под трийсетте. Беше от смесен произход — виетнамски и европейски, най-вероятно френски, ако можеше да се съди по смуглата кожа, деликатните черти и пълните устни. Когато я срещна за първи път преди три години, тя едва не го уби с изстрел от упор в гърдите. Дори сега си я представяше със същото черно поло и си спомни как дрехата обгръщаше гъвкавото ѝ тяло и загатваше за якостта и мекотата на онова, което се криеше отдолу.

Спомни си и последната им среща. Беше заловена и задържана от военните, лошо ранена и възстановяваща се от коремна операция. Тогава Грей ѝ бе помогнал да се измъкне — беше ѝ длъжник, задето бе спасила живота му. Но свободата ѝ си имаше цена.

По време на операцията шефът на Грей нареди да имплантират в корема ѝ пасивно полимерно проследяващо устройство. Това бе

условието за освобождаването ѝ, допълнителна застраховка, че ще могат да следят местоположението и действията ѝ. Беше твърде важна, за да я пуснат просто така, имаше твърде тесни връзки с тайната терористична мрежа, известна като Гилдията. Никой нямаше представа кои са истинските кукловоди на тази организация; знаеше се само, че тя е здраво вкопана и има филизи и корени по целия свят.

Сейчан твърдеше, че е двоен агент, чиято задача била да проникне в Гилдията и да открие кои са онези, които я ръководят. Но не предложи никакви доказателства в подкрепа на думите си. Грей се бе престорил, че я оставя да избяга, но си замълча за имплантирания датчик. Устройството даваше възможност на американските разузнавателни служби да научат повече за Гилдията.

Грей обаче подозираше, че решението ѝ да се установи във Венеция няма нищо общо с организацията. Усети върху себе си погледа на Пейнтър Кроу, сякаш директорът чакаше някакъв отговор от него. Лицето му бе безстрастно, но проблясването в сините му като лед очи издаваше, че това е изпитание.

— Връща се на местопрестъплението — каза Грей и се поизправи в стола си.

— Какво? — не разбра Монк.

Грей кимна към картата.

— В Санта Кроче се намират някои от най-старите части на Венецианския университет. Преди две години тя уби един музееен уредник, който бе свързан с въпросния университет. Видя му сметката най-хладнокръвно. Каза, че трябвало да го направи, за да защити семейството му. Жена му и дъщеря му.

Пейнтър потвърди думите му.

— Детето и майката наистина живеят в този район. Имаме наши хора на място, опитват се да определят точното ѝ местоположение. Датчикът обаче е пасивен. Максималната му точност е пет квадратни километра. Държим семейството на уредника под наблюдение в случай, че Сейчан се появи. Доста хора я търсят, така че несъмнено се спотайва. Най-вероятно е дегизирана.

Грей си спомни напрежението на лицето ѝ, когато се беше опитала да оправдае хладнокръвното убийство на уредника. Нищо чудно не Гилдията, а чувството за вина да я бе накарало да се върне

във Венеция. Но с каква цел? Ами ако грешеше? Ами ако всичко това бе някакъв изкусен номер? Сейчан беше блестящ ум и отличен стратег.

Впери поглед в екрана.

В тази работа имаше нещо нередно.

— Защо чак сега ми показваш това? — попита Грей. Сигма следеше Сейчан повече от година, така че каква беше причината изведнъж да го извикат спешно в централата?

— До новия шеф на АИОП е дошла вест от Агенцията за национална сигурност и той я предаде на нас. Поради липсата на реална разузнавателна информация, дължаща се на освобождаването на Сейчан, властимащите са изгубили търпение и са наредили незабавното ѝ залавяне. Трябва да бъде откарана за разпит в центъра за секретни операции в Босна.

— Но това е безумие. Тя никога няма да проговори. Освен това е най-добрият ни шанс да научим нещо конкретно за Гилдията.

— Напълно съгласен. За съжаление, ние сме единствените, които поддържаме това мнение. Ако Шон беше останал начело на АИОП...

Гласът на Пейнтър замря, изпълнен с болка. Д-р Шон Макнайт беше основал Сигма и по онова време беше директор на АИОП. Миналата година беше убит при нападение срещу щабквартирата. Новият шеф на АИОП, генерал Грегъри Меткаф, беше все още пресен, все още се мъчеше да се справи с политическите последици от нападението. От самото начало двамата с Пейнтър бяха на нож. Грей подозираше, че единствено подкрепата на президента спасява Пейнтър Кроу от изхвърляне. Но дори тази подкрепа си имаше граници.

— Меткаф отказва да разрошва перушината на разузнавателните служби и по този въпрос е на страната на АНС.

— Значи ще я спипат.

— Ако успеят. — Пейнтър сви рамене. — Нямам си представа с кого си имат работа.

— В момента съм свободен. Мога да ида там. Да предложи помощта си.

— Каква помощ? На тях да я спипат, или на нея да се измъкне?

Грей замълча, разкъсан от противоречиви чувства. Накрая взе решение.

— Ще направя каквото се иска от мен — каза твърдо, гледаше Пейнтър многозначително.

Директорът поклати глава.

— Ако Сейчан те види или дори заподозре, че си във Венеция, ще разбере, че я следим. Ще изгубим цялото си предимство.

Грей се намръщи. Знаеше, че директорът е прав.

Телефонът иззвъня и Пейнтър вдигна. Грей беше доволен от моментното отвличане на вниманието — така можеше да подреди мислите си.

— Какво има, Брант? — попита Пейнтър. Докато слушаше секретаря си, вертикалните бръчки между веждите му станаха още по-дълбоки. — Прехвърли обаждането.

Миг по-късно подаде слушалката на Грей.

— Лейтенант Рейчъл Верона. Обажда се от Рим.

Грей не успя да скрие изненадата си. Взе слушалката и се обърна леко настрани от другите двама.

— Рейчъл?

Веднага разпозна сълзите в гласа ѝ. Не хлипаше, но обикновено увереният ѝ плавен глас бе като насечен на парчета.

— Грей... трябва да ми помогнеш.

— Винаги. Какво има?

Не се бяха чували от месеци. Повече от година бяха имали романтична връзка, дори говореха за женитба, но накрая нещата не се получиха. Като карабинер Рейчъл бе твърде обвързана с работата си. Грей също имаше дълбоки професионални и лични връзки в Щатите. А и разстоянието се оказа прекалено голямо.

— Вуйчо Вигор — каза тя. Думите ѝ бяха забързани, сякаш се мъчеха да изпреварят гонещия ги порой сълзи. — Снощи. Имало е експлозия в „Свети Петър“. В кома е.

— Господи, какво е станало?

— Загинал е друг свещеник, един от бившите му студенти — все така забързано продължи Рейчъл. — Подозират, че става въпрос за терористична атака. Но аз не... не ми позволяват... не знаех на кого другиго да се обадя.

— Всичко е наред. Ще взема първия самолет. — Грей погледна Пейнтър и шефът му кимна. Нямаше нужда от обяснения.

Монсеньор Вигор Верона бе помагал на Сигма при две по-ранни операции. Познанията му по археология и древна история се бяха

оказали жизненоважни, да не говорим за сериозните му връзки в Римокатолическата църква. Бяха му страшно задължени.

— Благодаря, Грей. — Рейчъл вече говореше по-спокойно. — Ще ти пратя следственото дело. В доклада обаче са спестени част от подробностите. Ще ти ги кажа, когато пристигнеш.

Докато тя говореше, Грей отново насочи вниманието си към монитора и по-точно към червения триъгълник в центъра на Венеция. Снимката на Сейчан се вираше студено и гневно в него от ъгъла на екрана. Убийцата също бе имала вземане-даване с Рейчъл и вуйчо й.

А сега се бе върнала в Италия.

Обзе го лошо предчувствие.

Нещо не беше наред във всичко това. Усещаше, че се надига буря, но не знаеше в каква посока духат ветровете. Само едно беше сигурно.

— Ще дойда колкото се може по-скоро — обеща той.

3.

10 октомври, 19:28

Рим, Италия

Лейтенант Рейчъл Верона излезе от болницата в потъващия в здрач център на Рим и вдиша дълбоко хладния есенен въздух. Безпокойството ѝ мъничко намаля. Острите дезинфектанти едва прикриваха миризмата на лежащите в креватите тела. Болниците винаги миришеха на ужас.

За първи път от години ѝ се прииска да запали цигара, да прогони по някакъв начин мрачното предчувствие, което се нагнетяваше в нея с всеки час. Вуйчо ѝ продължаваше да е в кома. Бяха го сложили на системи, жици пълзяха до машините, които следяха жизнените му показатели, респираторът движеше гръдния му кош. Изглеждаше остарял с десет години, очите му бяха отекли и с черни кръгове около тях, главата му бе обръсната и бинтована. Докторите ѝ бяха обяснили — субдурален кръвоизлив и малка фрактура на черепа. Следяха внимателно вътрешночерепното му налягане. Магнитният резонанс не показваше поражения на мозъка, но вуйчо ѝ оставаше в безсъзнание, което тревожеше лекарите. Според медицинския и полицейския доклад Вигор бил приет в болницата почти в делириум. Преди да изпадне в кома, трескаво повтарял една и съща дума.

Morte.

Смърт.

Но какво означаваше това? Дали Вигор знаеше какво се е случило с другия свещеник? Или просто бълнуваше?

Никой не можеше да го попита. Оставаше си неконтактен.

Въпреки това тя не можеше да намери покой. Беше държала ръката му през по-голямата част от деня, беше я стискала от време на време, молеше се за някакъв знак, че вуйчо ѝ се възстановява. Но пръстите му си оставаха отпуснати, кожата му беше студена, сякаш

жизнената сила беше напуснала тялото му и бе оставила след себе си празна черупка.

Най-много я измъчваше, че не може да му помогне. Вигор на практика я бе отгледал и беше единственият ѝ близък роднина. Тя остана при него целия ден, като напусна поста си само колкото да се обади до Съединените щати.

Грей щеше да пристигне сутринта.

Това бе единствената добра новина за последните двацет и четири часа. Макар да не можеше да подобри състоянието на Вигор, тя щеше да използва всичките си способности, за да открие истината за това нападение.

Разследването на експлозията в „Св. Петър“ вече се бе превърнало в тресавище, включващо всевъзможни агенции — както италиански, така и службите на Интерпол и Европол. Като че ли всички споделяха мнението, че става въпрос за терористична атака. Това заключение се основаваше най-вече на обезобразяването на свещеника след смъртта му. На челото му бе жигосан странен знак.

Някой определено беше оставил послание. Но какво беше то и кой бе подателят? Засега нито една групировка не беше поела отговорност.

Рейчъл знаеше, че най-бързият начин да открие истината е да започне свое разследване, което да е по-съсредоточено, по-целенасочено от хаоса, породен от различните служби.

Затова се обади на Грей. Макар че на персонално ниво молбата за помощ звучеше неловко, Рейчъл разбираше, че ще има нужда от ресурсите на Сигма, ако иска да открие истината. Разбираше също, че не може да се справи сама. Нуждаеше се от човек, на когото да може да се довери напълно. Нуждаеше се от Грей.

„Но дали това позвъняване не беше повече от делово?“

Пресече паркинга на болницата, качи се в малкия си син мини купър и потегли. Свали гюрука и освежаващият ветрец започна да прояснява главата ѝ, докато не се озова зад препълнен автобус, бълващ зловонни газове.

Отби от магистралата и продължи по по-малките улички, осеяни с магазини, кафенета и ресторанти. Беше решила да се прибере направо в апартамента си, за да си почине и да си събере мислите преди утрешната среща, но вместо това откри, че кара към Тибър. След

няколко завоя на отсрещния бряг на реката засия куполът на „Св. Петър“.

Тя остави уличното движение да я понесе към целта ѝ. След експлозията целият Ватикан беше затворен за посетители. Дори папата беше евакуиран от съображения за сигурност в лятната резиденция в Кастел Гандолфо. Това обаче така и не спря потока туристи и любопитни зяпачи. Ако не друго, тълпите бяха станали още по-гъсти.

Заради задръстването ѝ трябваше половин час, за да намери къде да паркира. Когато стигна полицейския кордон, който отцепваше прочутия площад, вече бе тъмно. Площадът „Св. Петър“ обикновено бе пълен с благочестиви богомолци и шумни туристи, но в момента бе почти пуст. Само неколцина униформени патрулираха между колоните и на откритото пространство. Един стоеше в основата на египетския обелиск, който се издигаше в центъра. Всички носеха карабини на рамо.

На заграждението Рейчъл се легитимира.

Полицаят се намръщи. Беше на средна възраст, с шкембе и леко кривокрак. Градската полиция и военизираните карабинери обикновено не бяха в особено радушни отношения.

— Защо сте дошли? — грубо попита той. — С какво атаката може да предизвика интереса на Службата за опазване на културното наследство?

Основателен въпрос. Нейната служба се занимаваше с кражбите на произведения на изкуството и търговията на антики на черния пазар. Нямахше нищо общо с тероризма. Рейчъл нямаше причина да е тук. Всъщност поради връзката си с една от жертвите беше изрично предупредена да не се мярка в района.

Но трябваше лично да види местопрестъплението.

Прочисти гърлото си и посочи напред.

— Дойдох да опиша последствията от експлозията и да потвърдя, че няма изчезнали произведения на изкуството.

— Аха, канцеларска работа. — Гласът му бе пропит с презрение. — Нищо чудно, че пращат жена — добави под нос.

Рейчъл отказа да лапне въдицата и прибра документите си.

— Ако нямате друго за казване, чака ме много работа, а вече е късно.

Полицаят сви рамене и се отмести, но едва-едва. Наложил се да се промъкне покрай него. Той се наведе към нея и тя трябваше буквално да се отърка в едрото му туловище. Рейчъл познаваше тази игра. В организация, която беше предимно мъжка общност, я третираха или като заплаха, или като сексуален обект, който трябва да бъде завоюван.

Гневът и пламна и за миг прогори безпокойството и тревогите й. Тя се промуши покрай гадината, но не и преди да се увери, че токчето й ще попадна върху пръстите му. Натисна с цялата си тежест, докато минаваше.

Мъжът изненадано изпъшка и отскочи.

— Scusi — студено се извини тя и продължи, без да се обръща.

— Zoccola! — изруга той след нея.

Без да му обръща внимание, Рейчъл прекоси пустия площад. От двете страни я обгръщаха колонадите на Бернини. Откри, че ускорява ход, докато минава покрай обелиска и фонтаните и продължава към главния вход на базиликата. Над нея грамадният купол на Микеланджело блестеше на фона на нощното небе.

Докато минаваше между гигантските статуи на св. Петър и св. Павел, които стояха на стража пред базиликата, Рейчъл хвърли поглед към надписа под въоръжения с меч апостол Павел. Беше на староеврейски и гласеше „Всичко мога чрез Него, Който ме укрепява“. Не разбираше езика, но Вигор й го беше прочел още когато бе малка. Почерпи сила от посланието и от мисълта за вуйчо си.

С нова решимост изкачи стъпалата. Вратата не беше заключена. Мина през портика и се озова в огромния централен кораб на базиликата — простираше се на почти двеста метра пред нея. Църквата тънеше в мрак, ако не се брояха трепкащите пламъчета на свещите. В отсрещния край папският олтар блестеше, осветен от натриеви лампи. Дори от това разстояние Рейчъл различи лентата, ограждаща местопрестъплението.

Експлозията бе станала в апсидата, зад главния олтар. Рейчъл тръгна към центъра, без да обръща внимание на изобилието произведения на изкуството и архитектурата около себе си. Цялото й внимание бе насочено към целта.

Стигна до основния олтар и спря край оградената зона. В този час нямаше жива душа. През изминалите два дни следователите и

специалистите бяха претърсили всичко със своите торбички за улики, четки, тампони, епруветки и химикали. Вече се знаеше, че експлозивът е бил уплътнена форма на хептанитрокубан, мощно взривно вещество от нов клас.

Докато се взираше в обгорения мрамор, я побиха тръпки. Това бе единствената останала следа от атаката. Дори кръвта беше изчистена. Но подът все още беше покрит с лепенки, отбелязващи отделните пръски и показващи силата и траекторията на ударната вълна. В отсрещния край на апсидата с тебешир бе очертано мястото, където бе спряло тялото на отец Марко Джовани. Бяха го намерили в основата на Олтара на св. Петър, под алабастровия прозорец, в който се виждаше гълъбът на Светия Дух.

Рейчъл беше чела доклада за младия свещеник. Студент на вуйчо ѝ и негов колега археолог във Ватикана. Според досието беше прекарал последните десет години в Ирландия, където проучвал корените на келтското християнство и сливането на езическите ритуали с католическата вяра. Особено внимание отделял на митовете около Черната мадона, която често се сочеше като съчетание между езическата Майка Земя и Дева Мария.

Защо един археолог се бе превърнал в мишена? Или беше случайност? Може би вуйчо ѝ и неговият студент просто се бяха оказали на неподходящото място в неподходящия момент?

Не виждаше никакъв смисъл.

Преглътна и се обърна. Бяха намерили вуйчо ѝ рухнал до папския олтар, пометен от ударната вълна, почти в несвяст.

Не искаше да замърси местопрестъплението и затова заобиколи оградения участък. Изкачи двете стъпала от лявата страна на апсидата. Там имаше малко помещение. Рейчъл мина покрай мемориала на Павел III с неговите статуи на добродетелите Справедливост и Благоразумие, изваяни по подобие на сестрата и майката на покойния папа.

Забави стъпки.

„Какво правя тук?“

Изведнъж много ясно усети гробищната тишина на базиликата, тежестта на вековете и смъртта, многобройните гробници около и под нея. Чувството се подсилваше още повече от гроба на Урбан VIII, който се намиреше в отсрещния край на апсидата, отатък оградения

участък. Над него се издигаше бронзовата статуя на папата с вдигната за благослов ръка. Беше стъпила върху гроба, а от него се издигаше бронзов скелет с вдигната ръка, която изписваше името на покойника в отворен свитък.

Рейчъл потръпна.

По принцип не беше суеверна, но вуйчо ѝ бе така близко до смъртта... Ами ако го изгубеше?

Искаше ѝ се да избяга, но погледът ѝ се задържа върху ужасната статуя, символизираща смъртта. И изведнъж си спомни. Заля я ледена вълна и по гърба ѝ полазиха тръпки.

Смърт.

Промълви на глас думата, която беше повтарял Вигор в делириума си.

— Morte.

Заразглежда бронзовата статуя над гроба. Ами ако Вигор се беше опитвал да им каже нещо? Нещо, което е знаел?

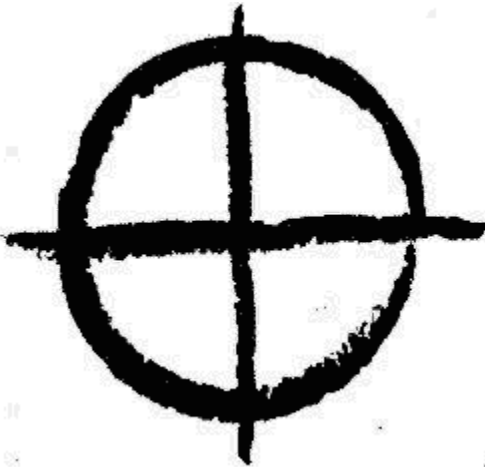
Забързано заобиколи оградения участък и отиде в другия край на апсидата. Повдигна се на пръсти, за да разгледа статуята по-добре, но въпреки внимателното си взирание едва не го пропусна. Кафявата каишка беше с цвета на стария бронз.

Рейчъл си сложи латексови ръкавици и се качи на ръба на гроба. Хвана каишката, откачи малката чантичка, скрита зад кокалестата длан на Мрачния жътвар, и слезе с плячката си. Имаше ли някакво значение находката ѝ? Или беше някакъв дар, оставен от богомолец или турист?

Забеляза гравирания върху кожата знак. Не ѝ говореше нищо. Груба спирала, подобна на някакъв магически амулет.

Разочаровано обърна малката чантичка и дъхът ѝ замря, когато видя какво е изобразено от другата ѝ страна.

Кръг, пресечен от кръст.

И преди беше виждала този знак.

В съдебномедицинския доклад за отец Марко Джовани.

Същият символ бе жигосан на челото на мъртвия свещеник. Несъмнено бе важен, но какво означаваше?

Знаеше къде може да потърси отговор. Отвори чантичката и изсипа съдържанието ѝ в шепата си. Погледна единствения предмет и се намръщи неразбиращо. Приличаше на малка почерняла вейка. Приблужи я към очите си... и веднага откри грешката си.

Вейката си имаше нокът.

От ужас едва не я изпусна.

Това в шепата ѝ не беше вейка.

А човешки пръст.

14:55

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър седеше зад бюрото в кабинета без прозорци и въртеше аспирина между дланите си. Тъпата болка се беше загнездила зад очите му и предвещаваше нов пристъп на мигрена. Той раздруса шишенцето и му се прииска да имаше нещо по-силно, за предпочитане преглътнато със солидна доза малцово уиски.

Беше готов да размени всичко това и за един хубав масаж от приятелката си. За съжаление Лиза беше заминала за Западния бряг на гости на брат си, който катереше скали в Йосемит. Щеше да се върне

чак след седмица. Оставен на самотек, Пейнтър трябваше да се задоволи с „Байер Екстра“.

През последния час се занимаваше с анализ на данни и доклади, повечето от които все още стояха отворени на огромните течнокристални монитори по стените. Погледна един екран и за хиляден път му се прииска кабинетът му да имаше истински прозорец. Може би се дължеше на факта, че бе наполовина индианец Машантукет, но имаше нужда от поне малка връзка със синьото небе, дърветата и простите ритми на обикновения живот.

Но на това не му беше писано да се случи.

Кабинетът му, заедно с останалата част от щабквартирата на Сигма, беше погребан под замъка Смитсоуиън в Националния мол. Тайната централа заемаше старите бомбоубежища от времето на Втората световна война. Мястото беше подбрано заради удобния достъп до коридорите на властта, както и поради близостта си с множеството изследователски лаборатории на едноименния институт.

В момента Пейнтър бе готов да даде всичко за един-единствен прозорец. Въпреки това щабквартирата бе негов дом през последните няколко години и той бдеше много ревностно над нея. Сигма все още се възстановяваше от миналогодишното нападение. Пораженията бяха много по-сериозни от обгорените стени и съсипаното оборудване. Вашингтонската политика представляваше сложна плетеница от влияние, амбиции и закleti вражди. Слабите биваха разкъсвани от силните. И честно или не, нападението бе накърнило авторитета на Сигма пред различните служби.

Като капак на всичко, Пейнтър подозираше, че истинският мозък зад атаката все още е на свобода. Човекът, който водеше нападението — шеф на отдел от Агенцията за военно разузнаване — беше сметнат за кривнал от правия път агент, но Пейнтър не беше толкова сигурен. За да извърши подобна атака, зад гърба му несъмнено трябваше да стои някой — някой, заровен още по-дълбоко в мрежата на политиците.

Но кой?

Поклати глава и погледна часовника. Подобни въпроси трябваше да почакаат. След няколко минути му предстоеше да влезе в поредния ад. Хич не му се искаше, но нямаше избор. Вече беше имал разгорещена дискусия с Грей Пиърс преди два часа. Грей искаше да

вземе Монк Кокалис в Италия, но Пейнтър не беше убеден, че Монк е готов за истинска операция. Лекарите и психиатрите все още не бяха решили, че е напълно здрав. Пък и подробностите около случилото се в Рим все още бяха оскъдни. Пейнтър не беше сигурен кой от агентите на Сигма е най-подходящ за мисията, която научна дисциплина може да допълни експертизата на Грей по биофизика. Специалността на Монк Кокалис беше съдебната медицина, а за момента тези умения не изглеждаха необходими. Грей проумя това и в крайна сметка се укроти, но Пейнтър не го пусна самичък. До научаването на повече подробности единственото, от което се нуждаеше Грей, бе малко груба сила.

И я получи.

Тъкмо се чудеше дали да не вземе още един аспириин, когато Интеркомът на бюрото му издаде тих звън, последван от гласа на Брант:

— Господин директор, генерал Меткаф иска да говори с вас.

Пейнтър очакваше телеконференцията. Беше чел засекретения имейл от шефа на АИОП. Въздъхна тежко, чукна бутоната и завъртя стола си, за да се обърне към стенния монитор зад гърба си.

Тъмният екран примигна и оживя. Генерал Грегъри Меткаф седеше зад бюрото си. Беше афроамериканец, завършил Уест Пойнт, и макар да бе на петдесет и пет, си оставаше толкова як и жизнен, колкото беше и когато играеше централен защитник във футболния отбор на академията. Единствените признаци за възрастта му бяха прошарената му коса и очилата за четене в лявата му ръка. След като Меткаф бе назначен за шеф на АИОП, Пейнтър бързо се научи да не подценява интелигентността му.

Но предпазливостта между двамата си оставаше.

Генералът се наведе малко напред и започна без предисловия:

— Прочетохте ли доклада, който ви пратих относно конфликта в Африка?

„Къде остана доброто възпитание?“

Пейнтър махна към един от стенните монитори.

— Прочетох го. Наред с доклада на НАТО за нападението срещу лагера на Червения кръст. Направих също така проверка на корпорацията, чиято собственост е била опитната ферма.

— Добре. Значи не е нужно да ви разяснявам подробности.

Пейнтър настръхна от снизходителното отношение.

— Все още не разбирам какво общо има всичко това със Сигма.

— Не разбирате, защото още не съм ви казал. Болката зад очите се изостри.

Генералът чукна клавиатурата пред себе си, екранът се раздели на две и до Меткаф се появи снимка. На нея се виждаше млад бял мъж, само по боксерки и завързан на дървен кръст наред овъглено димящо поле. Приличаше не толкова на разпятие, колкото на някакво отвратително плашило. На заден план можеше да се види сухата африканска савана.

— Името на младежа е Джейсън Горман — хладно каза Меткаф.

Веждите на Пейнтър се склочиха още повече.

— Горман? Като сенатор Горман ли?

Името на сенатора се бе появило, докато проучваше корпорация „Виатус“. Себастиан Горман бе шеф на Сенатската комисия по земеделието, храните и горите. Беше силен привърженик на разработването на генномодифицирани храни като средство за изхранване на гладувания свят и източник на нови биогорива.

Генералът прочисти гърлото си, за да изтръгне Пейнтър от унеса му.

— Именно. Това е двама и три годишният син на сенатор Горман. Младежът е имал магистърска степен по молекулярна биология и е работел върху доктората си, но е заминал за Мали най-вече за да бъде очи и уши на сенатора за разработвания проект.

Пейнтър започна да разбира защо тази криза бе достигнала такива високи нива във Вашингтон. Влиятелният сенатор, несъмнено обезумял и настояващ за отговори за смъртта на сина си, сигурно разтърсваше целия Капитолий. Но продължаваше да не разбира каква е ролята на Сигма в този случай. Според доклада на НАТО атаката бе дело на въстаниците туареги — брутална сила, която непрекъснато тормозеше западноафриканската република.

— Сенатор Горман получил от сина си имейл, изпратен в сутринта на атаката — продължи Меткаф. — Нападението е описано с няколко кратки изречения. От описанието на хеликоптери и напалмови бомби може да се съди, че атаката е мащабно дело на военни.

Пейнтър се поизправи в стола си.

— Към имейла имало прикрепени файлове. Сенаторът не можел да проумее защо са били пратени, нито пък да разбере научното им съдържание. И понеже не знаел какво да направи, ги препратил на научния ръководител на сина си от Принстън доктор Хенри Малой.

— Аз също бих искал да ги видя — каза Пейнтър. Вече разбираше защо са се обърнали към Сигма. Странната атака, загадъчните изследвания — всичко това беше по тяхната част. Умът му автоматично започна да мисли за логистика и планове за действие. — Мога да изпратя хора в Мали в рамките на двама и четири часа.

— Не. Ролята ви в този случай ще бъде ограничена. — В гласа на Меткаф се прокрадваше заплахата. — Тази каша вече ескалира в политическа лайняна буря. Сенатор Горман е тръгнал на лов за вещици и е готов да стовари вината върху всеки, който му се изпречи.

— Господин генерал... — започна Пейнтър.

— А положението на Сигма вече е доста разклатено. Една погрешна стъпка — и никой няма да е в състояние да ѝ помогне.

Пейнтър спести резкия отговор и остави намека за липса на доверие в групата му да мине покрай него. Трябваше внимателно да избира кои битки да води с този човек. Тази не беше от тях.

— И как виждате ролята на Сигма в този случай?

— Да събере информация от файловете и да определи дали има нужда от още проучвания. Започнете с доктор Малой. Искам да го разпитате и да прегледате файловете.

— Мога да пратя екип при него още днес следобед.

— Добре. Има и още нещо. Нещо, с което бих желал да се заемете лично.

— Какво по-точно?

— Засега една част от информацията се държи потулена. Искам вие да се заемете с нея. — Генералът чукна няколко клавиша и лицето на Джейсън Горман се появи в едър план. — Онези, които са разпънали момчето, са обезобразил тялото му.

Пейнтър стана и се приближи до монитора. На челото на младежа беше жигосан символ, сякаш някой бе допрял нажежено желязо до кожата. Кръг и кръст.

— Искам да знам защо са го направили — каза Меткаф. — И какво означава.

Пейнтър бавно кимна. Той също искаше да знае.

21:35

Рим, Италия

Рейчъл паркира на определеното ѝ място пред жилищния блок. Остана седнала зад волана, за да помисли върху това, което бе направила. На седалката до нея лежеше малка найлонова торбичка със старата кожена чантичка и страховитото ѝ съдържание.

Беше излязла от „Св. Петър“, без да казва на никого за откритието си.

„Вече е късно — оправда се тя. — Утре ще я предам на следователите. И ще докладвам за всичко“.

Но в същото време разпознаваше по-дълбоката истина зад тази кражба. Думите на вуйчо ѝ я бяха насочили към скритата чантичка. Самата Рейчъл пък имаше чувството, че находката ѝ принадлежи. Ако предадеше чантичката на властите, не само щяха да я накажат, че се намесва в разследване, което не е в юрисдикцията ѝ, но и можеха напълно да я изолират от случая. А така никога нямаше да разбере значението на находката. Пък и не можеше да игнорира известната гордост от постижението си. Никой не беше успял да намери чантичката. Имаше по-голямо доверие на собствената си интуиция, отколкото на мътилката и хаоса, в който се бе превърнало това международно и междуведомствено разследване.

А интуицията ѝ казваше, че е извън отбора си. Нуждаеше се от помощ. По-добре беше да изчака пристигането на Грей, да се посъветва с него и да реши какво да прави по-нататък.

Взе найлоновата торбичка и я прибра в якето си. Слезе от колата и тръгна към стълбите. Апартаментът ѝ се намирал на третия етаж. Макар да бе малък, от балкона се откриваше чудесен изглед към Колизея.

Стигна площадката на третия етаж и бутна вратата на стълбището. Докато вървеше по коридора, забеляза две неща. Г-жа Росели отново готвеше нещо с много чесън. А изпод вратата на собственото ѝ жилище струеше светлина.

Спря. Винаги изключваше осветлението, преди да излезе. Но пък тази сутрин бе доста разтревожена. Може да беше забравила.

Не искаше да рискува, така че се прокрадна на пръсти по коридора. Градът беше пълен с крадци и джебчии, а в този район обирите на домове не бяха нещо необичайно. Не сваляше поглед от светлата ивицата под вратата. Докато приближаваше, през светлината премина сянка.

Рейчъл настръхна.

В апартамента ѝ имаше някой.

Изруга под нос и заотстъпва. Нямахте оръжие. Замисли се дали да не почука на вратата на г-жа Росели и да се махне от коридора, но чесънът вече пареше в носа ѝ. В малкия апартамент на старицата изпаренията сигурно щяха да я разплачат. Вместо това бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон.

Върна се до стълбището и се промъкна през вратата, без да сваля поглед от апартамента си. Щом се озова на площадката, нещо студено и твърдо се опря в тила ѝ.

Дулото на пистолет.

Суров глас потвърди заплахата.

— Не мърдай.

4.

10 октомври, 15:28

Роквил, Мериленд

Монк подрусваше дъщеричката си на коляно. Пенелопе пискаше с глуповата усмивка, която определено бе наследила от баща си. За щастие, усмивката бе единственото, по което си приличаха. Светлокестенявите ѝ къдрици и деликатните ѝ черти бяха на майка ѝ.

— Монк, ако заради теб повърне...

Кат се появи от кухнята, бършеше ръцете си с кърпа. Все още беше със синия си костюм. Преди час се бе върнала от Капитолия, където беше агитирала бивши служители от разузнавателните служби от името на Сигма, с което помагаше на Пейнтър Кроу. Единственото отпускане, което си позволи вкъщи, бе да развали прическата си и да остави косата си да се спусне свободно по раменете.

Монк беше по клин и тениска. След като остави Грей на летището, се прибра право у дома. Какво друго му оставаше? Знаеше, че Грей се е застъпил за него и се е опитал да го включи в разследването в Италия. Но не се беше получило.

Намести бебето в скута си.

— Стоплих ѝ шишето — каза Кат и тръгна към него с протегнати ръце, за да вземе Пенелопе. Неочаквано се спъна, но успя да запази равновесие. Погледна към пода. — Монк, колко пъти да ти казвам да не си оставяш ръката, където ти попадне?

Монк разтърка чукана на китката си.

— Новата протеза още ме жули.

Кат въздъхна дълбоко и взе Пенелопе.

— Знаеш ли колко струва това нещо?

Монк сви рамене. Разработената от АИОП протеза бе чудо на биоинженерството и включваше последните разработки в областта на механиката, позволяващи сензорна обратна връзка и хирургически точни движения. Освен това китката му беше поставена в

полисинтетичен кожух, свързан с нервните окончания и сухожилията на ръката.

Монк докосна контактите на кожуха. Отделената ръка на пода се повдигна на пръсти, захранвана безжично от уредите на китката. Протезата може и да беше мускулната сила, но кожухът на китката бе мозъкът, който я ръководеше. Монк насочи изкуствената ръка към дивана, взе я и я закрепил на мястото ѝ. Раздвижи пръсти и промърмори:

— Продължава да жули.

Кат понечи да тръгне към кухнята, но Монк потупа мястото до себе си. Жена му отново въздъхна и седна. Монк я придърпа до себе си. Косата ѝ ухаеше на жасмин. Кат се облегна на него. Известно време седяха мълчаливо. Пенелопе задряма, свила юмруче пред устата си. Беше страхотно да държиш в прегръдка цялото си семейство.

— Съжалявам за Италия — тихо и нежно рече Кат.

Монк завъртя очи. Не ѝ беше казал нито дума. Темата беше доста чувствителна. Но трябваше да се досети, че тя ще разбере. При всичките ѝ връзки с разузнавателните служби трудно можеше да запази някаква тайна от нея.

Тя го погледна. Монк разпозна смесените чувства в загрижените ѝ очи и тревожната извивка на устните. Кат знаеше колко много искаше да се върне на пълноценна работа, но страхът ѝ за него си личеше ясно. Монк погледна изкуствената си ръка. Опасенията ѝ не бяха неоснователни.

Въпреки това той обичаше работата си и знаеше колко важна е тя.

През изминалата година, докато се възстановяваше от пораженията си — както физически, така и умствени, — беше започнал да разбира това по-пълно. Макар да обичаше семейството си и да осъзнаваше отговорностите си към него, знаеше колко важна е Сигма за това светът да стане по-безопасно място. Не можеше да понася, че е на заден план.

— Чух, че днес си получил ново назначение — каза Кат.

— Поредната бумащина — измърмори той. — Трябва да замина за Ню Джързи, за да разпитам някакъв умник от Принстън за някакви изследователски файлове. Ще се върна до полунощ.

Кат си погледна часовника.

— В такъв случай не трябва ли да тръгваш?
— Имам достатъчно време. Директор Кроу е пратил агент да ме вземе. Някакъв с познания по генетика. Новобранец.
— Джон Крийд.
Монк се вцепени и впери поглед в нея.
— Има ли нещо, което да не знаеш?
Тя се усмихна, наведе се към него и го целуна.
— Знам и че шишето на Пенелопе изстива.
Изкуствената ръка се вкопчи в рамото ѝ и не я пусна да стане.
— Аз пък знам, че шишето може да се затопли пак. — Гласът му стана по-дрезгав. — И че разполагам с около половин час.
— Цял половин час? — Тя повдигна вежди. — Доста амбициозен ставаш напоследък.
Монк ѝ се ухили.
— Не ми се подигравай, жено.
Кат го целуна отново, този път по-дълго.
— Никога — прошепна между устните му.

16:44

Принстън, Ню Джързи

Д-р Хенри Малой пусна компютърната симулация за трети път. Беше сам в лабораторията в мазето. Поклати глава. Нищо не разбираше. Облегна се назад и се протегна. През последните двадесет и четири часа се занимаваше да компилира данните, изпратени му от офиса на сенатор Горман. Количеството сурова информация беше толкова, че се нуждаеше от мощния лабораторен компютър „Афиметрикс“, за да анализира всички ДНК секвенции и образци във файловете.

Почукване на вратата отвлече вниманието му. Лабораторията беше заключена, за да се държи свободна от озон. В нея се влизаше единствено с магнитна карта.

Анализът щеше да продължи още няколко минути. Малой отиде до вратата и я отвори. Разнесе се тихо съскане на въздуха под налягане. Беше една от докторантките му, Андреа Солдърич. Хенри я беше избрал за своя асистентка. Беше привлекателна, с добре

оформено тяло и кестенява коса, но не бе някаква студентка на двайсет и няколко години. Беше прехвърлила петдесетте и сменяше кариерата си — преди това бе работила като медицинска сестра със специализация диализа. През дългите часове, които прекарваха заедно, той предпочиташе някой от своето поколение. Дори харесваха една и съща музика и Хенри често я чуваше да си тананика под нос.

Този път обаче лицето ѝ бе разтревожено.

— Какво има, Андреа? — попита той.

Тя вдигна снопче лепящи се бележки.

— От офиса на сенатор Горман се обаждаха три пъти. Искат да разберат докъде сме стигнали.

Хенри взе бележките. Мразеше някой да му диша във врата, но в същото време разбираше възбудата на сенатора. Макар Джейсън Горман да бе просто негов студент, Хенри изпитваше мъка от ненавременната смърт на момчето — при това по такъв брутален начин.

— Дойдох също да ви напомня, че след час имате среща с доктор Кокалис от Вашингтон. Искате ли преди това да ви донеса нещо от кафенето?

— Не, но щом така или иначе си тук, бих желал да погледнеш със свежо око тези данни. Още повече, че ми предстои да говоря с Вашингтон. Кажете какво мислиш.

Тя едва успя да прикрие удоволствието си.

— И оценявам, че дойде в почивния си ден — добави той, докато я водеше към работната станция. — Нямахте да се справя с всичко това без помощта ти.

— Няма проблем, доктор Малой.

Компютърното моделиране най-сетне приключи третия опит. Екранът показваше хромозомите на царицата в опитното поле в Африка. Всички бяха черни с изключение на една, отбелязана в бяло. Хенри почука екрана.

— Маркирана е чуждата ДНК, вкарана в генномодифицираната царевица.

Андреа се наведе към екрана и се вгледа с любопитство.

— Какъв е източникът на тази ДНК? Бактериален ли?

— Най-вероятно. Но не мога да кажа със сигурност.

Все пак предположението на Андреа бе добре насочено. Повечето генни модификации се правеха чрез рекомбиниране и снаждане на бактериални гени, при което се вземаха желаните характеристики и се вграждаха в генома на растението. Един от първите успехи бе с добавянето на гени от *Bacillus thuringiensis* в тютюн. Така растенията ставаха по-издръжливи на насекоми и изискваха използването на по-малко инсектициди. Същият метод сега се използваше и при царевицата. През последното десетилетие тези биотехнологии се бяха наложили до такава степен, че в момента една трета от всичката отглеждана в Съединените щати царевица бе генномодифицирана.

— Ако не е бактериална ДНК, тогава каква би могла да е? — попита Андреа.

— Не зная. Патентована е и е засекретена от „Виатус“. Във файла се споменава само като Ис222. „Ис“ означава „издръжлива на суша“. Но не това исках да ти покажа. — Хенри посочи екрана. — Този образец ми бе пратен от Джейсън Горман преди два месеца.

— Преди два месеца ли?

— Да. Момчето беше много развълнувано, че ще участва в опитите в Африка. Не е трябвало да разпространява информацията. Това е нарушение на условията за поверителност. Мога само да си представя колко отчаян е бил в последния миг. Но все пак се е сетил да запази каквото може.

— Какво по-точно е изпратил?

Хенри затрака на клавиатурата и зареди последните данни.

— Ще ти покажа. Значи току-що са прибрали първата реколта от засадените семена. Той е изпратил пълния анализ на реколтата, в това число и цялата ДНК проба. Ето резултатите.

На екрана се появи нова група хромозоми. Отново повечето бяха маркирани с черно, както се означаваше нормалната ДНК на царевицата. В случая обаче бялата хромозома не беше сама. Над нея имаше и друга, на черни и бели пунктири.

— Не разбирам — каза Андреа.

— Погледни по-внимателно.

Хенри увеличи изображението на трансформираната хромозома. Сега се виждаха отделните ѝ гени, изобразени като черни и бели ивици.

Хенри обясни:

— Чуждата ДНК се вгражда в друга хромозома, напада съседа си.

— Разпространява ли се?

Хенри седна и впери поглед в Андреа. Позволи си да издаде част от вълнението си.

— Не мога да кажа със сигурност, но компилирах данните три пъти. Възможно е първият образец, изпратен от Джейсън, да е бил от различен хибрид. Може би са правили опити с повече от една версия

на Царевницата. Но ако не е така, това означава, че генната модификация е нестабилна. Променя се от поколение на поколение. Образецът е станал *по-чужд* и по-малко *царевница*.

— Какво означава това?

— Нямам представа. — Той сви рамене. — Но някой трябва да научи за това. Вече пратих запитване до Отдела за агрокултурни биотехнологии на „Виатус“. Сигурен съм, че ще искат да разполагат с тези данни. Възможно е дори да получи нова субсидия от корпорацията.

Андреа пристъпи от крак на крак.

— В такъв случай може би ще получи повишаването на заплатата, за което намекувате. — На лицето ѝ се появи усмивка, породена от вълнението му.

— Ще видим.

Андреа си погледна часовника.

— Ако нямате нужда от мен, ще си тръгвам. Кучетата ми са затворени цял ден. Сигурно не ги свърта на едно място и горят от желание да излязат.

Хенри я изпрати до вратата.

— Още веднъж благодаря, че дойде в почивния си ден.

Андреа спря, преди да излезе.

— Сигурен ли сте, че не искате да хапнете нещо?

— Не, ще привърша с обработката на данните и ще я кача на сървъра. Няма да отнеме много време.

Тя му махна с ръка и излезе. Вратата се затвори със съскане.

Хенри се върна при компютъра. Оформянето на доклада щеше да отнеме по-малко от час. Макар изпратеният от Джейсън файл да не хвърляше светлина върху смъртта на младежа, постъпката му определено говореше за смелото му сърце — нещо, с което баща му щеше да се гордее.

— Справи се добре, Джейсън — промълви Хенри, докато преглеждаше за последен път файловете.

През следващите петнайсет минути пишеше бележки и наблюдения. Искаше да впечатли „Виатус“. Техният отдел за агрокултурни биотехнологии възлагаше анализирането на образците им на лаборатории от цял свят, макар че в момента предпочитаха предимно Индия и Източна Европа, където цените бяха по-ниски. Но

лабораторията по генетика в Принстън бе една от най-добрите в света. Ако можеше да убеди корпорацията да им подхвърли малко работа...

На лицето му бавно плъзна усмивка.

На вратата отново се почука. Усмивката му стана още по-широка. Познаваше Андреа. Не го беше послушала. Сигурно беше минала през кафенето да му донесе нещо за хапване.

— Идвам! — извика той, отиде до вратата и размаха магнитната си карта, за да отключи.

17:30

Монк се качи в чакащото пред гарата такси. Партньорът му вече се бе настанил на задната седалка и даваше указания на шофьора.

— Лаборатория „Карл Икан“ в кампуса на Принстън. Намира се на Вашингтон Роуд.

Монк седна до него, оправи сакото си и се облегна. Загледа се в изработеното по поръчка куфарче „Танър Крол“ и прокара ръка по английската кожа. Кат му го беше подарила преди два месеца по случай годишнината му, когато се върна официално на работа, макар и непълноценно. Разбираше неизреченото послание на скъпия подарък. Кат беше повече от щастлива, че ще се занимава с бумажни и ще провежда рутинни инструктажи и разпити. Каквото и да е, стига да е далеч от неприятностите.

Въздъхна.

Джон Крийд седеше свит на мястото си. Макар и кльоцав като недохранен териер, беше дълъг близо два метра. Беше от новопостъпилите в Сигма — гладко избръснат, с дълга червена коса и луничаво лице. Въпреки момчешките му черти изражението му си оставаше кисело.

Монк се намръщи и му зададе въпроса, който го тормозеше, откакто се запознаха.

— Е, хлапе, на колко си години? Четиринайсет? Или петнайсет?

— Двайсет и пет.

Монк се помъчи да скрие съмнението си. Това изглеждаше невъзможно. „Само седем години разлика?“ Раздвижи протезата си. Чудесно осъзнаваше, че за седем години могат да се случат страшно

много неща. Вгледа се за първи път по-внимателно в спътника си и се помъчи да го прецени.

По пътя от Вашингтон Монк се бе запознал подробно с биографията на д-р Хенри Малой, но знаеше съвсем малко за партньора си. Крийд беше от Охайо, беше напуснал медицинския факултет след първата година и бе служил две смени в Кабул като пехотинец. Попадение на шрапнел от самоделна бомба го беше направило куц. Опитал да служи трета смяна и бил уволнен, макар че подробностите не бяха съвсем ясни. Поради резултатите от тестовете и квалификацията си беше вербуван в Сигма и обучен по генетика в Корнел.

Въпреки всичко изглеждаше като гимназист.

— Е, младок — продължи Монк, — от колко време си на служба?

Крийд го изгледа спокойно. Явно беше свикнал да го подкачат заради бебешката му физиономия.

— Завърших Корнел преди три месеца. От два месеца съм във Вашингтон. Все още се установявам.

— Значи това е първото ти назначение?

— И на това ако му викаш назначение... — промърмори Крийд и се загледа навън.

Макар напълно да споделяше мнението му, Монк настръхна.

— Няма нищо тривиално, когато става дума за работа на терен. Всеки детайл е от значение. И най-малкото сведение може да реши или да скапе случая. Трябва да научиш това, младок.

Крийд го погледна. Киселата му физиономия се смени с леко смутена.

— Добре. Схванах.

Монк скръсти ръце. Не беше особено доволен.

„Хлапета. Мислят си, че знаят всичко“.

Поклати глава и се загледа навън. Таксито вече влизаше в кампуса на Принстън. Мястото изглеждаше така, сякаш някаква зелена част от Англия бе стоварена наред с Нью Джързи. Есенните листа се стелеха по зелените поляни, бръшлянтът се виеше по внушителните готически сгради, дори общежитията сякаш бяха взети от литография на „Къриър енд Айвс“.

Пътуването през този пасторален свят не отне много време. Не след дълго таксито спря и двамата слязоха.

Лаборатория „Карл Икан“ се намираше в ъгъла на обширна зелена площ. Докато повечето от постройките в Принстън бяха от 18 и 19 в., лабораторията беше построена само преди няколко години и представляваше поразителен образец на модерната архитектура. Две правоъгълни сгради се издигаха перпендикулярно една на друга и в тях се намираха основните лаборатории. Свързваше ги двуетажен извит атриум, който гледаше към парка.

Именно там трябваше да се срещнат с д-р Малой.

— Готов ли си? — попита Монк и си погледна часовника. Бяха закъснели с пет минути.

— За какво?

— За разговора.

— Мислех, че ти ще говориш с професора.

— Не позна. Твой е, младок.

Крийд изсумтя.

— Добре.

Влязоха в атриума. Извитата двуетажна стена от стъкло гледаше към поляната на парка. Дванайсетметрови жалузи разделяха прозорците и бяха нагласени така, че да следят движението на слънцето. Сега хвърляха дълги сенки, които пълзяха по столове и маси. Студенти седяха и разговаряха на групички с неизменните чашки кафе в ръце.

Монк се огледа и видя мястото, където трябваше да се срещнат с д-р Малой. Трудно можеше да се пропусне.

— Насам — каза той и поведе спътника си.

До стълбището имаше скулптура, издигаща се на височина цял етаж. Приличаше на наполовина стопена раковина. Дори и да не го знаеше, щеше да познае архитектурния дизайн на Франк Гери. Раковината криеше в гънките си малко място за срещи. Няколко души вече седяха на правоъгълна заседателна маса.

Монк се насочи към тях. Когато приближи, осъзна, че всички са прекалено млади. В куфарчето му имаше снимка на д-р Малой. Него определено го нямаше тук.

Може би беше дошъл и си бе тръгнал, понеже посетителите му закъсняват?

Излезе от раковината и извади мобилния си телефон. Набра номера на кабинета на доктора. След много позвънявания се включи гласова поща.

„Ако си е тръгнал и съм бил целия този път за нищо...“

Набра друг номер — на асистента му.

Отговори Монк набързо обясни за отсъствието на д-р Малой.

— Няма ли го? — попита асистентката.

— Няма никой, само хлапета, които приличат на прекалено млади за студенти.

— Знам — разсмя се жената. — Стават все по-млади, нали? Съжалявам, но явно доктор Малой е все още в лабораторията си. Там го видях за последно, а той никога не чува мобилния си. Способен е да се съсредоточи до такава степен, че да пропусне и лекция. Точно от това се опасявах, затова се задържах тук. Много е развълнуван от последното си откритие.

Монк се сепна от последните думи. Да не би професорът да беше попаднал на нещо, което да помогне на случая?

— Вижте — продължи жената, — в момента съм от другата страна на улицата срещу кабинета ми, имам малко работа с лаборанта си. Има подлез, който свързва моята сграда с вашата. Питайте някой студент. Ще ви издействам карта от администратора и ще ви чакам долу. Лабораторията на доктор Малой е в подземния етаж. Предполагам, че би искал лично да ви покаже ДНК образца.

— Добре. Ще се видим долу. — Монк прибра телефона в джоба си и махна на Крийд. — Хайде. Отиваме направо в лабораторията на професора.

Една студентка с много тесен пуловер ги упъти и Монк поведе партньора си към подземния етаж. Подлезът не беше труден за откриване.

Докато приближаваха входа на тунела, от другата страна им махна жена на средна възраст. Монк махна в отговор. Жената забърза задъхано с протегната ръка.

— Андреа Солдърич — представи се тя.

След като се запознаха, ги поведе по съседния коридор. Приказваше непрекъснато и явно бе нервна.

— Тук има само няколко лаборатории. Човек лесно може да се изгуби. Повечето помещения са складове и технически отделения... а,

също и вивариумът, където държат опитните животни. Департаментът по генетика държи лабораторията си тук, за да ограничи достъпа на озон. Ето там е. — Вдигна магнитната си карта и се приближи до една от вратите, без да спира да говори. — Администраторът на департамента се опита да се обади в лабораторията. Никой не отговори. Само ще надникна. Сигурна съм, че не е напуснал кампуса.

Размаха картата и натисна дръжката. Херметичната врата се отвори и Монк моментално надуши острата миризма на дим — а наред с нея и нещо друго, като опърлена коса. Посегна към Андреа, но закъсня — тя видя какво има вътре. На лицето ѝ се изписа объркване, после ужас. Вдигна ръка да прикрие устата си.

Монк я издърпа настрана и я бутна към Крийд.

— Дръж я тук.

Пусна куфарчето, посегна към кобура под мишницата си и извади служебния си пистолет, „Хеклер и Кох“ калибър 45. Андреа се извърна и зарови лице в рамото на Крийд.

— Имаш ли оръжие? — попита го Монк.

— Не... нали дойдохме просто за разговор.

Монк поклати глава.

— Нека позная, младок. Никога не си бил бойскаут. И без да чака отговор, влезе в лабораторията, като покри възможните места за атака. Сигурен беше, че нападателят отдавна не е тук, но нямаше намерение да рискува. Д-р Хенри Малой бе вързан за един стол в средата на помещението. Главата му бе клюмнала на гърдите. Под стола имаше локва кръв.

Компютърът зад него бе превърнат в овъглена развалина.

Монк се огледа. Бяха изключили детекторите за дим.

Отиде до професора и провери пулса му. Нищо. Тялото обаче бе все още топло. Забеляза счупените пръсти. Ученият беше измъчван. Най-вероятно за информация.

Убийството бе с майсторски удар с нож в гърдите. Ако можеше да се съди по бързата смърт, Малой бе проговорил.

Монк подуши въздуха. До тялото миризмата на изгорено бе силна. Леко повдигна брадичката на убития. Главата се отметна назад и разкри източника на миризмата. Дамгата беше в средата на челото, с мехури по краищата, прогорела цялата плът до костта.

Кръг и кръст.

Тих звън насочи вниманието му към вратата. Беше от мобилен телефон. Монк се върна в коридора — не искаше да замърсява местопрестъплението.

Андреа бе с телефон на ухото. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, носът ѝ течеше. Подсмърчаше, докато слушаше.

— Какво?! — Не беше толкова въпрос, колкото смаяно възклицание. — Не! Защо?

Подпря се на стената и се свлече на пода. Телефонът се изплъзна между пръстите ѝ. Монк клекна до нея.

— Какво има?

Тя поклати невярващо глава.

— Някой... — Посочи телефона. — Обади се една съседка. Чула кучетата ми да лаят, видяла някой да излиза от къщата ми. Отишла да провери. Вратата била отворена. Те... убили са кучетата ми. — Закри лице с длани. — Защо не си отидох направо у дома, както казах на доктор Малой?

Монк погледна Крийд. Младокът беше смръщил вежди. Нищо не разбираше.

Монк обаче разбираше. Протегна ръка и вдигна Андреа да стане.

— Преди колко време съседката ви е забелязала неканените гости?

Тя поклати глава.

— Аз... Не знам. Не ми каза. Обадила се е на полицията.

Монк хвърли поглед към тялото на д-р Малой. Професорът беше говорил. Беше казал имена. Най-вероятно и името на асистентката си. Мислел си е, че Андреа си е отишла у дома. Явно е дал адреса ѝ на мъчителите си. И те са отишли да ѝ затворят устата.

И щом не са я намерили там...

Щяха да са им нужни само няколко позвънявания, за да разберат къде е.

— Трябва да се махаме оттук. Веднага! Тримата се завтекоха по коридора към подлеза, който водеше под улицата до съседната университетска сграда, където работеше Андреа.

— Казахте, че сте били в кабинета си с лаборанта си — каза Монк, докато вървяха забързано. — Той знае ли накъде тръгнахте?

Получи отговора, когато стигнаха началото на тунела. Висок мъж крачеше през подлеза към тях. Беше с тъмен шлифер. Не беше валило

от дни.

Погледите им се срещнаха.

Монк разпозна хищническият блясък в очите му, отблъсна Андреа назад и вдигна пистолета си. В същия миг мъжът вдигна ръка, разтвори шлифера си и се видя автомат с къса цев. Странното оръжие издаваше шум колкото миксер, но куршумите се забиха в ъгъла, зад който тримата вече бяха изчезнали. Разлетяха се парчета мазилка и керамика.

— По стълбите! — нареди Монк и посочи назад към атриума.

Щом стигнаха до стълбището, отгоре се чува стъпки.

Монк спря другите двама, надникна нагоре и видя бързащ надолу мъж с кубинки и черен шлифер, също като на онзи зад тях. Втори убиец. Монк отстъпи назад и поведе Крийд и Андреа обратно към лабиринта коридори.

Трябваше да намерят начин да се измъкнат оттук.

Докато бягаха по слабо осветените коридори, някъде в другия край на подземие то се затръшна тежка метална врата.

Монк се обърна към Андреа.

— Мисля, че беше аварийният изход — с ужас прошепна тя.

Монк знаеше какво означава това.

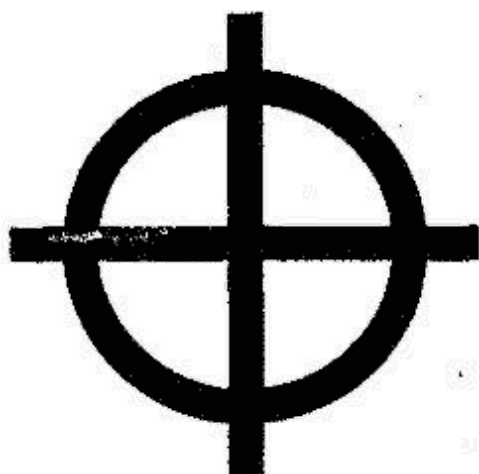
Трети убиец.

5.

10 октомври, 18:32

Вашингтон, окръг Колумбия

— Символът не фигурира в базата данни на известните терористични групи — каза Пейнтър. Стоеше изправен край масата за заседания. На големия стенен екран зад гърба му бе изобразен кръст и кръг.

Пейнтър опря ръце на масата. Конферентната зала беше нова за централата на Сигма, построена след атаката. В нея имаше кръгла маса с компютър пред всеки стол. Можеше да побере дузина души, но в момента освен Пейнтър в помещението имаше само трима.

Кат седеше вдясно от Пейнтър в качеството си на експерт по международно разузнаване. До нея се бе настанил криптологът Адам Пруст, а от другата страна на масата седеше Джорджина Роу, новопостъпила в Сигма, чиято специалност бе биоинженерство.

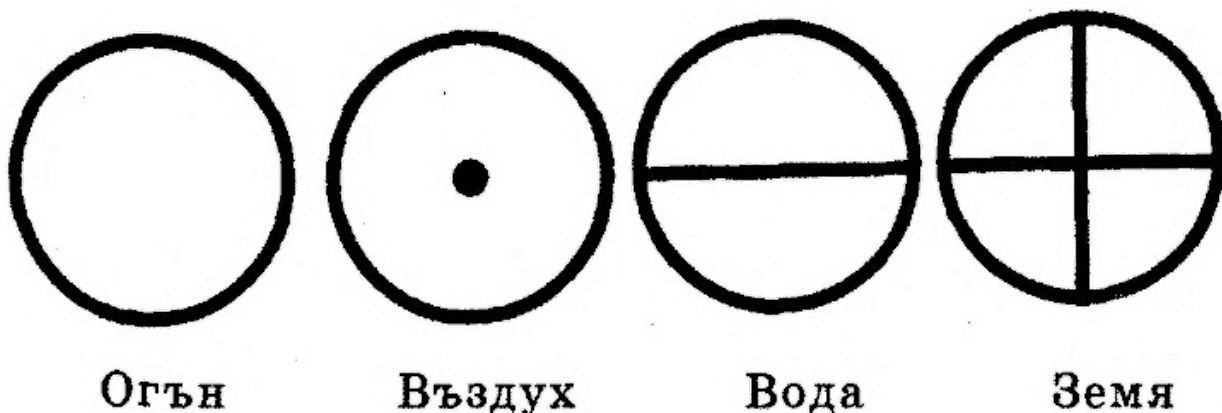
— Така че най-напред трябва да си отговорим на един въпрос — каза Пейнтър и закрачи около масата. Нарочно бе проектирал помещението така, че да може да се движи, да е в състояние да наблюдава събралите се. — Какво означава този символ? Как се връзва той с унищожаването на лагера на Червения кръст и обезобразяването на сина на сенатора?

Адам прочисти гърлото си и повдигна ръка към екрана. Беше към четиридесетте, облечен неофициално с джинси, тънък черен пуловер и спортно сако от туид.

— Символът има много дълга история, продължаваща до зората на човечеството. Понякога го наричат разделен на четири кръг. Значението му е приблизително едно и също в различните култури. Кръгът символизира земята, Кръстът пък разделя света на четири части. В културата на северноамериканските индианци четирите части представляват...

— Четирите ветрове — довърши Пейнтър. Баща му го беше учил на нещо подобно.

— Именно. А в други култури символизират четирите елемента — земя, въздух, вода и огън. — Пруст чукна клавиатурата на компютъра и изображението се смени.

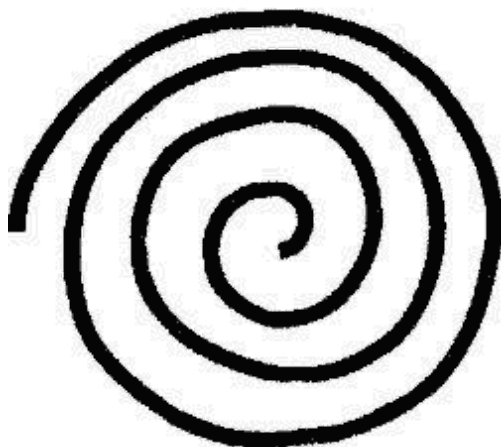

— Както виждате, разделеният на четири кръг е символ на самата земя, която обхваща и четирите елемента. Този знак може да се намери по целия свят. Историческата етимология на символа е страшно интересна и се корени в езическите времена. В някои северни страни може да се открие изрязан върху плочи и изправени камъни. Често върви заедно с друг петроглиф, така наречената езическа спирала. Двата символа са тясно свързани.

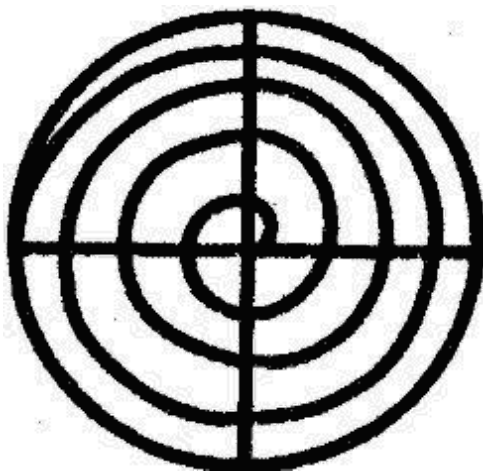
— Свързани ли? — попита Пейнтър. — И как по-точно?

Адам вдигна ръка да изчака за момент и отново се обърна към компютъра. На екрана се появи ново изображение.

— Това е стилизирана езическа спирала. Можете да намерите различни нейни варианти в цяла Северна Европа.

Ново чукване на клавиш и спиралата се наложи върху разделения на четири кръг.

— Виждате как спиралата започва в центъра на кръста и се разширява, за да изпълни кръга. Докато разделеният на четири кръг представлява земята, спиралата символизира живота и по-точно — пътя на душата, преминаването от живот към смърт и прераждане. Кат въздъхна.

— Всичко това е много хубаво, но не разбирам какво общо има със зверствата в Африка. Не се ли отдалечаваме от темата?

— Може би не — възрази Джорджина Роу и се поизправи в стола си. Беше набита жена с къса като на мъж коса. — Прегледах доклада на НАТО и макар че подробностите са все още предварителни и непълни,

все ми се струва, че атаката се дължи по-скоро на желанието да се унищожи фермата на „Виатус“, отколкото на някаква вражда между въстаници и властите в Мали.

— Съгласна съм — каза Кат. — Туарегите никога не са показвали подобно насилие. Атаките им обикновено са в стил удряш и бягаш. А не кланета като това.

— Да разпънат горкото момче наред изгореното поле и да го жигосат с този знак. — Джорджина поклати тъжно глава. — Явно е предупреждение за онова, което прави онази корпорация, за изследванията ѝ в областта на генномодифицираните храни. Като биоинженер съм наясно с всички спорове около тази тема. Противниците срещу подобни намеси в природата непрекъснато се увеличават. И макар че повечето протести се дължат предимно на страх и неосведоменост, за тях допринасят също и немарливият контрол от страна на властите върху тази взривоопасна индустрия. Мога да се впусна в повече подробности...

Пейнтър спря срещу нея.

— Нека засега се съсредоточим върху въпроса какво общо има това със случая.

— Обяснението е просто. Движението против генномодифицираните храни е особено силно в Африка. Наскоро Замбия и Зимбабве забраниха всички продукти, съдържащи генномодифицирани храни, въпреки че милиони жители от двете страни са застрашени от глад. Като цяло политиката „по-добре мъртъв, отколкото сит“, е безумна. Тази лудост е повсеместна и продължава да се разраства. Мисля, че унищожаването на лагера на Червения кръст е било замислено като атака срещу „Виатус“. — Джорджина посочи екрана. — И смятам, че описанието на Адам на етимологията на този символ подкрепя това предположение.

Пейнтър започна да схваща.

— Символ, представляващ земята. Джорджина заговори по-твърдо, за да подчертае увереността си.

— Които и да са извършителите, те смятат, че защитават земята. Мисля, че си имаме работа с някаква нова войнствена група екотерористи.

Кат се намръщи.

— Има известен смисъл. Ще поръчам на източниците ми да се съсредоточат в тази насока. Може пък да успеем да разберем кои са тези терористи и къде е централата им.

Пейнтър се обърна към Адам Пруст, чието обяснение беше задвижило разследването.

— Прекъснахме те. Искаш ли да добавиш още нещо?

— Само едно. За разделения на четири кръг и спиралата. Двата символа са били много важни и силни за езичниците от Северна Европа. Особено за друидите. Всъщност, когато северните райони били покръстени, символите продължили да съществуват като част от новата вяра. Друидският кръст се превърнал в келтския, който познаваме и днес.

Адам извика ново изображение на екрана. Вертикалната линия на езическия символ беше издължена надолу, образувайки християнски кръст.

— По същия начин — продължи Адам — спиралата е станала символ на Христос и по-точно на преминаването му от живот към смърт и възкръсване.

— И какво е важното на това? — нетърпеливо попита Кат, която явно изгаряше от нетърпение да тръгне по трохите, оставени от думите на Джорджина.

Но Пейнтър като че ли се досети накъде бие Адам с последното си твърдение.

— Значи не смяташ, че седалището на екотерористите е в Африка, така ли?

Криптологът поклати глава.

— Разделеният на четири кръг може да се открие в някои африкански култури, но най-често представлява слънчев символ, а не земен. Мисля, че трябва да насочим вниманието си към Северна Европа. Особено като се има предвид, че централата на „Виатус“ е в Осло.

Джорджина се усмихна.

— С други думи, трябва да се оглеждаме за банда разлютени друиди.

Адам не отвърна на усмивката ѝ, а само сви рамене.

— В цяла Европа има възраждане на езичеството. Всъщност много от групите са доста стари. Друидският кръг на всеобщата

обвързаност. Древният орден на друидите. И двете организации могат да се проследят до началото на осемнайсети век, а други групи твърдят, че са още по-стари. Във всеки случай напоследък движението постоянно набира сила и някои секти са много войнствени и настроени против корпорациите. Мисля, че разследването трябва да се насочи именно натам. Към Северна Европа.

Кат кимна, макар и малко сковано. Вече беше започнала да съставя планове.

Пейнтър се върна при екрана.

— Мисля, че това ни дава добра отправна точка. Ако всички...

Телефонът в джоба му иззвъня и го прекъсна. Пейнтър вдигна ръка, давайки знак на другите да изчакат, извади апарата и погледна екрана. Беше секретарят му. Нещо не беше наред. Беше наредил да не го безпокоят, освен ако не е спешно.

— Какво има, Брант?

— Сър, току-що се обадиха операторите. Имало куп позвънявания на деветстотин и единайсет от Принстън. Като че ли около лаборатория „Карл Икан“ е избухнала престрелка.

Физиономията на Пейнтър остана безизразна. Това бе лабораторията, към която бяха тръгнали Монк Кокалис и Джон Крийд. Би трябвало да са пристигнали в Принстън преди около час. Пейнтър нарочно не погледна към Кат, съпругата на Монк.

— Свържи ме с местните власти и установи сателитна връзка — нареди той, преструвайки се по-скоро на раздразнен, отколкото на разтревожен. — Идвам.

Прибра телефона и се обърна към присъстващите.

— Добре, всички си знаете работата. Да действаме. Обърна се и тръгна към изхода.

Усети погледа на Кат в гърба си. Беше подозрителна, но нямаше нужда да я тревожи, преди да разбере каква е ситуацията.

Особено като се имаше предвид, че чакаше второ дете.

18:45

Монк поведе останалите с насочен напред пистолет. Имаше само десет патрона... и най-малкото трима противници. Доста неизгодна

позиция, особено след като онези бяха с автоматични оръжия. Не смееше да пропилее и един куршум. Вторият му пълнител бе в куфарчето, но то бе зарязано пред вратата на лабораторията на Малой.

— Има ли друг изход? — попита той Андреа.

— Не... но... — Тя затърси с поглед из коридора.

Джон Крийд я поддържаше за лакътя, за да не ѝ позволи да изостане.

— Какво но? — подкани я Монк.

— Сградата на лабораторията е построена на модули. За по-лесна промяна на разположението на помещенията — бързо отвърна тя и посочи нагоре. — Между етажите има голямо поддържащо ниво. С мостове за работните екипи.

Монк погледна към тавана. Можеше и да свърши работа.

— Къде е най-близкият вход?

Тя поклати глава. Още се бореше с шока.

— Не зная...

Монк спря и сграбчи рамото ѝ с изкуствената си ръка.

— Андреа, поеми дъх, успокой...

Отекна автоматична стрелба. Един от преследвачите се показа в края на коридора. От дулото на оръжието му излизаха пламъци. Куршуми се забиха в пода и стените около тях. Монк избута Андреа зад себе си и стреля напосоки, пропилявайки безценен патрон. Убиецът моментално се скри зад ъгъла. Монк блъсна Андреа към най-близката врата. Крийд се понесе след тях.

Озоваха се в малко антре. Право пред тях имаше двойна врата.

— Бързо! — извика Монк.

Хвърлиха се през вратата към следващата стая. Светлините се включиха автоматично и разкриха голямо помещение, разделено от редове клетки от неръждаема стомана. Миризмата на животни моментално удари Монк. Припомни си какво беше казала Андреа за подземното ниво. Това явно беше вивариумът, където държаха опитните животни. От един от задните редове изляя куче. По-наблизо се размърдаха по-дребни — и не чак толкова дребни тела. Тумбести прасенца грухтяха и душеха в долния ред по-големи клетки. Бяха Горедолу колкото футболни топки.

Нямаше начин да барикадират вратата, а стрелецът щеше всеки момент да ги настигне.

— Има ли друг изход? — попита той Андреа.

Тя кимна и посочи към отсрещния край.

— По-бързо.

Монк чу зад себе си някакво тракане и се обърна. Крийд отваряше вратите на клетките, без да престава да тича. След него се изсипваха розови и черни телца. Щураха се във всички посоки, грухтяха и квичаха. Нови и нови прасета се включваха в лудницата.

— Какво... — започна Монк.

— Препятствия — отвърна Крийд, без да спира да отваря врати.

Монк кимна. Нямахше да е зле да задръстят след себе си с купища квичаци футболни топки. Определено щяха да забавят стрелеца.

Почти бяха стигнали другия край на вивариума, когато чу двойната врата да се отваря с трясък. Последва кратък автоматичен откос, но бързо спря. Чу се стреснат вик, последван от падане на тяло на пода.

Едно на нула за свинските топки.

Монк бутна Андреа към другата двойна врата в дъното на помещението. Миг по-късно отново се озоваха в коридора.

— Входелите към поддържащото ниво — настоя Монк. — Няма ли някой наблизко?

— Единственият, за който знам със сигурност, е в лабораторията на доктор Малой.

Монк огледа пресичащите се коридори. Беше се изгубил.

— Можеш ли да ни върнеш до нея?

— Да. Насам.

Андреа ги поведе решително, донякъде отърсила се от шока. Монк вървеше плътно до нея, следван от Крийд. Монк видя, че младокът притиска бедрото си. Крачолът му беше мокър.

Крийд забеляза погледа му и му махна да не спира.

— Рикошет. Само драскотина. Продължавай.

Нямаха друг избор. След поредния завой Монк внезапно позна коридора. Бяха направили пълен кръг и отново се намираха при лабораторията на д-р Малой. Като потвърждение на това Монк забеляза куфарчето си до отворената врата.

Затичаха се с всичка сила.

В другия край на коридора се появи друг стрелец с развяващ се черен шлифер. До отворената врата на лабораторията оставаха десет

метра.

Монк вдигна пистолета и стреля срещу нападателя.

— Не спирайте! — извика той, когато Андреа и Крийд забавиха крачка. — Стигнете до стаята!

Колкото и ненормално е да тичаш към човек с автомат, лабораторията предлагаше единствената надежда за спасение.

Монк стреля още два пъти. Пълнителят му почти свърши, но изстрелите забавиха нападателя. За съжаление кратката престрелка не остана незабелязана. Зад тях се разнесе нов откос. Друг стрелец. Нападателите се опитваха да ги хванат в кръстосан огън.

Но те вече бяха стигнали лабораторията.

Андреа и Крийд се хвърлиха вътре. Монк се метна напред — един куршум изсвистя над главата му, — грабна куфарчето и се претърколи в лабораторията.

В следващия миг Крийд затръшна вратата.

— Заклучва се автоматично — каза Андреа. Трепереше и гледаше да стои колкото се може по-далеч от стола, на който бе вързано тялото на д-р Малой.

Монк се изправи с пистолет в едната ръка и куфарчето в другата.

— Къде е входът?

Андреа се обърна и посочи тавана над лабораторната маса. Квадратният панел беше отбелязан със знак за високо напрежение.

Монк се обърна към Крийд.

— Качи я горе. И не спирайте.

— А ти?

— Не се безпокой за мен. Ще дойда след вас. Хайде, по-живо!

Докато Крийд вдигаше Андреа на масата, Монк се отпусна на коляно. Трябваше да спечели достатъчно време, за да могат двамата да се измъкнат. Знаеше, че е жизненоважно жената да бъде спасена. Д-р Малой явно ѝ беше казал нещо — нещо, за което си заслужаваше да бъде убита. Каквото и да бе то, Монк искаше да го знае.

Крийд вече беше отворил капака и буташе с двете си ръце Андреа през него.

Като използва трупа на стола като прикритие, Монк отвори куфарчето, без да го гледа — не откъсваше поглед от вратата. Заклучена или не, тя не предлагаше по-голяма защита от лист тоалетна хартия. Особено като се имаше предвид огневата мощ на кучите синове.

А на него му оставаха само два патрона. Трябваше да извади резервния пълнител.

Тъкмо посягаше към него, когато дръжката на вратата се пръсна заедно с голяма част от касата. От удара вратата се отвори широко.

За миг Монк видя развяващ се шлифер и стреля. Два пъти. Затворът на пистолета му остана в задно положение — пълнителят беше празен.

Стрелецът изчезна.

Монк грабна втория пълнител. С периферното си зрение забеляза нечия ръка да маха оттатък вратата. Черен метален предмет с размерите на бейзболна топка полетя в стаята.

„Ох, мамка му...“

Граната.

Пусна пистолета и пълнителя. Все още застанал на коляно, вдигна отвореното куфарче, улови гранатата и щракна закопчалките. Изправи се, замахна и метна куфарчето през отворената врата.

То прелиташе през прага, а Монк вече се движеше. Обърна се, скочи върху масата и се хвърли право към отвора на тавана.

— Бягайте!

Късно.

Експлозията ги оглуши и ослепи. Ударната вълна захвърли Монк в тясното пространство между етажите. Той блъсна с глава тръбата на някакъв климатик и се стовари върху Крийд. Последва кратка схватка, докато се освободят. Монк получи лакът в окото.

Зашеметен и ругаещ, той махна на другите да продължат. Съмняваше се, че стрелците ще ги последват, но нямаше намерение да сваля гарда, докато не се озоват на сигурно място. За предпочитане с много оръжия.

Запрепъваха се напред, оглушени и заслепени.

Както бе казала Андреа, сервизното пространство имаше мостчета за по-голямо удобство на техниците. Не им отне много време да се измъкнат от недрата на сградата и да се озоват в хаоса горе. Полицията вече беше пристигнала. Посрещнаха ги безброй патрулни коли, микробуси и прииждащи журналисти.

Полицаяте ги заобиколиха в мига, в който се озоваха навън. Монк не успя да отвори уста, когато нечия ръка го сграбчи, дръпна го настрани и му показа значка.

— Вътрешна сигурност — обяви гигантът. — Доктор Кокалис, имаме заповед от Вашингтон да ви заведем на сигурно място.

Монк не възрази. Заповедта определено му допаднаше. Но докато го отвеждаха, отчаяно погледна назад към сградата.

Кат щеше да го убие.

Онова куфарче струваше майка си и баща си.

6.

*11 октомври, 06:28
Фиумичино, Италия*

„Къде се е дянала?“

Грей излезе от терминала на главното летище на Рим и тръгна към стоянката на такситата. Свиреха клаксони, ръмжаха туристически автобуси. Дори в този ранен час летището беше претоварено от сновящи автомобили и пристигащи и заминаващи пътници.

Докато си пробиваше път през тълпата, държеше телефона до ухото си. Вървенето му се улесняваше от извисяващия се гигант, който разчистваше пътя пред него подобно на бивол, прегазващ придошла река. Грей вървеше непосредствено след бодигарда си. Джо Ковалски не беше от ентузиазираниите пътници: като бивш моряк определено предпочиташе откритото море пред пътническите самолети. Непрекъснато се оплакваше, докато вървяха към такситата.

— И защо са ги направили толкова тесни тия седалки? — Великанът разкърши врат и го погледна кисело. — Коленете ми направо ми търкаха ушите. Сякаш от проклетата авиолиния искаха да ми правят преглед на простатата. Щях да го преживея, ако имаха поне една стюардеса. Онова момиче с мустака не се брой.

— Не беше нужно да се пишеш доброволец — отговори Грей, докато чакаше някой да вдигне телефона.

— Доброволец ли? — намръщи се Ковалски. — При надница и половина? Това си беше чисто изнудване. Имам да издържам приятелка.

Грей така и не можеше да разбере връзката между бившия моряк и университетската преподавателка, но тя поне го караше да се къпе по-често. Дори черната четина на главата му беше подстригана по-грижливо.

Махна му с ръка да продължат. Продължаваше да чака свързване със Службата за опазване на културното наследство, където работеше Рейчъл. Преди да тръгне от Вашингтон, планът беше да се срещнат

пред международния терминал, но я нямаше никаква. Опита се да я намери в дома ѝ и на мобилния телефон, но никой не отговаряше. Реши, че е попаднала в задръстване, и останаха да висят на терминала още половин час.

Докато чакаха, се обади в Сигма. По това време у дома беше малко след полунощ. Директорът го запозна с подробностите около провалената операция в Ню Джързи. Монк попаднал в престрелка. Всичко май бяло свързано с някаква екотерористична група, но засега информацията беше оскъдна.

Щом чу това, на Грей му се прииска да скочи в първия самолет и да се върне, но Пейнтър настоятелно го увери, че засега нещата са овладени. Интересуващият ги човек бил на сигурно място и в момента го разпитвали. На Грей бе наредено да продължи със задачата си.

Накрая в ухото му зазвуча строг женски глас, който говореше бързо на италиански. Грей беше излизал с Рейчъл повече от година и можеше да се оправя горе-долу с езика.

— Лейтенант Верона не е в Службата за опазване на културното наследство. Според списъка в момента е в отпуск. Може би някой друг служител може да ви помогне...

— Не, благодаря. Grazie.

Затвори и прибра телефона в джоба си. Знаеше, че Рейчъл смята да излиза в отпуск, но се беше надявал по една или друга причина да е в службата си. Започна да се тревожи. Къде ли се беше дянала?

Качиха се в едно такси и партньорът му го погледна.

— А болницата? Онази, в която са приели вуйчо ѝ?

— Да бе — кимна Грей. Трябваше да се сети. Може пък състоянието на вуйчо ѝ да се беше влошило. Подобно нещо със сигурност би я ангажирало и в тревогата си лесно би могла да забрави за срещата.

Обади се на телефонни услуги и го прехвърлиха на оператора на болницата. Опитът да се свърже със стаята на Вигор не беше успешен. Вместо това се обади дежурната сестра.

— Монсеньор Верона е в интензивното — каза жената. — Повече информация можете да получите единствено от близките му или от полицията.

— Просто исках да разбера дали племенницата му не е там. Лейтенант Рейчъл Верона.

Тонът на сестрата се смекчи.

— А, неговата *pipote*. *Bellissima ragazza*. Прекара часове тук. Но снощи си тръгна и тази сутрин не е идвала.

— Ако се появи, бихте ли ѝ предали, че съм я търсил? — Грей остави телефонния си номер.

Прибра телефона, отпусна се в седалката и се загледа през прозореца. Таксито се носеше по магистралата към центъра на Рим. Рейчъл им бе запазила стая в малък хотел. Грей беше отседнал там и преди. По времето, когато ходеха.

Помъчи се да намери друго обяснение за отсъствието ѝ. Къде ли беше отишла? Тревогата заплашваше да се превърне в паника. Искаше му се таксито да се движи по-бързо.

Реши да провери дали няма съобщения на рецепцията, след което да отиде направо в апартамента ѝ. Намираше се само на няколко пресечки от хотела.

Но все пак това щеше да отнеме време.

Твърде много време.

С всеки изминат километър сърцето му биеше все по-силно, ръката му се вкопчи в коляното му. Когато най-сетне минаха през старите градски порти и се насочиха към центъра, таксито буквално запълзя. Улиците ставаха все по-тесни и по-тесни. Пешеходците се дърпаха настрани; между колите се провираха велосипедисти.

Накрая таксито отби по пресечката и спря пред малкия хотел. Грей бързо изскочи навън, грабна сака си и остави Ковалски да се занимава с плащането.

От улицата хотелът бе почти незабележим. На малка месингова плоча на стената, не по-голяма от дланта на Грей, пишеше „*Casa di Cartina*“. Заемаше три долепени една до друга сгради, строени през 18 век. До малката рецепция се стигаше по късо стълбище, водещо надолу.

Причината за името на хотела стана очевидна, когато звънчето на вратата оповести пристигането на Грей. И четирите стени на помещението бяха покрити със стари карти и планове. Собствениците на хотела бяха потомци на много поколения пътешественици и моряци, които можеха да се проследят до времето на Христофор Колумб.

Зад малкото дървено бюро седеше съсухрен старец със закопчана жилетка. При вида на Грей на лицето му се появи топла усмивка.

— Отдавна не сме се виждали, сеньор Пиърс — приветливо го поздрави собственикът на английски.

— Наистина, Франко.

Размениха няколко любезности, докато не се появи Ковалски. Погледът на едрия мъж се плъзна по стените. Като бивш моряк той кимна одобрително на избраната украса.

— Франко, Рейчъл случайно да се е обаждала? — попита Грей, като се мъчеше напрежението му да не му проличи. — Да е оставяла някакво съобщение?

Собственикът го погледна объркано.

— Съобщение ли?

Сърцето на Грей се сви. Явно съобщение нямаше. Може би тя беше в опасност...

— Сеньор Пиърс, защо ѝ е на сеньорина Верона да оставя съобщение? Тя вече ви чака горе в стаята ви.

Облекчението го заля като студена вълна.

— Горе ли?

Франко се пресегна към таблото зад бюрото, свали един ключ и го подаде на Грей.

— На четвъртия етаж. Избрах ви хубава стая с балкон. Гледката към Колизея определено си заслужава.

Грей кимна и взе ключа.

— Grazie.

— Да повикам ли някой за багажа ви? Ковалски вдигна сака на Грей от пода и каза:

— Аз ще се погрижа. — И побутна шефа си с багажа по задника, за да се размърда.

Грей благодари отново на Франко и тръгна към стълбището. Беше тясно и вито, приличаше повече на стълба, отколкото на стълбище. Налагаше се да вървят един зад друг. Ковалски го погледна съмнително.

— Къде е асансьорът?

— Няма асансьор — отвърна Грей.

— Майтапиш се. — Гигантът се мъчеше да се побере в теснотията с багажа. След две площадки лицето му бе станало тъмночервено и устата му бълваха проклятие след проклятие.

Стигнаха четвъртия етаж и Грей тръгна по табелите към стаята им. Етажът представляваше заплетен лабиринт от резки завои и неочаквани слепи стени.

Накрая намери нужната му врата. Макар стаята да бе негова, все пак почука, преди да бутне вратата. Изгаряше от нетърпение да види Рейчъл. Силата на желанието му чак го изненадваше. Много време бе минало... може би прекалено много.

— Рейчъл? Аз съм.

Тя седеше на леглото, окъпана от лъчите на утринното слънце. Прозорецът зад нея обрамчваше силуета ѝ като картина. Изправи се, когато Грей влезе.

— Защо не се обади? — попита той.

Преди тя да успее да отвори уста, се разнесе друг женски глас:

— Защото я помолих да не го прави.

Едва сега Грей забеляза белезниците, които закопчаваха дясната ръка на Рейчъл за леглото. Обърна се.

От банята излезе стройна жена по халат. Черната ѝ права коса беше мокра, току-що сресана и падаше до раменете. Бадемови очи с цвета на студен нефрит се взираха в него. Жената се облегна на касата на вратата и небрежно кръстоса голите си до бедрата крака.

Държеше насочен към него пистолет.

— Сейчан...

01:15

Вашингтон, окръг Колумбия

— Нищо повече няма да научим от нея — каза Монк на Пейнтър, докато се отпускате на стола пред бюрото. — Изтощена е и все още е в шок.

Пейнтър го погледна внимателно. Монк изглеждаше не по-малко изтощен.

— Крийд приключи ли с обработката на генетичните данни?

— Преди часове. За по-голяма сигурност иска да ги даде на някой статистик, но засега потвърждава казаното от Андреа Солдерич. Поне дотолкова, доколкото можем да преценим.

Пейнтър беше в течение с развитието на нещата. Асистентката на д-р Малой бе описала разговора с него час преди да бъде убит. Професорът компилирал генетичните данни, които Джейсън Горман изпратил на баща си. Представлявали генетична карта на царевицата, отглеждана в Африка. Радиоактивните маркери показвали кои гени са чужди за растението.

Две хромозоми.

— А какво става с оригиналния файл? — попита Пейнтър. — Онзи, който Джейсън Горман изпратил преди два месеца и който съдържа данните за семената, засети първоначално?

Монк прокара длан по голото си теме.

— В Принстън още се опитват да го намерят. Проверили са всички сървъри. Сигурно професорът го е държал изолиран на собствения си компютър, а той е унищожен от убийците. Ще рече — изчезнал е безследно.

Пейнтър въздъхна. Продължаваха да се натъкват на задънени улици. Дори стрелците бяха изчезнали. Не бяха открити тела. Убийците явно бяха избегнали взрива и бяха успели да се измъкнат през кордона около лабораторията.

— Макар да не разполагаме с твърдо доказателство, лично аз вярвам на разказа на Андреа — продължи Монк. — Според нея в оригиналните семена професорът намерил една хромозома чужда ДНК. Смятал, че двата файла показвали, че генното модифициране е нестабилно.

— Но без първия файл не можем да го докажем — рече Пейнтър.

— И все пак професорът е измъчван и убит сигурно именно затова. Нападателят явно са имали заповед да унищожат всички данни за първия файл... както и всеки, който е знаел за съществуването му. И почти успяха.

Пейнтър се намръщи.

— И все пак единственото, с което разполагаме, са думите на госпожица Солдерич. А според нея дори професорът не бил напълно сигурен дали става въпрос за нестабилност. Образците може да са от два различни хибрида. Може помежду им да няма нищо общо.

— И какъв е следващият ни ход?

— Мисля, че е време да идем до източника на всичко това.

Монк погледна логото във форма на зърно, отпечатано върху папката на бюрото на Пейнтър.

— „Виатус“.

— Да. Всичко води към въпросната норвежка корпорация. Нали прочете доклада за символа, жигосан върху момчето и професора.

Монк се намръщи с отвращение.

— Разделеният на четири кръг. Някакъв езически кръст.

— Първоначалната хипотеза е, че е възможно да е емблема на екотерористи. И е възможно да е точно това. Може би някакви ненормални водят лична вендата срещу „Виатус“. И може би първият файл е съдържал някаква следа за всичко това. — Пейнтър въздъхна и се протегна. — Както и да е, крайно време е да поговорим с главния изпълнителен директор на „Виатус Интернешънъл“ Ивар Карлсен.

— Ами ако не желае да говори?

— При две убийства на два континента е по-добре да си развърже езика. Лошите отзиви в пресата съсипват цената на акциите по-бързо и от най-мрачните отчети и баланси.

— Кога да...

Прекъсна го настоятелно почукване на вратата. Двамата се обърнаха едновременно. Кат влезе забързано и тръгна към бюрото. Монк протегна ръка към нея, но тя не му обърна внимание.

Пейнтър се поизправи в стола си. Това не вещаеше нищо добро...

Кат беше присвила загрижено очи. Бузите ѝ бяха зачервени, сякаш бе тичала насам.

— Имаме проблем.

— Какъв? — попита Пейнтър.

— Трябваше да се сетя по-рано — горчиво рече тя. — Явно нашето запитване и това на Интерпол са се оплели някъде над Атлантика. Нито едната, нито другата страна не си е дала сметка, че говорим за два отделни инцидента. Ама че глупост. Като кучета, които си гонят опашките.

— Какво има? — отново попита Пейнтър.

Монк хвана ръката на жена си.

— По-полека, скъпа. Дишай дълбоко.

Предложението му само я ядоса още повече, но тя все пак стисна ръката му.

— Още едно убийство. Друг мъртвец, белязан с кръста и кръга.
— Къде?
— В Рим — рече Кат. — Във Ватикана.
Не беше нужно да обяснява повече.

07:30

Рим, Италия

— Хайде всички да запазим спокойствие — каза Сейчан. Пистолетът в ръката ѝ беше неподвижен като скала.

Стоящият зад Грей Ковалски пусна багажа, вдигна ръце и каза кисело:

— Мразя да пътувам с теб, Грей. Честна дума.

Грей не му обърна внимание и се обърна към бившата убийца на Гилдията... тоест ако наистина беше бивша.

— Сейчан, какво правиш?

В думите му имаше куп въпроси. Какво прави тя в Рим? Защо държи Рейчъл за заложница? Защо е насочила пистолет към него? Как изобщо може да е тук?

Сателитният сигнал от импланта ѝ твърдеше, че се намира във Венеция. Пейнтър щеше да му се обади веднага, ако забележат, че е тръгнала към Рим.

Тя подмина въпроса му и на свой ред попита:

— Оръжие?

И кимна към Ковалски, отправяйки въпроса и към него.

— Не.

Сейчан изгледа Грей, сякаш претегляше истинността на отговора, после сви рамене, прибра пистолета и влезе в стаята. Движеше се с грацията на лъвица, цялата крака и скрита сила. Грей не се съмняваше, че може да извади пистолета, преди той да успее да мигне.

— В такъв случай можем да поговорим като приятели — рече тя насмешливо и подхвърли на Грей малко ключе. Явно беше за белезниците на Рейчъл.

Той го улови, отиде до леглото и се наведе да я освободи.

— Добре ли си? — прошепна в ухото ѝ, докато пъхаше ключето в ключалката. Бузите им бяха една до друга. Тилът ѝ миришеше познато, събуждаше стари чувства и разпалваше жарава, която бе смятал за отдавна изстинала. Когато се изправи, забеляза, че е пуснала косата си по-дълга, до под раменете. Освен това беше отслабнала и скулите ѝ изпъкваха повече, с което приликата ѝ с Одри Хепбърн ставаше още по-голяма.

Рейчъл разтърка освободената си китка. Трепереше от ярост и смущение.

— Добре съм. Всъщност няма да е зле да чуеш какво има да казва. — Сниши глас. — Само внимавай. Напрегната е като тетива.

Грей се обърна към Сейчан. Тя отиде до прозореца и се загледа над покривите на Рим. Кривата на Колизея се очертаваше на фона на небето.

— Откъде искаш да започна, Пиърс? — Не си направи труда да го погледне. — Не ме очакваше в Рим, нали?

Лявата ѝ ръка докосна хълбока ѝ. Жестът беше обвинителен. Датчикът бе имплантиран миналата година по време на коремна операция. Точно на това място.

Сейчан потвърди опасенията на Грей.

— Беше достатъчно подозрително, че се измъкнах така лесно в Банкок. А след като нямаше сериозно преследване, бях сигурна, че нещо не е наред. — Обърна се и повдигна вежда към Грей. — Агент на Гилдията бяга от плен без никакви последствия, само с повърхностно издирване?

— Намерила си импланта.

— Определено си ви бива, признавам. Трудно беше да го намеря. Дори цялостен магнитен резонанс в Санкт Петербург не успя да го разкрие. Преди пет месеца наех един доктор да ме отвори. Точно там, където ме оперирахте.

Това бе недостатъкът на плана на Пейнтър. Бяха подценили параноята на Сейчан.

— Операцията продължи три часа — продължи тя със заплашителни нотки в гласа. — Гледах всичко на монитора. Намериха импланта в заздравялата рана. Раната, която получих, докато спасявах твоя живот, Пиърс.

Гневът бе сковал лицето ѝ, но Грей успя да забележи леката болка в очите ѝ.

— Значи си махнала датчика. — Грей си представи лъкатушещия път по картата. — Но си го задържала.

— Оказа се, че е полезен. Позволяваше ми да се крия. Можех да го оставя някъде за известно време и да отида където си поискам.

— Както си направила във Венеция.

Тя сви рамене.

— Градът, в който живееше уредникът, когото уби. И в който продължава да живее семейството му.

Остави обвинението да увисне във въздуха. Сейчан поклати едва-едва глава и извърна поглед. На Грей му бе трудно да разчете танца на емоциите, прелетели по лицето ѝ.

— Момичето имаше котка — рече тя малко по-тихо. — На оранжеви ивици и с кожена каишка.

Грей знаеше, че „момичето“ е дъщерята на уредника. Значи Сейчан наистина бе отишла да провери семейството. Доближила ги бе достатъчно, за да наблюдава простата рутина на живота на едно семейство, разбито от смъртта на съпруг и баща. Сигурно беше поставила датчика в каишката на котката. Умен ход. Котката скита по улиците и покривите и така датчикът изглежда активен. Нищо чудно, че агентите на място не бяха открили следа от нея в квартала. А докато копоите бяха душили лъжливата следа, истинската котка беше успяла да се измъкне.

Искаше повече отговори от тази жена. Един въпрос го глождеше особено силно. Така и не бяха завършили този разговор.

— Ами твърдението ти, че си двоен...

Сейчан го погледна остро. Физиономията ѝ не се промени, но очите ѝ бяха станали като кремък и го предупреждаваха да замълчи. Грей се канеше да я пита за твърдението ѝ, че е къртица в Гилдията, двоен агент, внедрен от западните сили, но тя явно не искаше да говори на тази тема пред други хора. Или пък може би разчиташе изражението и неправилно? Може би горчивината в очите ѝ бе просто подигравка за наивността му? Спомни си последните ѝ думи в Банкок.

„Довери ми се, Грей. Ей тоничко поне“.

Вперил поглед в нея, той изостави въпроса.

Засега.

— Тогава защо си в Рим? Защо да се срещаме по такъв начин? —
Грей посочи Рейчъл.

— Защото се нуждая от разменна монета.

— Нещо, което да използваш срещу мен ли? — Грей хвърли бърз поглед към Рейчъл.

— Не. Нещо, което да предложи на Гилдията. След станалото в Камбоджа започнаха да се съмняват в лоялността ми. А и доколкото знам, Гилдията е започнала да души около атентата в „Свети Петър“. Нещо е събудило интереса им. После чух, че монсеньор Верона е замесен в този инцидент...

— Инцидент? — избухна Рейчъл. — Та той е в кома!

Сейчан не ѝ обърна внимание.

— Затова дойдох тук. Предположих, че мога да се възползвам от ситуацията. Ако успея да науча нещо жизненоважно за атаката, бих могла да си спечеля отново пълното доверие на Гилдията.

Грей я погледна внимателно. Въпреки коравосърдечните ѝ думи доводите ѝ бяха същите като онези преди две години. Твърдеше, че била внедрена в Гилдията, за да разбере кои са лидерите ѝ. Единственият начин да се издига по кървавата стълба на сенчестата йерархия бе да дава резултати.

— Мислех да разпитам Рейчъл — обясни тя. — Но когато отидох там, открих, че някой претърсва апартамента ѝ.

Грей се обърна към Рейчъл, която кимна утвърдително, но гневните пламъчета продължаваха да играят в очите ѝ.

— Гилдията реши, че убийците са търсили нещо от убития свещеник. Нещо, от което отчаяно са се нуждаели. Вероятно са претърсили тялото му, но експлозията не им е оставила много време за действие. Не са успели да претърсят монсеньора.

— Значи някой е решил, че въпросното нещо е у Вигор — сети се Грей и се обърна към Рейчъл. — И че то може да се е озовало у племенницата му, след като е прибрала вещите му от болницата.

Сейчан кимна и каза:

— И са отишли да го потърсят.

Ужасът сви стомаха му на топка. Ако бяха намерили Рейчъл, щяха да я подложат на жесток разпит и да я убият. А след като не бяха успели да я намерят в апартамента, сигурно я търсеха точно в този момент и държаха под наблюдение местата, където имаше най-голяма

вероятност да я открият — апартамента, работното място, дори болницата.

Имаше само един начин да защити Рейчъл.

— Трябва да разберем какво търсят.

Рейчъл и Сейчан се спогледаха и Рейчъл каза:

— То е у мен.

Грей не успя да скрие изненадата си.

— Но нямаме представа какво означава — допълни Сейчан. — Покажи му го.

Рейчъл бръкна в джоба на якето си и извади малка кожена чантичка, приличаше на кесия. Разказа набързо как я е открила окачена на бронзовия пръст на скелета в базиликата „Св. Петър“.

— Вуйчо Вигор ме упъти — завърши тя и му подаде чантичката. — Но със Сейчан не успяхме да разберем нищо повече. Особено за онова, което е вътре.

„Със Сейчан“?!

Каза го толкова небрежно, че човек можеше да си помисли, че са партньори, а не похитител и жертва. Грей хвърли поглед към банята — докато Рейчъл говореше, Сейчан беше влязла там. Сигурен беше, че ги слуша. И при най-малкия опит да избягат щеше да се намеси.

— Наистина ли си добре? — прошепна Грей на Рейчъл.

Тя кимна.

— Сложи ми белезниците, докато вземаше душ. Не е от доверчивите.

За момент Грей оцени предпазливостта на убийцата. Рейчъл беше твърдоглава като него. При най-малката възможност щеше да хукне да бяга. А това можеше да свърши зле. Ако я хванеха другите ловци, едва ли щяха да са толкова мили с нея.

Ковалски използва отсъствието на Сейчан, пристъпи напред и посочи чантичката.

— Какво има вътре?

Грей изсипа съдържанието в ръката си. Усети погледа на Рейчъл. Тя чакаше да чуе преценката му.

— Това да не е... — Ковалски надничаше над рамото на Грей, но се дръпна назад. — Ох, ама че гадост!

Грей определено споделяше мнението му. Намръщи се с отвращение.

— Човешки пръст.

— Мумифициран пръст — добави Рейчъл.

Физиономията на Ковалски стана още по-кисела.

— И като знам какви сме, сигурно е прокълнат.

— Откъде се е появил? — попита Грей.

— Не зная, но отец Джовани работеше в планините на Северна Англия. Провеждал е някакви разкопки. В полицейския доклад няма повече подробности.

Грей пусна изсушения пръст в чантичката. Докато го правеше, забеляза грубата спирала върху кожата. Обърна чантичката и видя друг знак на обратната страна. *Кръг и кръст*. Моментално го разпозна от описанието на Пейнтър във Вашингтон. Имаше две убийства на два континента, при които върху труповете беше намерен същият знак.

Обърна се към Рейчъл.

— Този символ. Ти каза, че си знаела, че чантичката трябва да има нещо общо с атаката. Защо си толкова сигурна?

Получи отговора, който очакваше.

— Нападателят са дамгосали отец Джовани — тя докосна челото си — със същия знак. Тази подробност беше спестена на пресата. Интерпол проучва значението ѝ.

Грей впери поглед в кесията в дланта си. Така ставаха три убийства на три континента. Но каква беше връзката, между тях? Рейчъл явно прочете нещо на лицето му.

— Какво има, Грей?

Преди да успее да отговори, телефонът на нощното шкафче иззвъня. За миг всички замръзнаха. Сейчан се върна в стаята, облечена в черни панталони и тъмноредвена блуза. Отгоре навлече окъсано черно кожено яке.

— Някой няма ли да отговори? — обади се Ковалски, когато телефонът звънна за втори път.

Грей отиде до шкафчето и вдигна слушалката.

— Ало?

Беше Франко, съдържателят на хотела.

— А, сеньор Пиърс. Просто исках да ви уведомя, че имате гости. Тръгнаха към стаята ви.

За момент Грей не успя да разбере какво му казва. В Европа бе обичайно посетителите да се обявяват предварително в случай, че

моментът не е удобен. А Франко знаеше, че Рейчъл и Грей са бивши любовници. И не би искал да бъдат заварени със свалени гащи, така да се каже.

Но Грей не очакваше никого. Сети се какво означава това. Промърмори едно забързано „Grazie“ и се обърна към останалите.

— Имаме си компания.

— Компания ли? — не разбра Ковалски.

Сейчан разбра моментално.

— Да не са ви следили?

Грей се замисли. Беше толкова разтревожен от отсъствието на Рейчъл, че не беше обърнал внимание на колите около тях. Спомни си и предишните си тревоги относно ловците, как може би държат под наблюдение всичко и всеки, свързан по някакъв начин с Рейчъл. А той бе звънял на няколко места.

И тревогата му сигурно бе стигнала до неподходящи уши.

Сейчан разчете растящата увереност на лицето му и тръгна към вратата. Извади пистолета си и каза:

— Напускаме преждевременно, момчета.

7.

11 октомври, 08:04

Осло, Норвегия

Ивар Карлсен гледаше как бурята набира сили от другата страна на фиорда. Обичаше суровото време и посрещаше с отворени обятия грубото преминаване на есента в зима. Леден дъжд и снежни вихрушки вече бяха обичайни за по-студените нощи. Повечето сутрини имаше скреж. Дори сега, докато се облягаше на старите камъни и се взираше през сводестия прозорец, усещаше студа по бузите си.

Стоеше на върха на кулата Мунк. Това бе най-високата точка на крепостта Акершхус, една от най-големите забележителности на Осло, построена през 13 век от крал Хакон V на източната страна на пристанището, за да защитава града. С времето била подсилена с ровове, бастиони и бойници. Кулата Мунк, на която се намираще в момента, бе издигната в средата на 16 век, когато към защитата на крепостта и замъка били добавени и оръдия.

Изправи се и положи ръка върху едно от старите оръдия. Студеният метал му напомни за дълга му, за отговорността да защити не само страната си, но и целия свят. Именно затова бе избрал тази крепост за мястото, където да се проведе тазгодишната Световна конференция по изхранването към ЮНЕСКО. Тя бе подходящ бастион срещу тревожните времена, които приближаваха. Един милиард души по целия свят бяха изправени пред недостиг на храна и той знаеше, че това е само началото. Срещата бе жизненоважна за света и за неговата компания — „Виатус Интернешънъл“.

Нямаше да позволи нищо да попречи на целите му — нито случилото се в Африка, нито дори онова, което ставаше във Вашингтон. Целите му бяха важни за световната сигурност, да не говорим за завещаното от собствените му предци.

През 1802 година, когато Осло все още се наричало Кристиания, братята Кнут и Артур Карлсен обединили дърводобивна компания с

фабрика за барут и положили началото на нова империя. Богатството им станало легендарно и ги превърнало в истински индустриални барони. И още тогава двамата използвали състоянието си за добри дела. Основали училища, построили болници, направили подобрения в националната инфраструктура и — което е най-важното — съдействали за обновяването на бързо развиващата се страна. Именно затова нарекли компанията си „Виатус“ от латинските думи *via*, означаваща „път“, и *vita*, „живот“. За братята Карлсен „Виатус“ била „Пътят на живота“. Тя била възплъщение на вярата им, че крайната цел на индустрията е да направи света по-добър и че богатството трябва върви ръка за ръка с отговорността.

И Ивар смяташе да се придържа към този завет, продължаващ назад до самото основаване на Норвегия. Според преданията родовото дърво на Карлсен можеше да се проследи до първите викингски заселници, а корените му бяха преплетени с тези на Игдрасил, световното дърво в норвежката митология. Но Ивар знаеше, че тези твърдения са просто цветисти приказки, разказвани от старите му *bestefar* и *bestemor*, истории предавани от поколение на поколение.

Така или иначе, Ивар се гордееше с фамилната си история и със силните викингски традиции на Норвегия. Харесваше му това сравнение. Именно викингите бяха оформили северния свят, носейки се със своите кораби дракони през цяла Европа и Русия, стигнали дори до Америка.

Как може човек да не се гордее с това?

От високия си пост на кулата Ивар гледаше как буреносните облаци се трупат в небето. Преди обяд щеше да завали дъжд, който следобед щеше да се превърне в лапавица и може би довечера щеше да падне първият истински сняг. Зимата беше дошла по-рано тази година — още един знак за променящия се климат, с който природата си откъщаваше за пораженията, нанесени ѝ от човека. Това бе ответният ѝ удар заради отровните отпадъци и повишаването на въглеродния двуокис в атмосферата. Нека другите разискват ролята на човека за глобалното затопляне. Ивар живееше в страна на ледници. Знаеше истината. Ледът и вечната замръзналост се топяха с рекордна бързина. През 2006 година норвежките ледници се бяха отдръпнали по-бързо, отколкото когато и да било.

Светът се променяше, топеше се пред очите му. Някой трябваше да се изправи и да защити човечеството.

„Дори този някой да е проклет викинг“, помисли си с мрачна усмивка Ивар.

Поклати глава. Ама че глупава мисъл. Особено на неговата възраст. Странно е как историята натежава повече на сърцето с напредването на възрастта. Ивар съвсем скоро щеше да отбележи шейсет и петия си рожден ден. И макар червената му коса отдавна да бе побеляла, продължаваше да я носи дълга до раменете. Освен това се поддържаше във форма и редовно упражняваше тялото си както в сауната, така и навън на вледеняващи температури, както например при това дълго и студено изкачване до върха на тази кула. С годините това ежедневие бе закалило тялото му, а лицето му бе като стара обработена кожа.

Погледна си часовника. Официално заседанието на ЮНЕСКО започваше утре сутринта, но имаше няколко организационни срещи, на които трябваше да присъства.

Когато тръгна да слиза от кулата, бурята вече пълзеше по фиорда. Подготовката в двора продължаваше. Въпреки че се канеше да завали, служителите подреждаха маси и навеси. За щастие повечето разговори и лекции щяха да се проведат във величествените стаи и банкетни зали в горната част на замъка Акершхус, а в средновековната църква бяха предвидени вечерни концерти, в които щяха да участват хорове от цял свят. Освен това военните музеи в крепостта — Музеят на норвежката съпротива и Музеят на Въоръжените сили — щяха да са готови за посетители, както и долните нива на самия замък, където гидовете щяха да водят туристите в стари тъмници и тъмни коридори и да разказват истории за призраци и вещици, които винаги бяха населявали тази мрачна твърдина.

Разбира се, реалната история на Акершхус бе не по-малко мрачна. През Втората световна война в крепостта се установили германците. Мнозина норвежци били измъчвани и избити между тези стени. А след това бе дошъл ред на нови съдебни процеси и екзекуции, в това число екзекуцията на прочутия предател и нацистки колаборационист Видкун Кислинг.

Спусна се от кулата и излезе в двора. Унесен в мисли за минало и настояще, не забеляза изпречилия се на пътя му дебел мъж и едва не

се блъсна в него. Моментално разпозна Антонио Гравел. Генералният секретар на Римския клуб не изглеждаше много доволен.

И Ивар знаеше защо. Беше се надявал да стои настрана от него поне още няколко часа, но явно не бе писано да стане така. Двамата не се спогаждаха още откакто Ивар влезе в организацията му.

Римският клуб представляваше международен мозъчен тръст, съставен от индустриалци, учени, световни лидери и дори короновани особи. От учредяването му през 1968 година се бе превърнал в организация, включваща тридесет страни на пет континента. Основната цел на организацията бе да насочи вниманието към глобалните кризи, заплашващи да се появят в бъдеще. Бащата на Ивар бе един от основателите му.

След смъртта му Ивар бе заел неговото място и откри, че Римският клуб му допада както лично, така и на нуждите му. През изминалите години се чувстваше чудесно в тази организация и постепенно се издигна до лидерски позиции. В резултат на това Антонио Гравел се чувстваше застрашен и през последните месеци бе станал още по-непоносим.

Въпреки това Ивар си наложи да се държи топло и приветливо.

— А, Антонио. Нямам много време. Защо не повървиш с мен?

Антонио го последва през двора.

— Ще трябва да намериш време, Ивар. Аз позволих тазгодишната конференция да се поведе в Осло. Най-малкото, което можеш да направиш, е да изслушаш тревогите ми.

Ивар запази безизразна физиономия. Гравел не беше позволил нищо, а само го спъваше на всяка крачка. Беше искал срещата да е в Цюрих, където се намираще новият международен секретариат на клуба. Но благодарение на ловките си манипулации Ивар бе надхитрил генералния секретар и бе нагласил нещата така, че конференцията да се проведе в Осло. Основната причина за това бе специалната екскурзия, която бе уредил за последния ден и в която щяха да участват единствено най-видните участници в конференцията.

— Като генерален секретар на Римския клуб мисля, че е напълно редно да съм сред онези, които ще ходят до Шпицберген — притисна го Антонио.

— Разбирам, Антонио, но се боя, че това е невъзможно. Трябва да разбереш колко деликатна е природата на онова място. Ако

зависеше от мен, много щях да се радвам на компанията ти, но не аз, а норвежкото правителство ограничи броя на посетителите на Свалбард.

— Но... — Антонио с все сила се мъчеше да намери подходящ аргумент.

Ивар го остави да се пече на бавен огън. На „Виатус“ бе струвало цяло състояние да уреди корпоративни самолети, за да откара елита на конференцията до далечния Шпицберген в Северния ледовит океан. Целта на пътуването бе неофициална обиколка на Световното зърнохранилище Свалбард. Огромният подземен резерв бе построен да съхранява и да запази семената на света, и по-точно семената на културни растения. Намираше се дълбоко в недрата на онова вечно замръзнало и негостоприемно място, за да оцелее в случай на глобална катастрофа, независимо дали природна, или друга. Ако подобно нещо се случеше, замразените и погребани семена щяха да бъдат запазени за един бъдещ свят.

Именно затова Свалбард си бе получил прякора Хранилището на Страшния съд.

— Но... мисля, че на такова пътуване управителният борд на Римския клуб трябва да покаже единство — продължи Антонио. — Осигуряването на прехрана е особено важно в наше време.

Ивар се насили да не завърти очи. Знаеше, че напъванията на Антонио Гравел нямат нищо общо с осигуряването на прехрана, а със собствените му желания да се отърка в следващото поколение световни лидери.

— Прав си за прехраната — съгласи се той. — Всъщност именно тази тема ще бъде основна в програмната ми реч.

Ивар възнамеряваше чрез програмната си реч да насочи ресурсите на Римския клуб в нова посока. Време беше за истински действия. Въпреки това забеляза помръкналата физиономия на Антонио. На изнеженото му лице се беше изписал гняв.

— Като стана дума за речта ти — горчиво рече той, сдобих се с нейна чернова и я прочетох.

Ивар спря и се обърна към него.

— Чел си речта ми? — Никой не трябваше да знае съдържанието й. — Откъде я намери?

Антонио махна с ръка.

— Не е толкова важно. Важното е, че не можеш да изнесеш подобна лекция и да очакваш да бъдеш представител на Римския клуб. Обсъдих въпроса със съпрезидента Бута. И той е на същото мнение. Сега не му е времето да се отправят предупреждения за скорошно и неизбежно рухване на света. Това е... това е безотговорно.

Приливът на кръв прогони студа от лицето на Ивар.

— Тогава кога му е времето? — попита той през зъби. — Когато светът се потопи в хаос и деветдесет процента от населението измрат ли?

Антонио поклати глава.

— Точно това имам предвид. Ще направиш клубът да изглежда като сбирщина ненормални пророци, вещаещи края на света. Няма да допуснем такова нещо.

— Няма да допуснете ли? В основата на речта ми е публикуваният доклад на самия Римски клуб.

— Да, зная. „Граници на растежа“. Доста често го цитираш в речта си. Писан е през седемдесет и втора.

— А днес е още по-актуален. Докладът очертава най-подробно срива, към който в момента светът се носи с пълна сила.

Ивар бе изучил задълбочено „Граници на растежа“, всички негови графики и данни. Докладът моделираше бъдеще, при което населението продължава да расте в геометрична прогресия, докато производството на храна се увеличава само в аритметична прогресия. В крайна сметка населението няма да е в състояние да произвежда достатъчно храна, за да задоволи нуждите си. Човечеството ще достигне до тази точка като движещ се с пълна скорост локомотив и ще я подмине. След като това се случи, ще последват хаос, глад и войни, като крайният резултат ще бъде унищожаването на човечеството. Дори най-консервативните модели показваха, че 90% от населението на света ще измре в резултат на този срив. Проучванията бяха повтаряни и от други екипи и ужасните изводи си оставаха същите.

Антонио сви рамене — даваше да се разбере, че това не го интересува. Ивар сви юмрук. Едва се сдържаше да не му разбие носа.

— Та значи в речта си — каза Антонио, без да подозира за надвисналата заплаха, — ти се застъпваш за радикален контрол върху популацията. Това никога няма да бъде прието.

— Трябва да бъде прието — възрази Ивар. — Няма друг начин да се измъкнем от онова, което ни чака. Населението на света стана от четири на шест милиарда само за двацет години. И няма никакви признаци, че темповете намаляват. След още двацет години ще сме девет милиарда. И то по време, когато обработваемата земя намалява, когато глобалното затопляне внася пълен безпорядък, когато океаните ни умират. Ще преминем границата по-скоро, отколкото се очаква.

Ивар хвана ръката на Антонио и продължи развълнувано:

— Но ние можем да смекчим последиците, като планираме още сега. Това е *единственият* начин да избегнем пълния срыв — бавно и равномерно да намаляваме човешката биомаса на тази планета, *преди* да сме стигнали критичната точка. Бъдещето на човечеството зависи от нас.

— Ще се справим идеално — каза Антонио. — Или нямаш вяра в собствените си проучвания? Нима патентованите от твоята компания генномодифицирани храни не трябваше да отворят нови хоризонти, да дават по-богати реколти?

— Но дори това ще ни спечели съвсем малко време.

Антонио си погледна часовника.

— Като стана въпрос за време, трябва да вървя. Предадох ти съобщението на Бута. Ще трябва да коригираш речта си по съответния начин, ако искаш да я изнесеш.

Ивар го загледа как върви към подвижния мост при портата Киркегата.

Заръмя — лекият дъжд бе само предвестник на потопа, който щеше да се излее — и той остави ледените капки да охладят бясно биещото му сърце. По-късно щеше да обсъди този въпрос със съпрезидента. Може би щеше се наложи да укроти риториката си. Може би щеше да е по-добре да държи по-леко волана, който управляваше съдбата на света.

Отново спокоен и решителен, Ивар тръгна през двора към църквата. Вече беше закъснял за срещата. В Римския клуб беше събрал мислещите като него мъже и жени — онези, които бяха готови да правят трудни избори и да отстояват убежденията си. Докато Антонио и двамата съпрезиденти бяха фигурантите на Римския клуб, Ивар Карлсен и вътрешният му кръг имаха свое съглашение, бяха клуб в клуба — сърце от желязо, туптящо с надеждата за планетата.

Влезе и видя, че другите вече са се събрали в малкия неф с тухлени стени. От едната страна бяха наредени столове, а отляво на олтара бе разположена сцената за хоровете. Сводестите прозорци пропускаха мътна светлина, така че ярко светещият позлатен полилей се мъчеше да добави в атмосферата малко ведрина.

Лицата се обърнаха към него.

Общо дванадесет души.

Това беше истинската сила зад клуба — лидерите на индустрията, нобелови лауреати, правителствени представители от най-големите страни, дори една холивудска знаменитост, чиято известност бе привлякла както внимание, така и пари за каузата на групата.

Всеки си имаше своя определена цел.

Дори мъжът, който в момента се приближаваше към Ивар. Носеше черен костюм и измъчена физиономия.

— Добро утро, Ивар — каза мъжът и протегна ръка.

— Сенатор Горман, приеете моите съболезнования за загубата ви. Случилото се в Мали... Трябваше да доложа повече грижи за безопасността на лагера.

— Не обвинявайте себе си. — Сенаторът стисна рамото на Ивар. — Джейсън беше наясно с опасностите. И се гордееше, че участва в такъв важен проект.

Въпреки уверенията сенаторът очевидно се чувстваше неудобно от темата. Смъртта на сина му още беше отворена рана. Погледнати от разстояние, двамата можеха да минат за братя. Себастиан Горман беше висок и закален като Ивар, но бялата му коса бе грижливо подстригана, а ръбовете на костюма му бяха остри като бръснач.

Ивар бе изненадан, че вижда сенатора тук, макар че би следвало да очаква появата му. В миналото Горман се бе показал като непоколебим и твърд защитник на каузата. Американският сенатор много помогна за разширяването на проучванията и развитието на биогоривата в западния свят. Настоящата конференция бе важна за тази тема. Освен това наближаваха избори, така че се налагаше да оплаче сина си по-късно.

Въпреки всичко Ивар разбираше болката му. Самият той бе изгубил съпругата и сина си по време на раждането, малко след като

прехвърли трийсетте. Трагедията едва не го съсипа. Така и не се ожени повторно.

— Готови ли сме да започваме? — попита сенаторът и отстъпи крачка назад.

— Да. Трябва. Имаме доста неща за разглеждане.

— Добре.

Ивар се взираше в сенатора, докато онзи повеждаше събралите се към очакващите ги столове. Не изпитваше никаква вина. „Виатус“ означаваше „път на живота“. А понякога този път е труден и изисква жертви.

Като смъртта на Джейсън Горман.

Младежът бе убит по заповед на Ивар.

Трагична загуба, но той не можеше да си позволи да съжалява.

8.

11 октомври, 08:14

Рим, Италия

Разполагаха с по-малко от минута. Неочакваните „гости“, за които ги бе предупредил собственикът, се качваха. Грей не искаше да е тук, когато пристигнат.

Подкара всички възможно най-бързо към пожарния изход. Намираше се зад ъгъла непосредствено до стаята му. Стигна прозореца, вдигна го и направи място на Рейчъл.

— Надолу — нареди той. — Омитай се.

Рейчъл се прехвърли през прозореца на металната стълба.

Грей смушка Ковалски в гърдите.

— Не се отделяй от нея.

— Не е нужно да ми го казваш втори път — отвърна той и я последва.

Сейчан стоеше малко встрани с широко разкрасени крака и изпънати напред ръце, държеше черния „Зиг Зауер“. Беше го насочила към дъното на коридора.

— Имаш ли друго оръжие? — попита той.

— Покривам те. Мърдай.

От другия край се чува приглушени гласове и скърцане на дюшеме. Убийците бяха стигнали етаж им и се насочваха към стаята. Заплетените коридори на хотела вероятно спасиха живота им, като им осигуриха време точно колкото да се измъкнат от засадата.

Но само толкова.

Грей се върна при прозореца и се промуши през него. Сейчан го последва. Прехвърли се заднешком на стълбата, като нито за миг не изпускаше коридора от поглед.

Рейчъл и Ковалски вече се спускаха. Бяха един етаж надолу, когато внезапно започна стрелбата. Грей не чу гърмежи, разпозна единствено свистенето на рикошетите и видя разлетели се късчета тухли и мазилка.

Ковалски изруга, дръпна Рейчъл зад себе си и бързо започна да се катери обратно.

Грей забеляза стрелеца, прикрит зад контейнер за боклук. Кучите синове вече бяха покрили аварийния изход. Сейчан откри огън. Стрелецът моментално се скри, но пистолетът ѝ нямаше заглушител и нападателите вътре със сигурност чуха гърмежите.

— Към покрива! — нареди Грей.

Стрелецът долу стреля пак, напосоки, но Сейчан го принуди да продължи да се крие, а железната клетка на стълбата ги предпазваше. За щастие не им се налагаше да се катерят дълго. Хотелът беше висок само пет етажа.

Щом се озоваха горе, Грей подкара всички по-надалеч от ръба. Погледна откритото пространство, покрито с курешки, вентилационни тръби и изписани с графити отоплителни и охладителни съоръжения. Трябваше да намерят друг път за слизане. Тропотът на обувки по железните стъпала на аварийния изход вече се чуваше. Бяха по петите им.

Грей посочи към отсрещния край на хотела. До него бе долепена друга сграда. Беше един етаж по-ниска. Трябваше да се скрият, та поне да не бъдат изложени на пряк огън.

Спринтираха към ниската стена, която разделяше двете сгради. Грей стигна пръв и се наведе над нея. Към по-ниския покрив водеше стара метална стълба.

— Бързо!

Рейчъл се прехвърли през стената и започна да се спуска колкото можеше по-бързо. Ковалски не си направи труда да си чака реда: хвана се за ръба на стената, увисна на пръсти и просто се пусна. Кацна по задник върху покрития с дзифт покрив.

Изстрел накара Грей да се обърне.

Глава в черна маска се скри под пожарната стълба в другия край.

— Сега или никога, Пиърс! — предупреди го Сейчан и стреля още два пъти, за да го прикрие.

Грей се прехвърли през ръба, хвана перилата и се спусна само на ръце, без да използва стъпалата.

Горе проехтяха още изстрели.

Петите му докоснаха дзифта и Грей погледна нагоре. Сейчан прелетя през стената и сграбчи стълбата с една ръка. В другата

продължаваше да стиска димящия пистолет. В бързината се подхлъзна на най-горното стъпало и полетя надолу. Отново се опита да се хване и пусна оръжието. За миг пръстите ѝ намериха опора. Пистолетът тупна пред краката на Грей. Моментната опора на Сейчан изчезна.

Тя полетя надолу.

Грей се хвърли напред и Сейчан падна тежко в ръцете му. Сблъсъкът го събори на коляно, но той успя да я задържи. Сейчан дишаше тежко, беше се вкопчила в китката на Грей.

Ковалски взе оръжието ѝ и се изправи.

Сейчан грубо се освободи от ръцете на Грей, извъртя се и грабна пистолета от ръката на Ковалски, преди той да успее да реагира.

— Хей... — Ковалски зяпна празната си ръка, сякаш го беше предала.

— Тук има друга пожарна стълба — извика Рейчъл. Очите ѝ за момент се стрелнаха между Грей и Сейчан.

Забързаха към нея. Горният край на стълбата бе скрит зад една вентилационна инсталация. Втурнаха се надолу, като прескачаха от площадка на площадка. Озоваха се в тясна уличка. Вярно, имаха мъничко преднина, но Грей знаеше, че каквато и мрежа да е била хвърлена около хотела, вече със сигурност е разширена. Трябваше да се измъкнат, преди да се е затворила напълно около тях.

Тръгнаха към ъгъла, иззад който долиташе ръмжене на коли. Грей се поколеба. Нямаше начин да разпознаят убийците и все още се намираха в смъртна опасност. Можеха да се натъкнат право на някой от тях. Трябваше да се махнат колкото се може по-далеч от този район, по-далеч и от града.

Погледна въпросително Рейчъл и Сейчан.

— Някой да има кола?

— Аз — отвърна Рейчъл. — Но е паркирана зад ъгъла до хотела.

Грей поклати глава. Бе твърде рисковано да се връщат. А и като се имаше предвид, че улиците вече се бяха превърнали в паркинги заради сутрешното задръстване, колата можеше да се окаже безполезна.

Тъкмо стигнаха ъгъла и ръмжене от лявата му страна го предупреди за приближаваща опасност. Грей отскочи в мига, когато един моторист профуча през задръстването, като едва не се качи на тротоара. Ковалски обаче не беше настроен така миролюбиво.

— Да ти го начукам, нещастнико!

И замахна с две ръце, докато мотористът минаваше покрай него.

Събори го от седалката, а моторът се блъсна в една паркирана кола и се катурна. Втори моторист, който не бе забелязал промяната в ситуацията и следваше същия лъкатушеш път, не успя да завие навреме и се принуди да падне с мотора и да се плъзне по улицата.

Сейчан се обърна към Грей и повдигна вежда.

„Става“, мълчаливо ѝ отвърна той.

Сейчан тръгна към първия мотор, Грей се насочи към втория.

Трябваше им транспорт.

Пистолетът на Сейчан накара първия моторист да забрави за всякакви възражения. Рейчъл побърза да настигне Грей, вдигна високо значката на карабинерите и заповеднически започна да вика на италиански. Вторият моторист побърза да се отдалечи от падналата машина.

Грей изправи мотора и го яхна. Рейчъл се качи зад него и го хвана с една ръка през кръста.

Сейчан вече беше на другия мотор. Ковалски стоеше като закован, без да знае как да постъпи. Сейчан потупа кожената седалка зад себе си.

— Майтапиш се — каза той. — Как ли пък не, да се возя на задната седалка.

Сейчан все още държеше пистолета. Завъртя го и го подаде с дръжката напред на Ковалски. Не можеше да кара и да стреля едновременно.

Беше все едно да предложи кокал на куче.

Ковалски не устоя. Взе оръжието и се настани зад нея.

— Това вече си е друго.

Потеглиха и в същото време в далечината се чува полицейски сирени. Грей водеше. Понесе се през задръстването, като подминаваше на зигзаг спрели автомобили и избягваше велосипедисти. Рейчъл му викаше в ухото накъде да завие, за да излезе на по-широките улици, където задръстването не бе толкова голямо. Постепенно набираха скорост.

Но не се бяха отдалечили достатъчно.

Писък на спирачки накара Грей да се обърне.

Черно ламборджини с димящи гуми излетя от една странична уличка и се насочи право към Сейчан и Ковалски. Мъж с черно яке се подаде от прозореца на спортната кола и вдигна оръжие с голям калибър до рамото си. Прицели се в изоставащия мотоциклет.

Гранатомет М32.

Сейчан също го видя, наведе се над кормилото и даде газ, но в задръстването нямаше къде да избяга.

Хванал целта си на мушката, преследвачът стреля.

02:22

Вашингтон, окръг Колумбия

Монк чакаше с Кат в кабинета ѝ в щабквартирата на Сигма. Бяха се излегнали на дивана. Монк прегръщаше Кат и са наслаждаваше на топлината и мекотата на тялото ѝ. В централата имаше няколко стаи за почивка, но и двамата нямаше да могат да мигнат, докато не получат новини от Грей.

— Трябваше да съм до него — промърмори Монк.

— Ковалски е с него.

Монк я погледна.

— Добре де — съгласи се тя. — Вярно, това може да оплеска нещата. Но не знаем със сигурност дали се е случило нещо лошо.

— Не си вдига телефона. Кат се сгуши в него. — Отиде да се срещне с *Рейчъл*. — И повдигна многозначително вежда.

Монк не приемаше това обяснение.

Последва дълго мълчание. Всеки бе потънал в собствените си мисли. Пейнтър продължаваше да се мъчи да разбере какво се е случило в Рим. Кат също бе отправила запитвания за атаката във Ватикана. Очакваше пристигането на подробния доклад от Интерпол. Този момент на спокойствие бе просто окото на бурята. Но въпреки това Монк се възползва от него, доколкото можеше.

Постави длан върху корема ѝ. Кат положи ръка върху неговата. Пръстите им се сплетоха.

— Лошо ли е да се надявам за момче? — попита той.

Тя го сръчка вяло в ребрата с другата си ръка.

— Да...

Монк я прегърна още по-силно и я подразни:

— Но пък момче... с което да мога да се боря, да ритаме, да ходим на риба...

Кат се помъчи да се освободи, но накрая въздъхна и се облегна на него.

— Можеш да правиш всичко това и с дъщеря си, сексистко прасе.

— Секси прасе ли ме нарече?

— Сексистко... уф, забрави.

Той се наведе и я целуна по устните.

— Предпочитам секси.

Тя промърмори нещо наред целувката. Монк не успя да я разбере, но след това настъпи доволна тишина. Прекъсна ги почукване на вратата и двамата се пуснаха. Кат стана и тръгна към вратата, като приглаждаше костюма си. Изглежда кръвнишки Монк, сякаш вината бе негова.

На прага стоеше Пейнтър.

— Господин директор...

Пейнтър я прекъсна и посочи към коридора.

— Тръгнал съм към свързочната. Имаме проблем в Рим.

Монк скочи от дивана.

— Грей ли?

— Че кой друг? — отвърна Пейнтър и забърза по коридора.

08:21

Рим, Италия

Ламборджинито се носеше право към втория мотоциклет. Грей не можеше да направи нищо.

Миг преди преследвачът да стреля, Ковалски прати напосоки куршум към колата. По предното стъкло плъзна паяжина. Колата поднесе — леко, но достатъчно, та стрелецът да изпусне целта точно когато дърпаше спусъка.

От дулото на гранатомета излетя димна спирала, профуча над главата на Ковалски и продължи по улицата. Улучи ъгъла на една сграда на следващата пресечка.

Дим, пламъци и тухли.

Ужасените пешеходци побягнаха във всички посоки. Коли се наблъскаха една в друга. Грей пръв стигна до кръстовището. Полетя през бъркотията, като се мяташе наляво-надясно в хаоса и дима, търсеше и най-малката пролука, за да се измъкне.

Сейчан и Ковалски го настигаха.

Блокираното от задръстването ламборджини рязко зави, качи се на тротоара и набра скорост, без да обръща внимание на пешеходците.

След кръстовището пътят бе чист. Грей даде пълна газ и полетя по улицата. Сейчан се пристрои от дясната му страна.

— Грей! — изкрещя Рейчъл в ухото му, пусна едната си ръка от кръста му и посочи напред.

Второ черно ламборджини излезе с поднасяне от завоя и полетя право към тях. Първата кола приближаваше отзад.

Рейчъл посочи наляво.

— Стълбите!

Грей видя покритата пешеходна алея между две сгради. Зави рязко наляво, като наби спирачки и се плъзна на цял метър по асфалта, след което изправи мотора. Завъртя газта и се понесе към каменните стъпала. Сейчан го последва с по-широк завой, но не изостана.

Ковалски псуваше при всеки изстрел с пистолета срещу двете спортни коли.

Щом стигна стълбите, Грей се приведе и даде още газ. Вдигна предното колело, достигна стъпалата и използва инерцията, баланса и първа скорост, за да се изкачи. За щастие, стъпалата бяха малко, след което алеята продължаваше. Но бе тясна и лъкатушеща.

Грей не намали. Надяваше се, че ревът на двата мотора ще разчисти пътя. Рисува да погледне назад. Улицата не се виждаше, но беше сигурен, че един или двама стрелци са скочили от колите, за да ги гонят. Самите автомобили вероятно заобикаляха, за да ги причакат в другия край.

Но къде извеждаше тази алея?

Получи отговора, когато неочаквано се озова на широк площад. По края му обикаляше улица. Грей излетя на откритото и зяпна масивната древна постройка, която изпълваше централната част. Издигаше се високо в небето.

Колизеят.

Но не беше време за гледане на забележителности.

— Имаме си компания! — изрева Ковалски и посочи надясно.

Грей се обърна. Двете ламборджинита излизаха на колелото.

— Грей! — извика Рейчъл и посочи наляво.

Беше се появило трето ламборджини, черно и лъскаво като другите две. Някой явно имаше куп пари за харчене.

Останал без друг избор, Грей полетя право през улицата, пресече всички платна и се озова в пешеходната част около Колизея. Това бе парк с бетонни алеи, тревни площи и асфалт. Пъргавината бе единствената им надежда за спасение. И скоростта.

За съжаление ламборджинитата също бяха пъргави и бързи.

И трите спортни коли отбиха от улицата, излетяха на площада и се понесоха към тях от двете страни.

Грей нямаше избор.

Е, щом искаха надбягване...

02:23

Вашингтон, окръг Колумбия

Застанал пред редицата монитори, Пейнтър се взираше в картината, предавана през сателит от Националната разузнавателна служба. Тя показваше открит площад в центъра на Рим. Колизеят в центъра му приличаше на гигантско каменно око, взиращо се в него. — Увеличи образа — нареди Пейнтър на техника.

— Това наистина ли е Грей? — попита Монк.

Двамата с Кат стояха от двете страни на Пейнтър.

— Експлозията е била на една пресечка от хотела му. В полицейските съобщения се говори за преследване при Колизея.

Образът на екрана се увеличи. Детайлите станаха по-неясни, но беше ясно, че двете черни коли се носят по периферията на каменния амфитеатър. Пред тях по алеи и тревни площи летяха два мотоциклета. Единият изхвърча от върха на стълбище, кацна на задната си гума и продължи напред.

— Да — преценяващо отбеляза Монк. — Това трябва да е Грей.

Двете коли бързо скъсяваха разстоянието.

— Вижте! — възкликна Кат и посочи екрана. Трета кола, приближаваща от противоположната страна, се понесе право срещу моторите. Край един от тях избухна малка експлозия и вдигна във въздуха тухли и едно кошче за боклук.

— Граната — промърмори Пейнтър.

Притиснати от три страни, моторите обърнаха и побягнаха в единствената оставаща им посока.

— Да не би... — невярващо промълви Кат. — Не може да бъде...
Монк се наведе към екрана.

— Да, това *определено* е Грей.

9.

11 октомври, 08:23

Рим, Италия

Грей се наведе ниско над кормилото. Рейчъл се беше вкопчила в кръста му. Летяха право към огромната каменна сграда. Тя се издигаше на петнадесет етажа в най-високата си точка с огромните си арки и колосални колони. На най-ниското ниво всяка арка бе затворена с високи стоманени врати и решетки, но точно пред тях беше главният вход, където обикновено се редяха на опашка туристите.

Грей летеше право към него.

В този ранен час Колизеят още не работеше, но портите му бяха отворени и бе започнала да се събира тълпа. Стрелбата и взривовете бяха прогонили повечето хора, но някои бяха намерили убежище наблизко. Двама облечени като гладиатори мъже дори се бяха качили на едно дърво на площада.

Заради туристите и минувачите въоръжените полицаи, които охраняваха Колизея, не посягаха към оръжията си. Именно те бяха разчистили входа.

Грей се възползва от удобния случай и полетя към портата.

Един от пазачите пристъпи напред, готов да защити обекта. Вдигна оръжието си и извика предупреждаващо. Рейчъл изкрещя в отговор и размаха ръка със значката си.

Мъжът се поколеба и на лицето му се изписа объркване.

Това беше достатъчно.

Човекът отскочи настрани миг преди Грей да профучи покрай него. Сейчан го следваше плътно. Озоваха се във външната галерия, която обикаляше около централната арена. Поддържаното от колони затворено сенчесто пространство беше грамадно като пещера. Ревът на моторите отекваше в стените и се усилваше в оглушително кресчендо.

Тракането на автоматична стрелба насочи вниманието на Грей наляво. Една от колите летеше успоредно на тях по осветения от слънцето площад. Стрелецът се целеше с щурмова пушка от прозореца

до шофьора. Каменните стени и желязото ги защитиха. От преградите хвърчаха искри.

Зад тях се разнесе трясък и писък на разцепен метал.

Грей погледна през рамо. Второто ламборджини бе влетяло през портата и продължаваше преследването вътре. За съжаление галерията бе достатъчно широка, за да побере малката спортна кола.

Огнена експлозия отново го накара да се обърне напред. Една от стоманените порти, огъната и димяща, влетя в галерията пред него. Третото ламборджини излетя през отвора, рязко спря и блокира пътя им.

Тъмна фигура се появи през прозореца и насочи димящото дуло право към тях.

— Надясно! — извика Рейчъл и посочи една каменна рампа.

Грей рязко зави, моторът поднесе и се наклони заплашително, твърде заплашително. Коляното на Грей Забърса камъка. Моторът започна да пада. Грей стисна зъби и заповяда на машината да се изправи.

В крайна сметка именно големият наклон му спаси живота. Чу се оглушителен гръм и спиралният дим прелетя над мотора само на сантиметри от главата му. Той усети парещия полъх по врата си.

Гранатата продължи напред и улучи предното стъкло на другото ламборджини. Мощната експлозия изби прозорците и преобърна колата на една страна.

Огнената вълна се понесе към тях. Грей даде газ и полетя към рампата. Сейчан и Ковалски вече бяха заобиколили една от масивните колони и ги приближаваха. Двата мотора стигнаха рампата заедно, префучаха по къс сенчест коридор и отново се озоваха под слънчевите лъчи.

Стадионът се ширна пред тях. Издигаше се на четири нива и покриваше площ от два и половина хектара. Макар че през вековете бе повреден от вандали, пожари, земетресения и войни, амфитеатърът все още пазеше непреходното си великолепие, свидетелство за времето и историята. Отпред се простираше самата арена, на която са се водили битки и смъртта е била спорт. Дървеният под отдавна беше изгнил и се виждаше подземният каменен лабиринт от коридори и клетки, в които някога са били държани животни, роби и гладиатори.

Над ямата минаваше тесен мост, който свършваше със сцена на отсрещния край. Без да забавя, Грей полетя по моста, като се придържаше в средата. Ревът на двата мотоциклета отекна в амфитеатъра и сякаш събуди духовете на жадните за кръв древни зрители.

И днес духовете нямаше да останат разочаровани.

Отново отекна стрелба и Грей мярна в огледалото двама преследвачи, заели позиции в края на моста. Куршумите спускаха задната гума на мотора на Сейчан, той се плъзна странично и тя и Ковалски се затъркаляха на кълбо по дъските.

Ковалски се опита да се надигне, но Сейчан го дръпна, преди да е получил куршум в главата. Двамата се претърколиха настрани и изчезнаха в ямата долу.

Това бе единствената възможност.

Останаха без никакво прикритие, Грей и Рейчъл нямаха шанс да стигнат до отсрещната страна. Убийците щяха да ги свалят за нула време. Грей рязко натисна спирачките. Знаеше, че разполага с по-малко от секунда. Извъртя се, сграбчи Рейчъл през кръста и се хвърли заедно с нея от мотора.

Куршумите се забиваха в дъските, приближаваха се право към тях.

Грей и Рейчъл се претърколиха до ръба на моста и полетяха към мрака на ямата.

02:35

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър се наведе към монитора.

— Можеш ли да увеличиш още?

Техникът поклати глава.

— Това е най-добрата резолюция, която мога да постигна от този спътник. Мога да прекарам видеото през филтър, но обработката ще отнеме часове.

Пейнтър се обърна към Кат. Тя бе на телефона. Погледите им се срещнаха.

— Италианските военни реагират — каза тя. — Излезли са преди десет минути. Местната полиция е блокирала района.

Пейнтър отново се загледа в екрана. Бяха изгубили от поглед мотоциклетите, когато те влязоха в Колизея. След секунди обаче се появиха отново, летяха с пълна скорост към центъра на арената. Качеството на картината беше лошо и едва успяваха да различат какво става. Но пред очите им единият мотор внезапно се завъртя и падна. Секунди по-късно другият наби спирачки и спря. Имаше някакво замъглено движение, след което всичко остана неподвижно.

Разделителната способност не беше достатъчна да покаже дали на моста лежат тела.

Монк се наведе над рамото на техника и посочи.

— Мисля, че виждам нещо. Ето тук, на моста. Техникът кимна.

— Като че ли са двама. Или може би трима.

Пръстът му докосна едва различимите петънца на екрана. Движеха се към падналите мотори. Дори при тази резолюция Пейнтър разпозна дебнещите движения на истински ловци и умолително промълви към екрана:

— Разкарай се по-скоро оттам, Грей.

08:36

Рим, Италия

Рейчъл се облегна на рамото на Грей. Болката в десния крак я пронизваше при всяка стъпка. Беше си навехнала коляното при падането. Огледа се, без да спира да подскача до Грей.

Слънцето все още бе ниско и плътните сенки ги скриваха. От вуйчо си Рейчъл знаеше, че тези нива се наричали „хипогеум“, което в превод означава просто „под земята“. Именно тук държали всевъзможните животни — лъвове, слонове, тигри, жирафи, наред с робите и гладиаторите. Груби асансьори издигали и спускали клетки и всякакви сложни устройства.

Но всичко, което беше останало от някогашното съоръжение, бяха рушащи се стени, слепи бърлоги и малки килии. Поради липсата на покрив горното ниво беше изложено на слънцето и дъждовете. Трева и бурени покриваха пода, по стените растеше мъх. Поради

неустойчивостта на древните зидове и опасността от срутвания, нивото бе забранено за туристи — но не и за археолози. Веднъж вуйчо ѝ я беше вкарал тайно тук, още когато беше тийнейджърка.

„Само да можех да се ориентирам...“

Внезапно Грей спря. Зад тях се чува приглушени звуци — тътрене на крака по камък, тежко дишане. Те се скриха в една килия. Появиха се двама души.

Рейчъл усети как Грей се отпуска с облекчение.

— Сейчан...

Тя му изсъска и постави пръст на устните си. Ковалски вървеше след нея. Половината му лице бе покрито с кръв — течеше от рана над окото му. Той също вдигна ръка, за да ги предупреди да мълчат.

Тогава Рейчъл също го чу.

Тропот на обувки по моста отгоре.

Стрелците не бяха избягали, както се беше надявала. Продължаваха да дебнат плячката си.

Сейчан посочи нагоре, след което махна с ръка напред. Пантомимата ѝ беше пределно ясна. Ако останеха точно под моста, вероятността да ги забележат бе по-малка. Но това означаваше, че трябва да се движат възможно най-тихо.

Грей кимна и тръгна към отсрещния край на хипогеума. Рейчъл стисна рамото му и го накара да спре. Той я погледна въпросително. Тя познаваше разположението на тези нива. Ако тръгнеха под моста, щяха да стигнат до сляпа стена. Тя обаче знаеше начин да се измъкнат от хипогеума.

Посочи натам, накъдето бяха тръгнали, направи разсичащо движение с ръка и поклати глава. На езика на знаците това означаваше „задънена улица“. Обърна се и посочи към изхода, за който малцина подозираха. Вуйчо ѝ я беше вмъкнал именно през него. Но за да стигнат там, трябваше да изоставят прикритието на моста и да минат през открития лабиринт.

Грей я изгледа напрегнато. Очите му бяха пронизващи като син лед.

„Сигурна ли си?“

Рейчъл кимна. Пръстите му се стегнаха на рамото ѝ в знак на благодарност и за да я окуражи. За миг ѝ се прииска да я беше

прегърнал и да я притисне силно до себе си. Но той я пусна и приклепна с Ковалски. Зашепнаха си толкова тихо, че не чу нищо.

Сейчан застана до нея. Тя също следеше двамата американци. Рейчъл не се съмняваше, че чете по устните им. Погледна доскорошната си похитителка. На бузата на Сейчан се оформяше лилавеещо петно. Забеляза и колко много е отслабнала от първата им среща преди години. Лицето ѝ бе по-изпито, някак хлътнало, особено около очите. Приличаше на изваяна от камък, твърда и неподатлива.

В тъмнозеления ѝ поглед обаче продължаваше да гори студен огън.

Грей се обърна и им направи знак да приклепнат под моста. Погледна нагоре и се заслуша в стъпките на минаващия над тях преследвач. Стрелците следяха и двете страни на хипогеума. При най-малкото движение щяха да открият огън. От позицията им щеше да е като да стреляш по риба в бъчва.

— Ще трябва да им се отвлече вниманието — прошепна Грей, когато убиецът отмина. — На Ковалски му остана само един патрон. Не е много, но...

Предпазливите стъпки горе внезапно промениха темпото си. Бавното пристъпване изведнъж премина в тропот. Преследвачите тичаха към тях.

Явно бяха чули шепота на Грей.

Ковалски вдигна готовия за стрелба пистолет, но Сейчан постави ръка на рамото му.

Тропотът мина над тях и продължи по моста, към отсрещната страна. Преследвачите бягаха. Нещо ги беше подплашило.

— Полицията... — предположи на глас Грей.

— Крайно време беше — промърмори Ковалски.

Сейчан не споделяше облекчението им. Физиономията ѝ бе кисела. Тя фигурираше в списъците на терористи на няколко агенции, в това число и на Интерпол.

Преди да вземат каквото и да било решение, се разнесе нов звук. Появи се неочаквано. Перки на хеликоптер. Грей излезе изпод моста и се загледа нагоре. Рейчъл се присъедини към него.

Черен вертолет с тяло като на оса прелетя над ръба на външната стена на Колизея.

— Това не е полиция — каза Рейчъл.

По машината нямаше никакви означения. Докато хеликоптерът завиваше над стадиона, страничната му врата се плъзна назад. Грей сграбчи Рейчъл за рамото.

— Бягай!

Стана ясно защо са побягнали стрелците. Не от полицията, а от новото ниво на атаката. Защо да стреляш по риба в бъчва, когато дълбочинните бомби вършат много по-добра работа?

— Насам! — извика Рейчъл.

Затича се, без да обръща внимание на протестиращото коляно — адреналинът беше прогонил болката. Следваше извитата стена с каменните килии. Другите я последваха.

— Какво става? — изрева Ковалски.

Рейчъл сви в първия десен коридор, след това зави наляво. Озоваха се пред стена.

— Назад!

Втурнаха се обратно. Рейчъл отново се хвана за рамото на Грей и закуцука. Знаеше къде е изходът, но не беше запомнила всички подробности от този лабиринт за плъхове. Все пак успя да намери верния път. Правата галерия пред тях свършваше в тесен свод. Точно така! Сводът бележеше стълбището, водещо към по-долното ниво на хипогеума.

Понечи пак да се затича, но Грей я сграбчи отзад и я избута в една от страничните килии. Останалите също се вмъкнаха вътре. Грей я прикри с тялото си, когато грохотът на перката разтреса стените и камъните под краката им. Миг по-късно над тях блъвнаха пламъци, последвани от гъсти кълба дим, вонящи на отровни химикали.

Грей я измъкна от прикритието. Рейчъл се препъна. Беше оглушена, очите ѝ сълзяха. Хеликоптерът се понесе над тях сред пушек и огън. От отворения му люк се изтърколи черен стоманен варел.

„О, не...“

Изпаднала в паника, Рейчъл спринтира по галерията, като пъшкеше от болка. Сводестият тунел зееше на десет метра напред. Беше така съсредоточена върху целта си, че не забеляза покрития с мъх камък под петата си. Подхлъзна се и полетя напред, но така и не падна.

Грей я сграбчи през кръста и я пренесе последните няколко крачки. Заедно се хвърлиха в тунела. Отзад ги блъснаха още две тела. Паднаха заедно и се затъркаляха надолу по каменните стъпала.

Светът над тях експлодира.

Взривът беше близко до тунела и ги оглуши. Налягането едва не спуска тъпанчетата на Рейчъл; имаше чувството, че черепът ѝ се пука. Камъните се тресяха и падаха около тях. По стълбите се понесоха пламъци и облизаха тавана над тях. Кожата ѝ гореше. Дробовете ѝ не можеха да поемат въздух.

В следващия миг налягането изчезна. Пламъците бяха всмукани обратно от тунела. От долните нива нахлу хладен въздух.

Ръце я бутеха и теглеха. Запълзяха от стълбите към тъмните коридори долу. След няколко метра бавно се изправиха. Рейчъл се подпря на стената, за да се надигне. Дишаше тежко, повръщаше ѝ се, едва успя да преглътне надигащата се буца. Жадно загълта студения въздух.

— Не спирайте — подкани ги Грей.

Рейчъл се облегна на стената, докато другите се препъваха покрай нея. Трябваше да продължат. Сътресенията и огънят можеха да срутят горното ниво върху тях. Трябваше да се махнат колкото се може по-надалеч.

— Можеш ли да намериш изхода?

Тя се закашля.

— Мисля... може би да.

Грей я сграбчи за лакътя.

— Рейчъл.

Тя кимна и си възвърна равновесието — както външно, така и вътрешно.

— Да. Натам. — Извади мобилния си телефон и го отвори. Екранът не хвърляше много светлина, но беше по-добре от нищо.

Тръгна напред, като се държеше за рамото на Грей. Разстоянието не беше голямо, но се намираха в подземна плетеница от килии, коридори и ниши. Рейчъл вървеше, изгубена колкото в настоящето, толкова и в миналото.

Спомни си как вуйчо ѝ я беше довел тук, как бе грабнал въображението ѝ с приказки за герои и чудовища, за странни зверове и бляскави зрелища. Беше ѝ разказал и за едно от най-големите

представления което рядко се показвало в Колизея. Спектакъл, наричан „навмахия“.

Заговори на глас, докато ги водеше:

— В епохата на ранната Римска империя, преди да построят тези подземни нива, понякога пълнели тази част с вода и създавали в средата на Колизея огромно езеро. Показвали прочути морски чудовища, имало и представления с плуващи коне и бикове.

Ковалски се влачеше отзад, покрит с прах, окървавен и изгорен.

— Точно сега едно плуване ми звучи адски добре.

— А какво са правели с цялата тази вода след представлението?
— попита Грей.

— Ще видите — отвърна Рейчъл.

След още два завоя се озоваха пред стена. Желязна решетка затваряше тесен нисък коридор. Дори на слабата светлина се виждаше, че се спуска стръмно надолу.

— Разчистиха го едва миналата година и потвърдиха онова, което вуйчо Вигор вече знаеше. — Рейчъл вдигна резето на вратата и я отвори.

Преди да успее да продължи с обясненията си, в затвореното пространство се разнесе силен грохот. Запълзя гъст облак прах.

— Срутване! — възкликна Рейчъл. — От бомбите.

Мраморен блок се откърти от тавана на около метър от тях и рухна с трясък на пода. Каменните зидове застанаха. Цялото ниво започваше да се руши отгоре им като домино.

— Насам — викна Рейчъл. — Побързайте. Мушна се в стръмния коридор и ги поведе надолу.

Останалите я следваха в колона по един. Бяха направили само пет-шест крачки, когато подът под краката им се разтресе със заплашителен гръмовен грохот. Още прах изпълни въздуха, задави ги и ги заслепи. Рейчъл забърза, прикрила устата си с ръка. Опипваше слепешком пред себе си. И без това стръмният наклон стана още по-стръмен. Наложил ѝ се да се подпира на стената с едната си ръка. В другата държеше светещия си мобилен телефон.

— Още колко ни остава? — изпъшка Грей.

Рейчъл нямаше отговор. Не знаеше.

След безкрайна безмълвна минута до нея достигна ромон на вода. Тя се втурна напред, изгуби равновесие, падна по задник и

изпусна телефона. Той се плъзна напред и след миг светлинката му изчезна.

Рейчъл се хлъзна след него. За един смразяващ миг светът под нея изчезна. Тя полетя във въздуха. От гърдите ѝ се изтръгна писък, но почти веднага тя цопна в плитък леден поток. Падането се оказа от височина не повече от метър.

— Внимавай! — извика Грей.

Рейчъл се претърколи настрани миг преди другите да се пързулнат и да плъснат до нея. Телефонът беше до самия поток. Все още светеше. Тя го вдигна.

Намираха се в дълга каменна тръба, явно дело на човешки ръце, изградена от грубо оформени блокове. По дъното ѝ течеше слабо поточе.

— Къде сме? — попита Грей.

— В старите канали на града — отвърна Рейчъл и тръгна по течението. — Оттук древните римляни са източвали стадиона.

Другите зашляпаха във водата след нея. Ковалски въздъхна тежко.

— Трябваше да се сетя. Няма начин обиколка на Рим с Пиърс да не завърши в проклетите канали.

10.

11 октомври, 15:32

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър се подготвяше за предстоящата битка. Седеше зад бюрото си. Беше толкова подготвен, Колкото можеше да се очаква. След дългата нощ бе дремнал за малко, след което взе душ и се преоблече.

Преди часове беше научил, че Грей и Ковалски са в безопасност и напускат Рим. Командир Пиърс вече му беше направил най-общ доклад за случилото се в Италия, но трябваше да продължи да се движи. Щеше да докладва подробно едва след като се установи на някое сигурно място извън града.

Интеркомът избръмча.

— Сър, генерал Меткаф е тук — отривисто каза Брант.

Пейнтър вече беше предупреден, че шефът на АИОП пътува към щабквартирата на Сигма. Подобни визити бяха рядкост. И обикновено не вещаеха нищо добро.

Пейнтър натисна бутона на интеркома.

— Брант, покани генерала да влезе.

Секунди по-късно вратата се отвори. Пейнтър се изправи, докато генерал Меткаф влизаше в кабинета. Носеше фуражката си под мишница и физиономията му бе здравата намръщена.

Пейнтър заобиколи бюрото да се ръкува с госта си, но Меткаф тръгна право към стола, метна фуражката си на бюрото и махна на Пейнтър да се върне на мястото си.

— Имате ли представа за политическата лайняна буря, която вилнее в Италия? — попита като въведение.

Пейнтър се върна зад бюрото си, изчака Меткаф да седне и също седна.

— В течение съм с положението, генерале. Следим всичко по различните разузнавателни канали.

— Първо стрелба в хотел, после преследване по улиците с купища поразии, а като капак на всичко едно от чудесата на света е подложено на атака със запалителни бомби. И вие ме информирате, че един от нашите... от вашите агенти е замесен във всичко това?

Пейнтър вдиша през носа. Върховете на пръстите му лежах на ръба на бюрото.

— Да, сър. Един от най-добрите ни оперативни агенти.

— Най-добрите? — саркастично повтори Меткаф. — Не бих искал да научавам за най-лошите ви.

Пейнтър позволи на тона си също да е малко хаплив.

— Била му е устроена засада. Правил е необходимото, за да защити важни сведения. И да опази живота на всички.

— И на каква цена? Доколкото разбрах, занимавал се е с въпроси, които са грижа на местните власти. И че техните разузнавателни служби наред с Интерпол са държали под контрол всичко. Ако намесата на агента ви е изложила или навредила...

Пейнтър го прекъсна.

— Генерале, случаят излиза далеч извън границите на Италия. Именно затова поисках тази среща на четири очи. Засега никой не знае, че Сигма има нещо общо, и искам нещата да си останат така.

Меткаф го погледна изпитателно и зачака подробности. Пейнтър го остави да се тормози. Помисли си, че някой по-слаб човек би се пречупил пред този стоманен поглед. Самият Пейнтър дори не мигна.

Накрая Меткаф изсумтя раздражено и се облегна назад.

— Е, казвайте какво се е случило.

Пейнтър позволи на раменете си да се отпуснат. Отвори папката върху бюрото, извади една снимка и я плъзна към генерала.

— Това е съдебномедицинска фотография на жертвата, убита във Ватикана.

Меткаф взе снимката и я заразглежда. Веждите му се склочиха — това бе неговият еквивалент на шок.

— Същият знак — каза той. — Жигосан на челото му, също като при сина на сенатор Горман.

— И при професора от Принстън — добави Пейнтър. Знаеше, че Меткаф вече е прочел доклада за случилото се в университета.

— Но какво общо има този свещеник със случилото се в Африка? Разбирам връзката на Джейсън с професора от университета,

но това? — Меткаф плъзна снимката към Пейнтър. — Нищо не разбирам.

— Нашият агент в Италия — командир Грей Пиърс е намерил и пази жизненоважно парче от този пъзел. Толкова важно, че някой е бил готов да унищожи Колизея, за да се сдобие с него.

— И то е у нас?

Пейнтър кимна.

— Какво представлява?

— Все още се опитваме да разберем. Става въпрос за древен артефакт, вероятно свързан с археологически обект в Англия. Бих предпочел засега да не навлизам в подробности. По-добре е да се придържаме към онова, което е най-необходимо да се знае.

— И смятате, че не ми е необходимо да знам, така ли?

Пейнтър го погледна.

— Наистина ли искате да научите?

Отначало очите на Меткаф се присвиха гневно, после в тях се появи някакво мрачно веселие.

— Добро попадение. След случилото се в Рим може би не. Предполагам, че засега най-добрият курс е да се отрича.

— Оценявам решението ви — рече Пейнтър. И беше искрен. Това бе най-голямата свобода на действие, която бе получавал от този човек.

Но се нуждаеше от още повече.

— Каквото и да се случва, то далеч надхвърля границите на Италия — продължи Пейнтър. — И най-добрият начин да се доберем до истината е да не разгласяваме, че имаме пръст във всичко това.

Меткаф кимна в знак на съгласие.

— Преди събитията в Италия бях стигнал до заключението, че се нуждаем от повече информация за генетичния проект, по който са работили в лагера на Червения кръст.

— Имате предвид фермата на корпорация „Виатус“.

— Дотук с този проект е свързана смъртта на двамата американци — Джейсън и неговия професор. Как и защо — не знаем. И трябва да разширим разследванията си именно в това направление. Нужни са ни повече подробности. Информация, която може да се намери само на едно място.

— Имате предвид самата „Виатус“.

— Утре в Осло започва среща. Световна конференция по изхранването. Главният изпълнителен директор на „Виатус“ Ивар Карлсен ще участва в нея. Някой трябва да го притисне, да го накара да говори, да разкрие повече подробности за естеството на проучванията, които са провеждали в Африка.

— Чувал съм за репутацията на Карлсен. Не е някой балама. Твърдят подход изобщо няма да бъде от полза.

— Разбирам.

— Освен това той има могъщи приятели. Включително и тук, в Щатите.

— Това ми е известно.

Пейнтър разполагаше с пълното досие на Карлсен и компанията му. „Виатус“ си бе осигурила сериозни позиции в Съединените щати — финансиране на консорциум за биогорива в Средния запад, партньорство с една от големите нефтохимически компании, произвеждаща изкуствени торове и хербициди, и, естествено, няколко доста рентабилни съвместни патента с „Монсанто“ за генномодифицирани сортове зърнени култури.

— Всъщност вече знам за срещата в Осло — продължи Меткаф. — Един наш общ приятел ще участва в нея. Човекът, който поиска от АИОП отговори за убийството на сина му.

— Сенатор Горман? — Това изненада Пейнтър.

— Вече е в Осло. Въпреки обстоятелствата около смъртта на сина му, той си остава близък съдружник на Ивар Карлсен. Не ви препоръчвам да ядосате когото и да било от двамата. Всякакво разпитване на Карлсен трябва да се направи възможно най-дискретно.

— Разбирам. В такъв случай това подкрепя още повече втората причина да поискам тази среща.

— И каква е тя?

— Поради деликатността на случая и заплахата от международни усложнения бих искал лично аз да говоря с Карлсен.

Меткаф не беше очаквал това. Нужни му бяха няколко секунди, за да схване искането.

— Смятате да отидете лично? В Осло?

— Да, сър.

— Кой ще ръководи Сигма, докато ви няма?

— Катрин Брайънт. Тя е мой заместник. Служила е във флотското разузнаване и има връзки с чужди и международни служби. Напълно подходяща е да ръководи Сигма и да координира всяка операция.

Меткаф се облегна назад и се замисли върху плана.

Пейнтър знаеше, че мъжът пред него има твърд кодекс относно личната отговорност. Именно благодарение на него се бе изкачил толкова бързо по йерархичната стълбица на Въоръжените сили. И сега Пейнтър натискаше именно в тази посока.

— Вече обяснихте колко е тънък ледът под Сигма — убедено заговори той. — Дайте ни шанс да се докажем. И ако всичко отиде по дяволите, нека вината за това да е моя. Ще поема пълната отговорност.

Меткаф мълчеше. Отново фиксира Пейнтър със стоманените си очи. Пейнтър отговори на погледа му, без да трепне.

Преди да отстъпи, Меткаф натисна още мъничко:

— Стъпвайте леко, директор Кроу. И не повишавайте глас.

— Не се безпокойте. Точно с това са известни предците ми. Стъпките им са много леки.

Това предизвика крива усмивка у шефа. Той стана и тръгна към вратата.

— Може би. Но в случая имах предвид Теди Рузвелт.

Генералът излезе, а Пейнтър остана прав. Трябваше да отдаде дължимото на този тип. Беше прав за Теди. Мотото му беше идеално за всеки агент, тръгнал на задача.

„Не повишавай глас, но дръж голяма тояга“.

16:10

— Тези думи ли използва директор Кроу? — попита Кат.

Монк стоеше пред нея. Тя бе седнала на канапето в кабинета си.

— Точно тези. Трябва му голяма тояга.

— Но нужно ли е ти да си въпросната тояга?

Монк пристъпи напред и се отпусна на коляно, за да е очи в очи с жена си. Знаеше, че пазарлъкът ще е тежък. Беше говорил с Пейнтър преди половин час. Директорът бе предложил на Монк работа на терен

— да отиде със самия него в Осло. Въпреки това той едва сега успя да събере достатъчно кураж, за да съобщи на Кат.

— Няма да е нищо повече от един светски разговор — обеща Монк. — Като онези, които провеждам тук през последните месеци. Само дето този ще е малко по-далеч.

Тя не срещна погледа му. Взираше се в стиснатите си в скута ръце. Гласът ѝ бе тих.

— Да, а виж как завърши последната ти лесна задача.

Монк се придвижи още напред и се намърда между коленете ѝ.

— Всичко ще е наред.

Току-що бе проверил какво става с Андреа Солдерич. Вече я бяха преместили на сигурно място под защитата на Вътрешна сигурност под личната охрана на Скот Харват — агент, на когото Монк имаше пълно доверие.

— Въпросът не е в това — каза Кат.

Монк разбра думите ѝ. Пресегна се, пхна ръце под блузата ѝ и нежно сложи длан върху корема ѝ. Кожата ѝ беше гореща. Тя потръпна от докосването.

— Знам в какво е въпросът — с дрезгав глас рече Монк. — Паметта ми може и да е като швейцарско сирене, но нито за секунда не забравям онова, което е наистина важно. И именно затова ще се погрижа да не се случи нищо лошо.

— Не можеш да контролираш всичко.

Монк вдигна очи към нея.

— Нито пък ти, Кат.

В погледа ѝ продължаваше да се чете болка. Монк знаеше колко ѝ е било трудно да се грижи за него, докато се възстановяваше, колко мразеше да се разделят. Дори и сега. Закрилническото ѝ поведение бе рожба на страха. Месеци наред бе убедена, че Монк е мъртъв. Той можеше само да си представи какво ѝ е било. Затова не настоя, въпреки че това не беше добре и за двамата.

Дори сега отказа да настоява пред нея.

Ако тя не искаше, той нямаше да замине.

— Не мога да понасям мисълта, че ще тръгнеш на задача — каза Кат. Издърпа ръцете му изпод блузата си и ги стисна здраво. — Но бих намразила още повече себе си, ако ти кажа да не го правиш.

— Не е нужно да ми го казваш — тихо каза той. Внезапно се почувства като егоист. — Знаеш го. Разбирам. Ще има и други мисии. Когато и двамата сме готови.

Кат го изгледа свирепо. После го придърпа към себе си. Устните ѝ се спряха над неговите.

— Вечният мъченик Кокалис.

— Какво...?

Тя го накара да млъкне с устни. Когато го пусна, той изпъшка и се наведе за още.

— Само гледай този път да се върнеш с всичките си чаркове — каза тя и смушка с пръст изкуствената му ръка.

Монк, който винаги бе по-бавният от двамата, все още се мъчеше да догони мислите ѝ.

— Да не искаш да кажеш...

— Ох, Господи, Монк. Да, можеш да отидеш.

Заля го радост и огромно облекчение. На лицето му цъфна щастлива усмивка, която тутакси стана похотлива.

Кат прочете мислите му и постави пръст на устните му.

— Не, не искам дори да чувам майтапа, че си голямата тояга.

— Стига, маце... нима бих го направил?

Тя махна пръста си и го целуна отново. Той пъкна ръце под нея, сложи я в скута си и прошепна:

— Защо да го казвам, когато мога да го докажа?

22:15

Терни, Италия

Грей стоеше на пост до прозореца и се взираше в тъмната градина зад старата селска къща. Имаше и изглед към мястото за паркиране и минаващото наблизо шосе Виа Тиберина. Бяха изминали сто и трийсет километра, за да стигнат малкото градче в областта Умбрия, известна с древноримските си развалини и бани.

Рейчъл бе предложила да дойдат тук. Двуетажният чифлик бе превърнат в хотел, но все още пазеше голяма част от някогашния си чар със своите греди от кестен, тухлени сводове и железни

светилници. Освен това бе изолиран и се намираше встрани от шумните пътища.

Въпреки това Грей продължаваше да е нащрек. След случилото се в Рим нямаше никакво намерение да рискува. И не беше единственият с подобна нагласа.

Забеляза червено огънче в градината. Не знаеше, че Сейчан пуши — но пък от друга страна, не знаеше почти нищо за нея. Тя бе неизвестна величина и излишен риск. Знаеше много добре заповедите от Вашингтон — да бъде заловена на всяка цена.

Но въпреки това тя бе пазила гърбовете им днес, а навремето бе спасила живота му.

Докато я наблюдаваше как обикаля градината, Грей чу водата в банята да спира със стон на тръби. Рейчъл беше приключила с душа. След цял час в канализацията всички имаха нужда от гореща вода и сапун.

— Душът е свободен — каза тя и се огледа. — Къде е партньорът ти?

— Слезе да вземе нещо за хапване от кухнята.

— О. — Тя остана на вратата с ръце на гърдите си. Внезапно се бе почувствала неловко. Не смееше да срещне погледа му. От началото на шеметната им среща не бяха оставали наистина сами. Грей знаеше, че трябва да се извърне, но не можеше.

Тя бавно отиде до леглото. Стъпваше внимателно все още пазеше левия си крак. Парацетамолът и ластичният бинт бяха помогнали на изкълченото коляно, но й трябваше най-малко още ден почивка. На леглото имаше купчина нови дрехи, все още с етикетите и опаковките; за нея — джинси, тъмносиня блуза и дълго до прасците палто.

Вървеше, притиснала хавлията като щит. Нямаше нужда да го прави. Грей много добре знаеше какво се намира под нея. Беше го изучил и с ръце, и с устни. Но в момента се раздвижи не само плътта му. А и спомените за топлината, за тихите думи в нощта, за обещания, които така и останаха неизпълнени.

Накрая все пак се обърна към прозореца, не от смущение, нито дори от учтивост, а от завладялото го усещане за загуба, от мисълта за онова, което би могло да бъде.

Чу я да отива до леглото, слушаше шумоленето на опаковъчната хартия. Рейчъл не се върна да се преоблече в банята. Беше свалила

хавлията и се обличаше зад него. Грей не усети съблазън в поведението и, а по-скоро израз на непокорство, на предизвикателство. Тя знаеше, че действията ѝ му причиняват болка и в същото време го засрамват.

Но пък всичко това можеше да е и плод на въображението му.

След като се облече, тя дойде при прозореца, застана до рамото му и каза тихо:

— Още е на пост.

Той не отговори.

Тя остана да стои мълчаливо до него. В градината долу внезапно лумна пламъче и освети лицето на Сейчан, която палеше нова цигара. Грей усети как Рейчъл се стяга. Тя го погледна, после бързо се извърна и отново отиде до леглото.

Преди някой от двамата да заговори, на вратата се почука. Влезе Ковалски, натоварен с голям дървен поднос и две бутилки вино под мишница.

— Румсървис — обяви доволно.

Веднага забеляза захвърлената на пода хавлия и очите му се стрелнаха между Рейчъл и Грей. Отнесе товара си до масата, като си подсвиркуваше тихо. Остави подноса, но задържа бутилките.

— Ако не ви трябва, смятам да взема дълга гореща баня. И под дълга разбирам наистина дълга. Сигурно ще изкарам вътре най-малко час.

Погледна многозначително Грей. Това според него минаваше за дискретност.

Рейчъл се изчерви.

Грей бе спасен от неловкото положение от мобилния си телефон, който звънна на нощното шкафче. Погледна си часовника. Най-вероятно бе Пейнтър. Взе телефона и отново отиде до прозореца.

— Пиърс — каза, след като превключи на криптирана връзка.

— Значи сте се настанили? — попита директорът.

— Засега.

Беше доволен, че има възможност отново да се съсредоточи върху належащата работа. Ковалски тръгна към банята с двете бутилки. Рейчъл седна на леглото и се заслуша в разговора. През следващите петнайсет минути Грей и Пейнтър правиха разбор — три убийства на три континента, извършените погроми, целящи

покриването на случилото се, значението на езическия символ, който сякаш свързваше всичко това.

Пейнтър сподели плана си да пътува до Норвегия и да разследва „Виатус“ и изпълнителния й директор.

— Значи Монк идва? — попита Грей едновременно изненадан и зарадван за приятеля си.

— Заедно с Джон Крийд, новия ни генетик. Именно той дешифрира данните от имейла на Джейсън Горман. — Тонът на Пейнтър стана по-сериозен. — Което ни довежда до намереното от лейтенант Верона. Онова, което някой явно иска да бъде унищожено.

— Мумифицираният пръст.

Грей погледна Рейчъл. Бяха провели дълга дискусия във влака от Рим. Отец Марко Джовани провеждал разкопки в Северна Англия, в затътен планински район край границата с Шотландия. Все още не разполагаха с повече подробности за обекта. Знаеха само, че някогашният студент на Вигор е проучвал корените на келтското християнство, когато езическите култове се смесили с католическата вяра.

Грей вече бе съобщил някои детайли на Пейнтър. Но не беше разказал онова, което му бе разкрила Рейчъл във влака.

— Господин директор, може би ще е по-добре да чуете това от лейтенант Верона. Не съм сигурен доколко е важно, но тя може да разкаже всичко по-пълно.

— Добре. Дай ми я.

Грей отиде до леглото и й подаде телефона.

— Мисля, че е по-добре ти да кажеш на Пейнтър каквото знаеш.

Тя кимна. Грей остана да стои до нея. След кратка размяна на любезности Рейчъл мина на странния въпрос за фикс идеята на свещеника.

— Преди да се разрази този ад в Рим, бях направила списък от публикувани статии и студии на отец Джовани, някои от които са от времето, когато е бил студент. Ясно се вижда, че е проявявал особен интерес към един специфичен мит на католическата вяра — възплъщението на Дева Мария, известно като Черната мадона.

Грей слушаше обясненията й с половин ухо. Познаваше темата. Беше изучавал сравнително религиозна наука, преди да постъпи в Сигма, и знаеше историята и загадките около култа към Черната мадона. През

вековете, като се започне от самата зора на християнството, се появявали статуи и картини, в които Богородица е с тъмна или черна кожа. Тези изображения били дълбоко почитани и тачени. И до днес в Европа имаше повече от четиристотин, някои от които се отнасяха към единадесети век. Голяма част от тях все още бяха обект на почит — Черната мадона от Ченстохова в Полша, Мадоната на отшелниците в Швейцария, Гваделупската дева в Мексико. Списъкът бе дълъг.

Въпреки продължаващото почитане споровете около уникалните Мадони продължаваха. Някои твърдяха, че имат чудодейни свойства, а други твърдяха, че тъмната кожа се дължи не на друго, а на насъбралите се сажди от свещите или на естествено потъмняване на дървените статуи или мрамора. Католическата църква избягваше да признае наличието на някакви специални особености в тези изображения.

Рейчъл продължаваше да говори за фикс идеята на отец Джовани.

— Марко бил убеден, че в основата на келтското християнство е Черната мадона и че образът ѝ представлява сливането на стария култ към езическата Майка Земя и новия на Дева Мария. През цялата си кариера е търсил тази връзка, опитвал се е да намери източника зад този мит.

Млъкна, явно за да изслуша въпроса на Пейнтър, след което отговори:

— Не зная дали го е открил. Но е попаднал на нещо, заради което е трябвало да умре.

Отново се заслуша.

— Да. Съгласна съм. Ще ви дам командир Пиърс.

Грей взе телефона и се върна при прозореца.

— Сър?

— Предвид разказа на Рейчъл, изглежда ясно каква трябва да е следващата ви стъпка.

Грей не се поколеба нито за миг.

— Да разберем повече за археологическия обект в Англия.

— Именно. Не знам как убийствата в Африка и Принстън са свързани с проучванията на отец Джовани. Такава връзка обаче трябва да съществува. Аз ще се заема с генетичните проучвания в Осло. А ти виж накъде сочи онзи мумифициран пръст.

— Да, сър.

— Имаш ли нужда от още хора? Или ще се справиш с Джоузеф Ковалски и лейтенант Верона?

— Мисля, че колкото по-леко се движим, толкова по-добре.

Отговорът му прозвуча малко напрегнато. Оставате една подробност, която не бе съобщил на Пейнтър Кроу. Погледна към градината и аленото огънче на цигарата. Мразеше да лъже директора дори и да ставаше дума само за спестяване на част от информацията, но ако съобщеше в централата за Сейчан, Пейнтър нямаше да има друг избор освен да прати екип да я прибере и да я закара в някой лагер за разпит.

Грей не можеше да позволи подобно нещо.

Въпреки това се поколеба.

Дали изборът му бе правилен? Или ненужно излагаше на риск цялата мисия?

Извърна се от прозореца и видя, че Рейчъл се взира в него. По очите ѝ разбра, че решението му заплашва не само неговия живот. Но в същото време си спомняше и изпълнената с болка молба отпреди две години, така изпълнена с нужда и надежда.

„Довери ми се, Грей. Ей тоничко поне“.

Отново се обърна към тъмния прозорец и се загледа в отражението си. Пое дълбоко дъх, за да се овладее, и добави:

— Ще се оправим сами.

11.

11 октомври, 23:20

Осло, Норвегия

Ивар Карлсен дръпна тежката дъбова врата с железен обков. Снегът се вихреше в безлунната нощ и нахлуваше на внезапни пориви през тесния сводест вход. Студът щипеше бузите му, а железната дръжка бе толкова замръзнала, че опари пръстите му. Днешната буря наистина се бе превърнала в първия истински снеговалеж.

Суровото време съживи Ивар, сърцето му заби по-силно, дишането му стана по-дълбоко. Може би във вените му наистина течеше викингска кръв, както твърдеше навремето старата му bestemor.

Мушна се през вратата и затропа с крака, за да махне полепналия по обувките му сняг. Тъмното стълбище пред него водеше към дълбините под замъка Акершхус Ивар отметна качулката на подплатеното с кожа палто и извади фенерче. Включи го и заслиза надолу.

Стъпките му отекваха от ниските стени. Налагаше се да върви приведен, за да не си удари главата. Стълбището свършваше в стара стражева стая. Железните куки по стените и стойките за факли все още бяха непокътнати. Таванът се поддържаше от тежки греди.

В другия край на помещението имаше вход, водещ към зала с малки килии, където при най-мизерни условия били държани изпаднали в немилост благородници и всякакви престъпници. Именно тук нацистите бяха измъчвали сънародниците на Ивар, които оказали съпротива на немските окупатори. Дори самият Ивар беше изгубил тук свой роднина, брат на дядо му. В израз на преклонение към тази жертва „Виатус“ продължаваше да дарява щедри суми за запазването и поддържането на Акершхус.

Ивар насочи лъча на фенерчето към мрачния коридор на тъмницата. Тази част от замъка бе затворена за обичайните туристически обиколки. Повечето дори не знаеха за съществуването ѝ... или за зловещата ѝ история. Тук бяха затваряни онези, които бяха

извършили измяна към Короната и страната. Нацистският колаборационист Видкун Кислинг бе държан на същото това място, преди да бъде екзекутиран. Мнозина бяха срещнали смъртта си тук през вековете.

Пръстите на Ивар се свиха около старата монета в джоба на палтото му. Винаги я носеше със себе си. Беше от времето на Фредерик IV, на стойност четири марки, изсечена през 1725 г. от Хенрик Кристофер Майер. Майер също умрял тук, след като бил бичуван и изтезаван, задето слагал в кралските монети мед вместо сребро и прибирал ценния метал.

Макар и смятан за добронамерен и милостив за своето време, крал Фредерик IV се придържал към стриктен кодекс на честта. Носели се слухове, че и той имал викингска кръв. А според кодекса на викингите предателството във всеки му вид трябвало да се наказва сурово.

По заповед на краля Майер бил не само бичуван и осъден на доживотен затвор, но и бил дамгосан като предател на Короната. Жигосали челото му с нагорещен ръжен. За целта кралят използвал фалшива монета на самия майстор и запечатал образа ѝ в плътта му.

Монетата в джоба на Ивар беше една от онези. Намираще се от векове в семейството му и се предаваше от поколение на поколение. Постепенно бе станала олицетворение на кодекса на семейство Карлсен — за да постигнеш равновесие между милост и щедрост, не бива да толерираш предателството в каквато и да било форма.

Вратата горе се отвори и след това се затръшна, изтръгвайки го от унеса му. По стъпалата се чува забързани стъпки.

В помещението влезе стройна дългокрака жена. Носеше със себе си частица от зимния мраз. Снегът бе посребрил огнената ѝ коса; златистите ѝ очи проблеснаха на светлината на фенерчето. Носеше дълго сиво палто върху черните си дрехи.

— Съжалявам, че закъснях, Ивар — каза тя, тръсна глава и разпръсна сняг като някаква древна богиня на зимата.

Макар и ненавършила трийсет, Криста Магнусен бе станала главен генетик в Отдела за биоинженерни проучвания. Беше се издигнала бързо, демонстрирайки блестящ ум и сякаш свръхестествена изобретателност. Едва миналата година Ивар беше научил каква е истинската основа на тази находчивост. Откритието

дойде по време, когато внимателно обмислените му планове започнаха да се развиват не както трябва. Кулата от карти, която издигаше така педантично, бе започнала да се накланя застрашително и се нуждаеше от укрепване.

Когато Криста отново доказва качествата си, Ивар с потрес установи, че тя не е точно онова, за което се представя. Корпоративният шпионаж бе нещо обичайно в индустрията, но той никога не бе подозирал, че такава млада блестяща жена ще е въввлечена в него. И никога не бе подозирал какви сериозни връзки има. Криста работеше за тайна мрежа, известна под много имена. Предлагаха наемнически услуги срещу процент от бъдещи печалби. През последната година организацията се бе доказала като безценна за заздравяването на плановете му и дори съдействаше за по-бързото им осъществяване.

А Криста лично се бе заела с деликатната и прискърбна задача със сенаторския син.

Тя приближи, прегърна отривисто Ивар и допря буза до неговата в целомъдрена целувка. Устните ѝ бяха студени от бурята.

— Съжалявам също, че се наложи да те извикам по спешност в такъв час — добави тя.

— Щом е важно...

— Важно е. — Криста изтръска дългото си палто. — Току-що научих, че мишените ни в Рим са оцелели.

— Значи са живи? Нали каза, че са мъртви.

— Подценихме ги. — Криста не направи опит да се оправдава, да шикалкави или да избегне отговорност. Както винаги, Ивар изпита уважение към откровеността ѝ.

— Значи онова все още е у тях?

— Да.

— Откъде знаеш всичко това? — Той се намръщи.

Криста се усмихна хладно.

— Изглежда, атаката ни е привлякла вниманието на някой, който има да доказва нещо. След събитията в Рим се свързаха с нас. Предложиха ни сделка. Сега разполагаме с вътрешен човек.

— Може ли да му се има доверие?

— При подобни неща не се осланям на някакво си доверие, Ивар. Организацията ни ще остане близо до тях и ще ги наблюдава.

— Не разбирам. Щом разполагате с вътрешен човек, защо не му наредите да се сдобие с артефакта и да го унищожи?

— Това решение може и да не е от най-мъдрите. Очите ѝ проблеснаха в тъмното.

— Какво имаш предвид?

— Отец Джовани те предаде. Взе ти парите, остави те да финансираш проучването му. А когато откри артефакта, го открадна. Избяга с него.

Пръстите на Ивар стиснаха монетата. „Свещеникът плати за престъплението си“. Малко след като научи за връзките на Криста, Ивар ѝ разказа кървавата история на Хенрик Майер, за да ѝ бъде за урок и предупреждение. Тя пък прие разказа присърце и предложи обезобразяването, за да се скрият извършителите и убийствата да се маскират като дело на екотерористи. Ивар също изпитваше известно задоволство от това наказание. То бе своеобразно връщане към старата форма на правосъдие, при която предателите се дамгосваха, за да могат всички да видят какво са направили.

— И след като артефактът е отново в ръцете ни, сега е нашият шанс да издирим онова, което липсва — продължи Криста. — Да открием онова, което е търсил Джовани.

Вниманието на Ивар отново се насочи изцяло към нея. Не успя да скрие копнежа в гласа си.

— Ключът на Страшния съд...

Подобно откритие щеше не само да гарантира осъществяването на плана му — то щеше да сътвори историята. Ключът имаше потенциал да разгадае мистерия, отиваща хилядолетия назад в миналото.

Криста обясни замисъла си:

— Онези, у които е артефактът, вече са се доказали като много изобретателни. При подходяща мотивация биха могли да успеят там, където отец Джовани се провали.

Ивар обузда желанието си и се застави да подходи практично.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с подобно начинание?

— Не само аз. — Криста се усмихна, но този път топло и окуражително. — Както обещах от самото начало, ще имаш пълната подкрепа на Гилдията.

Пристъпи към него.

Няма да те разочароваме. Аз няма да те разочаровам.

Прегърна го и отново го целуна. Този път не целомъдрено. Студената ѝ мокра коса докосна врата му и по тялото му пробягаха тръпки, но устните, устата и езикът ѝ изгаряха като течен огън.

Ивар забрави за монетата в джоба си и сложи ръка на кръста ѝ. Притисна я към себе си. Знаеше, че тя го прелъстява, и подозираше, че и тя си дава сметка, че не го заблуждава. Но това не ги накара да се отдръпнат един от друг.

И двамата знаеха какво е изложено на риск и какво трябва да се спечели.

Бъдещето на човечеството.

И силата да контролираш това бъдеще.

ВТОРА ЧАСТ
ОГЪН И ЛЕД

12.

12 октомври, 10:12

Хоксхед, Англия

Изглеждаше невъзможно едно убийство да бъде проследено до подобно идилично място.

Грей караше по виещия се между хълмовете път. С всеки километър шосето ставаше все по-тясно, докато накрая едва успяваше да побере взетия под наем ландроувър. Високи дървета ограждаха пътя и създаваха над главите им тунел от преплетени клони. След като излязоха от гората, около тях отново се разкри изглед към заоблените скалисти хълмове, минаващи в Англия за планини. Снегът вече покриваше чукарите с бялото си одеяло — през нощта през района бе преминала една от първите зимни бури.

В по-непосредствена близост поляните и оградените с плетове територии на фермите превръщаха земята в покривка на зелени, жълти и кафяви петна. Ручей и потоци проблясваха между гладките като огледало езера. Ледът поръбваше краищата им и всичко около тях бе покрито със скреж.

Прелестната картина бе накарала всички да замълчат.

Или почти всички.

— Изгуби се, нали? — обвинително се обади Ковалски от задната седалка.

— Не съм — излъга Грей.

Рейчъл потупа пътната карта и го изгледа със съмнение.

„Добре де, може би сме се отклонили малко...“

Бяха излезли от Ливърпул преди два часа и без особени трудности стигнаха до Лейк Дистрикт в Северна Англия. Магистралите бяха добре означени, но след като излезе от главните артерии, Грей се озова в селска област с виещи се пътища, шосета без знаци и разхвърлян пейзаж от хълмове, гори и езера.

Дори джипиесът се оказа безполезен. Никой от пътищата не отговаряше на електронната му карта. Със същия успех можеха да

карат и направо през нивите.

Целта им бе Хоксхед, едно от многото примамливи селца, сгущени между хълмовете на прелестния Лейк Дистрикт. Там трябваше да се срещнат с д-р Уолас Бойл, колега на отец Джовани и историк от Единбургския университет. Бойл бе организатор на разкопките в отдалечената част на централните възвишения и все още ръководеше обекта. Беше се съгласил да се видят в кръчмата на хотела в Хоксхед.

Но Грей първо трябваше да намери селото.

Рейчъл пак запроучва картата и погледна навън с надеждата да открие някакъв ориентир. Сейчан седеше отзад до Ковалски и се вираше мрачно в хълмовете и долините. Почти не говореше, откакто бяха напуснали Италия, и продължаваше да поддържа предпазлива дистанция от групата.

— Ако не стигнем в най-скоро време — продължи Ковалски, — ще се наложи да спреш при най-близкото дърво или храст. Мехурът ми ще се пръсне.

Грей набра скорост нагоре по склона.

— Не трябваше да пиеш четири пинти бира в Ливърпул...

— Не е моя вината. Ама че изкилиферчени имена. „Блекуотър Брюъри Буканир“. „Кейнс Дабъл Бок“. „Бодингтънс Битър“. „Тетлис Каск“. Не можеш да познаеш какво ще получиш, докато не го пробваш. Доста време ми трябваше да намеря нещо свястно.

— Но ги изпи всичките.

— Естествено, че ще ги изпия. Би било неучтиво, ако не го направя.

Рейчъл се предаде, сгъна картата и каза не особено уверено:

— Не може да е много далеч. Може би ще е по-добре да спрем и да попитаме някого.

Няколко секунди по-късно се оказа, че не е нужно да го правят. С последен рев на двигателя джипът изкачи възвишението и пред тях се появи малко село, пръснато в долината.

Грей погледна Рейчъл. Облекчението на лицето ѝ отговори на въпроса му. Това трябваше да е Хоксхед. Калдъръмни улички се пресичаха край оградени градини и ниски дървени къщи. Снегът застилаше покривите на селото, от комините се издигаха тънки струйки дим. На хълма от другата страна на долината бе кацнала стара

каменна църква, подобна на някакъв мрачен сив дякон, гледащ намръщено към селото.

Пътят надолу минаваше между каменни стени. Джипът изръмжа по извития гранитен мост и навлезе в покрайнините. Сградите и къщите бяха от колове и плет, измазани с глина, с оголени греди — традиционната строителна техника от времето на Тюдорите. Малките градини и саксии по прозорците загатваха за великолепието, което настъпваше тук през пролетта и лятото, но след снощната буря дворовете бяха покрити със сняг, създаващ коледна картина.

Грей намали съвсем и ледът по калдъръма захрущя под гумите. Насочи се към централния площад, където се намираше мястото на срещата — хотел „Кралски герб“. Вече бяха закъснели с дващсет минути.

Спряха на малкия паркинг, слязоха и студът защипа ръцете и лицата им. Влагата на Ливърпул и дългото пътуване в отопленото купе не ги бяха подготвили за мразовития въздух на тукашните възвишения. Носеше се миризма на пушек. Сгушиха се в палтата си и закрачиха напред.

Хотелът се намираше на отсрещната страна на площада. Ниската постройка със застлан с плочи покрив посрещаше пътници вече цели петстотин години, още от епохата на Елизабет Първа. Ниска каменна стена ограждаше бирарията отпред. Масите и столовете бяха покрити с прясно навалелия сняг, но червеникавата светлина от долните прозорци на странноприемницата обещаваха топлина и горещи напитки. Групата забърза натам. Ковалски вървеше последен.

— Хей, вижте колко мечета...

Гласът му бе изпълнен с тъга и копнеж и звучеше някак странно за него, сякаш бик се опитваше да пее ария.

Грей се обърна. Ковалски бе вперил поглед във витрината на някакво магазинче. Кехлибарената светлина зад заскреженото стъкло осветяваше плюшени мечета с всевъзможни форми и размери. На табелата над вратата пишеше „Мечета за по шест пенса“.

— Гледай, това е облечено като боксьор! — Ковалски понечи да се лепне на витрината.

Грей го спря.

— Вече сме закъснели.

Раменете на Ковалски се отпуснаха и той тръгна след останалите, като хвърли изпълнен с копнеж поглед към магазина.

Рейчъл погледна озадачено гиганта.

— Какво толкова? — нацупено рече Ковалски. — Лиз, приятелката ми... тя събира мечета.

Рейчъл продължи да го гледа със съмнение. Ковалски промърмори нещо под нос и тежко закрачи към кръчмата.

Сейчан докосна Грей по лакътя.

— Вие влезте. Вижте се с историка. Аз ще пазя отвън.

Грей я зяпна. Планът не беше такъв. Макар лицето ѝ да си оставаше спокойно и апатично, погледът ѝ продължаваше да се стрелка из площада; тя преценяваше района за евентуални снайперистки засади, пътища за бягство и най-добрите места за прикритие. Или пък просто не искаше да го поглежда в очите. Наистина ли искаше да ги охранява, или продължаваше да поддържа дистанция?

— Нещо не е наред ли? — попита той и забави крачка.

— Не. — Очите ѝ се стрелнаха към него почти гневно. — И смятам нещата да си останат така.

На Грей не му беше до спорове. След всичко случило се в Италия може би бе по-добре да има някой на пост отвън. Тръгна след Ковалски и Рейчъл, а Сейчан изостана.

Тримата минаха през замръзналата открита бирария и стигнаха до вратата. Табелата до входа привлече вниманието му. „Добрите кучета и деца са добре дошли“. Това май изключваше Ковалски. Грей се замисли дали да не нареди на партньора си да остане отвън със Сейчан, но с това само щеше да я разлюти още повече.

Отвори вратата. Отвътре лъхна топлина, изпълнена с миризма на малц и хмел. Чуха се гласове, последвани от гръмък смях. Грей влезе след Ковалски. Партньорът му се насочи право към тоалетната.

Грей остана на входа и огледа помещението. Кръчмата бе малка, с дървени маси и сепарета, подредени около каменна камина. Буйният огън държеше студа надалеч. До камината се мъдреше дървена статуя на коронован крал с височина половин човешки бой. Вероятно името на хотела се дължеше на нея.

Нов изблик на смях привлече вниманието му към сепарето в ъгъла. Двама местни, облечени в ловджийски дрехи и ботуши до

коленете, стояха пред масата, на която седеше сам мъж.

— Значи паднал в клозетната яма!? — изсмя се единият от ловците и избърса насълзените си очи. Държеше висока халба тъмна бира.

— Със задника напред! Право в средата — съгласи се мъжът в сепарето със силен шотландски акцент.

— Искан ми се да го бях видял.

— Ама каква воня беше после, момчета. Не можете да си представите. — И мъжът отново се разсмя гръмогласно.

Грей позна д-р Уолас Бойл — беше видял снимката му в уебсайта на университета. Професорът от фотографията обаче беше гладко избръснат и с официално сако. Мъжът в кръчмата имаше прошарена четина и беше облечен като приятелите си с оръфано бродирало яке върху ватенка. На масата имаше тъмнозелено кепе, ръкавици без пръсти и дебел шал. До него на облегалката на пейката бе подпряна пушка в калъф. Д-р Бойл видя влезлите и каза:

— Тавиш, Дъф, май репортерите, с които се разбрах да се видя, дойдоха.

За такива се бяха представили — двама журналисти, отразяващи бомбената атака във Ватикана и разследващи смъртта на отец Джовани. Ковалски трябваше да играе ролята на фотограф.

Двамата ловци погледнаха към Грей. Лицата им се напрегнаха от обичайното подозрение на местните към пришълците, но кимнаха предпазливо.

— Лек ден, Уолас — каза единият. — И без това трябва да тръгваме. Навън вече е доста клинч.

— И ще стане още по-студено — съгласи се Уолас и махна с ръка на Грей и Рейчъл да приближат.

Ковалски беше излязъл от тоалетната, но така и не успя да стигне по-далеч от бара. Погледът му бе прикован в дъската над камината, на която се изброяваха местните питиета.

— „Златната ябълка на медния дракон“? Това бира ли е, или някаква плодова напитка? Не искам нищо с плодове в него. Освен ако не броим маслината за плод...

Грей го заряза и тръгна към масата на Уолас. Професорът се изправи и се оказа, че е над метър и осемдесет. Макар да бе към шейсет и пет, си оставаше як и широкоплещест, подобно на по-млада

версия на Шон Конъри. Ръкува се с тях и погледът му се позабави върху Рейчъл. Очите му се присвиха за миг, след което се отпуснаха, скривайки онова, което го беше озадачило за момент.

Рейчъл понечи да се пъхне в сепарето, но внезапно замръзна. Мястото ѝ беше заето. Остроноса глава се подаде над ръба и опря брадичка на дървената маса до преполовената чиния наденица и картофено пюре.

— Руфъс, махай се оттам — стълча го Уолас, но не много остро. — Направи място на гостите.

Териерът на черни и кафяви петна изсумтя недоволно, скри се и излезе от другия край на масата. Отиде до огъня, направи два кръга около себе си и легна с тежка въздишка.

— Ловното ми куче — обясни професорът. — Малко е поразглезен. Но на неговата възраст си го е заслужил. Най-добрият лисичар на островите. Пък и не би могло да е иначе. Родил се е и е израснал тук. Истински езерен териер.

В гласа му звънеше гордост. Този професор определено не мечтаеше за скорошно пенсиониране, нито пък бе склонен да почива на лаврите си, които не бяха никак малко, ако се съдеше по биографията му. Д-р Уолас Бойл се смяташе за един от водещите специалисти по история на Британските острови и по-точно за епохите от неолита до римския период включително.

Настаниха се в сепарето и Грей сложи на масата малък цифров диктофон, както подобава на журналист. След кратки любезности за времето и пътуването Уолас заговори по същество.

— Значи сте били целия този път, за да видите какво сме открили по чукарите. — Диалектът му поизчезна, езикът му стана по-официален, в съответствие с аудиторията. — След смъртта на отец Джовани, през последните два дни непрекъснато отговарям на въпроси и запитвания. Но като че ли никой не намира за уместно да дойде на място. Но пък и добрият отец не се беше мяркал насам от месеци.

— Какво искате да кажете? — попита Рейчъл.

— Отец Джовани замина в края на лятото. Тръгна, към брега, а когато го чух за последен път, беше в Ирландия. — Уолас поклати тъжно глава и почука с нокът чашата си, сякаш вдигаше тост за мъртвия. — Марко беше чудесно момче. Огромна загуба, наистина.

Проучванията му и теренната му работа върху произхода на келтското християнство можеха да променят възгледите ни за историята.

— Като начало, защо е дошъл тук? — попита Грей. — Имам предвид, в Лейк Дистрикт.

— Предполагам, че и сам рано или късно щеше да се озове тук. Дори да не го бях повикал след откритието ми в планините.

— Защо?

— Страстта, или по-скоро фикс идеята на Марко го караше да претърсва всички райони, където са се припокривали езичество и християнство. — Уолас вдигна ръка и обхвана с жест района като цяло. — А историята на този район е история именно на този конфликт изписана върху камъни и руини. Първи тук дошли скандинавците. Доплавали през девети век от Ирландия и донесли със себе си своите традиции. В района има много скандинавски топоними. Всъщност дори Хоксхед е бил основан от скандинавеца Хаукр, чието име все още живее тук. Това може да ви даде известна представа за дългата история на района.

Уолас кимна към прозореца, от който се виждаше извисяващата се над селото църква.

— Но времената се променят. През дванайсети век всички земи наоколо станали собственост на монасите от абатство Фурнес, чиито развалини могат да се видят недалеч оттук. Монасите култивирали района, търгували с вълна и овце и управлявали с железен юмрук суеверните селяни. Векове наред се нагнетявало напрежение между старите езически обичаи и новата религия. Старите ритуали продължавали да се изпълняват тайно, често на праисторическите обекти, които могат да се срещнат навсякъде.

— В какъв смисъл „праисторически“? — попита Рейчъл.

— Обекти, отнасящи се към епохата на неолита. Отпреди пет хиляди години. — Уолас ги изброи на пръсти. — Древни каменни кръгове, хенджове, могили, долмени, височинни укрепления. Стоунхендж може да е най-прочутият от тях, но той е само един сред няколкостотин подобни обекти, пръснати навсякъде из Британските острови.

— Но какво в тези конкретни разкопки е предизвикало интереса на отец Джовани? — попита Грей, за да насочи професора към същината на въпроса.

Уолас вдигна вежда към него.

— А, това ще трябва да разберете сами. Мога да ви кажа какво доведе мен тук.

— И какво е то?

— Един кратък запис в стара книга. Текст от единадесети век, известен като „Книга на Страшния съд“.

Ковалски тъкмо приближаваше масата. Носеше две халби и отпиваше ту от едната, ту от другата. Спря насред глътка, когато чу думите на Уолас.

— Страшният съд — рече той. — Страхотно. Сякаш си нямаме достатъчно проблеми.

11:05

Сейчан обходи целия площад. В ума ѝ се оформи карта на района. Всяка подробност, тухла по тухла, всяка улица, алея, сграда, паркиран автомобил. Всичко това бе запаметено.

Двама мъже в ловджийско облекло излязоха от кръчмата. Тя ги гледа, докато не се качиха в един пикап на паркинга и не се увери, че заминават.

След това намери удобно място, от което да държи хотела под око — входа на затворен магазин за подаръци. Нишата ѝ пазеше завет и в същото време я скриваше. Зад витрината от дясната ѝ страна се виждаха сцени с малки керамични животинки в пастелни тонове, облечени в дрешки — прасета, крави, патици и, разбира се, зайчета... множество зайчета. Лейк Дистрикт беше родината на Биатрикс Потър и нейния прочут герой Зайчето Питър.

Въпреки че трябваше да следи хотела, вниманието ѝ се отклони към витрината. Спомняше си съвсем малко неща от детството си, а онова, което се беше запазило, определено би предпочела да забрави. Не познаваше родителите си и бе отгледана в сиропиталище в околностите на Сеул. Мизерно място с малко удобства. Имаше обаче няколко книги, донесени от католически мисионер, сред които и няколко на Биатрикс Потър. Именно те бяха истинското ѝ детство, мястото, където можеше да избяга от глада, малтретирането и липсата на грижи. Като малка дори си бе направила зайче от зебло, напълнено

със сух ориз. За да не ѝ го откраднат, го криеше зад една разкована дъска в стената, но накрая някакъв плъх го беше открил и бе изял пълнежа. Тя плака цял ден, докато една от домакинките не я наби, с което ѝ напомни, че дори мъката е лукс.

Обърна гръб на витрината и спомените. Не само миналото ѝ причиняваше болка. Гледаше през прозореца Грей, който разговаряше с някакъв по-възрастен мъж с вълнени дрехи. По всяка вероятност това бе д-р Уолас Бойл. Сейчан се вгледа внимателно в Грей. Черната му коса бе по-дълга от миналия път. Лицето му също бе станало някак по-кораво, скулите изпъкваха по-силно. Дори около сините му като лед очи имаше повече бръчки — не от смях, а от двете нелеки години, които бяха изминали.

Сега, в студа, Сейчан си спомни устните му. В момент на слабост го беше целунала. В това нямаше нежност, само отчаяние и нужда. Въпреки това не бе забравила топлината им, грубата четина по бузите му, силата, с която я прегръщаше. Но в крайна сметка се оказа, че и за двамата това е без значение.

Ръката в джоба ѝ докосна белега на корема.

Просто танцуваха танц на предателство.

Точно като сега.

Усети вибриране в джоба си.

„Най-последно“.

Това бе истинската причина да остане на студа. Извади телефона и го отвори.

— Казвай.

— Пакетът още ли е у тях? — Гласът от другата страна бе спокоен и уверен, леко отривист, с американски акцент. Това бе единствената ѝ свръзка — Криста Магнусен.

Сейчан настръхваше при мисълта, че трябва да приема заповеди от някого, но нямаше друг избор. Трябваше да се докаже.

— Да. Артефактът е на сигурно място. В момента провеждат срещата.

— Много добре. Ще действаме, когато отидат на обекта в планините. Снощи екипът сложи експлозивите. Снеговалежът би трябвало да е скрил всички следи.

— А целта?

— Остава същата. Да поддържаш огъня. Този път в буквалния смисъл. Археологическият обект е по-скоро пречка, отколкото преимущество. Но трябва да изглежда, че е бил разрушен по естествен път.

— И сте се погрижили за това.

— Да. И ти даваме свободата да се съсредоточиш изцяло върху целта си.

Сейчан разпозна заплахата зад думите ѝ. При евентуален провал нямаше да има извинения. Не биваше да допуска провал, ако искаше да остане жива.

Докато слушаше подробностите около мисията, гледаше прозореца на хотела. Вниманието ѝ вече не бе насочено към Грей, а към седящата до него италианка. Рейчъл се усмихна на нещо казано от професора и дори от това разстояние се видя как очите ѝ проблеснаха топло.

Сейчан нямаше нищо против Рейчъл Верона. Но това нямаше да ѝ попречи да я отрови.

11:11

Рейчъл слушаше разговора. И макар лекцията по история на професора да бе интересна, тя имаше чувството, че има и по-сериозни неща във връзка с историята на отец Джовани и нещо друго, нещо, все още останало неизказано. Погледът на мъжа продължаваше да се задържа върху нея — не похотливо, а по-скоро сякаш преценяващо. Трудно ѝ беше да го гледа в очите.

„Какво става?“

— Все още не разбирам — обади се седящият до нея Грей. — Какво общо има тази Книга на Страшния съд с вашето откритие в планините?

Уолас вдигна ръка да ги призове към търпение.

— Първо на първо, истинското име на книгата не е Книга на Страшния съд, а Книга на сметките. Идва от староанглийския корен *dom*, означаващ „преброяване“ или „счетоводство“. Книгата била поръчана от крал Уилям с цел да прецени стойността на новозавладените земи, като начин да определи размера на данъците и

титлите. Тя обхващала цяла Англия, до най-малкото градче, село и имение, и в нея се записвали всички местни ресурси, от броя на животните и ралата по нивите до броя на рибите в езерата и потоците. До наши дни тази книга си остава един от най-добрите ни погледи към живота по онова време.

— Всичко това е чудесно — продължи да го притиска Грей, който явно искаше да го накара да побърза. — Но вие споменахте за един запис, който станал причина за разкопките ви. Какво имахте предвид?

— А, точно там е въпросът! Виждате ли, Книгата на Страшния съд е написана на тайна форма на латинския и е съставена от един-единствен книжник. Остава донякъде загадка защо са били нужни толкова много мерки за сигурност. Някои историци са се питали дали целият сборник не е имал и някаква друга цел, някакво друго, тайно преброяване. Особено като се има предвид, че някои от изброените в книгата места са отбелязани с една-единствена латинска дума, означаваща „опустошен“. Повечето от тези места са съсредоточени в северозападната част на Англия, където границите се променяли непрекъснато.

— Под северозападна част разбирате тукашния район, Лейк Дистрикт, така ли? — попита Рейчъл.

— Точно така. В Къмбрия са се водели почти непрестанни гранични войни. И много от имената, отбелязани като „опустошени“, представляват градчета или села, унищожени от кралската войска. Били отбелязани по този начин, защото не можеш да обложиш с данъци нещо, което вече не съществува.

— Сериозно? — обади се Ковалски, като се мръщеше на двете халби. — Значи никога не сте чували за смъртната такса?

Уолас го изглежда удивено.

— Просто не му обръщайте внимание — посъветва го Грей.

Уолас прочисти гърлото си.

— По-внимателното проучване на Книгата на сметките разкрива част от загадката. Не всички „опустошени“ места са станали такива в резултат от завладяването. За някои от тях няма обяснение. Именно те са отбелязани с червено мастило, сякаш някой е проследявал нещо важно. Поисках да разбера повече и посветих близо десет години на един от записите, споменаващ малко селце в района на възвишенията,

което вече не съществува. Търсих записи за него, но не намерих нищо, сякаш е било заличено. Почти се отказах, когато се натъкнах на странно съобщение в дневника на един кралски следовател, Мартин Бор. Намерих книгата му горе, в „Сент Майкъл“.

Той махна към църквата на хълма.

— Открили я по време на реконструкция, зазидана в мазето. Бор бил погребан в гробището до „Сент Майкъл“, а имуществото му било дарено на църквата. Макар че в дневника не се казва какво точно се е случило със селото, човекът наемква за нещо ужасно, което навежда на мисълта, че може би Книга на Страшния съд е наистина по-точното заглавие на обемистия сборник. Дори отбелязал дневника си с езически символ и именно той привлече вниманието ми към него.

— Езически символ ли? — Ръката на Рейчъл се плъзна към джоба на палтото ѝ, където държеше кожената чантичка със страховитото ѝ съдържание.

Грей хвана пръстите ѝ и ги стисна леко. Посланието му бе ясно. Не искаше Рейчъл да показва нищо, докато не опознаят този човек по-добре. Рейчъл преглътна — прекалено силно усещаше топлината на дланта му върху кожата си. Измъкна ръката си и я постави на масата.

Уолас не забеляза нищо.

— Символът е категорично езически. Ето, ще ви покажа.

Топна пръст в бирата си и с три бързи движения начерта върху дървената маса кръг и кръст. Познат знак.

— Разделен на четири кръг — каза Грей.

Уолас повдигна вежди и се вгледа в Грей малко по-внимателно.

— Именно. Можете да го откриете гравирани на много древни обекти. Но вниманието ми беше привлечено от факта, че се намираше върху дневника на християнин.

Рейчъл почувства, че се доближават до същината на загадката.

— Значи този дневник ви е помогнал да намерите онова изгубено село в планините?

— Всъщност не. — Уолас се усмихна. — Онова, на което попаднах, бе още по-възбуждащо.

— Какво имате предвид? — попита тя.

Уолас се облегна, скръсти ръце на гърдите си и ги измери с поглед.

— Преди да ви отговоря, защо първо вие не ми кажете какво всъщност става? Като начало, какво търсите тук?

— Не ви разбирам — объркано смотолеви Грей, опитваше се да запази ролята им на журналисти.

— Не се опитвайте да ме заблудите. Ако вие сте репортери, аз съм трамвай. — Погледът на Уолас се спря върху Рейчъл. — Освен това ви познах, младо девойче. Вие сте племенницата на монсеньор Верона.

Рейчъл смаяно погледна Грей. Той изглеждаше така, сякаш са го изритали в корема. Ковалски само завъртя очи, вдигна едната халба и я пресуши на една глътка.

Рейчъл не виждаше причини да продължават с преструвките. Обърна се към професора. Вече разбираше защо я беше гледал толкова странно.

— Значи познавате вуйчо ми?

— Да. Не много добре, но го познавам. И съжалявам да науча, че все още е в кома. Преди години се запознахме на един симпозиум и започнахме продължителна кореспонденция. Той много се гордееше с вас — карабинер, борец се срещу кражби на антики. Прати ми ваши снимки, а на моята възраст трудно мога да забравя хубаво лице като вашето.

Рейчъл погледна извинително Грей. Не знаеше за тази връзка между вуйчо си и професора.

Уолас продължи:

— Не разбирам причината за това увъртане, но преди да продължим нататък, искам някои обяснения.

Преди някой да успее да отвори уста, териерът на професора заръмжа заплашително. Лежащото до камината куче скочи на крака и тръгна към входа на хотела. Вратата се отвори и ръмженето се усили.

Някаква фигура влезе вътре и изтръска снега от обувките си.

Беше просто Сейчан.

13.

12 октомври, 13:36

Осло, Норвегия

Официалният обяд завърши с предупреждение.

— Човечеството вече не може да чака с отговора на тази криза — каза Ивар Карлсен от подиума. — Или още това, или следващото поколение е изправено пред глобален срив.

Пейнтър седеше на маса в края заедно с Монк и Джон Крийд. Бяха пристигнали в Осло само преди час и едва не закъсняха за откриването на Световната конференция по изхранването.

Трапезната зала на замъка Акершхус бе като взета от някоя средновековна книга. Грубо издялани дървени греди подпираха тавана, а дъбовият паркет бе подреден във формата на рибена кост. Висящите полилеи осветяваха дългите маси с ленени покривки.

Обядът се състоеше от пет блюда — доста иронично за среща, посветена на световния глад. Беше характерна норвежка кухня и включваше медальони от северен елен в гъбен сос и пикантен специалитет от бяла риба. Монк все още ровеше с лъжица в купата си десерт и се мъчеше да освободи последната дива къпина от битата сметана. Крийд държеше чаша кафе и внимателно слушаше програмната реч.

Подиумът се намиреше в другия край на залата и на Пейнтър му бе трудно да разгледа по-добре Ивар Карлсен, но дори от това разстояние възбудата и страстта на говорещия бяха очевидни.

— Правителствата на отделните страни ще реагират твърде бавно — продължи Ивар. — Единствено частният сектор има гъвкавостта да действа с необходимата бързина и изобретателност, за да избегнем тази криза.

Пейнтър трябваше да признае, че сценарият на Карлсен е наистина плашещ. Всички представени от него модели завършваха по един и същи начин. Когато безконтролното увеличаване на населението достигне точката, в която няма да е способно да се

изхранва, настъпилият хаос ще избие над 90% от хората на Земята. Изглежда, съществуваше едно-единствено решение — окончателно решение, което не се различаваше от прийомите на Хитлер.

— Ограничаването на броя на населението трябва да се започне незабавно. Времето за действие е сега, а още по-добре щеше да е, ако бяхме започнали вчера. Единственият начин да избегнем тази катастрофа е да забавим темпото на увеличаване на населението, да използваме спирачките, преди да се блъснем в стената. Но и не бива да се заблуждаваме. Ние ще се блъснем стената. Неизбежно е. Единственият въпрос е дали искаме да убием всички пътници, или да се отървем само с няколко драскотини. В името на човечеството, в името на нашето бъдеще, трябва да действваме сега.

След тези последни думи Карлсен вдигна ръка под не особено ентузиазирани аплодисменти. Атмосферата далеч не беше от веселите. Още от самото си откриване конференцията се очертаваше мрачна.

Един от седящите на първата маса стана и взе микрофона. Пейнтър позна киселата физиономия на южноафриканския икономист д-р Ренард Бута, съпрезидент на Римския клуб. Макар че Бута кимна на Карлсен, докато се качваше на подиума, Пейнтър долови напрежението и раздразнението му. Бута изобщо не беше доволен от тона на програмната реч.

Едва чу думите на Бута. Бяха предимно успокояващи, по-оптимистични, обясняващи големите крачки, вече направени в борбата срещу глада. Вниманието на Пейнтър оставаше насочено към Карлсен. Лицето на норвежеца беше безизразно, но той стискаше чашата си вода прекалено силно и нарочно избягваше да гледа към Бута, сякаш отказваше да приеме посланието му за надежда.

Монк бе стигнал до същото заключение.

— Онзи тип изглежда така, сякаш е готов да фрасне някого.

Заклучителните думи на Бута сложиха край на официалния обяд. Пейнтър незабавно стана и се обърна към Монк и Крийд.

— Връщайте се в хотела. Ще поговоря с Карлсен, после ще се срещнем там.

Крийд се изправи.

— Мислех си, че срещата ни е чак утре сутринта.

— Да — отвърна Пейнтър. — Но няма нищо лошо да кажеш едно здрасти.

Запробива си път през излизащата от залата тълпа. Неколцина поддръжници бяха наобиколили Карлсен, поздравяваха го, задаваха въпроси, стискаха ръката му. Пейнтър се приближи. Чу стоящия недалеч Бута, който разговаряше с някакъв мъж с подобен на клюн нос и лошо ушит костюм.

— Антонио, мислех, че си предупредил господин Карлсен да не изнася толкова провокираща реч.

— Предупредих го — отвърна онзи. Лицето му бе цялото на червени петна. — Но някога да е слушал? Е, поне спести най-лошото. В оригиналната му реч се призоваваше за задължителен контрол върху раждаемостта в страните от Третия свят. Можеш ли да си представиш как ще се приеме подобно нещо?

Бута въздъхна и двамата тръгнаха към изхода.

— Поне ще стои настрана от конференцията, която започва утре.

— Не е голяма утеха. Ще бъде в Свалбард с някои от най-големите ни спонсори и поддръжници. Не ми се мисли какво ще каже, когато остане насаме с тях. Може би ако бях отишъл и аз...

— Знаеш, че местата в самолетите са заети, Антонио. Освен това аз ще участвам в пътуването и ще се погрижа да няма пожари.

Минаха покрай Пейнтър, без да го погледнат. Пътят към Карлсен беше открит. Пейнтър пристъпи напред и хвана с две ръце ръката на главния изпълнителен директор — едната държеше дланта му, другата — китката.

— Господин Карлсен, реших да използвам момента да се представя. Капитан Нийл Райт от кабинета на главния инспектор.

Мъжът освободи ръката си, но топлата му усмивка не трепна.

— А, следователят от Министерството на отбраната. Позволете да ви уверя, че можете да разчитате на пълното ми съдействие във връзка с трагедията в Мали.

— Разбира се. Зная, че разговорът ни е насрочен за утре. Просто исках да споделя, че речта ви беше забележителна! — Пейнтър се възползва от онова, което току-що бе чул. — Макар да се запитах дали не се въздържахте малко.

— В смисъл? — Небрежният досега интерес на Ивар се изостри.

— Изглежда, ще бъдат необходими драстични мерки за обуздаване на ръста на населението. Надявах се, че ще се впуснете в повече детайли, вместо да се задоволите само с най-общи приказки.

— Може и да сте прав, но темата е доста болезнена и е най-добре към нея да се подхожда деликатно. Хората твърде често размазват границата между контрола върху раждаемостта и евгениката.

— Имате предвид да се определя кои могат да имат деца, а кои — не?

— Именно. Тази тема не е за хора, обвързани с политически опортюнизъм или търсеци популярност. Именно затова правителствата никога няма да подхождат към този проблем. Решаването му е въпрос на воля и подходящо избиране на време. — Карлсен си погледна часовника. — И като стана въпрос за време, за съжаление, закъснявам за друга среща. Но ще се радвам да побъбрим по този въпрос, когато се видим утре в кабинета ми.

— Чудесно. Още веднъж ви благодаря за поучителния разговор.

Карлсен кимна и още докато се обръщаше, умът му вече се беше насочил към следващата задача.

Пейнтър го гледеше как се отдалечава. Щом Карлсен приближи изхода на залата, Пейнтър напипа мобилния си телефон и натисна едно копче. Нискочестотният сигнал от апарата включи полисинтетичния приемник в ухото му.

Моментално го заляха гласове и тракане на вдиганите от масите чинии и прибори. Усилените звуци идваха от микрофона, който току-що бе прикрепил към ръкава на Ивар Карлсен, докато се ръкуваха. Беше изработен от АИОП по един от проектите на Пейнтър. Сега можеше и да е директор на Сигма, но бе започнал като оперативен работник. Специалността му бе микроелектроника и наблюдение.

Видя как Карлсен внезапно спира пред банкетната зала. Стисна ръка на среброкос мъж, който не му отстъпваше по височина. Сенатор Горман. Пейнтър се напрегна да чуе разговора им, успя да изключи фоновия шум и се съсредоточи върху гласа на Карлсен.

— ... видя, сенаторе. Успяхте ли да чуете речта ми?

— Само края. Но съм добре запознат с възгледите ви. Как я приеха?

Карлсен сви рамене.

— Боя се, че попадна в глухи уши.

— Това ще се промени.

— Уви, така е — малко тъжно рече Карлсен, след което потупа сенатора по рамото. — Между другото, току-що се срещнах с онзи следовател от Вашингтон. Стори ми се доста способен тип.

Пейнтър си позволи да се усмихне. „Няма нищо по-хубаво от това да направиш добро впечатление от самото начало...“ Погледът на сенатора обходи залата. Пейнтър се извърна и се смеси с групичка хора. Нивото на достъп на сенатора не бе достатъчно, за да знае за Сигма. За него Пейнтър бе просто човек от Министерството на отбраната. Въпреки това предпочиташе да остане анонимен. Генерал Меткаф го беше предупредил да не разрошва перата му. Сенаторът бе от избухливите и не се отличаваше с търпеливост. Точно това демонстрираше в момента.

— Безсмислено пилеене на средства е да пращат човек чак тук — оплака се Горман. — Разследването би трябвало да насочи всичките си ресурси в Мали.

— Сигурен съм, че просто си вършат съвестно работата. Не създават неудобства.

— Твърде щедър сте.

И с тези думи двамата излязоха.

Пейнтър остави микроприемника включен и тръгна към изхода, като продължаваше да подслушва разговора.

Хубаво беше поне веднъж да има предимство.

Криста Магнусен седеше пред отворен лаптоп в една стая до банкетната зала и изучаваше с лек интерес замръзналото на екрана изображение. Мъжът беше поразително красив, със стегнато тяло, черна коса и блестящи сини очи. По време на официалния обяд беше следила всички, които влизат в контакт с Ивар Карлсен. В ъгъла на залата имаше малка безжична камера, насочена към предната част на помещението. Нямаше звуков сигнал, но картината ѝ даваше възможност да прекара всеки образ през софтуера за разпознаване на лица и да го сравни с базата данни на Гилдията.

Гледаше как лицето на мъжа се покрива със стотици отправни точки и се зарежда в мрежата. Секунди по-късно екранът примигна в червено и изписа дума и под нея оперативен код.

Думата я накара да изстине.

Сигма.

Оперативният код също ѝ беше познат.

Да се ликвидира на място.

Криста включи камерата да приема в реално време и се наведе към монитора. Мъжът беше изчезнал.

Антонио Гравел имаше лош ден.

Стоеше в коридора с намерението да спре Ивар Карлсен след официалния обяд, да се опита за последен път да убеди кучия син да го включи в пътуването до Свалбард. Беше готов да предложи някакви отстъпки, дори да се подмаже, ако е необходимо. Но вместо това Ивар спря с американския сенатор. Антонио чакаше отстрани да го представят, но както обикновено мръсникът нарочно не му обърна внимание. Дватама се отдалечиха, като разговаряха оживено.

Едва си поемаше дъх от нанесената обида. Гневът му се смени със заслепяваща ярост. Обърна се ядосано и се блъсна в някаква жена, която забързано излизаше от една странична врата. Беше облечена с дълго кожено палто и с прибрана под шал коса. Бутна я толкова силно, че слънчевите очила на Версаче отлетяха. Тя сръчно ги улови и си ги сложи.

— Entschuldigen Sie bitte — извини се Антонио. Беше така стреснат и покрусен, че мина на родния си немски. Смущението му се засили и от чувството, че в жената има нещо познато.

„Коя...?“

Без да му обръща внимание, тя мина покрай него, погледна в банкетната зала и се завтече по коридора. Дългото до глезените палто се развяваше след нея. Явно закъсняваше за някаква среща.

Гледаше я как изчезва надолу по стълбището. Поклати раздражено глава и тръгна в обратната посока.

И тогава си спомни.

Рязко закова и се обърна.

„Невъзможно!“

Сигурно беше сгрешил. Беше я виждал само веднъж, на една организационна среща във връзка с изследователския проект на „Виатус“ в Африка. Не си спомняше името ѝ, но бе сигурен, че е същата жена. През по-голямата част от скучното събиране я беше

гледал и я бе събличал с очи, въобразявайки си какво ли е да ѝ го сложи.

Несъмнено бе тя.

Но нали трябваше да е мъртва, беше една от жертвите на клането в Мали. Не бе имало оцелели.

Продължи да се взира към стълбището. Какво правеше тук, при това жива и здрава? И защо се криеше, защо беше увила главата си?

Очите му се присвиха, когато бавно започна да осъзнава какво става. Гласеше се нещо. Нещо, което никой не би трябвало да знае, нещо свързано с „Виатус“. Години наред се бе мъчил да намери някакви кирливи ризи на Ивар, начин да подчини тоя кучи син на волята си.

И най-сетне подобна възможност май му се отваряше.

Но как да използва преимуществото си по най-добрия начин?

Обърна се. Вече беше започнал да крои замисъла си. Знаеше коя карта да изиграе най-напред. Мъжът, който беше изгубил сина си в онова клане. Сенатор Горман. Какво щеше да си помисли, ако научеше, че има оцелял от нападението и че Ивар го пази в тайна?

Тръгна си с мрачна усмивка.

Изведнъж денят стана далеч по-добър.

15:15

Пейнтър мина през прохода в стената на крепостта. Макар да бе малко след три следобед, на тези почти арктически ширини слънцето вече бе увиснало ниско над хоризонта. Пред него се разкри изглед към фиорда. Снегът белееше по покритите с патина оръдия, обърнати към морето и готови да защитят града от противникови кораби, макар че в момента на пристанището имаше само един луксозен лайнер.

Чайките се рееха с писъци в миришеция на дизел въздух. Пейнтър продължи покрай масивния корпус на лайнера към самия град. През последния час подслушваше непрекъснато разговорите на Ивар Карлсен. Благодарение на „бръмбара“ имаше добър шанс да научи повече подробности за изпълнителния директор, подробности, които можеха да се окажат безценни при утрешната среща.

Разговорите бяха предимно на светски теми, но въпреки това беше ясно, че Карлсен е твърдо решен да се заеме с належащите въпроси на глада и свръхнаселението. Бе изцяло посветен на реалните решения и практичността. Нямахше съмнение, че това бе мисията на живота му.

Освен това подслуша един интересен разговор за устойчивата на суша царевица, разработвана от „Виатус“ и изпитана в изследователската ферма в Мали. През последната седмица започнало масово снабдяване с растението по целия свят и това покачило цената на акциите на „Виатус“. Ивар обаче не беше доволен. Заяви, че отделът за биоинженерни проучвания на компанията продължава да разработва нови сортове с подобрени свойства — устойчива на насекоми пшеница, издръжливи на студ цитруси, неподдаваща се на плевели соя. Списъкът продължаваше и включваше рапица, от която ще може да се получи масло за производството на биоразлагаща се пластмаса.

Разговорът обаче завърши с по-мрачна нотка. Карлсен цитира Хенри Кисинджър. Думите му бяха в отговор на въпрос за пренасочването на вниманието на компанията от нефтохимията към генномодифицираните растения. Карлсен всъщност перифразира Кисинджър:

— Ако контролираш петрола, контролираш държави, но ако контролираш храната, контролираш всички хора на света.

Дали наистина вярваше в това?

След няколко минути Карлсен се бе качил в корпоративната лимузина и бе заминал за изследователския си комплекс извън Осло. Скрытият микропредавател имаше ограничен обхват, така че засега Пейнтър трябваше да изостави подслушването. Нищо против. Думите на Карлсен за отдела му за биоинженерни проучвания бяха подпалили огън в Пейнтър. Едва усещаше студа, докато вървеше в сянката на големия кораб и си пробиваше път между хората около подвижното мостче.

Трябваше да се подготви за друга страна на разследването, страна, която щеше да изисква повече прикритост.

Докато минаваше между пътниците, пред него се изпречи някакъв едър тип с канадка. Пейнтър забеляза в последния момент предстоящия сблъсък и инстинктивно се дръпна настрана. Внезапна болка опари хълбока му.

Извъртя се и забеляза сребристия проблясък на ножа в отпуснатата ръка на мъжа. Ако не се беше измъкнал в последния момент, острието щеше да се забие право в корема му. Не можеше да разчита късметът му да се повтори. Мъжът отново го приближаваше.

Никой не бе забелязал атаката.

Пейнтър грабна фотоапарата от врата на един нищо неподозиращ турист, хвана ремъка, замахна и фрасна с тежкия „Никон“ нападателя си по ухото. Докато мъжът залиташе, Пейнтър скочи към него, омота ремъка около китката му и използва хватката, за да го удари в ребрата и да го стовари на земята.

Мъжът рухна по лице върху цимента. Някаква кост на заклещената му ръка изпука. Ножът се плъзна по земята.

Разнесоха се викове. Пейнтър се претърколи върху проснатото тяло, за да хване изпуснатото оръжие, но преди да се добере до него, ножът внезапно подскочи и с рязко съскане се понесе по леда като ракета. Пейнтър се поколеба — познаваше това смъртоносно оръжие.

Армейски инжекционен нож.

В дръжката му имаше капсула сгъстен газ, който го правеше два пъти по-опасен. След като наръга жертвата си, нападателят можеше да натисне бутон, да вкара студен въздух с обем колкото баскетболна топка в корема и да направи органите на пихтия. Подобен нож можеше да убие и мечка с един удар.

Задвижваният от сгъстения въздух нож полетя между гората крака и обувки. На кея настана истински хаос. Някои хора избягаха; други се струпаха да видят какво става.

— Този тип ми открадна фотоапарата! — извика някой.

Екип от охраната на кораба тичаше надолу по мостчето. Други си пробиваха път през тълпата.

Пейнтър притисна с длан хълбока си и се хвърли в бушуващия хаос. Дебелото палто и извъртането в последния миг бяха спасили живота му. Въпреки това горещата кръв напираше между пръстите му. Хълбокът му гореше. Не биваше да го хванат. Но това не беше единственото, за което трябваше да се тревожи. Докато тичаше, държеше тълпата под око.

Сам ли беше нападателят?

Малко вероятно.

Докато се препъваше през пътниците и туристите, оглеждаше лицата около себе си и следеше ръцете на хората. Колко други се бяха маскирали като първия, бяха се смесили с тълпата и пазеха този изход от Акершхус?

Едно бе сигурно. Това не беше случайно нападение. Нападателят бе въоръжен с армейски инжекционен нож. Някой беше разбил прикритието му по някакъв начин. И беше поставил в района на крепостта свои хора.

Трябваше да се махне от пристанището, да се отдалечи колкото се може повече от засадата. Тълпата започна да оредява и скоро той се озова в парка до кея. Снегът хрущеше под краката му. Зад Пейнтър оставаха яркочервени капки — диря, която лесно можеше да се проследи.

Беше се отдалечил на петдесетина метра, когато друг мъж с канадка прескочи ниската ограда и забърза към него. Дотук с потайностите. Пейнтър се обърна и побягна към борвата горичка в задната част на парка. Трябваше да намери прикритие.

Убиецът следваше прясно оставените в снега следи. Тичаше приведен, стиснал ножа в лявата си ръка. Стигна горичката и продължи по следата, като същевременно се оглеждаше. Под дърветата пътеката стана по-сумрачна, но не дотам, че да изгуби дирята. Някой не беше минавал оттук след бурята. Само едни следи нарушаваха девствената чистота на снега.

Наред с капчици кръв.

Следите вървяха на зигзаг между дърветата. Явно мишената се страхуваше от огнестрелно оръжие и бе взела мерки. Това бе излишна загуба на сили.

Убиецът стигна до малка полянка и спря. Следите минаваха право през нея. Жертвата явно беше зарязала предпазливостта и се опитваше да стигне до градските улици зад парка. Убиецът стисна по-здраво ножа и се втурна напред.

Един нисък клон от съседния бор неочаквано се изметна и го удари през пищялите със силата на таран. Краката му излетяха назад и убиецът падна по лице в снега. Преди да мръдне, нещо тежко се стовари отгоре му и изкара и малкото останал въздух в дробовете му.

Осъзна грешката си. Жертвата се бе върнала през гората, бе се скрила зад бора и му бе устроила засада.

Това бе последната му грешка.

Една ръка сграбчи брадичката му. Другата прикова врата му за земята. Рязко дръпване. Вратът му се счупи. Болката избухна, сякаш някой бе отворил черепа му. После настъпи мрак.

17:34

— Не мърдайте — сгълча го Монк. — Остава ми само още един шев.

Пейнтър седеше по боксерки на ръба на ваната. Усети как иглата пронизва плътта му. Анестетичният спрей само притъпяваше остротата на болката. Поне Монк работеше чевръсто. Вече бе почистил раната беше му бил профилактично антибиотик и с няколко последни сръчни движения с иглата затвори десетсантиметровия разрез в левия хълбок на Пейнтър, непосредствено под гръдния кош.

Монк пусна инструментите в стерилния медицински пакет на пода на банята, взе марля и лепенки и докато превързваше Пейнтър, попита:

— И сега какво? Продължаваме ли по плана?

След атаката Пейнтър избяга в града и изгуби още няколко минути, за да се увери, че не го следят. После се обади на Монк. За всеки случай нареди да сменят хотела и да се настанят в друг, под други имена. И сега бяха в новия хотел.

— Не виждам причина да го променяме — рече Пейнтър.

Монк кимна към раната.

— Аз пък виждам десетсантиметрова причина.

Пейнтър поклати глава.

— Бяха доста небрежни. Който и да е зад нападението, явно го е подготвил набързо! Явно са ме забелязали по някакъв начин, но не мисля, че това ни излага на по-голяма опасност.

— И все пак в момента сме доста изложени.

— Това просто означава, че отсега нататък трябва да сме още по-предпазливи. Ще се наложи да не се набивам на очи. С други думи, за теб и Крийд ще има повече работа.

— Значи довечера все пак ще идем да проучим онзи изследователски център?

Пейнтър кимна.

— Ще ви следя по радиото. Никакви своеволия. Промъкват се, влизате в сървърите им и се разкарвате.

Операцията беше проста. Благодарение на източниците на Кат Брайънт разполагаха с идентификационни карти, електронни ключове и подробни планове на центъра на „Виатус“. Щяха да влязат в него след полунощ, когато повечето служители ги нямаше.

Джон Крийд влезе забързано в банята. Беше облечен в лабораторна престилка с логото на „Виатус“ на джоба. Явно пробваше маскировката си.

— Сър, телефонът ви звъни.

Пейнтър протегна ръка и взе апарата. Погледна екрана и се намръщи. На него бе изписан номерът на генерал Меткаф. Защо ли се обаждаше? Беше решил да не докладва на Вашингтон за случилото се, докато не научи повече подробности. Да сложи край на операцията преди началото ѝ нямаше да е от полза за никого.

Особено за Пейнтър.

Отвори телефона.

— Генерал Меткаф?

— Директор Кроу. Предполагам, че все още се настанявате, затова ще бъда кратък. Току-що ми се обади сенатор Горман. Много е обезпокоен.

Пейнтър се озадачи. Не беше направил нищо, с което да провокира сенатора.

— Преди половин час получил анонимно обаждане. От някой, който твърдял, че разполага с информация за клането в Африка. Обажданият се казал, че знае за оцелял при атаката.

— Оцелял? — Пейнтър не успя да скрие изненадата си.

— Обажданият се поискал да се срещнат в бара на хотела на сенатора. За да му даде повече подробности. Условието му е срещата да се проведе на четири очи.

— Не мисля, че това е разумно.

— Ние също. Именно затова искам да сте в онзи бар. Сенаторът знае, че в Осло вече има следовател от Министерството на отбраната.

Той лично поиска да бъдете там. Няма да се набивате на очи и ще се намесите единствено при необходимост.

— Кога е срещата?

— В полунощ.

„Защо ли не се учудвам?“

Пейнтър завърши разговора и подхвърли телефона на Крийд.

— Какво има? — попита Монк.

Пейнтър обясни, което накара Монк само да се намръщи още повече.

Крийд изрече опасенията, които споделяха всички:

— Може да е капан. Може да се опитват да ви накарат отново да излезете на открито.

— Ще трябва да отложим операцията във „Виатус“ — предложи Монк. — И да дойдем с вас като подкрепление.

Пейнтър обмисли варианта. Монк от доста време не беше работил на терен, а Крийд имаше още жълто около устата. Би било рисковано да ги прати сами в изследователския център. Загледа се в Монк, претегляше плюсовете и минусите.

Монк сякаш разчете мислите му.

— Можем да се справим, сър, ако това ви тревожи. Хлапето може и да е зелено, но ще си свършим работата.

Пейнтър долови увереността в гласа му. Въздъхна и се отказа да задълбава повече в ситуацията. Не се намираше зад бюрото си във Вашингтон. Това беше теренна работа. Трябваше да се доверява на инстинкта си. А инстинктът му казваше, че нещата главоломно излизат извън контрол.

Не можеха да си позволят да се бавят.

— Придържаме се към графика — заяви той твърдо, за да спре всякакви опити за възражение. — Трябва ни достъп до сървъра. От днешното нападение е ясно, че някой е станал и по-дързък, и по-разтревожен. Лоша комбинация. Не можем да им позволим да попречат. Затова тази нощ ще трябва да се разделим.

Крийд изглеждаше загрижен, но не за себе си.

— Сър, ами ако ви нападнат пак?

— Не се безпокой. Вече направиха безплатния си опит. — Пейнтър се пресегна към умивалника и вдигна инжекционния нож, който бе взел от убиеца в парка. — Тази нощ аз ще съм ловецът.

18:01

Сгушена в палтото си от лисича кожа с качулка Криста вървеше по централната алея на парка Фрогнер в западната част на Осло. Имаше апартамент с изглед към заснежения парк, но вече не издържаше да чака вътре.

Слънцето беше залязло и температурата рязко спадна.

Паркът беше изцяло неин.

Продължи през градината със скулптурите. Топлият ѝ дъх излизаше на пара от устата ѝ.

Около нея бяха пръснати повече от двеста скулптури, създадени от норвежкото национално съкровище Густав Вигеланд. Повечето представляваха голи каменни фигури, замръзнали в различни комбинации и изкривени пози. Бяха покрити със сняг, сякаш някой бе наметнал отгоре им парцаливи бели наметала.

Централната скулптура се намираще в най-високата част на парка и се осветяваше през нощта. Наричаше се Монолитът. На Криста винаги ѝ бе приличала на нещо от Дантевия „Ад“, особено нощем. Може би именно затова сега бе привлечена към нея.

Скулптурата представляваше кръгла кула с височината на четириетажна сграда, изработена от един-единствен гранитен блок. Цялата ѝ повърхност представляваше гърчеща се маса преплетени и извиващи се човешки тела, мрачна каменна оргия. Скулптурата би трябвало да символизира вечния цикъл на човешкото съществуване, но на Криста ѝ приличаше по-скоро на масов гроб.

Взираше се нагоре към нея. Знаеше какво предстои.

„Онова, което ще отприщим...“

Потръпна в топлата си дреха и загърна по-плътно качулката около шията си. Трепереше не от угризения, а от мащабите на онова, което предстоеше. Вече беше започнало, началото му бе поставено преди повече от десетилетие, но след още няколко дни връщане назад нямаше да има. Светът щеше да се промени и тя бе изиграла основна роля във всичко това.

Но не бе действала сама.

Телефонът в джоба ѝ завибрира. Криста пое дълбоко дъх и издиша бяло облаче пара. Днес се бе провалила. Какво щеше да е наказанието ѝ? Погледът ѝ обходи тъмния парк. Дали вече приближаваха? Смъртта не я плашеше. Най-много я ужасяваше, че ще я извадят от играта сега, точно в последния момент. При цялото си желание да се представи по-добре бе действала прибързано. Трябваше да се свърже с началниците си, преди да се опита сама да се справи с оперативен агент на Сигма.

Извади телефона и го пъкна под качулката си.

— Да?

Беше сама в парка и не се налагаше да се притеснява, че някой може да подслушва. Освен това сигналът на сателитния телефон бе криптиран. Криста се приготви за онова, което ѝ предстоеше.

И все пак не бе готова за гласа, който чу. И последната капчица топлина изтече от нея. Сякаш бе излязла гола в парка.

— Жив е — спокойно каза гласът. — Не биваше да го допускаш.

Бе затаила дъх и не можеше да отговори. Бе чувала този глас само веднъж в живота си. Това беше след приемането ѝ, след бруталното посвещаване, при което трябваше да избие цяло семейство, в това число и новороденото им бебе. Венецуелският политик поддържаше едно разследване срещу френска фармацевтична компания, което трябваше да бъде прекратено. Самата Криста бе получила куршум в крака от един от телохранителите му, но успя да се измъкне, без да остави следи. Не намериха дори капчица кръв.

Докато се възстановяваше, бе получила обаждане и поздравление.

От мъжа, който сега беше на телефона.

Казваха, че е един от лидерите на Гилдията — от онези, за които се говореше единствено като за Ешелона.

Накрая успя да си възвърне дар слово.

— Сър, поемам пълната отговорност за провала.

— И предполагам, че си се поучила от грешката си. — Тонът си оставаше все така спокоен. Криста не можеше да определи дали човекът от другата страна е ядосан, или не.

— Да, сър.

— Оттук нататък оставяш нещата на нас. Вече са предприети мерки. Има обаче нов проблем, който е по-належащ от душешците

копои на Сигма. Проблем, който ти би решила най-добре.

— Сър?

— Някой знае, че има оцелял от клането в Мали. И тази нощ има среща със сенатор Горман.

Пръстите на Криста се стегнаха около телефона. Как е възможно? Беше действала толкова внимателно. Мислите ѝ препуснаха през последните няколко дни. Беше се крила много добре. Ужасът ѝ се смеси с гняв.

— Тази среща не бива да се състои — предупреди я гласът и ѝ даде подробностите около среднощното randevу.

— А сенаторът?

— Не е от значение. Ако научи, преди да осуетиш срещата, елиминирай го. Не бива да оставяш никакви следи.

Криста го знаеше много добре.

— Колкото до операцията в Англия — продължи гласът, — всичко ли е подготвено там?

— Да, сър.

— Знаеш колко е важно да намерим ключа към Книгата на Страшния съд.

Знаеше. Погледна гърчещите се тела на Монолита. Ключът можеше или да ги спаси, или да ги прокълне.

— Имаш ли доверие на човека си там? — попита гласът.

— Разбира се, че не. Доверието никога не е от значение. Важни са единствено властта и контролът.

Този път в гласа се доловиха весели нотки.

— Добре си научила урока си. — Връзката прекъсна. Но не и преди Криста да чуе последните тайнствени думи — Ешелонът те следи.

Криста остана неподвижна пред Монолита с долепен до ухото телефон. Отново потръпна — от облекчение, от ужас, но най-вече от сигурност.

Не биваше да се провали.

14.

12 октомври, 16:16

Лейк Дистрикт, Англия

Грей погледна със съмнение превозното си средство.

Превозното средство също го погледна с не по-малко съмнение и тропна с копито, за да подчертае неувереността си.

— Планинско пони — каза д-р Уолас, докато вървеше сред животните. — Няма по-здрово конче на Божията земя. Идеално е за такива преходи. Има сигурна стъпка и е силно като вол.

— Наричате тия зверове *понита*! — попита Ковалски.

Грей разбираше смаяния тон на партньора си. Сиво-черният жребец, който оседлаваха за Грей, беше поне метър и половина в раменете. Животното изпръхтя в студения въздух и тропна с копито по замръзналата земя.

— Кротко, Пип — каза конярят и стегна ремъка на седлото още малко.

Бяха напуснали Хоксхед с кола преди час и Уолас ги бе довел до фермата в планините. Явно единственият начин да се стигне до обекта бе или пеша, или на гърба на кон. Уолас се бе обадил предварително и бе уредил четирикраките транспортни средства.

— Планинското пони има дълга традиция в този район — продължи той, докато приготвяха животните.

— Дивите пикти ги използвали срещу римляните. Викингите ги впрягали да орат с тях. А норманите, които дошли по-късно, ги използвали като товарни животни: прекарвали с тях олово и въглища.

Уолас потупа кафявия си кон по врата и се качи в седлото. Териерът му Руфъс изтича между групата и вдигна крак при един от стълбовете на оградата. Първоначалното недоверие на кучето към Сейчан като че ли се бе сменило с предпазливо примирие — Руфъс я заобиколи отдалеч, когато тя пъкна крак в стремето и плавно скочи на гърба на яката си кобила.

— Боя се, че трябва да извините стария Руфъс — бе обяснил Уолас в кръчмата. — Малко е опак. И с известно смущение трябва да призная, че май си пада расист. Миналата пролет ухапа един пакистански студент.

Рейчъл го беше изгледала ужасено.

Сейчан изобщо не бе реагирала. Просто закова поглед в кучето, докато то не подви опашка и не се оттегли в сянката на господаря си. После Сейчан седна при тях на масата.

След като бе разпозната, Рейчъл разкри защо всъщност са потърсили Уолас, макар че спести някои подробности. Не спомена за мумифицирания пръст.

Професорът я изслуша сериозно, след което сви рамене.

— Не се безпокой, девойче. Тайната ти ще си остане тайна, поне доколкото зависи от мен. Ако успея да ви помогна да пипнете гадините, които са убили Марко и са пратили вуйчо ти в болницата, толкова по-добре, нали?

И потеглиха.

Но дори сега им оставаше още много път.

Грей яхна Пип и след кратка препирня излязоха от фермата и тръгнаха към планините. Д-р Бойл водеше. Яздеха в колона по един по тясната пътека.

Грей не бе яздил от цяла вечност. Трябваша му близо два километра да свикне, да влезе в ритъма на коня. Възвишенията се издигаха все по-нависоко и се приближаваха. В далечината снежната корона на най-високия връх на Англия Скафел Пайк хвърляте огнени отблясъци на последните лъчи на залязващото слънце.

Около тях се възцари зимна тишина. Чуваше се единствено скърцането на снега под копитата на понитата. Грей трябваше да признае, че мнението на Уолас за конете не е празно фукане. Въпреки снега Пип сякаш знаеше къде точно да постави копито. Дори когато се спускаха, жребецът нито за миг не изгуби опора и стъпваше спокойно и сигурно.

След още три километра пътят стана достатъчно широк и Грей се изравни с Рейчъл и Сейчан. Двете си говореха нещо.

Рейчъл посегна за манерката си, но Сейчан я спря, пусна поводите и като управляваше кобилата си само с крака, извади термос и наля в капачката му.

— Горещ чай. — И я подаде на Рейчъл.

— Благодаря. — Рейчъл отпи глътка и парата докосна лицето ѝ.
— Ах, чудесен е! Стопля ме цялата.

— Билков е, по моя лична рецепта.

Рейчъл благодари, допи чая и ѝ върна чашата.

Отпред Ковалски клюмаше в седлото. Почти беше заспал и бе оставил понито си само да върви след Уолас.

Пътуваха през рядка гора от елша и дъб, през гъсти папрати, покрит от снега торф и ледени поточета. Грей беше доволен, че има възможност да язди и не се налага да вървят пеша. За разлика от Руфъс, който като че ли нямаше нищо против да подтичва край тях и да прескача от купчина на купчина на по-мокрите участъци. След като слънцето се скри зад хребетите, въздухът стана по-студен.

— Как мислиш, още колко остава? — попита Рейчъл. Почти шепнеше. Студената тишина на планината ѝ въздействаше.

Грей поклати глава. Уолас бе отказал да даде повече подробности освен „високо горе в пуцинаците“. Въпреки това Грей не се безпокоеше дали ще намерят обратния път. Преди да потеглят, бе включил малкия джипиес в джоба си. Устройството следеше пътя им и оставяше малки дигитални трошици, по които да се ориентират.

Рейчъл се сгуши в дебелото си яке. Дъхът ѝ излизаше на пара в студения въздух.

— Може би трябваше да изчакаме до утре.

— Не — глухо каза Сейчан. — Ако там има някакви отговори, колкото по-бързо ги научим и продължим нататък, толкова по-добре.

Грей беше съгласен, но точно в момента един пращящ огън щеше да му дойде страшно добре. Забеляза напрежението в устните на Сейчан. Погледът ѝ бе прикован право напред.

Грей поизостана и използва момента да разгледа по-добре двете жени. Бяха пълни противоположности. Рейчъл яздеше с лекота, олюляваше се отпуснато, но готова за действие, адаптираше се към новата обстановка. Непрекъснато се оглеждаше и попиваше всичко. Сейчан пък сякаш бе тръгнала на битка. Личеше си, че е умела ездачка, но Грей я забеляза как коригира и най-малката крива стъпка на понито си. Сякаш всичко трябваше да бъде подчинено на волята ѝ. Подобно на Рейчъл, тя също се оглеждаше, но погледът ѝ се стрелкаше насам-натам и като че ли преценяваше всичко.

Въпреки тези разлики у двете имаше страшно много сходни неща. И двете бяха със силна воля, самоуверени, предизвикателни. И на моменти можеха да го накарат да затаи дъх само с един поглед.

Грей се застави да мисли за нещо друго, когато осъзна, че има още нещо, по което си приличат. Той нямаше бъдеще с нито една от тях. Отдавна беше затворил тази глава с Рейчъл и никога нямаше да я отвори със Сейчан.

Унесени в своите си мисли, ездачите продължаваха да пътуват през планините. През следващия час пътеката почти се изгуби сред насипи, покрити със сняг скали и черна гора. Накрая изкачиха един рид и пред тях се разкри дълбока долина. Пътят надолу бе зашеметяващо стръмен.

Уолас дръпна поводите и спря.

— Почти стигнахме.

Небето бе чисто и обсипано със звезди, така че не им бе трудно да яздят в тъмното, но сега под тях беше истинска нощ. Тъмна гора изпълваше долината.

Но това не бе всичко.

На черния фон на гората се виждаха няколко червени точки, подобни на малки лагерни огньове. Лесно можеха да не ги забележат, ако беше светло.

— Какви са тези светлини? — попита Грей.

— Горящ торф — отвърна Уолас, като духаше в шепи, за да разтопи ледените висулки по брадата си. — Голяма част от района е покрита с торф. Предимно наносни торфища.

— Това пък какво ще рече на нормален език? — попита Ковалски.

Уолас обясни, но Грей бе достатъчно запознат с темата. Торфът представляваше натрупване на гниеци растения — дървета, листа, мъх, гъби. Образуваха се на купчини във влажните места. Отлаганията често се срещаха там, където ледниците са се оттеглили и са издълбали планинските склонове, както беше в Лейк Дистрикт.

Уолас посочи към долината.

— Гората долу расте върху едно от най-дълбоките торфени блата в района. Заема хиляди хектари. Повечето от отлаганията са до три метра. Но в тази долина на някои места са измерени десет пъти по-големи дълбочини. Торфището е много старо.

— А огньовете? — попита Рейчъл.

— А, това му единственото хубаво на торфа — каза Уолас. — Гори. Използвали са го за гориво, откакто човекът се е появил тук. За готвене и отопление. Предполагам, че именно подобни естествени огньовете като тези долу са дали идеята на древните хора да го използват за гориво.

— Откога горят тези огньовете? — попита Грей.

— Не знам — сви рамене Уолас. — Димят си, откакто дойдох тук преди три години. Пълзят бавно под повърхността и е невъзможно да бъдат изгасени. Все си горят, подхранвани от безкрайните си запаси. Известно е, че някои подобни огньовете не са угасвали векове наред.

— Опасни ли са? — попита Рейчъл.

— Да, девойко. Трябва да внимаваш къде стъпваш. Земята може да изглежда твърда, дори да е покрита със сняг, но няколко стъпки отдолу да се спотайва огнен ад. Горящи джобове торф и огнени реки.

Уолас смуши коня си с пети и започна да се спуска надолу.

— Но не се безпокойте. Знам най-безопасните пътеки. Не се отклонявайте. Дръжте се плътно зад мен.

Никой не възрази. Дори Руфъс се присламчи по-близо до господаря си. Грей извади джипиеса, за да се увери, че все още следи пътя им. На малкия екран светеше топографска карта. Линия от малки червени точки показваше как да се върнат от планините. Удовлетворен, Грей прибра устройството.

Забеляза, че Сейчан се вира в него. Щом видя, че я гледа, извърна поглед — малко по-бързо от обичайното.

Уолас ги поведе надолу на зигзаг. Сипеите и торфът правеха спускането опасно, но професорът се оказа верен на думата си. Стигнаха благополучно долината.

— Не се отклонявайте от пътеката — предупреди ги Уолас.

— Каква пътека? — промърмори Ковалски.

Грей разбираше объркването на партньора си. Пред тях се простираше покрита със сняг равна земя. Единственото разнообразие бяха няколко купчини ниски храсти и покрити с лишеи канари, приличащи на сгушили се великани. Далеч отляво се виждаше червеникавото сияние от петно черен торф, заобиколен от зелен мъх. Димът се носеше нагоре на снежния фон. Студеният въздух миришеше на пушена шунка.

Уолас пое дълбоко дъх.

— Напомня ми за дома — каза високо и издиша. Акцентът му се беше засилил. — Няма нищо по-хубаво от аромата на горящ торф към чаша хубаво шотландско уиски.

— Сериозно? — оживи се Ковалски и вдигна нос. Уолас ги поведе по лъкатушец път между високите канари. Въпреки предупрежденията не изглеждаше особено обезпокоен. Повечето огньовете се намираха по краищата на долината. Имаше дори няколко нагоре по хълмовете. Грей знаеше, че подобни места обикновено са резултат от горски пожари, които достигат по-ниските пластове и продължават да тлеят с години. Краищата на торфените отлагания бяха най-уязвими.

Тъмната гора отвъд откритата местност се издигаше като стена. Покритите със сняг клони отразяваха звездната светлина, но под тях цареше непрогледен мрак. Уолас се беше подготвил за това. Наведе се и включи фенера на седлото си. Лъчът му проникваше надалеч, сякаш се намираха в пещера.

Продължаваха да се движат в колона. Миризмата на пушек намаля. Гората бе смесена — мирта, бреза и бор, както и огромни дъбове на по стотици години. Стволовете им бяха чворести, по клоните все още имаше сухи листа. Земята бе покрита с жълъди, което и бе причината за многото катерици, които цвърчаха и бягаха от пътеката.

Грей забеляза и нещо по-голямо — бягаше тромаво.

Руфъс се хвърли към него, но Уолас му викна:

— Остави го на мира! Този язовец ще ти одере носа като едното нищо.

Ковалски погледна подозрително тъмната гора.

— Ами мечки? Има ли мечки в Англия?

— Разбира се — отвърна Уолас.

Ковалски подкара понито си по-близо до мъжа с пушката.

— Имаме сума ти мечки в зоологическите градини — продължи Уолас с иронична усмивка. — Но дивите са изчезнали още през Средните векове.

Ковалски му се намръщи, че го е уплашил, но не се отдалечи.

Още половин час яздиха през старата гора. Грей напълно изгуби ориентация в тъмното. Гъсто растящите дървета скриваха всички ориентири.

Накрая дърветата останаха зад тях и отново излязоха на открито. Звездите осветяваха широка плитка падина с площ около половин хектар. Триви и папрати стърчаха от снега, виждаха се дънерите на няколко повалени дървета.

Но падината не бе празна.

В единия ѝ край се издигаха две големи тъмни палатки. Тежкото платно се държеше на стоманени рамки. До тях на малки пирамиди бяха подредени правоъгълници торф, използвани за отопление. Нямаше никого. През зимните месеци обектът се напускаше, тъй като имаше вероятност от силни снеговалежи.

Но не тъмният лагер привлече вниманието им. Грей се взираше в центъра на падината. Разкопките бяха отбелязани с жълта корда, опъната като голяма квадратна мрежа. Като уловени в тази паяжина, от земята се издигаха огромни камъни, подредени в груб кръг. Бяха два пъти по-високи от Грей. Върху два лежеше масивна каменна греда — своеобразен вход в кръга.

Грей си спомни думите на Уолас за многобройните неолитни обекти в този район. Явно беше попаднал на нов, изгубен векове наред в тази затънтена гора и торфищата.

— Прилича на малък Стоунхендж — отбеляза Ковалски.

Уил скочи от седлото и хвана поводата на понито си.

— Само дето този обект е по-стар от Стоунхендж. Много по-стар.

Всички се спешиха. До палатките имаше груб навес, където завързаха понитата и се заеха да ги разседлят и да ги изтъркат. Ковалски донесе вода от близкия поток.

Уолас им разказа за откритието си: как следите в Книгата на Страшния съд ги довели тук, на мястото, отбелязано на латински като „опустошено“.

— Не открих никаква следа от самото селище. Сигурно е било изравнено със земята. Но докато ловувах, попаднах на този каменен кръг. Беше наполовина погребан в торфището. Неопитното око лесно би решило, че камъните са най-обикновени, особено както бяха покрити с лишеи и мъх. Но те са пясъчник, който не е характерен за тези места.

Говореше развълнувано. След като приключиха с конете, ги поведе към каменния пръстен. Носеше фенера си. Грей също взе

фенерчето от дисагите си. Прескочиха опънатата корда и нагазиха в дълбокия до глезените сняг. Каменният кръг се намираше в средата на разкопания участък. През годините археологическите екипи постепенно бяха освобождавали камъните от пластовете торф.

— Камъните бяха наполовина погребани, когато попаднах на тях. Заради чудовищната си тежест бяха потънали дълбоко през изминалите хилядолетия.

— Хилядолетия? — повтори Рейчъл. — Колко старо е това място?

— Според датировката ни е с две хиляди години по-старо от Стоунхендж. Това съответства на времето, когато на Британските острови са се появили първите земеделци. За да добиете известна представа, това е хиляда години преди построяването на Голямата пирамида.

Щом стигнаха тъмния кръг, Грей освети с фенерчето си най-близкия камък. Беше изчистен от мъха и лишките и нямаше съмнение, че е обработен от човешка ръка. По страната му имаше груби петроглифи. Изображенията покриваха цялата повърхност, но мотивът бе един и същ.

— Спирали — промълви Грей.

Рейчъл застана до него. Уолас също се приближи.

— Много често срещан езически символ — каза професорът. — Представя пътуването на душата. Този например е почти точно копие на изображенията от Ню грейндж, гробищен комплекс в Ирландия отпреди келтите. Нюгрейндж е датиран към три хиляди и двеста години преди Христа, горе-долу колкото и този кръг. Това дава основания да се предположи, че двата паметника най-вероятно са дело на едно и също племе или народ.

— На друидите ли? — попита Ковалски.

Уолас се намръщи.

— Ох, кой ти е преподавал история, млади момко? Друидите са били племенните жреци на келтите. Те ще се появят чак три хиляди години по-късно. — Обхвана с жест неолитния каменен кръг. — Това е дело на първото племе, установило се на Британските острови. Тези хора са били тук много преди келтите и друидите.

Ковалски просто сви рамене, без да се обижда от забележката относно познанията си. Уолас въздъхна.

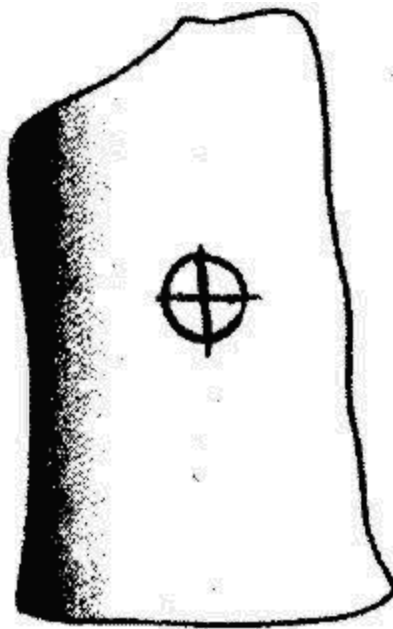
— Все пак разбирам защо повечето хора правят тази грешка. Келтите са уважавали дълбоко тези изчезнали хора, смятали са ги за богове, дори са включили културата им в своята собствена. Почитали са тези стари места, вплитали са ги в митовете си, вярвали са, че древните камъни са домове на техните богове. Всъщност онова, което днес се смята за връх на келтското изкуство, се основава именно на тези стари езически изображения. И в крайна сметка всичко се свежда до това място. — Уолас посочи извисяващите се камъни. — Но най-големият въпрос си остава — кои са били създателите му?

Грей усещаше, че възбудата на Уолас става още по-силна. Сякаш имаше да каже още нещо, нещо, което все още спестяваше като опитен шоумен. Но Рейчъл го прекъсна, преди да продължи.

— По-добре вижте това.

Беше отишла от другата страна на камъка и се намираше вътре в кръга. Ръката ѝ сочеше нещо.

Останалите прекрачиха кордата и застанаха до нея. Грей вдигна фенерчето си. От тази страна на камъка имаше един-единствен символ. Грей се обърна и освети останалите изправени камъни — общо дванайсет на брой, както забеляза. Всички бяха белязани по един и същи начин.

— Разделеният на четири кръг — каза Грей.
Уолас кимна.

— Сега знаете защо бях толкова сигурен, че дневникът на онзи средновековен учен Мартин Бор е сочел тъкмо към това място. Знакът беше изписан на него.

Грей бавно се завъртя в кръг.

„Но какво означава всичко това?“

Отново застана с лице към първия камък и се замисли. Спирали от едната страна, езически кръст от другата. Даде си сметка, че същия мотив го има и върху кожената чантичка — спирала от едната страна и кръст от другата.

Обърна се към Рейчъл и прочете същото разбиране в очите ѝ. Знаеше какво си мисли тя. Ако искаха отговори, беше време да споделят всичко с д-р Уолас Бойл.

20:42

Уолас разглеждаше внимателно артефакта. Седеше на сгъваемата маса в една от палатките. Фенерът бе до лакътя му. Рейчъл седеше до него, обгърнала с длани чашата чай — последния от термоса на Сейчан. Отпи глътка и се наслади на топлината, ако не и на леката му горчивина. Не би отказала малко сметана, но чаят все пак успя да стопли цялото ѝ тяло.

Бяха прекарали два часа на студа, за да правят снимки, да мерят, да записват всичко. Но с каква цел?

Погледна седящия срещу нея Грей. Докато работеха, той бе станал по-вгълбен. Познаваше го достатъчно, за да разбере кога е разтревожен, кога усеща, че нещо му убягва. Почти разчиташе пресмятанията в главата му, знаеше основния въпрос, който не му даваше мира.

„Какво му е важното на този обект?“

Сейчан седеше до Грей. Почти не беше участвала в работата, сякаш оставяше на тях да решат главоблъсканицата. Сега всички чакаха мнението на професора. В дъното на палатката имаше две походни легла. Ковалски се бе проснал на едното с ръка на очите, за да не му пречи светлината на фенера. Хъркането му не разцепваше платнището, така че явно беше все още буден.

— Не зная какво да мисля за това — каза накрая Уолас и поклати глава. Държеше кожената чантичка. Вече беше разгледал мумифицирания пръст. — Не зная къде го е намерил Марко, нито защо някой ще иска да убива заради него.

— Тогава да се върнем към самото начало — каза Грей. — Причината, поради която отец Джовани изобщо е дошъл тук. Какво се е надявал да научи от посещаването на обекта.

— Заради телата — отвърна Уолас, без да спира да опипва чантичката.

Рейчъл се оживи.

— Тела? Какви тела?

Уолас най-сетне остави чантичката и се облегна в стола си.

— Трябва да разберете, че векове наред торфените блатата са били почитани от древните келти и техните друиди. Те хвърляли в тях различни дарове. Подобни места са истински съкровищници за археолозите. Намират се мечове, корони, накити, керамика, дори цели колесници. Но понякога може да се попадне и на човешки останки.

Професорът направи пауза, за да могат да попият думите му, стана и отиде до малката лагерна печка, за да си стопли ръцете над горящия торф. Посочи печката с брадичка.

— Торфът е бил източникът на живота, така че е трябвало да бъде почитан. А почитането често ставало под формата на човешки жертвоприношения. Келтите убивали жертвите и хвърляли телата им в по-дълбоките места, за да умилостивят боговете. — Отново се обърна към масата. — А онова, което попада в торфа, се запазва векове.

— Не разбирам — каза Рейчъл.

— Киселинната среда и липсата на кислород в торфа спират процеса на гниене — обясни Грей.

— Точно. В торфените блатата са намирани гърнета с масло на стотици години. И маслото е все още прясно и годно за ядене.

Ковалски изстена отвратено:

— Напомни ми да не ям препечени филийки у вас.

Уолас не му обърна внимание.

— По същия начин се запазвали и телата на принесените в жертва. Известни са като „блатни мумии“. Най-прочутата е човекът от Толунд, намерен в Дания. Толкова добре е запазен, че има вид, сякаш е паднал в блатото вчера. Абсолютно невредима кожа, органи, коса,

мигли. Дори отпечатъците от пръстите му могат да се различат. Изследванията показали, че е бил ритуално удушен. Въжето все още било около шията му. И ние знаем, че е бил убит от друидите, тъй като в корема му имало имел, а това растение било свещено за келтските жреци.

— Значи сте попаднали на блатна мумия и тук? — попита Грей.

— Всъщност на две. Жена и дете. Открихме ги, докато разкопавахме каменния пръстен. Намираха се в центъра, свити една до друга.

Сейчан зададе първия си въпрос. Очите ѝ се стрелнаха за момент към Рейчъл, след което се отместиха.

— И те ли са били принесени в жертва?

— Точно това се питахме и ние. Сега е прието, че каменните кръгове са били слънчеви календари, но същевременно са служили и като гробни съоръжения. А това място трябва да е било особено свято. Каменен кръг наред свещено блато. Трябваше да разберем дали става дума за нормално погребение, или за ритуално убийство.

Последните думи бяха изречени с известна вина.

— Имахме инструкции да запазим телата непокътнати, да ги пратим в университета, както сме ги намерили, но трябваше да разберем. Около шиите нямаше въжета, но имаше и друг начин да разберем дали става дума за ритуално жертвоприношение.

Рейчъл разбра.

— Имел в корема.

Уолас кимна.

— Направихме малък експеримент. Много добре документиран, ако мога да добавя. — Отиде до раницата си, отвори я и извади една папка. Върна се при масата и сви рамене. — И без това не смятах да пазя разпечатка.

Отвори папката и извади няколко фотографии. На едната се виждаха жената и детето, свити в черната почва. Жената бе прегърнала детето. Бяха се сгушили, сякаш спяха. Телата им бяха измършавели и съсухрен, но черната коса на жената все още покриваше лицето ѝ. Следващата снимка показваше жената, положена върху маса. Виждаше се и нечия ръка със скалпел.

— Преди да изпратим тялото в университета, искахме да видим дали има полени на имел в стомаха ѝ. Интервенцията беше съвсем

малка.

— И намерихте ли? — попита Рейчъл. Изведнъж ѝ призля.

— Не. Но попаднахме на нещо друго, доста обезпокоително. Ако имаш слаб стомах, по-добре не гледай.

Рейчъл се насили да не се извърне.

Следващата фотография показваше Y-образния разрез на корема. Кухината беше отворена и се виждаха вътрешните органи. Нещо обаче определено не беше наред. Уолас извади друга снимка — близък план на жълтеникав черен дроб. От повърхността му растеше нещо и го покриваше като някаква зловеща нива.

— Намерихме ги да растат из цялата коремна кухня — обясни Уолас.

Рейчъл закри устата си с ръка.

— Това ли е, за което си мисля?

Уолас кимна.

— Да. Гъби.

Отвратен, Грей се облегна назад. Мъчеше се да разбере какво става, какво са открили тук. Трябваше да намери някаква твърда почва, на която да гради мислите си, затова започна от самото начало.

— Да се върнем към отец Джовани. Казахте, че телата са го накарали да дойде тук.

— Да. — Уолас се върна на мястото си и възседна стола си. — Марко чу за откритието ни. Направено на място, където християнството и езическите култове са били все още в конфликт помежду си.

— Но всъщност не конфликтът го е привлякъл тук — каза Грей и се загледа в първата снимка на жената с детето. В позата им нямаше грешка. Досуц като мадона с младенец. И не която и да е мадона. Танинът в торфа бе боядисал кожата на жената и я бе направил тъмнокафява, почти черна.

— Изпратих му снимка на мумиите. Пристигна на следващия ден. Интересуваше се от всякакви прояви или връзки с неговата Черна мадона. Беше намерена двойка тела на свещено езическо място в страна, където християнството и древната вяра все още са били смесени, и той трябваше лично да провери дали находката няма някаква връзка с митологията за неговата черна богиня.

— И съществува ли такава връзка? — попита Рейчъл.

— Точно това проучваше Марко през последните години. Темата го беше накарала да прерови целите Британски острови. Трябва да призная обаче, че през последния месец нещо го беше развълнувало особено много. Така и не каза какво точно.

— А вашето мнение за мумиите какво е? — попита Грей.

— Както вече казах, не намерихме имел. Мисля, че жената и детето са били мъртви, когато са ги погребали в блатото. Но кой ги е погребал и защо? И защо Мартин Бор е белязал книгата си с този езически символ? Това исках да разбера.

— И? — настойчиво попита Грей. Професорът беше дразнещо уклончив в отговорите си, дразнеше ги за по-голям ефект.

— Имам една хипотеза — призна Уолас. — Свързана е с онова, което даде началото на изследванията ми. Книгата на Страшния съд. Нещо е опустошило близкото село или градче. Нещо толкова ужасно, че селището да бъде изравнено със земята и заличено напълно от всички списъци и карти. Тоест от всички с изключение на загадъчното споменаване в голямата книга и в дневника на Мартин Бор. И тъй, какво се е случило, за да се стигне до подобна реакция? Аз бих заложил на чума или някакъв мор. Унищожили са селището, защото не са искали да се разчува и за да попречат на болестта да се разпространи.

— Ами тези тела? — Рейчъл кимна към снимките.

— Затворете очи и си представете, че сте в онова село. Изолирано място, поразено от някаква страшна болест. Село, в което живеят християни и хора, които тайно се придържат към старите си обичаи, хора, които със сигурност са знаели за този каменен кръг недалеч от домовете им и вероятно са продължавали да изпълняват ритуалите си тук. Когато бедата се стоварила върху долината, и двете страни се обърнали към боговете си за спасение. А някои може би са се презастраховани и са смесили двете вери. Взели са лайка и малко момченце, символизиращи Мадоната с Младенеца, и са ги погребали на това древно езическо място. Смятам, че това са единствените тела, избегнали пречистването с огън. Единствените, останали от онзи стар мор.

Уолас докосна снимката, на която се виждаше дисекцията.

— Каквото и да е сполетяло селището, било е наистина необичайно. Не зная подобни неща да са били споменавани в медицинските анали. Телата все още се проучват и резултатите се пазят в дълбока тайна. Дори на мен не ми казват какво са открили.

— Но не трябва ли да ви държат в течение? — попита Грей. — Нали сте редовен професор в Единбургския университет?

Уолас се намръщи объркано, после челото му се изглади.

— О, не, не сте ме разбрали. Когато казах, че университетът е взел телата, няхах предвид Единбург. Финансирането е от чужбина. Често срещана практика. За теренни проучвания вземаш пари от всеки, който ти предложи.

— Тогава кой е взел телата?

— Бяха изпратени за първоначално проучване в университета в Осло.

Грей се почувства, сякаш са го изритали в корема. Трябваше му известно време, за да дойде на себе си. Осло. Ето я и първата сигурна връзка между ставащото тук и онова, което разследваше Пейнтър Кроу в Норвегия.

Докато Грей се мъчеше да осмисли всичко това, Уолас продължи:

— Предполагам, че в крайна сметка всичко това е свързано с екстремофилите.

Странно нелогичният му извод отново привлече вниманието на Грей.

— Какво имате предвид?

— Финансирането ми — каза Уолас с такъв тон, сякаш ставаше дума за очевидни неща. — Нали ви казах. В моята професия търсиш пари навсякъде, където можеш да ги намериш.

— И какво общо имат екстремофилите с всичко това? Грей знаеше какво означава този термин. „Екстремофили“ са организми, живеещи при екстремни условия, смятани за твърде сурови, за да са годни за живот, тоест предимно бактерии, откривани в токсични условия като кипящите разломи по океанското дъно или във вулканични кратери. Тези уникални организми предлагаха на света потенциално нови химически съединения.

И световните индустрии определено се бяха усетили и бяха създали нов бизнес, наречен „биотърсачество“. Вместо да търсят злато, компаниите се насочваха към нещо също толкова ценно — нови

патенти. Това се бе оказало процъфтяващ бизнес. Екстремофилите вече се използваха за патентоване на нови почистващи препарати, лекарства, дори на един ензим, широко използван в следствените лаборатории за снемане на ДНК отпечатъци.

Но какво общо имаше всичко това с блатните мумии в Англия?

Уолас се опита да обясни:

— Свързано е с моята първоначална хипотеза, която споделих пред потенциалните си спонсори. Хипотеза относно Книгата на Страшния съд.

Грей забеляза, че вече я нарича Книга на Страшния съд, а не Книга на сметките. Предположи, че с обичайния си вкус към драмата професорът е използвал това цветисто име, за да си осигури финансирането.

— Както вече казах, малкото споменати в книгата места, означени на латински като „опустошени“, са били изтрити от картата — и в прекия, и в преносния смисъл. Какво друго би могло да накара преброяващите да постъпят по този начин освен някаква страшна опасност?

— Като болест или мор — каза Грей. Уолас кимна.

— При това най-вероятно нещо невиждано дотогава. Тези места били изолирани. Кой знае какво може да излезе от блатата? Торфищата са идеален развъдник на странни организми. Бактерии, гъби, слуз, какво ли не.

— И затова са ви наели не само като археолог, но и като биотърсач.

Уолас сви рамене.

— Не съм единственият. Доста големи фирми ползват услугите на археолози. Ровим се в древни, отдавна погребани места. Миналата година например една голяма американска химическа компания откри екстремофил в запечатана египетска гробница. Всички са полудели, нали разбирате.

— И за тези разкопки спонсор ви е бил университетът в Осло.

— Не. Университетът в Осло е беден като всеки друг университет. В наши дни финансирането идва от корпоративни спонсори.

— И коя корпорация ви е наела?

— Една компания, занимаваща се с биотехнологии. Работи върху генномодифицирани организми. Зърнени култури и тъй нататък.

Пръстите на Грей се вкопчиха в ръба на масата. „Разбира се!“ Биотехнологичните компании бяха основните играчи в лова на екстремофили. Бiotърсачеството бе самата им същност. Пускаха агентите си навсякъде, във всеки клон на науката. Явно в това число и в археологията.

Грей нямаше никакво съмнение кой е спонсорира проучванията на Уолас.

— „Виатус“ — каза той високо.

Уолас се ококори.

— Откъде знаете?

23:44

Сейчан стоеше пред палатката. Забравената цигара стърчеше незапалена от пръстите ѝ. Звездите бяха ярки като стъкълца в нощното небе. Между дърветата се промъкваша ледените пипалца на мъглата. Тя вдиша дълбоко. Усещаше миризмата на торф както от лагерните печки, така и от тлеещите огньове под земята.

Покритите с лед камъни на пръстена приличаха на парчета сребро.

Представи си двете тела в центъра. Неизвестно защо се сети за музейния уредник, когото бе убила във Венеция — или по-точно за жена му и детето му. Представи си ги погребани тук. Мисълта бе родена от чувството за вина и тя го знаеше. Поклати глава на глупавата си сантименталност. Онова беше мисия, която трябваше да изпълни.

Но тази вечер чувството за вина се бе изострило особено силно.

Погледна другата си ръка. Държеше термоса, който пазеше чая топъл. Топлината поддържаше и биотоксина. Групата бе провела дълъг разговор за екстремофилите, след като стана ясно кой е финансира проучванията на д-р Бойл. Източникът на отровата, която ѝ бе осигурена, бе една бактерия, открита във вулканична шахта в Чили. Беше чувствителна на студ и трябваше да се държи на топло.

Никой не бе забелязал, че само Рейчъл пи от чая.

Сейчан само се беше престорила, че отпива.

Прибра цигарата, отиде до една навята от вятъра пряспа и започна да тъпче термоса със сняг. Той щеше да унищожи останалите бактерии. Напълни го и започна да завърта капачката. Пръстите ѝ трепереха. Искаше ѝ се да обвини студа за това. Завъртя капачката накриво и тя се заклеци. Безуспешно се опита да я развърти и се ядоса. В гнева си замахна и запрати термоса в гората.

Задиша тежко.

Не заплака — и поради някаква причина това ѝ помогна да се стегне.

Вратата на другата палатка се отвори. Сейчан спеше в едната с Рейчъл, втората си делиха мъжете. Тя се обърна да види кой още не е заспал.

Едрата фигура и клатушкащата се походка трудно можеше да се сбъркат. Ковалски я забеляза и вдигна ръка за поздрав. Посочи с палец към навеса.

— Ще ида да видя един приятел при конете — каза и изчезна зад ъгъла.

Трябваша ѝ няколко секунди да се сети, че няма да се среща с никого при понитата. Ставаше въпрос за *оная* работа. Чу го да си подсвирква, докато се облекчава.

Погледна си часовника. До полунощ оставаха няколко минути. Графикът бе установен. Връщане нямаше. Бяха имали достатъчно време да огледат обекта. Гилдията щеше да позволи на екипа на Грей да измине пътя на отец Джовани и да открие ключа преди всички други. Сейчан беше поискала още време, но я бяха поставили на мястото ѝ. Тъй да бъде. Трябваше да продължат.

Погледна към навеса. В интерес на Ковалски беше да не се бави прекалено много. След минута той се появи отново, все още си подсвиркваше тихо.

— Не можеш да заспиш ли? — попита я, когато стигна до нея.

Сейчан напипа цигарата и я вдигна като оправдание.

— Тютюнът убива. — Ковалски бръкна в джоба си, извади недопушена пура и имитира жеста ѝ. — Така че по-добре да приключим по по-бързия начин.

Захапа пурата, извади старомоден кибрит с дървени клечки и драсна сърчно две в платното на палатката. Те се запалиха. Подаде ѝ едната. Явно беше правил този номер и преди.

Заговори, без да вади пурата от устата си:

— Грей току-що откърти. Цели два часа се мъчи да изкопчи още нещо от дъртия професор. Разкарах се да подишам малко чист въздух. Онова куче овонява всичко. И нищо чудно. Видя ли с какво го храни? С наденици и лук. Що за кучешка кльопачка е това, а?

Сейчан запали цигарата и остави Ковалски да мърмори. Нямаше нищо против глупостите му. За съжаление бърборенето му явно клонеше нанякъде — при това не особено гладко.

— Е — рече той, — какво има между теб и Грей?

Сейчан вдиша и се задави от дима.

— Имам предвид, все те поглежда. А ти се взираш право през него, сякаш е призрак. Приличате на ученици, които си падат един по друг.

Сейчан се сепна и понечи да отрече. Смущаваше се, че Ковалски е толкова близко до истината. За щастие обясненията ѝ бяха спестени.

Точно в полунощ долината избухна.

Из цялата гора един след друг лумнаха огнени гейзери. Бяха съпроводени с тихи тътени, които лесно можеха да не се забележат, ако не се вслушваш специално. Запалителните заряди с рубидий, който превръщаше водата в катализатор, бяха разположени дълбоко в мокрия торф и настроени да се задействат в полунощ. Цялата долина трябваше да се подпали.

Други три експлозии избухнаха от центъра на каменния кръг. Огнените спирали се извиха високо в небето.

Дори от това разстояние горещината опари лицето ѝ.

Хората се изсипаха от палатките. Ковалски изруга сочно.

Сейчан не се обърна. Беше хипнотизирана от пламъците. Сърцето ѝ биеше лудо. Пожарът започна да се разраства — бързо, прекалено бързо — както тук, така и из цялата гора. Зарядите трябваше само да прогонят екипа на Грей — да подпалят огън под тях в буквалния и в преносния смисъл, като същевременно унищожат всякакви следи.

Пламъците обаче се усилваха.

Някой бе направил грешка, не си беше дал сметка колко леснозапалим е торфът. За миг я обзе съмнение. Да не би да я бяха предали? Да не би целта да беше да умрат тук?

Студената логика ѝ помогна да отхвърли съмненията си. От смъртта им нямаше полза. Поне засега. Явно ставаше въпрос за грешка в изпълнението. Старите огънове, тлеещи години наред, сигурно бяха отслабили стабилността на наносите и бяха превърнали цялата долина в подпалка за подходящата факла.

Въпреки това крайният резултат бе един и същ. Огънят се затвори в кръг около тях. Никога нямаше да се измъкнат живи оттук.

15.

12 октомври, 23:35

Осло, Норвегия

Монк крачеше енергично през парка на изследователския център. Под тежкото си палто носеше униформа на човек от охраната на „Виатус“. Вървящият до него Джон Крийд също бе дебело облечен заради студа, но през ръката му бе праметната лабораторна престилка.

Минаха през главния портал на кампуса без никакъв проблем — просто размахаха фалшивите си идентификационни карти. Оставиха колата на паркинга за служители и продължиха пеша. „Виатус“ имаше филиали по цял свят, но централата се намираше в Осло. Заемаше площ над четиридесет хектара, с различни отдели и административни сгради, разположени в нещо като парк. Всички постройки бяха лъскави и модерни, явно повлияни от скандинавския минимализъм.

В центъра на кампуса се издигаше залата за срещи, построена изцяло от стъкло. Блестеше като диамант. През стените можеше да се види издължен корпус на викингски кораб. Не беше модел, а съвсем истински. Бе намерен замръзнал в леда някъде в арктическите райони на Норвегия. За освобождаването и запазването му бяха похарчени милиони, осигурени изцяло от Ивар Карлсен.

Сигурно не беше зле да си толкова богат.

Монк вървеше бързо. Изследователската лаборатория на Отдела за биоинженерни проучвания бе доста далече от паркинга, а си беше студеничко.

Той придърпа качулката на канадката и попита :

— Е, младок? Какво всъщност си направил, за да те изхвърлят от армията и да се озовеш в Сигма?

Крийд изсумтя пренебрежително.

— Не питай.

Явно не му се говореше на тази тема. Пък и беше докачлив.

А и обръщението „младок“ едва ли помагаше за стопляне на отношенията им.

Крийд не беше от разговорливите, но Монк трябваше да признае, че има доста остър ум. Вече беше прихванал малко от норвежкия и дори го докарваше на акцент. Монк познаваше само един човек, който можеше да се похвали с толкова бърз напредък. Представи си усмивката ѝ, извивката на задника ѝ и едва забележимата заобленост на растящия ѝ корем. Мисълта за Кат го стопли.

Биоинженерната лаборатория приличаше на изправено сребърно яйце. Беше от огледално стъкло и отразяваше всичко около себе си, което ѝ придаваше сюрреалистичен вид, сякаш беше в процес на изместване в някакво друго измерение.

Постройката бе сравнително нова, завършена едва преди пет години. Имаше сложна охранителна система, която изискваше съвсем малко персонал през нощта.

Не представляваше обаче препятствие за човек, оборудван с най-новите играчки на АИОП.

Монк носеше раница на едното си рамо и пистолет „Тазер“ под мишница. Оръжието изстрелваше малка наелектризирана стреличка, способна да неутрализира целта за пет минути. Предпазна мярка, която се надяваше да не му се налага да използва.

Крийд тръгна право към главния вход.

Монк докосна гърлото си. Имаше прикрепен към ларинкса микрофон и слушалка в ухото.

— Наближаваме сградата.

— Някакви проблеми? — незабавно отговори Пейнтър.

— Засега не.

— Добре. Дръжте ме в течение.

— Да, сър.

Крийд спря пред електронния четец и пъкна картата в слота. Картата бе съединена с тънка жица към закрепеното за китката му устройство — хакерско приспособление, използващо квантови алгоритми за разбиването на всяка ключалка, тоест в общи линии електронен еквивалент на шперц. Ключалката изщрака и Крийд отвори вратата.

Влязоха.

Фоайето бе слабо осветено, бюрото на рецепцията пустееше. Монк знаеше, че в стаята за мониторинг на горния етаж има дежурен. Стига да не задействаха някоя аларма, нямаше да имат проблем да

стигнат сървърите в един от подземните етажи. Задачата им бе да отворят вратичка към изследователските компютри. С малко късмет след няма и десет секунди щяха да са се махнали оттук.

Монк тръгна през фоайето, като внимаваше да не се обръща с лице към камерите. Крийд го последва. Знаеха къде са камерите от плановете, които бе осигурила Кат.

Вървяха към асансьорите. Крийд крачеше мъничко по-бързо от необходимото. Монк го докосна по ръката, за да намали темпото, да не действа като обхванат от паника.

Стигнаха асансьорите, натиснаха бутона и вратата на една от кабините се отвори. Влязоха. И тук попаднаха на светеща в червено електронна ключалка. Асансьорът нямаше да тръгне без съответния код.

Пръстът на Монк спря над бутон Т2 (подземен етаж 2), където се намираха сървърите. Крийд чакаше да вкара електронния шперц. Монк се поколеба, преди да натисне копчето.

— Какво? — раздвижи устни Крийд. Страхуваше се да говори на английски — имаше вероятност асансьорът да е под наблюдение.

Монк посочи копчетата под пръста си. Бяха от Т2 До Х5. Според плановете под П2 не би трябвало да има други нива.

Какво ли имаше там?

Монк знаеше, че имат ясна задача, но нощната операция имаше и друг подтекст — да се разбере какво всъщност става във „Виатус“. Трудно можеше да се очаква, че корпорацията пази нещо компрометиращо на сървърите си. Ако съществуваше, истинската мръсотия най-вероятно щеше да бъде заровена много по-дълбоко.

Например под земята.

Монк премести пръста си и натисна Х5. Крийд го изгледа кръвнишки, явно го питаше какви ги е намислил.

„Просто мъничко импровизация“, отвърна той наум. Хората от Сигма не обичаха да следват сляпо заповеди, предпочитаха да мислят в движение.

Крийд трябваше да научи това.

Монк посочи четеца и направи знак на Крийд да вкара картата. Отклонението щеше да ги забави с не повече от минута. Той искаше само да надникне долу. Ако ставаше въпрос просто за някакво

сервизно ниво или плувен басейн за служителите, бързо щяха да се качат на Т2, да влязат в сървърите и да се разкарат.

Крийд въздъхна раздражено и пъкна картата. След половин секунда четецът светна зелено.

Асансьорът тръгна надолу.

Не се включиха никакви аларми.

Етажите се изнизаха един след друг и вратата се отвори в някакво тясно помещение. Право срещу тях имаше заключена врата. Монк спря, внезапно споходен от друга мисъл.

„Как щеше да постъпи Грей на мое място?“

Мислено поклати глава. Откога следването на примера на Грей бе нещо добро? Този човек имаше невероятната дарба да се навира между шамарите.

Вратата на асансьора започна да се затваря. Монк сграбчи Крийд за лакътя и го издърпа навън.

— Да не си откачил? — изсъска Крийд и се освободи от хватката му.

„Сигурно“.

Монк пристъпи да огледа вратата. Нямахше четец за карти. А само светещ панел, който очевидно бе предназначен да разчита длани.

— Сега какво? — прошепна Крийд.

Монк непоколебимо опря изкуствената си ръка върху четеца. Чувствителният на допир панел светна по-ярко. Ивицата светлина сканира дланта. Монк затаи дъх... и чу как ключалката изщрака.

Над четеца се изписа име.

ИВАР КАРЛСЕН.

Крийд се намръщи, после изгледа кръвнишки Монк. Беше ядосан, че не са го предупредили за допълнителната предпазна мярка.

Идеята беше на Кат. Беше се сдобила с пълните данни на главния изпълнителен директор, в това число и с отпечатък на дланта му. Нужни бяха само няколко минути да дигитализира данните и да ги пусне в еквивалента на лазерен принтер. След това устройството бе гравирало идеално копие от отпечатъка върху синтетичната длан на Монк.

Ако някой имаше пълен достъп тук, това със сигурност бе Карлсен.

Монк влезе през отключената врата.

„Да видим какво крие тук Ивар“.

23:46

Пейнтър беше на пост от другата страна на улицата срещу грандхотел „Осло“. Седеше на една пейка с добър изглед към входа. Нищо чудно, че сенатор Горман бе избрал да отседне именно тук. Построен в екстравагантния стил Луи XVI, хотелът имаше осем етажа и заемаше площта между четири пресечки, а над входа се издигаше висока часовникова кула. Допълнително удобство бе, че срещу него се намираха сградите на норвежкия парламент.

Идеален избор за един американски сенатор.

И малко вероятно място за засада.

Въпреки това Пейнтър предпочиташе да не рискува. Беше тук вече цял час, облечен в дебело палто, с шапка и шал. Освен това се движеше малко приведен — и това не беше изцяло преструвка. Раната от ножа щеше да напомни за себе си веднага щом действието на обезболяващите отминеше. През последния час бе проучил всички публични части на хотела, в това число и „Лаймлайт Бар“, където Горман трябваше да срещне загадъчния информатор. Като допълнителна мярка Пейнтър бе затъкнал в колана си армейския инжекционен нож, а в кобура под мишницата му имаше малка деветмилиметрова „Берета“.

Но засега всичко беше спокойно.

Хвърли поглед към часовниковата кула. До полунощ оставаха няколко минути. „Време е шпионинът да се махне от студа“.

Стана и тръгна да пресече улицата, напълно подготвен.

Монк вече се беше обадил, а преди това Пейнтър бе провел кратък, но съдържателен разговор с Грей по сателитния телефон. Оказа се, че корпорация „Виатус“ е финансирала разкопките в Англия. Търсели нови организми, които да включат в генетичните си изследвания. Дали бяха открили нещо? Грей бе описал зловещата

находка в неолитния каменен кръг — тела, погребани и запазени в блатото, пълни с някакъв вид гъба.

Дали това бе от значение?

Спомни си, че убитият генетик от Принстън бе смятал, че в образците царица на „Виатус“ са добавени гени, които не били бактериални. Възможно ли беше да са „фунгулни“, извлечени от гъби? И ако да, защо беше цялата тази секретност и всичките тези кръвопролития, за да се скрият фактите?

Засега остави тези въпроси. Трябваше да се съсредоточи върху належащата работа. Влезе във фоайето и се огледа. Сравни лицата на служителите с онези от предишното си влизане, за да се увери, че сред тях няма новодошли.

Удовлетворен, тръгна към бара. „Лаймлайт“ бе тъмен, с богата ламперия, осветен единствено от сиянието на фенерите по стените. Клубните кресла и дивани в червена кожа разделяха пространството. Долавяше се миризма на пури.

В този късен час в заведението имаше малко посетители. Не бе трудно да забележи сенатор Горман на бара. Особено със седящия до него едър мъж, чийто костюм бе твърде тесен за туловището му. Съвсем спокойно би могъл да изпише на челото си „бодигард“. Телохранителят седеше с гръб към бара и без никаква дискретност оглеждаше посетителите за евентуална заплаха.

Пейнтър ги наблюдаваше с крайчеца на окото си. Мина между креслата и се настани в едно сепаре недалеч от изхода. Една сервитьорка взе поръчката му.

„А сега да видим кой ще се появи — ако изобщо се появи“.

Не се наложи да чака дълго.

Влезе мъж, облечен в тежко, дълго до глезените палто. Огледа бара, след което погледът му се спря върху сенатора. Пейнтър с изненада откри, че го е виждал и преди, след края на официалния обяд. Оплакваше се на съпрезидента на Римския клуб.

Напрегна се да се сети името му.

„Нещо като Антъни“.

Възпроизведе разговора наум.

„Не... Антонио“.

Новодошлият забеляза сенатора и на лицето му цъфна доволна усмивка. Явно това бе техният човек. От по-ранния разговор бе ясно,

че този човек не изгаря от любов към Карлсен. Усмивката на Антонио изчезна, когато забеляза и бодигарда. Инструкциите бяха сенаторът да дойде сам. Антонио се поколеба.

Време беше да се действа.

Пейнтър плавно се измъкна от сепарето и тръгна към Антонио. Сграбчи го за лакътя с едната си ръка и го смушка с пистолета в ребрата. Усмивката не слезе от лицето му.

— Да поговорим.

И го поведе навън.

Намерението му бе да го разпита насаме. Колкото по-малко бе въввлечен сенатор Горман в това, толкова по-добре за всички.

С опрян в ребрата пистолет, Антонио се подчини безпрекословно. Лицето му бе застинало като маска на ужаса.

— Работя за американското правителство — многозначително рече Пейнтър. — Ще проведем кратък разговор, преди да се срещнете със сенатора.

Ужасът в очите на Антонио избледня, но не напълно. Пейнтър го забута към едно канапе в безлюдната част на фоайето. Беше отчасти скрито от една ниска стена и саксия с папрат.

И изведнъж забеляза малка мигаща светлина на тила на мъжа... между пластмасовите пера на стрела за арбалет. Тялото му реагира още преди да се оформи каквато и да било мисъл.

„Бомба!“

Скочи напред и се метна през ниската стена. Докато падаше зад нея, зарядът експлодира.

Взривът бе оглушителен като гръмотевица в пещера. Болката стисна главата му като менгеме. За миг оглуша, след което звуците се завърнаха.

Писъци, викове, крясъци.

Звучаха някак кухо.

Претърколи се и се надигна, прикриваше се зад стената. Фоайето бе пълно с дим, виждаха се пламъци. От експлозията голяма част от пода бе напълно черна. Тялото на Антонио бе разкъсано на горящи парчета. В свръхнагорещения въздух се долавяше остра миризма на химикал.

Термит и бял фосфор.

Пейнтър се закашля и се огледа. Според положението на Антонио стрелата беше дошла от вътрешната част на хотела, отляво. Точно там две маскирани фигури изтичаха през дима от стълбището. Друг се втурна през централния вход.

И тримата се втурнаха към „Лаймлайт Бар“.

Отиваха за сенатора.

00:04

Монк стоеше пред отворената врата. От другата страна имаше дълъг коридор. Лампите се включиха една след друга, осветяваха пътя им.

— Ще хвърлим един бърз поглед — прошепна Монк. — И после се разкарваме.

Крийд го изчака да тръгне пръв. Хлапето почти не си поемаше дъх и определено не смееше да мигне.

В средата на коридора отляво и отдясно имаше двойни врати. Монк тръгна към тях. Миришеше на дезинфектант, сякаш се намираха в болница. Гладкият линолеум под краката им и еднообразните стени подсилваха усещането за стерилност.

Забеляза също, че в коридора няма камери. Явно на тези нива компанията се бе доверила изцяло на електронната защита.

Стигна до вратите. Отваряха се с длан, подобно на първата. Сложи ръка на четеца. За Карлсен със сигурност нямаше никакви ограничения.

Прав беше.

Ключалката тихо изщрака.

Монк прекрачи прага и се озова в тясно преддверие с още една двойна врата. Стените на преддверието бяха от стъкло. Зад вратата имаше огромно помещение. Осветлението се включи, но този път бе приглушено и с кехлибарен цвят.

Побутна вратата. Не беше заключена. Явно целта ѝ не бе толкова да попречи на някой да *влезе*, колкото да не позволи на обитателите на помещението да *излязат*.

Влезе в стаята и се опули към стените. По цялата дължина на помещението имаше прозорци, стигащи от пода до тавана. Чуваше се

ниско бръмчене, подобно на оставено между две станции радио.

Крийд го следваше по петите.

— Това да не са...?

Монк кимна.

— Да. Кошери.

Зад стъклото имаше плътна маса пчели, виеха се и се въртяха, оформяха хипнотизиращи шарки. Кошерите бяха подредени един върху друг до самия таван. Бяха разделени на отделни секции по дължината на помещението. Всеки пчелник бе означен с код. Монк забеляза, че пред всеки номер има едни и същи букви — ИМД.

Не знаеше какво означава това, но беше ясно, че пчелите се използват в някакво проучване.

Или може би Ивар бе маниак на тема пресен мед.

Отидоха до най-близката група кошери. Бръмченето се усили, пчелите станаха по-неспокойни. Светлината, макар и приглушена, явно ги беше събудила.

— Мисля, че са африкански — каза Крийд. — Виж само колко са агресивни.

— Не ми пука какви са. Какво правят „Виатус“ с тях?

„И защо е цялата тази секретност?“

Крийд посегна към малкото чекмедже в прозореца.

— Внимавай — предупреди го Монк. Крийд се намръщи и дръпна чекмеджето.

— Спокойно. Работил съм с пчели в семейната ферма в Охайо.

В чекмеджето имаше затворена кутия с мрежест таван. Вътре имаше една-единствена едра пчела.

— Царицата — каза Крийд.

Пчелите от другата страна полудяха още повече.

Монк забеляза, че кутията е означена със същия загадъчен код като отделението. Докато Крийд затваряше чекмеджето, Монк извади малка камера във формата на химикалка. Натисна едно копче и засне кратък клип, като обхвана кошерите и номерата над тях.

Можеше да се окаже важно.

Засега най-доброто, което можеха да направят, бе да документират всичко и да се махнат. Монк приключи със снимането и си погледна часовника. Искаше да провери и стаята от другата страна

на коридора, преди да се върнат при сървърите и да изпълнят основната си задача.

— Хайде — каза той и поведе партньора си навън.

Опря длан в панела на другата врата. Тя също се отключи и той влезе. Озова се в преддверие, подобно на предишното. Но тук на стените имаше окачени дихателни маски. Лампите отново се включиха автоматично. Помещението зад вратата бе с размерите на другото.

Но тук нямаше пчели.

Вместо тях имаше четири дълги сандъка, минаващи по дължината на стаята. Дори от това разстояние Монк разпозна малките месести чадърчета, буйно израснали от пръстта.

— Гъби — каза Крийд.

Монк бутна вратата. Тя се отвори с леко съскане. Налягането в помещението бе по-ниско, за да не излиза въздух от него. Монк незабавно разбра причината.

Крийд запуши уста и нос.

Вонята бе като плесница по бузата. Въздухът бе тежък, топъл и смърдеше на смес от саламура, умряла риба и гнило месо. На Монк му се прииска да подвие опашка и да се разкара, но Пейнтър му беше предал разговора си с Грей.

За гъбите.

Не можеше да е случайно съвпадение.

Монк извади камерата, за да документира. Крийд застана до него и му подаде дихателна маска. Монк я надяна с благодарност.

„Поне един от двама ни мисли...“

Филтрите донякъде убиха вонята. Можеше да диша и пристъпи към най-близкия сандък. Гъбите растяха от клисава, мазна на вид тор.

Крийд си сложи латексови ръкавици и застана до него. Отвори още един пакет.

— Трябва да вземем образец от гъбите. Монк кимна и започна да снима.

Крийд посегна към една гъба, хвана я внимателно за пънчето и дръпна. Тя се отдели, но към нея имаше прикрепено нещо месесто. Крийд потръпна и я изпусна с отвращение. Гъбата падна в мократа тор, която се раздвижи като желатин.

Едва тогава Монк позна почвата, от която растяха гъбите.

Съсирена кръв.

— Ей! — възкликна Крийд. — Това не е ли...

Монк бе видял към какво е прикрепена извадената гъба. Към бърбек. Вероятно човешки, ако можеше да се съди по големината му.

Тръгна с включена камера покрай дългия сандък. Най-малките гъби бяха най-близо до вратата. Бяха бели като кост. Но по-нататък ставаха все по-големи и придобиваха ален оттенък.

Забеляза две кафяви стъбла да се подават от кръвта. Насочи камерата, за да ги заснеме по-отблизо. Не бяха стъбла. Побиха го студени тръпки, когато осъзна, че снима човешки пръсти.

Пресегна се и хвана единия с изкуствената си ръка. Дръпна го и от кашата се показа цяла длан. Повдигна още и се оказа, че дланта продължава в китка и ръка. От плътта растяха гъби.

Стисна зъби и бавно пусна крайника. Не му беше нужно да гледа повече. Цели тела лежах погребани в кръв и служеха като тор за гъбите.

Забеляза също тъмнокафявата кожа на ръката — доста странна за снежнобялата Норвегия. Спомни си за опитната ферма в Африка, унищожена в онази кървава нощ.

Дали там не бяха добили нещо повече от царица?

Откри, че му е трудно да диша. Бързо отиде до края на реда. Гъбите там бяха с дебели пънчета, върху които имаше рипсени шушулки. Изглеждаха месести и влакнести.

Монк докосна една шушулка с протезата си. Тя се спуска при първото стискане. Върхът ѝ избълва гъст облак фин прах, който бързо се разнесе.

„Спори!“

Монк отскочи, благодарен, че носи маска. Не искаше да вдиша тези спори.

Сякаш получили сигнал от първата шушулка, другите също започнаха да се пукат. Монк заотстъпва по-далеч от облачето спори и извика:

— Трябва да се махаме оттук! — Думите му бяха приглушени от респиратора.

Крийд тъкмо беше взел образец от гъбата и я слагаше в резервната ръкавица. Погледна неразбиращо Монк, но очите му се разшириха, когато във въздуха се вдигнаха още облачета.

Трябваше по-скоро да излязат.

Изведнъж в тавана се отвориха вентили, вероятно задействани от някакъв биологичен сензор. Бликнаха силни струи пяна, която бързо покри пода и започна да се покачва. Монк изтича под един вентил и едва не беше съборен от силата на струята. Подхлъзна се.

Когато стигна до Крийд, пяната се беше надигнала до кръста им.
— Бягай! — изкрещя Монк и посочи към вратата.

Втурнаха се през първата врата в преддверието. То също бе пълно с пяна чак до тавана. Наложиха си да си проправят слепешком път през нея.

Монк пръв стигна до вратата към коридора.

Натисна дръжката и подпря вратата с рамо. Тя не помръдна. Блъсна, после отново, но вече знаеше истината.

Бяха заключени.

00:08

Пейнтър се прехвърли през ниската стена. По пода още горяха огньове. Мраморът беше хлъзгав от кръвта. Пейнтър беше извадил пистолета си и се изпързалия право в маскирания стрелец, който се бе втурнал през входа. Нападателят бе насочил цялото си внимание към бара и не успя да види заплахата навреме. Пейнтър стреля в гърдите му от упор.

Нападателят се завъртя като пумпал, кръв блисна във всички посоки.

Един по-малко.

Хората с писъци бягаха навън или се криеха зад мебелите. Пейнтър спринтира право през фоайето.

На входа на бара се появи бодигардът на сенатора. Беше заел поза за стрелба, с изпънати напред ръце, стиснали служебното оръжие. Използваше за прикритие някакво растение в саксия. Не беше достатъчно. Другите двама стрелци вече бяха насочили дулата към входа.

Папратовите листа се разлетяха от автоматичните откоси. Бодигардът падна по гръб. Пейнтър не забави крачка нито за миг. Скочи върху един стол пред бара и полетя право напред. Падна на един от кожените дивани, претърколи се и се изправи.

Разполагаше с части от секундата.

В бара полетяха куршуми. Откосът избродира линия в стената зад тезгяха, пръскаше бутилки и огледала.

Пейнтър обгърна с един поглед помещението.

Сенаторът не се виждаше никакъв.

Бодигардът не би го оставил на открито. Освен входа в помещението имаше само една врата. Към тоалетните в дъното. Пейнтър се втурна натам и блъсна вратата. Покрай ухото му изсвири куршум. Изстрелът беше от тоалетната.

Сенатор Горман стоеше с гръб към редицата умивалници, насочил пистолет към Пейнтър.

Пейнтър вдигна ръце и каза твърдо:

— Сенатор Горман! Аз съм човек на генерал Меткаф!

— Следователят от министерството ли? — Горман свали пистолета и лицето му се отпусна облекчено.

— Трябва да се махаме оттук.

— Ами Самюълс? — Сенаторът погледна към вратата. Явно имаше предвид бодигарда.

— Мъртъв е, сър.

Поведе сенатора към прозореца с цветно стъкло в дъното на тоалетната.

— Има решетка. Проверих.

Пейнтър рязко вдигна прозореца. Украсени железни пръти наистина блокираха пътя. Блъсна ги с длан, решетката поддаде и се завъртя на пантите си. При обиколката си беше махнал завитите болтове.

Никога не е зле да си осигуриш изход.

— Бързо! — заповяда Пейнтър и подложи коляното си, та сенаторът да може да се покатери.

Горман се възползва от помощта и се пхна през прозореца.

Докато буташе сенатора, Пейнтър чу зад себе си глухо тупване. Бързо се обърна и видя черна стрела, стърчаща от дървената врата на тоалетната.

„Ох, мамка му...“

Изблъска сенатора с всички сили и го последва по петите. В буквалния смисъл — получи италиански ток в лявото око. Но това беше нищо в сравнение с експлозията, която последва.

Пламъци и дим пръснаха отворения прозорец.

Горещата вълна мина над тях.

Пейнтър блъсна сенатора настрани и щом пламъците утихнаха, изтича обратно до прозореца, свали го и затвори желязната решетка.

Нека се чудят как са се измъкнали от заключено помещение.

Объркването можеше да им осигури няколко минути преднина, докато преследвачите претърсват хотела.

Върна се при Горман.

— Колата ми е на няколко преки оттук.

Забързаха.

Горман пуфтеше до него и се държеше за удареното рамо. След една пресечка впери поглед в Пейнтър и зададе екзистенциалния въпрос:

— Кой сте вие, по дяволите?

— Обикновен граждански служител — промърмори Пейнтър, докато се съсредоточаваше върху следващата задача. Нагласи микрофона на гърлото си и го включи.

— Монк, как върви при вас?

Монк чу накъсаните думи в ухото си, но щом махна дихателната маска, устата му се напълни с пяна. Блъсна вратата с надеждата да се отвори по чудо. Явно се беше заключила автоматично, след като вентилите се бяха активирали.

Може би имаше някакъв друг изход.

Преди да успее да помръдне, от тавана рукна вода и пяната веднага започна да се топи. Обемът ѝ се сви съвсем за по-малко от трийсет секунди.

Монк погледна Крийд. Младокът стоеше като дръгливо мокро куче, което всеки миг ще се разтрепери. Очите му блестяха от шока.

— Противобиологична пяна — обясни Монк. — Използва се да елиминира патогени във въздуха. Би трябвало да сме добре.

В доказателство на думите му ключалката под лакътя му изщрака. Очевидно бе настроена според цикъла за стерилизация.

Подаде глава навън и чу ехтящи в коридора гласове. Фоайето с асансьорите се виждаше ясно. Вратата беше полуотворена и някой възбудено говореше нещо на норвежки. Монк видя нечия ръка в униформа.

Автоматичният протокол за безопасност бе вдигнал охраната по тревога.

Монк замръзна. Не можеха да се върнат в лабораторията с гъбите. Това бе първото място, което щяха да проверят. Оставаше само една възможност. Той излезе, бързо пресече коридора и постави длан върху четеца до другата врата. Затаи дъх, докато траеше сканирането. Не откъсваше очи от вратата към асансьорите и се молеше кой да не се появи точно сега.

Накрая ключалката изщрака. Той въздъхна и отвори вратата. Двамата с Крийд се втурнаха вътре.

Монк остави вратата откритата, колкото да наблюдават коридора.

Четирима охранители вървяха след някакъв служител с лабораторна престилка. Човекът имаше вид, сякаш току-що са го събудили. Явно не всеки имаше право на достъп до това ниво.

Монк остави вратата да се затвори и остана приклепнал до нея, за да чува. Вратата на другата лаборатория се отвори и затвори. В коридора бяха останали хора — Монк ги чуваше да си говорят. Не знаеше колко са. Според преценката му най-малко трима.

А сега какво?

— Направи малко място — каза Крийд зад него.

Монк се обърна. Партньорът му бе свалил канадката си и бе надянал престилката. Освен това бе избърсал косата си и я бе сресал грубо с пръсти. Влезе в преддверието. Докато Монк бе пазил при вратата, Крийд беше отишъл в голямото помещение с кошерите.

— Какво правиш? — попита Монк и го изгледа кръвнишки.

Крийд се дръпна настрани. Някакво движение зад вътрешната врата привлече вниманието на Монк. В другата стая се въртеше и събираше облак пчели.

— Какво си направил? — попита Монк.

Крийд вдигна ръка. Държеше метално чекмедже с кутийка.

— Откраднах царицата. — Посочи наляво. — И отворих кошера. Монк се намръщи. От отвора, където трябваше да се намира едно от чекмеджетата, излиташе дебела колона пчели.

— Но защо? — попита Монк.

Пчелите зад вратата се събираха на все по-голям рояк.

— Определено са африкански — каза Крийд, докато оглеждаше откраднатата царица. — Много са агресивни.

— Това е страхотно, но... защо?

— За да се измъкнем отгук. — Крийд посочи вътрешната врата. — Отвори я по — мой сигнал. Но остани зад нея.

Монк започна да разбира. Отстъпи мястото си на Крийд и застана до вътрешната врата. Крийд застана до вратата към коридора, гледаше събиращия се рояк.

Облакът вече беше полепнал по стъклената врата и стените, привлечен от следата на царицата. Бръмченето стана толкова силно, че по кожата на Монк полазиха тръпки.

Крийд продължаваше да чака. Постава чекмеджето на пода. Роякът в другото помещение стана толкова гъст, че закри светлината.

— Готов — каза Крийд и се изправи. Монк хвана дръжката на вратата.

Крийд прокара за последен път пръсти през косата си, обърна се към вратата и я отвори. Монк не можеше да вижда от тялото му, но чу стреснатите възгласи на хората от охраната в коридора.

Крийд раздражено им каза нещо на норвежки.

Докато онези се мъчеха да решат дали новопоявилият се е заплаха, или не, Крийд изрита чекмеджето по пода към тях и викна:

— Сега!

Монк отвори вратата и се сви зад нея.

Роякът незабавно излетя в преддверието като разгневен юмрук.

Крийд отстъпи назад и отвори изцяло външната врата. Пътят към царицата беше открит и роякът излетя в коридора на гъст облак. В пристъп на паника един от охраната стреля напосоки.

Груба грешка.

Монк бе чел достатъчно за африканските пчели, за да знае, че са много чувствителни към силния шум.

Последваха писъци, които само влошиха положението.

Крийд се втурна в преддверието и сграбчи Монк за ръкава. Време беше да се измъкват. Монк последва партньора си в коридора. Нямаше нужда да се крият. Четиримата от охраната се гърчеха в центъра на рояка, покрити с жилеща маса. Пчелите пълнеха устите им и се вмъкваха в ноздрите им.

Монк и Крийд спринтираха по коридора.

Няколко по-амбициозни пчели се впуснаха да ги преследват. Монк бе ужилен няколко пъти, но роякът остана в близост до царицата си. Дългокракият Крийд пръв стигна фоайето с асансьорите. Монк го последва и затръшна вратата след себе си.

Крийд извика асансьора и вратата незабавно се плъзна настрани. Кабината все още беше на това ниво. Втурнаха се вътре. Нямаха време да стигнат до сървърите, така че Монк заряза основната задача и натисна копчето за партера. Време беше да се махат оттук. Крийд не възрази.

Монк впери поглед в него.

— Добре се справи, младок.

— Сериозно? — Крийд се намръщи кисело. — Още ли съм младок?

Монк сви рамене. Излязоха от асансьора и забързаха през фоайето към изхода. Монк не искаше успехът на хлапето да му завърти главата. Докато вървяха в нощта, внезапно в ухото му зашепна ядосан и настойчив глас.

— Монк, докладвай.

Беше Пейнтър.

Монк включи микрофона си.

— Сър, в момента излизаме.

Последва облекчена въздишка.

— А задачата?

— Имахме малък проблем с едни пчели.

— Пчели ли?

— После ще обясня. В хотела ли ще се срещнем?

— Не. В момента пътувам към вас. Имам компания.

„Компания?“

— Промяна в плана — каза Пейнтър. — В Осло стана доста напечено, така че е време да си обираме крушите и да потърсим по-прохладно местенце.

Все още подгизнал от пяната и душа, Монк усещаше как нощният студ го пронизва до костите. „По-хладно от това?“ Докато пресичаше кампуса, Монк си представи Грей в някаква топла палатка до горяща печка.

„Проклет късметлия!“

16.

13 октомври, 00:22

Лейк Дистрикт, Англия

Пожарът продължаваше да бушува. Грей стисна юздите на жребеца си. Бяха оседлали понитата веднага. Нямаха никакво време за губене.

След първоначалната огнена буря пламъците бяха намалели до адски зарева навсякъде около тях. Плащ от гъст дим обгърна долината и скри звездите. На едно място танцуваха ослепителни езици — явно огънят бе стигнал до някой стар изсъхнал дънер. Останалата част от гората бе покрита със сняг и засега се съпротивляваше на пламъците.

Но групата съвсем не беше в безопасност.

Трябваше незабавно да се махнат от това място. Всяка секунда бе от значение — дебнеше ги още по-коварна заплаха. Торфените огньове се разрастваха под земята, разпространяваха се по тлеещите канали и по-дълбоките ями. Гората бе тъмна, но криеше под себе си същински огнен ад.

Уолас бе предрекъл, че цялата долина ще бъде погълната от пламъците за по-малко от час. Никакви спасители не можеха да пристигнат навреме. С помощта на сателитния си телефон Грей се бе свързал с Пейнтър, за да му обясни накратко ситуацията и да му предаде координатите им, но дори директорът се бе съгласил, че въздушната помощ не би могла да се мобилизира навреме, за да им помогне.

Бяха оставени сами на себе си.

Докато Грей яхаше коня си, един от тежките камъни на кръга падна — горящият под него торф беше поддал. От тъмната земя изригнаха пламъци. Другите камъни също почнаха да падат и да изчезват в огнени ями.

Това не беше естествен пожар на торфище.

Някой бе подпалил местността явно с намерението да унищожи археологическия обект — и всички на него.

Рейчъл поведе понито си до Грей, стискаше здраво юздите. Кобилата ѝ въртеше очи и беше на ръба на паниката. Самата Рейчъл изглеждаше не по-малко уплашена.

Всички знаеха каква опасност ги грози.

Когато избухна пожарът, едно от понитата се бе освободило от коневръза и напълно обезумяло, мятайки глава, бе побягнало право към гората. Секунди по-късно се чу трясък. Избухнаха нови пламъци, последвани от ужасен писък.

Грей погледна към падналия камък, който бавно потъваше в огненото тресавище, сякаш за да им напомни за опасността под краката им. Една погрешна стъпка и всички можеха да споделят съдбата на паникьосаното пони.

Сейчан — тя бе останала без кон — изтича до Грей. Той се наведе, хвана я за ръката и я издърпа на седлото зад себе си.

— Да вървим! — Посочи най-тъмната част от гората, където за момента не се виждаха пламъци. Трябваше да излязат от огнения пръстен и да стигнат до хълмовете.

Грей поведе. Уолас яздеше до него. Пред тях подтичваше териерът Руфъс.

— Той ще намери безопасен път — каза професорът. Лицето му бе с цвят на пепел. — Торфът гори там, където е най-узрял. Носът на Руфъс е способен да открие онова, което ние не можем да видим.

Грей се надяваше да е прав, но пък цялата долина миришеше на горящ торф. Малко вероятно бе носът на кучето да различава дима от подземните огньове. Но каква друга възможност имаха?

Кучето обаче май все пак усещаше нещо, защото ги водеше на зигзаг между дърветата, като често спираше и завиваше в неочаквани посоки.

Яздеха в бавен тръс, балансирайки между скоростта и предпазливостта. Кучето тичаше по снега после прескочи един заледен поток. Изглеждаше невъзможно в такава студена нощ, когато земята бе покрита с лед и сняг, под краката им да бушува огнен пъкъл.

Но опасността напомни за себе си, когато един подплашен от пожара елен пресече пътя им. Носеше се уверено между дърветата, след което полетя право в едно затрупано със сняг дере. Земята под него хлътна. Задните му крака пропаднаха в огнена яма, вдигна се вихрушка от пламъци и горяща пепел. Шията на елена се изпъна в

безмълвна агония, след това тялото му се отпусна безжизнено и изчезна от поглед. Вдигнаха се кълба черен дим. Горещата вълна от ямата прогони нощния мраз.

Отрезвяващ урок.

— Христе на шиш — промълви Ковалски.

Ръцете на Сейчан се стегнаха около кръста на Грей.

Продължиха през обгърнатата от дим гора. Тук-там избухваха нови пламъци — разпространяващият се пъкъл превръщаше мъртвите дървета в гигантски факли. Наложиха им се да заобиколят отдалеч едно такова дърво. Беше стар дъб, съвсем сух, ударен от мълния. Пламъците танцуваха по белите му клони и предупреждаваха за опасността, спотайваща се под корените му.

Дори Руфъс започна да забавя темпо. Често спираше, въртеше глава, душеше и скимтеше. Явно увереността го напускаше. Но въпреки това продължаваше да води, а понякога се връщаше обратно, като се шмуговаше между краката на плашливите коне.

Но накрая и той спря. Това стана на едно пресъхнало корито на поток — плитко дере, което се виеше напред. Нищо не вещаеше опасност, но кучето неспокойно се въртеше до брега от тяхната страна. Направи плах опит да слезе в коритото, но размисли и се отказа. Нещо го беше уплашило. Върна се при понитата. Тихото му скимтене се засили и в него ясно се долавяше страх.

Грей се загледа в гората. Навсякъде около тях пожарът беше започнал да излиза на повърхността и да доказва истинското си лице. Недалеч рухна голям бор и повлече със себе си по-малките дървета, за да бъдат погълнати от бушуващите пламъци. Същата участ застигаше все повече и повече дървета. Вече цели участъци от гората потъваха в горящото блато и падаха или когато корените им изгаряха, или когато самата земя се превръщаше в пламтяща пепел.

Трябваше да продължат. Колкото повече се бавеха, толкова по-лошо ставаше положението им. Трябваше да стигнат до хълмовете.

— Хайде, дърто псе — меко сгълча Уолас териера. — Можеш да го направиш, Руфъс. Хайде, момче. Води.

Кучето впери поглед в господаря си, после погледна надолу към коритото. Накрая седна. Продължаваше да трепери, но решението му бе твърдо. Нямаше безопасен път напред.

Грей скочи на земята и подаде юздите на Сейчан.

— Стойте тук.

— Какво правиш? — попита Рейчъл.

Грей отиде до един покрит с мъх камък на пътеката. Клекна, разклати го и го затъркаля към ръба на заснеженото корито. Вдигна го, залюля ръце и го метна в ниска дъга. Камъкът падна в средата на коритото — и потъна в огненото блато под него. Пламъците лумнаха нагоре. Снегът по ръбовете на дупката се разтопи, завря и засъска, вдигна се пара.

Дупката незабавно се разшири, огнени пипала плъзнаха във всички посоки. По дължината на коритото изригнаха още пламъци. Направеното от Грей бе като да метнеш камък в езерце. Огнените вълни се понесоха навсякъде, когато свежият кислород достигна погребания пъкъл. Пламъците танцуваха, вдигна се още пара. Огънят се разпространи по старото корито.

— Защо ти трябваше да го правиш? — обади се Ковалски. — Сякаш си нямахме достатъчно грижи.

Грей не му обърна внимание и отиде до друг камък. Вдигна го, засили се и го метна към другия бряг, който се намираше на шест-седем метра от тях. Камъкът падна с глухо тупване и остана заровен в торфа и снега.

— Там все още е твърдо. Ако можем да стигнем отсрещната страна... — Грей се обърна към Уолас. — Колко са добри в скоковете тия планински понита?

Професорът погледна огненото корито и отвърна колебливо:

— Бива си ги. Но разстоянието също си го бива.

— Не че имаме голям избор — сподели мнението си Ковалски.

Някъде зад тях рухна поредното дърво.

— Така е — съгласи се Уолас.

— Аз ще съм първи. — Грей забързано се върна при коня си и вдигна ръка към Сейчан, за да ѝ помогне да слезе.

— Идвам с теб — каза тя.

— Не. Тежестта ти само ще му попречи да...

— Да виждаш случайно свободни коне? — рязко го прекъсна Сейчан. — Трябва да яздя с някого. А твоят жребец е най-едрият.

Беше права.

Грей яхна коня. Останалите се дръпнаха настрана, докато го отвеждаше на достатъчно разстояние от брега.

— Дръж се здраво — каза Грей.

Сейчан се подчини. Обгърна го здраво през кръста и опря буза в гърба му.

— Давай — прошепна.

Грей се наведе напред в седлото, смуши коня и отпусна юздите. Жребецът, вече подготвен, сякаш знаеше какво иска ездачът му, полетя напред сред грохот на копита. Само след миг вече препускаше в галоп.

Грей усещаше мощта му. Тежкият му дъх оставяше пара зад тях. Шията му се опъна напред, докато набираше още скорост — и в следващия момент стигна ръба.

Стегнал всичките си мускули, жребецът скочи високо във въздуха. Грей изпадна в безтегловност и се повдигна над седлото с вкопчилата се в него Сейчан.

Полетяха над пламъците. Усетиха изпепеляващата им жега.

После стигнаха отсрещния бряг.

Грей се стовари обратно в седлото, като умело пое тежестта си с помощта на стремената. Жребецът продължи още няколко крачки, за да убие инерцията. Грей дръпна юздите и бързо го обърна назад.

Сейчан продължаваше да се притиска към него.

Грей се върна до огненото корито и въздъхна с облекчение. Махна с ръка на останалите да го последват. Все още не се доверяваше на гласа си. Трепет премина през цялото му тяло, но ръцете на Сейчан го държаха все така здраво.

— Успяхме — промълви тя в гърба му.

Другите побързаха да ги последват. Уолас прелетя над коритото с Руфъс в скута си. Грей се възхити на стареца. Определено си го биваше в язденето.

Рейчъл бе трета. Отведе коня си назад и гладко ускори към реката. Грей можеше и да има най-едрото пони, но това на Рейчъл бе най-бързото. Стигна до ръба, но нещо не стана както трябва.

Едното копито се хлъзна, понеже брегът под него се изрони.

Грей моментално разбра, че Рейчъл е в беда. Скокът бе прекалено нисък.

Нямаше да успеят.

Рейчъл ахна. Гледаше право надолу в огненото сърце на пожара. Нямаше да успее. Обгърна я изпепеляваща жега.

Чу разтревожени викове.

Предните копита удариха в твърдия торф на отсрещния бряг, но задницата на кобилата попадна в тлеещия ръб на огнената река.

Ударът стовари Рейчъл по корем върху врата на понито. Останала без въздух, тя изпусна юздите и изгубила равновесие, се плъзна назад към пламъците.

Под нея горката кобила пищеше в агония и се мъчеше да се освободи, което само разпалваше пламъците още по-силно.

Рейчъл се плъзгаше назад. Успя да се хване за седлото. Огънят подпали подметките ѝ. Полудялата от болка кобила се мятеше и всеки момент щеше да я хвърли. Още по-лошото бе, че започна да се килва настрани.

— Дръж се! — изкрещя някой.

Рейчъл погледна нагоре. Беше Сейчан — метна се напред и сграбчи юздите на кобилата. Грей застана до нея и се опита да хване оглавника.

Двамата заедно се мъчеха да задържат кобилата да не се преобърне.

Сейчан уви юздите около ръката си, седна на земята и заби пети в торфа. Кобилата бясно мятеше глава и Грей я изпусна, след което отново се хвърли напред.

— Хвани я! — изкрещя Сейчан, която вече се плъзгаше към реката.

Рейчъл напрягаше всичките си сили да се задържи. Краката ѝ горяха, представяше си, че панталоните ѝ са се подпалили. В следващия миг нечи пръсти се вкопчиха в китката ѝ. Ненадейно до нея се оказа Грей, проснат между плешките на кобилата. Дръпна я с едната си ръка, с другата се държеше за лъка на седлото. Придърпа я до себе си. Лицето му бе червено и напрегнато.

— Излази по мен! — заповяда ѝ той.

Желязната решимост в стоманеносините му очи я застави да се подчини.

Рейчъл се пресегна и се вкопчи в канадката му. Набра се, посегна към колана му с другата си ръка и изпълзя върху гърба му. Накрая стигна до брега и се срина на четири крака в снега.

Грей бързо изпълзя обратно и скочи до нея, хвана я и почти я понесе нагоре по склона. Рухнаха в снега. Тя го прегърна и се

разхлипа.

Проехтя изстрел.

Рейчъл се обърна рязко и видя Сейчан до реката, с гръб към тях. Държеше пистолет с все още димящо дуло. Письците на кобилата секнаха, тялото ѝ потрепери и се плъзна в огъня.

Сейчан бавно се свлече в снега, без да изпуска оръжието си.

„Страхотно“.

Ковалски все още беше от другата страна. Беше видял как кобилата на Рейчъл се спъва и какво последва. Собственият му кон не беше висок като жребеца на Грей и беше два пъти по-бавен от кобилата на Рейчъл. Освен това беше скопец и нямаше топки, което и без това го изнервяше.

Пипна се по корема. Май наистина трябваше да изкара онази диета, за която настояваше Лиз.

— Какво чакаш? — извика му Грей от другата страна.

Ковалски му показа среден пръст. После потупа понито си по шията.

— Можеш да го направиш... нали?

Конят тръсна глава и завъртя уплашено око към него.

„И аз така се чувствам, приятел“.

Отстъпи малко повече назад, за да може да се засили по-добре. Въпреки това се поколеба. Понито също. Отказа да тръгне, затанцува нервно на място. И двамата имаха доста за губене.

„Трябва само да се успокоим, да спрем за момент и да съберем...“

Един бор изпраця точно зад тях и пламна като бенгалски огън. Горящите парчета полетяха във всички посоки, заудряха канадката му и опариха задницата на понито.

Огненото подритване убеди коня и той се понесе напред. Ковалски едва не падна, но успя да запази равновесие. Яздеше, повдигнал се високо на стремената. Понито се носеше с грохот под него, стигна до ръба и полетя.

Ако беше по-храбър, Ковалски сигурно щеше да нададе ликуващ вик. Или щеше да размаха каубойската си шапка, стига да я имаше. Вместо това той се наведе ниско напред и се вкопчи с две ръце в коня.

Коритото под него се превърна в огнен ад, сякаш знаеше, че и последната му жертва се измъква. Пламъците полетяха навсякъде

около тях.

Ковалски стисна очи, обгърнат от изгарящата жегга.

В следващия миг се стовариха тежко върху твърдата земя на отсрещния бряг. Ударът го изхвърли през главата на понито и Ковалски падна в снега. Остана да лежи зашеметен за момент, докато проверяваше дали е цял.

„Още съм жив...“

Надигна се на лакти и се изправи. Върна се с олюляване до коня си. Краката и на двамата трепереха. Щом стигна до понито, Ковалски го прегърна през шията.

— Адски те обичам, скопено чудо такова.

След двадесет минути изтощеният отряд се изкачваше по каменистата пътека. Пламъците ги осветяваха и сенките им танцуваха по склона. Цялата долина под тях гореше и тлееше.

Натъртена и уморена до смърт, Сейчан яздеше зад Ковалски. Погледна Грей и Рейчъл. Двамата язدهа заедно жребеца му. Рейчъл го беше прегърнала през кръста и бе опряла глава на рамото му. След почти фаталното падане не се отделяше от Грей, сякаш черпеше от силата му.

Сейчан се помъчи да не се надсмее презрително на уязвимостта ѝ.

Но не можеше така лесно да пренебрегне другото, което я жегна.

Забеляза колко лесно двамата бяха влезли в ритъм, с каква лекота станаха едно цяло. Докато яздеше с Грей, Сейчан също се беше държала за него, бе усещала мириса на потта му, топлината на тялото му. Но не изпитваше нищо от негова страна. За Грей тя със същия успех можеше да е и пътна чанта.

А ето че дори в този момент той потърка с длан ръката на Рейчъл. Беше успокояващ жест, направен съвсем несъзнателно, като в същото време не откъсваше поглед от каменистата пътека.

Сейчан се извърна. Гневът се надигаше в нея. Не беше насочен към Грей, а към собствената ѝ глупост. Спомни си думите на Ковалски преди гората да избухне в пламъци. „Ученици, които си падат един по друг“. А тя си мислеше, че е успяла да скрие чувствата си. А как стояха нещата около твърденията на Ковалски за партньора му? Дали беше прав за Грей?

Позволи си за момент да повярва, че е така. Но сало за момент. Погледна към него и осъзна, че за тях двамата няма бъдеще. Пропастта бе твърде дълбока и твърде широка.

И щеше да става само още по-дълбока и по-широка.

Особено след онова, което предстоеше.

Бе време да продължи със следващия етап от плана.

02:07

Грей нареди да спрат, за да си починат и да напоят конете. Бяха стигнали едно от многото сини езерца, осеяли района като капчици живак.

Освен това искаше да провери и изгарянията на Рейчъл. Беше наложил със сняг краката ѝ под коленете веднага след злополучния ѝ скок, за да ги охлади. Кожата ѝ беше зачервена и на едно-две места може би щяха да излязат мехури, но той искаше да се увери, че е добре.

Слязоха от понитата. Животните бяха ожулени от седлата и на места бяха изгорени. Дори след като прескочиха огнената река, едва успяха да се измъкнат.

„Ако не беше Руфъс да намери пътя...“

Грей гледаше как професорът вади парче сушена наденица и го дава на териера. Руфъс заслужаваше цяла планина наденици. Териерът обаче беше повече от щастлив да се задоволи и с едно хубаво чесане зад ушите за добре свършената работа.

Уолас се наведе и прокара пръсти през козината му.

— Добро момче, краставо псе такова.

Опашката на Руфъс се замята бясно.

Дори Сейчан му подхвърли парче сирене, след което изпъна крака. Териерът го улови сръчно. Явно беше преодолял първоначалното си недоверие към нея.

Сейчан слезе до леденото езерце и спря на брега му откроена от лунната светлина, която се отразяваше от водата.

Грей я загледа.

Когато Рейчъл едва не падна в пламъците, Сейчан бе първата, която скочи да ѝ се притече на помощ. Дори самият той бе половин

крачка зад нея. Така и не беше намерил време да ѝ благодари както подобава.

Но първо трябваше да се погрижи за някои неща.

Ковалски запали огън. Въпреки пожара долу нощта беше студена и всички се скупчиха около пламъците.

Грей си стопли ръцете, после въздъхна, дръпна ципа на един от джобовете на раницата си и извади сателитния телефон.

— У дома ли звъниш? — попита Ковалски.

— Трябва да се обадя на Пейнтър. Да му кажа, че сме се измъкнали от тая адска дупка.

— Не мисля — обади се зад него Сейчан тъкмо когато той вдигаше телефона до ухото си.

Грей се обърна. Беше насочила пистолета към главата му.

— Какво правиш? — попита той.

— Хвърли ми телефона.

— Сейчан...

— Действай.

Грей разбра, че няма смисъл да се опъва. Много добре знаеше, че тази жена знае как се стреля. Метна ѝ телефона. Тя го улови ловко, без нито за миг да го изпуска от прицел, след което го запрати в езерцето и каза:

— Време е всички да излезем от мрежата.

Грей знаеше какво има предвид. Ако не докладваше, Пейнтър щеше да си помисли, че не са се измъкнали от горящата гора. Щяха да са необходими седмици, за да преровят пепелищата в търсене на останките им.

Но не можеше да разбере защо го прави.

Явно въпросът се бе изписал на лицето му.

Сейчан обясни:

— Целта ни е да намерим ключа, който е търсил отец Джовани. В миналото се показва доста способен, Пиърс. — Тя вдигна вежда към Грей. — Гилдията е напълно уверена в качествата ти.

Грей поклати глава и се наруга мислено. Беше подозирал, че тя може да използва събитията в своя полза и да си спечели отново доверието на бившите си господари — независимо дали наистина е двоен агент, или не. Така или иначе, беше смятал, че ще направи своя

ход по-късно. Беше свалил гарда си. Всъщност не беше само това. Обхвана го ярост. Беше си позволил да ѝ се довери донякъде.

Даде израз на част от гнева си.

— И как ще ни накараш да ти съдействаме? Не можеш непрекъснато да стоиш с насочен към мен пистолет.

— Така е. — Сейчан прибра оръжието.

Това още повече разтревожи Грей. Следващите ѝ думи потвърдиха опасенията му.

— Именно затова отрових Рейчъл.

Шокът го накара да замълчи.

Рейчъл пристъпи напред.

— Какво?!

— С чая. — Сейчан дори не я погледна. Цялото ѝ внимание беше насочено към Грей. — Специално подготвен биотоксин. Убива за три дни. За съжаление симптомите се появяват преди това и стават все по-силни. Гадене, главоболие, накрая — кървене.

Рейчъл заекна за момент, явно се мъчеше да се пребори с изненадата.

— Но... но ти ми спаси живота. Долу, в гората.

— Трябваш ѝ жива — обади се Грей.

Сейчан сви рамене.

— Има противоотрова. Ензим, създаден точно за този токсин. Ключалка и ключ, така да се каже. Няма друго лекарство. И за да сме наясно, не знам какво представлява противоотровата, къде може да се намери и как да се сдобием с нея. Ще я получите едва когато намерите ключа.

— Не разбирам. За какъв ключ изобщо става дума?

— За онзи, който всъщност е търсил отец Джовани. Ключът към Книгата на Страшния съд.

Уолас подскочи и възкликна:

— Това е само мит!

— За доброто на Рейчъл по-добре да не е. Разполагаме с три дни да го открием.

— А каква е гаранцията, че наистина ще спазиш своята част от сделката? — попита Грей.

Сейчан завъртя очи при въпроса му.

— Наистина ли трябва да ти отговарям?

Грей се намръщи. Беше права. Не трябваше. Нямаше гаранция, нито беше необходима. Животът на Рейчъл беше залогът и нямаха друг избор.

Ковалски скръсти ръце и го изгледа кръвнишки.

— Следващия път, Пиърс, по-добре да послушаш кучето.

17.

13 октомври, 03:23

Осло, Норвегия

Криста не успя да мигне.

Нощта беше дълга, изпълнена със събития, които сякаш се развиваха от лошо към по-лошо. Но през последния час като че ли всичко тръгна на добре. След няколко минути щеше да разбере.

Стоеше пред горящия огън, облечена в италианска роба от кашмир. Камината беше достатъчно висока, за да влезе в нея, без да ѝ се налага да се навежда. Пръстите на босите ѝ крака ровеха самурения килим. Редицата готически прозорци, обковани в желязо, гледаха към покрития със сняг двор на замъка Акершхус. Луната обливаше света със сребърната си светлина, пламъците от огъня се отразяваха в прозорците.

А между тях бе и собственото ѝ отражение.

Между огъня и леда.

Докато чакаше, през ума ѝ мина стих от Робърт Фрост. Спомни си го как го бе учила в католическото девическо училище край Бостън, когато баща ѝ идваше да я види вечер, докато майка ѝ беше пияна.

Някои казват, че светът ще свърши в огън, други твърдят, че в лед.

Не ѝ пукаше какъв ще е краят, стига тя да е на страната на победителя. Отново се загледа в пламъците, но си представяше друг огън. Огънят, който едва не бе съсипал всичко. Беше получила новината от английските планини малко след полунощ. Наблюдателят докладва, че запалителните заряди са свършили работата си успешно. Огънят обаче бързо беше излязъл от контрол и заплашваше да унищожи всичко. Наложил се да чака още два часа, преди да получи потвърждение, че другите са успели да се измъкнат от гората. Че операцията е минала според плана.

„Ако се бях провалила...“

Побиха я ледени тръпки.

Щеше да е пълна катастрофа, особено след развоя на събитията в грандхотела. Доста време ѝ бе нужно да открие, че Антонио Гравел е човекът, свързал се със сенатора, а той се оказа доста по-коварна мишена, отколкото бе предполагала. След като се бе свързал със сенатора, Гравел бе изчезнал. Нямаше го нито в хотела му, нито на срещата. Криста със закъснение научи за страстта му по млади проститутки, които нямаха нищо против малко по-груба игра. След като не успя да го намери достатъчно бързо, беше принудена да устрои засада в хотела. Получи се по-голяма каша, отколкото възнамеряваше, но нямаше време за по-изтънчени мерки. Освен това се надяваше да удари с един куршум два заека. Беше наредила на хората си да убият Антонио веднага щом влезе в хотела, после да използват настъпилия хаос и объркване, за да отстранят сенатора.

Смъртта на сенатор Горман не беше изрично поръчана. Той трябваше да бъде убит само ако Антонио разговаря с него, но Криста не обичаше половинчатите работи. Особено такива, които можеха да я разкрият. Джейсън Горман, влюбен до уши в приятелката си, бе изпратил на баща си нейни снимки.

Подобно излагане я тревожеше.

А тя не обичаше да изпитва тревога.

В крайна сметка сенаторът успя да се измъкне и вината за това не бе нейна. Имаше изричната заповед да не преследва тъмнокосия агент на Сигма. Не тя го беше извикала в хотела.

Въпреки това безпокойството не ѝ даваше мира. Чувстваше се напрегната и ѝ беше студено. Пристъпи по-близо до огъня, загърната плътно в робата си.

Най-накрая телефонът завибрира. Тя отговори незабавно.

— Разбрах, че операцията в Англия продължава по план — каза гласът.

— Да. — Позволи си в гласа ѝ да прозвучи мъничко гордост.

— И че сенатор Горман е избягал.

Причерня ѝ. Цялата ѝ самоувереност се изпари, когато чу тона му.

— Да — застави се да отвърне тя.

Мълчанието се проточи. Сърцето на Криста затуптя в гърлото ѝ.

— Значи можем да продължим с втория етап от плана.

Криста потисна дългата въздишка на облекчение, но остана объркана.

— Второ ниво ли?

— Да започнем да разчистваме в подготовка за края на играта.

— Сър?

— Ешелонът се събра и обсъди възможните сценарии. Накрая се стигна до решение, че няма особен смисъл да продължаваме отношенията си с „Виатус“. Смятаме, че Ивар Карлсен бързо започва да се превръща в пречка. Особено след някои странни събития в изследователския му център, които се случиха тази нощ. Сега ни е най-удобен като изкупителна жертва, която да отклони вниманието от нас.

Криста си заповяда да мисли студено, да влезе в новата си роля.

— Разполагаме с всички необходими изследвания — продължи гласът. — Онова, което започна Ивар Карлсен, не може да бъде спряно и в крайна сметка ще ни е от полза независимо с или без него.

— Какво трябва да направя?

— Ще отидеш с него до Свалбард според плана и ще чакаш по-нататъшни заповеди. Доколкото разбирам, решил е да замине по-рано от очакваното.

— Поредната буря се задава по-бързо, отколкото се очакваше. Иска да е сигурен, че лошото време няма да осуети замисъла му.

— Много мъдро от негова страна. Защото наистина се задава буря. — Гласът сякаш се отдалечи. — Е, получи си заповедите.

Връзката прекъсна.

Криста стисна телефона между дланите си. Приблужи се още повече до огъня, но не намери топлина. Стоеше неподвижно, изгубила представа за времето. С мъка си поемаше дъх.

Зад нея се разнесе глас:

— Няма ли да си лягаш, Криста?

Тя извърна глава. Ивар Карлсен стоеше гол на прага на банята. За възрастта си беше много стегнат, с плосък корем и силни и мускулести крака. И, което бе по-важното, не му трябваше хапче, за да се прояви.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Всичко е идеално.

Тя се обърна към него. Пусна телефона в джоба си, развърза колана на робата и я остави да се свлече от раменете ѝ. Стоеше с гръб

към пламъците и много ясно усещаше топлината им и ледения мраз в стаята.

Стоеше там, където ѝ беше мястото.

Между леда и огъня.

ТРЕТА ЧАСТ
СЕМЕНАТА НА УНИЩОЖЕНИЕТО

18.

*13 октомври, 08:43
Над Норвежко море*

Слънцето беше ниско над хоризонта. Там, където отиваха, през късната есен имаше малко дневна светлина. Архипелаг Свалбард се намираше на половината път между северния бряг на Норвегия и Северния полюс. По-голямата част от сушата му беше погребана под ледници и архипелагът бе дом предимно за елени и бели мечки.

Дори свети Никола трудно би нарекъл подобно място свой дом.

Но за момента Пейнтър се наслаждаваше на салона в кожа и махагон на частния самолет — „Сайтейшън Соврин“, уреден от Кат. Освен това тя беше променила бордния лист и ги бе писала като директори на някакъв въглищен консорциум. Прилично прикритие. Въгледобивът бе основната индустрия на архипелага.

Салонът беше за седем души, така че за четиримата имаше достатъчно място да се разположат удобно. Успяха да подремнат — имаха нужда след дългата нощ, — но след по-малко от час щяха да кацнат в Лонгир, най-голямото населено място на островите.

Пейнтър се облегна в коженото си кресло. Срещу него седеше сенатор Горман. Монк и Крийд делиха съседното канапе. Беше време да свалят картите на масата, да уточнят плана на несигурната игра, която им предстоеше.

Пейнтър знаеше, че трябва да действат бързо, още от мига, в който колелата на самолета докоснат пистата. Бяха напуснали Осло, знаейки две неща. Първо, че там вече е доста напечено — прикритието на Пейнтър бе разбито, а сенаторът беше преследван. И второ, че основният заподозрян вече е напуснал града и пътува към същите замръзнали острови, към които летяха в момента. Това бе най-добрият им шанс да притиснат Карлсен и да получат някои истински отговори.

Главният изпълнителен директор на „Виатус“ водеше група лидери от конференцията да видят прочутото Световно зърнохранилище в Свалбард. Това бе Ноев ковчег за семена, чиято цел

бе да запази най-скъпоценното — семената на над триста хиляди растителни вида — от войни, епидемии, ядрена атака, земетресения, дори драстични промени на климата. Проектирано да издържи двадесет хиляди години, Хранилището на Страшния съд бе изградено на сто и петдесет метра под планината в най-затънтеното населено място на света.

Ако искаха да си поговорят насаме с Карлсен, далеч от любопитни очи, това място беше идеалното. Но подобна среща криеше значителен риск.

— Сенаторе — за кой ли път опита Пейнтър. — Все още смятам, че е по-добре да останете в Лонгир. Ако ни потрябвате, ще ви включим в разследването.

Пейнтър продължаваше да поддържа версията, че тримата са от кабинета на главния инспектор и работят за Криминалния следствен отдел на Министерството на отбраната. Дори имаха значки, за да го докажат.

— Идвам с вас — отсече сенатор Горман и отпи от кафето си.

Пейнтър бе забелязал, че е добавил към него и малко бренди от бара. Не че го обвиняваше. През последните няколко часа Горман бе получил серия тежки удари. И беше в близки, почти приятелски отношения с Карлсен.

Гласът на Горман стана по-твърд.

— Ако Ивар наистина има пръст в смъртта на сина ми...

— Все още не знаем до каква степен е замесен самият той — не особено убедително посочи Пейнтър.

Сенаторът не се върза.

— Стисна ми ръката, мамка му!

И стовари юмрук върху масата. Задрънчаха чаши и шишета сос. Сенаторът яростно погледна събеседника си. Явно нямаше шанс да бъде разубеден. Пейнтър можеше само да предполага каква болка изпитва от загубата, следвана от предателство. Но в този момент не му трябваше човек, който да направи нещо необмислено.

Все пак мъжът срещу него имаше един солиден аргумент и сега го изтъкна отново:

— Ще съм ви нужен, за да се доближите до Ивар.

Пейнтър отпусна ръце в скута си — Горман имаше право. Карлсен бе заминал час преди тях, за да изпревари идващата откъм

полюса буря. Сигурно вече щеше да е в хранилището, когато кацнеха. А охраната там беше сериозна, особено при наличието на важните гости от конференцията.

— За да влезете, ще имате нужда от мен и от пропуска ми — продължи Горман. — Дори вашите значки няма да направят впечатление на охраната. А с моята покана ще мога да вкарам най-малко един от вас в хранилището.

Вече беше решено, че този „един“ ще е Пейнтър. Монк и Крийд трябваше да установят защитен периметър и да играят ролята на подкрепа.

Пейнтър се беше запознал и със системата на охраната на зърнохранилището. То се намираще зад врати от калена стомана и разполагаше с модерна система за наблюдение, без да се броят двете хиляди бели мечки, които бродеха из острова. А специално за това посещение охраната щеше да се подсили от контингент от норвежката армия.

Така че проникването им там без сенатора можеше да се окаже по-трудно и от проникването във Форт Нокс.

Пейнтър си даваше сметка за всичко това и накрая се предаде. Поизправи се в стола си и огледа останалите.

— В такъв случай нека преди кацането да видим какво знаем. И по-важното, какво не знаем. Щом се озовем на земята, трябва да действваме.

Монк кимна.

— Откъде започваме?

— От главната ни цел, Ивар Карлсен. — Пейнтър се обърна към Горман. — Работили сте с Карлсен години наред. Какво можете да ни кажете за него?

Сенаторът се облегна. Явно се мъчеше да сдържи гнева си, но физиономията му си остана мрачна.

— Ако ме бяхте попитали вчера, щях да ви кажа, че е суров як тип, който знае как да прави пари, но също така е наясно с отговорностите, вървящи с такова богатство. Нещо от сорта на кръстоска между Рокфелер и Франклин Делано Рузвелт.

— Как се запознахте?

— Чрез Римския клуб. Влязох в него колкото да създам политически и делови връзки. Няма нищо по-добро за една кариера от

това да си другаруваш с международна група индустриалци, политици и знаменитости. — Сви рамене, без да се срамува от амбициите си. — Но после се запознах с Ивар. Страстта му бе наелектризираща, красноречието му завладяваше. Той твърдо и от все сърце вярва в запазването на света, в осигуряването на бъдещето на човечеството. Вярно, някои от предложенията му за ограничаването на ръста на населението може и да са крайни. Задължителен контрол на раждаемостта, стерилизация, да се плаща на семействата да нямат деца. Но някой трябва да направи тези трудни избори. Именно това ме привлече към него на първо място. Неговата сериозност и усет. Но не бях единственият от вътрешния му кръг.

Интересът на Пейнтър се изостри.

— Какво имате предвид?

— В рамките на Римския клуб Ивар събра съмишленици, които също смятат, че има нужда от вземането на тежки решения. Бяхме нещо като клуб в клуба. Всеки от нас работеше по определен проект. Моят, както вече ви казах, бе да използвам политическото си влияние и да съдействам за разширяването на разработките на биогорива. Има обаче и други проекти, за които се грижат различни, хора от кръга.

— В това число и свързани с пчели ли? — попита Монк, имаше предвид опитните кошери, които бе видял в подземната лаборатория. Потърка подутината от ужилването по бузата си.

Сенаторът сви рамене.

— Не зная. Всеки от нас работи по своя проект. — Тогава да поговорим за проекта, който даде началото на цялата тази каша — каза Пейнтър. — От който като че ли започват кръвопролитията. Всичко се свежда до генетично проучване на „Виатус“ и по-точно — до опити с издръжлива на суша царевица. Знаем, че „Виатус“ финансира изследвания в областта на екстремофилите и че са открили някаква гъба в мумиите, запазени в английското торфище. — Пейнтър кимна към Монк. — Знаем също, че изследването продължава и до днес и че телата, открити в лабораторията с гъбите, най-вероятно са от опитната ферма в Африка.

Пейнтър вече бе задействал процедурата за издаване на заповед за претърсване на подземните лаборатории. „Виатус“ обаче бе една от най-големите корпорации в Норвегия, със силни политически и финансови връзки, и Пейнтър подозираше, че докато съдията одобри

заповедта, компанията ще разчисти лабораториите и от тях ще останат единствено стерилизирани празни помещения.

— Затова мисля, че спокойно можем да заключим — продължи Пейнтър, — че загадъчните гени, забелязани в царевичните зърна от професор Малой от Принстън, са именно от онези гъби. И че тези гени явно са нестабилни. Възможно е модифицираната с тях царица да е опасна за консумиране.

Горман поклати глава.

— Но защо е било нужно да избиват толкова хора? Царицата дори не е била предназначена за консумиране от хора.

Пейнтър имаше обяснение.

— Лагерът е бил бежански. Имало е недостиг на храна. Гладните хора се отчайват. Обзалагам се, че някои от местните са се промъкнали през нощта в полето и са откраднали един-два кочана царица за семействата си. И че може би онези, които са ръководели фермата, са си затворили очите за подобни кражби. Те биха осигурили на корпорацията идеална възможност да проведат реални проучвания върху хора, без да е необходимо да признават ролята си.

— Само дете никой не е очаквал, че генът ще се промени — обади се Монк с намръщена физиономия. — След като са разбрали това, е трябвало да заличат всичко, но не и преди да вземат опитни образци. На кого ще му липсват един-двама бегълци, особено от бомбардиран лагер?

Пейнтър забеляза, че сенаторът е пребледнял и че погледът му се е зареял нанякъде. Мъката замъгляваше очите му. Но имаше и нещо повече.

— „Виатус“ вече доставя новата си издръжлива на суша царица — каза Горман. — Започнаха от миналата седмица. Вече се засаждат много поля в южното полукълбо и екваториалните райони. Милиони хектари.

Пейнтър усети, че предстои нещо още по-лошо. Горман съвсем пребледня. Внезапно на Пейнтър му просветна. За да може да прави масови доставки на семената, „Виатус“ трябваше да ги е отгледал някъде и реколтата да е събрана.

Но къде?

— Полетата, на които е била отглеждана новата царица — каза Пейнтър. — Къде са?

Горман избягваше погледа му.

— Аз помогнах на „Виатус“ като посредник. Производството на генномодифицирани семена е индустрия, носеща милиарди долари годишна печалба. То е като да наливаш пари в нуждаещ се от средства отрасъл. — Гласът му стана глух. — Пръснах парите. По целия Царевичен пояс на Щатите. Айова, Илинойс, Небраска, Индиана, Мичиган... хиляди и хиляди хектари, навсякъде из Средния запад.

— И това е същата царица, която са тествали в Африка? — попита Монк.

— Не точно, но от същата генетична линия.

— И вероятно също толкова нестабилна — добави Пейнтър. — Нищо чудно, че са изгорили опитната си ферма в Африка. Котката вече е излязла от торбата.

— Не разбирам — каза Монк. — Как е възможно семената вече да са засети? Ами проучванията за безопасност?

Горман поклати глава.

— Проучванията за безопасност на генномодифицираните храни са виц. Дори хранителните добавки се тестват повече от тях. За генномодифицираните храни няма официално одобрени предписания за безопасност и там се разчита предимно на самоконтрола. Одобряването се основава на филтрирани или направо фалшифицирани доклади на производителите. Ще ви дам един пример, за да получите представа. От четридесетте генномодифицирани култури, одобрени миналата година, само осем имат публикувани резултати от проучвания за безопасност. А конкретно за семената на „Виатус“ — те не са предназначени за консумация от хора, така че представляват още по-малък интерес за която и да било агенция. И освен това... аз помогнах за прокарването им.

Сенаторът затвори очи и поклати глава.

„Нищо чудно, че Карлсен е имал нужда от него“, помисли си Пейнтър.

— Все пак, ако царицата не е за човешка консумация, може би има възможност за ограничаване на опасността — каза Монк.

Крийд най-сетне се включи в разговора и бързо попари надеждата му.

— Така или иначе ще попадне в храната на хората.

Всички се обърнаха към него.

Най-новият член на Сигма сякаш се сви под вниманието им, но запази присъствие на духа.

— След случилото се в Принстън се поинтересувах повече от генномодифицираните култури. През двехилядната година генномодифицирана царевица на име „Старлинк“, която не е била одобрена за човешка консумация, подобно на сорта на „Виатус“, е била открита в хранителни продукти в цялата страна. Повече от три хиляди марки. Имало подозрения че предизвиква алергични реакции, и се стигнало до изземане на продукцията. Компанията „Келог“ трябваше да спре производството си за две седмици, за да се освободи от замърсяването. Сенаторът кимна.

— Спомням си. Правителството трябваше да купи акции на „Келог“, за да спаси индустрията. Струваше ни милиарди.

— И това е само един от многото подобни доклади за чужди генномодифицирани продукти, озоваващи се в храната за хора. — Крийд погледна Пейнтър. — Освен това има нещо много по-тревожно.

— Какво?

— Разпространението на полените и генетичното замърсяване.

Пейнтър се намръщи и му даде знак да обясни по-подробно.

— Няма начин да се ограничи разпространението на полените на генномодифицирана култура. Вятърът я разнося в съседните поля. Открити са семена, покарали на петдесет километра от мястото, където са били засети. Така че не се заблуждавайте. Където и да е засята царевицата на „Виатус“, тя ще се разпространи и другаде.

— А генетичното замърсяване?

— То е още по-голям проблем. Има случаи на генетични промени, предавани от модифицирани видове на диви, при което замърсяването се разпространява на генно ниво в цялата биосфера. А при нестабилността, забелязана от доктор Малой в царевицата на „Виатус“, според мен тази вероятност е още по-голяма.

— Значи искаш да кажеш, че Средният запад може да бъде замърсен? — попита Монк.

— Още е много рано да се каже — намеси се Пейнтър. — Нуждаем се от още отговори.

Въпреки това Пейнтър си спомни какво е открил Грей в Англия. Мумиите в торфеното блато били пълни с гъби, точно като телата в

лабораторията. Дали Карлсен неволно бе пуснал този организъм в света?

Даже още по-лошо — ами ако не е било неволно?

Ясно беше, че Карлсен е манипулирал сенатора, за да осъществи замисъла си. Но каква бе целта му с всичко това?

Само един човек можеше да отговори на този въпрос.

Пилотът прекъсна мислите му.

— Започваме да се спускаме към Лонгир. Моля, затегнете коланите и се пригответе за кацане.

Пейнтър надникна през прозореца. Слънцето най-сетне започна да се издига. Беше крайно време да си поговори с онзи човек. Погледна си часовника. Имаше и една друга грижа, докато самолетът се спускаше към замръзвания архипелаг. Грижа, която с всеки изминал час будеше все по-голяма тревога.

11:01

Шпицберген, Норвегия

— Още ли няма вести от Грей? — попита Монк на ледения паркинг. Беше със зимен екип, ботуши, ръкавици, очила и носеше шлем под мишница.

Пейнтър поклати глава, все още със сателитния телефон в ръка.

— Надявах се по изгрев-слънце да се обади. Или да се обадят патрулите. Хеликоптерите са във въздуха от зазоряване и претърсват възвишенията. Пожарните екипи докладват, че цялата долина се е превърнала в димящо пепелище. Обадох се и на Кат. Не се е свързвал и с щабквартирата на Сигма.

Монк видя болката в очите на директора.

— Трябвало е да се махне оттам. Може би има причина да мълчи.

Доколкото можеше да се съди по изражението на Пейнтър, думите на Монк не го успокоиха особено. Причината Грей да замълчи беше, че е попаднал в някаква беда.

Слънцето все още висеше ниско над хоризонта и лъчите му болезнено се отразяваха в леда и снега, покриващи остров Шпицберген. След още един месец архипелагът щеше да потъне в

арктическата нощ, която щеше да продължи четири месеца. Дори по пладне температурата бе успяла да се покачи едва до минус седемнайсет градуса. Това бе пусто място, лишено от дървета и осеяно с остри върхове и дълбоки котловини. Името на този остров от архипелага Свалбард — Шпицберген — означаваше „остра планина“ на холандски.

Гледката определено не вдъхновяваше каквато и да било надежда.

Особено с причернялото небе на север.

— Нищо не можем да направим по този въпрос — рече найсетне Пейнтър. Гласът му отново бе твърд. — Поръчах на Кат да следи докладите от пожарните екипи и спасителните групи. Тя ще направи всичко възможно да координира по-мащабно издирване. Междувременно ние също имаме работа.

Пейнтър стоеше до джипа „Волво“, с който бяха дошли от летището. Монк бе дошъл с втори автомобил с ремарке. В момента Крийд бе в него и освобождаваше двете моторни шейни „Линкс У–800“. Бяха ги наели от туристическа агенция, предлагаща зимни сафарита из архипелага. Емблемите на агенцията се мъдреха върху машините.

Горман беше в колата, на дясната седалка. Планът бе сенаторът и Пейнтър да продължат направо към зърнохранилището. Монк и Крийд щяха да тръгнат по обиколен път и трябваше да се промъкнат максимално близко до хранилището, без да събудят подозрения. Именно това бе причината да наемат моторните шейни.

Според туроператора компанията често организираше обиколки в планините за наблюдение на дивите животни, още повече че след съоръжаването на Хранилището на Страшния съд добилият известност обект бе станал популярна туристическа спирка. Присъствието им не би трябвало да събуди особен интерес. Монк и Крийд щяха да са готови в случай, че се появи нужда от въоръжена намеса или бързо изтегляне.

„Заден изход от банковия трезор“, както го беше описал Пейнтър.

Зад втората кола се разнесе рев на двигател.

— Да действаме — нареди Пейнтър и стисна здраво ръката на Монк. — Пази се.

— Вие също.

Двамата тръгнаха в противоположни посоки. Пейнтър се качи в джипа, а Монк отиде при партньора си до шейните. Крийд яхна единия линкс. Подобно на Монк, той също беше надянал зимен екип и шлем.

Монк отиде до своята машина и праметна крак през нея.

Докато Пейнтър обръщаше на паркинга, Монк провери закрепената до седалката карабина. Крийд бе въоръжен по същия начин. Не си, направиха труда да крият оръжието. На Шпицберген белите мечки бяха повече от хората и подобна огнева мощ бе нещо задължително. Дори в лъскавата туристическа брошура, която Монк бе откъснал от агенцията, се казваше „Винаги носете оръжие, когато излизате извън населените места“.

А Монк нямаше намерение да нарушава норвежките закони.

— Готов? — извика той и вдигна ръка към Крийд.

В отговор партньорът му форсира двигателя.

Монк надяна шлема и завъртя ключа на запалването. Звярът под него оживя с рев. Монк даде газ и насочи моторната шейна към снежната равнина зад паркинга. Задната верига на машината уверено зацепи леда. Двете ски се плъзгаха гладко. Монк прехвърли ниския ръб и набра скорост, като оставяше след себе си снежен прах.

Крийд го следваше по петите.

Отпред се издигаше планина Платабергет, домът на Хранилището на Страшния съд. Назъбеният ѝ връх драскаше навъсеното небе. Светът зад планината представляваше единствено маса мрачни облаци.

Определено зловещо място.

Особено когато Монк си припомни последното предупреждение в туристическата брошура. То доста добре обобщаваше тази сурова земя.

„Стреляйте на месо“.

11:48

Пейнтър паркира колата на отреденото ѝ място. По единствения път към планината минаха през два пропускателни пункта, на които пазеха норвежки военни. Други автомобили и един голям автобус вече

бяха заели малкия паркинг — най-вероятно именно те бяха докарали гостите от Световната конференция по изхранването.

Пейнтър излезе от топлия джип на студа и веднага забеляза и един снегомобил с размерите на микробус и масивни като на танк вериги. Това беше „Хаглундс“, официалното превозно средство за изучаване на полярните земи, изрисуван с норвежкото знаме и военни гербове. До машината стояха двама войници и пушеха. Имаше и един по-малък двуместен „Сноу-Кат“ със същите знаци, който патрулираше по периметъра. В момента обаче, ако се съдеше по начина, по който се въртеше и обикаляше, някой по-скоро се забавляваше с машината.

Навлеченият с дебела канадка сенатор Горман също слезе и двамата тръгнаха към входа на зърнохранилището. Единствената част от съоръжението, която се намираше над земята, представляваше бетонен бункер. Подаваше се от снега под ъгъл, подобно на носа на скован в ледовете кораб. И може би в известен смисъл бе именно това. Дълбоко долу беше погребан Ноев ковчег за семена.

Входът се извисяваше на десет метра височина — равна бетонна повърхност, украсена в горната част с подобни на прозорци огледала и призми, осветявани от тюркоазна фиброоптика. Върхът сияеше в сумрачния ден. Буреносните облаци вече се носеха над планината и сякаш притискаха небето към нея. Порив на вятъра вдигна вихрушка ледени кристали и жилещ сняг.

Приведени, за да се скрият от студа и вятъра, двамата забързаха към входа.

Минаха по късия мост и стигнаха външните бронирани врати, които пазеха съоръжението. Двама въоръжени охранители провериха пропуска на сенатора и записаха данните му.

— Много закъсняхте — каза единият на развален английски.

— Проблеми с полета — отвърна Горман, ухили се добродушно на младия войник и потръпна от студа. — Дори и тук авиолиниите все намират начин да ти запилеят багажа. А студът... бррр... Чудя ви се как издържате тук. Явно сте замесени от по-яко тесто от мен.

Войникът се усмихна широко. Същото направи и партньорът му, които сигурно дори не разбираше английски. Сенаторът просто снимаше обаяние, трябваше да му се признае. Беше способен да го включва и изключва като фенерче. Нищо чудно, че се радваше на такъв успех във Вашингтон.

Отвориха им вратата. Пейнтър знаеше, че хранилището се пази от три масивни ключалки. Като допълнителна предохранителна мярка срещу евентуални атаки никой на планетата не разполагаше и с трите ключа.

Щом минаха през вратата, вятърът спря. Това беше добре, но въздухът си оставаше все така студен. Поддържаше се постоянна температура осемнадесет градуса под нулата и усещането бе като да влезеш във фризер.

След къса рампа започваше дълъг кръгъл тунел, по който спокойно можеше да мине метро. Краката им стъпваха по циментови плочи; над тях се точеха редици флуоресцентни лампи и всевъзможни тръби. Стените — железобетон и фибростъкло — бяха грубо огладени и създаваха чувството, че се намиращ в пещера.

Пейнтър се беше запознал с плана на съоръжението. Беше прост. Тунелът се спускаше на сто и петдесет метра под земята и свършваше при три огромни зърнохранилища, всяко запечатано със свой въздушен шлюз. Единствената друга особеност бяха офисите преди зърнохранилищата.

До тях долетяха гласове. Далеч отпред засветиха по-ярки светлини.

Сенатор Горман махна с ръка към стените и заговори тихо:

— Ивар беше един от основните инвеститори в изграждането на това нещо. Твърдо вярва в запазването на естественото разнообразие на света и смята, че всички други подобни хранилища са неадекватни или занемарени.

— Оставам с впечатлението, че определено обича да контролира нещата.

— Но в този случай може би е прав. По целия свят има повече от хиляда зърнохранилища, но повечето са изложени на опасност. Националната зърнена банка на Ирак беше ограбена и унищожена. Същото стана и в Афганистан. Талибаните разбили хранилището не заради семената, а за да откраднат пластмасовите контейнери. Другите зърнени банки са също толкова уязвими. Лош мениджмънт, лоша икономическа атмосфера, повреждащо се оборудване — всичко това излага тези хранилища на опасност. Но най-лошото е липсата на далновидност.

— И Карлсен се е заел с това?

— Хранилището е замислено от Световния тръст за разнообразие на зърнените култури. Но щом чу за проекта, Ивар предложи пълната си подкрепа, както финансова, така и публична. — Сенаторът разтърка слепоочията си, без да си сваля ръкавиците. — Все още не мога да го видя като чудовището, което явно е. Изглежда безсмислено.

Продължиха да крачат в мълчание. Пейнтър бе доловил в гласа на Горман съмнение. След първоначалния шок от предателството то започваше да се връща. Никой не иска да повярва в най-лошите постъпки на най-добрите си приятели, нито пък да се изправи срещу собствената си наивност и слепота.

Групата пред тях се беше събрала в края на тунела. Атмосферата беше като на парти. Покрай едната стена имаше редица ледени скулптури, ярко осветени отдолу — бяла мечка, морж, макет на планината, дори емблемата на „Виатус“. От другата страна имаше студен бюфет и кафе-бар.

Горман взе чаша шампанско от една сервитьорка. Момичето беше с дебели ботуши и тежко палто. За това събитие канадката, изглежда, беше еквивалент на черната вратовръзка. Над двайсет гости изпълваха тунела, но ако можеше да се съди по броя на сервитьорите и купищата недокосната храна, посещението бе по-слабо от очакваното.

Пейнтър знаеше, че нападението в грандхотела (вината за което бе стоварена върху някакви терористи) бе изплашило някои от поканените.

Въпреки това за място, намиращо се на един хвърлей от Северния полюс, партито беше зашеметяващо. Позната фигура стоеше зад микрофона и изнасяше реч. Ренард Бута, съпрезидент на Римския клуб, говореше надълго и нашироко колко важно е да се запази биологичното разнообразие.

— Намираме се в разгара на генетичен Чернобил. Преди сто години броят на сортовете ябълки, отглеждани в Съединените щати, е бил повече от седем хиляди. Днес се е свил до триста. Бобовите са били почти седемстотин. Днес са тридесет. Седемдесет и пет процента от биологичното разнообразие на света са изчезнали само за едно столетие. И всеки ден умира по още някой вид. Трябва да действваме сега, за да запазим каквото можем, преди да сме го изгубили завинаги. Именно затова е толкова важно Световното зърнохранилище в

Свалбард, именно затова трябва да продължим да събираме пари и да не забравяме...

И тъй нататък. Пейнтър забеляза Карлсен в тълпата. Беше в компанията на две жени. Едната беше стройна и висока, с дълга руса коса и лице, почти напълно скрито от качулката на канадката. Другата бе по-възрастна и говореше нещо на Карлсен.

— Коя е онази? — попита Пейнтър и посочи втората жена.

— Бившата председателка на Съвета за населението на Рокфелер, също член на вътрешния кръг на Ивар. Дългогодишни приятели са.

Пейнтър знаеше за Съвета за населението. Те бяха едни от основните застъпници на ограничаването на ръста на населението чрез семейно планиране и контрол над раждаемостта, а ако се вярваше на слуховете и приказките, някои от методите им бяха на крачка от евгениката.

Нищо чудно, че Карлсен бе такъв добър приятел с нея.

Горман посочи неколцина други, които също бяха членове на вътрешната клика.

— Онзи едрият с биреното шкембе е представител на голяма германска химическа и фармацевтична компания. „Виатус“ проучваше как да използва един от инсектицидите му при новото поколение генномодифицирани култури. Евентуален успех ще доведе до значително намаляване на количеството използвани пестициди и голямо увеличаване на реколтата.

Докато Горман изброяваше останалите, Пейнтър кимаше. Явно кръгът около Карлсен се състоеше от хора, които или търсеха решение на кризата със свръхнаселението, или разработваха начини за увеличаване на производството на храна. Сенаторът бе прав. Този човек като че ли наистина бе взел присърце добруването на света.

Но как това можеше да се съгласува с човек, наредил избиването на цяло село и допуснал отприщването на генетична заплаха, която би могла да замърси и порази биосферата?

Предишното твърдение на сенатора също бе правилно.

Изглеждаше безсмислено.

Пейнтър отново насочи вниманието си към Карлсен. Искаше да познава всичките му ключови партньори, преди да се изправи срещу него.

— А другата жена? — попита той. — Блондинката, която буквално му е увиснала на врата?

Горман присви очи.

— Не зная. Изглежда ми смътно позната, но не е от вътрешния кръг. Може би е просто приятелка.

Удовлетворен от отговора, Пейнтър побутна Горман и тръгна през тълпата. На събиране като това Карлсен едва ли щеше да си позволи да ги заплаши открито. Къде можеше да избяга?

Проби си път сред гостите и се озова пред Карлсен. Той за момент беше останал сам, след като бе завършил разговора с председателката на Съвета за населението. Дори лепналата се за него жена беше отишла до бюфета.

Карлсен не го позна. Погледът му се плъзна по него и се спря върху сенатор Горман. Лицето на норвежеца моментално светна от удоволствие и той протегна ръка.

Горман инстинктивно я стисна.

— Боже мой, Себастиан! — възкликна Карлсен. — Кога дойде? Как успя да стигнеш дотук? Опитах да се обадя в хотела ти, когато не се появи на летището. Не успях да те открия покрай цялата суматоха след снощното нападение. Помислих си, че може би си заминал за Щатите.

— Не. Охраната просто ме премести в друг хотел — спокойно отвърна Горман. — Не успях да стигна навреме до летището, а не ми се искаше да задържам всички. Затова си наех самолет.

— Не трябваше да го правиш. Настоявам „Виатус“ да поеме разноските.

Пейнтър ги наблюдаваше с интерес. Сенаторът направи добро представление, но определено не беше на себе си. Ясно личеше, че е на нокти и доста обезпокоен.

От друга страна, Карлсен изглеждаше истински радостен да види събеседника си. Изражението му бе искрено. Пейнтър не можеше да открие никаква улика, че човекът пред него е заповядал убийството на сенатора предишната нощ. Или Карлсен наистина не бе замесен, или беше плашещо хладнокръвен тип.

Горман — физиономията му излъчваше засилващо се съмнение — хвърли поглед към Пейнтър. Запъна се за момент, после каза:

— Мисля, че вече си се запознал със следователя от кабинета на главния инспектор.

Тежкият поглед на норвежеца се спря върху Пейнтър. След моментно объркване го разпозна.

— Разбира се. Извинете. Вчера разговаряхме за кратко. Ще трябва да ми простите. Последните двацет и четири часа бяха истинска лудница.

„На мен ли ми го казваш?“, помисли Пейнтър.

Докато се ръкуваха, продължи да изучава лицето на Карлсен с надеждата да намери някаква пукнатина в поведението му. Но дори да знаеше, че Пейнтър е нещо повече от обикновен агент от Криминалния следствен отдел на Министерството на отбраната, Карлсен не го показва с нищо.

— Сенаторът бе така добър да се съгласи да ме вземе със себе си — каза Пейнтър. — Надявах се да успеем да проведем нашия разговор. Имам само няколко въпроса, за да изясня някои неща. Обещавам, че няма да ви отнема много време. Може би ще успеем да намерим място, където да поговорим насаме.

Карлсен изглеждаше леко раздразнен, но хвърли бърз поглед към Горман и Пейнтър забеляза как по лицето му за миг пробяга чувство за вина. Синът на сенатора беше убит при клането в Африка. Как можеше да откаже в присъствието на скърбящия баща?

Карлсен си погледна часовника и кимна към една врата вдясно.

— Там има офиси. От кетъринга са заели предната половина, но отзад има малка заседателна зала, която би трябвало да е свободна.

— Идеално.

Тръгнаха заедно към вратата.

Пейнтър забеляза блондинката да се взира в тях от тълпата. Лицето ѝ беше безизразно, но същевременно и по-студено от арктическата температура в хранилището. Когато забеляза, че я гледа, тя побърза да се извърне.

Изобщо не изглеждаше щастлива, че я зарязват.

Криста гледаше как тримата влизат в офиса на администрацията на хранилището. Това не вещаеше нищо добро.

Малко преди това едва не се задави с маслинката във водката с тоник, когато видя чернокосия агент на Сигма да изниква сякаш от

нищото. Със сенатор Горман по петите. Едва бе успяла да се измъкне навреме.

Взираше се във вратата на офиса, докато тя се затваряше. Как се бяха озовали тук? Мислеше си, че ги е оставила далеч зад себе си в Осло.

Изведнъж ѝ се стори, че я наблюдават от всички страни. Нахлупи качулката на канадката си, така че поръбеният ѝ с козина край да скрива лицето ѝ по-добре. Беше благодарна, че е взела допълнителната предпазна мярка да си сложи руса перука за екскурзията. Не искаше да има още неприятности като онази с Антонио Гравел.

Тръгна надолу по тунела. Той свършваше с перпендикулярен коридор, от който започваха трите хранилища за зърно, всяко запечатано с въздушен шлюз. Останалите все още слушаха речите, така че за момента тя остана сама и имаше възможност да събере мислите си.

Облегна се на вратата на едно от хранилищата и стисна телефона в джоба си. Не се беше чувала с началника си. Какво трябваше да направи? Той ѝ бе казал, че ще се погрижи за човека на Сигма, а ето че агентът бе тук, при това със сенатора. Трябваше ли да действа на своя глава? Или да чака заповеди? На нивото, на което се намираще в организацията, от нея се очакваше да мисли в движение и да импровизира при нужда.

Задиша дълбоко и остави плана да се оформи. Ако се наложеше да действа, щеше да го направи. Засега просто щеше да наблюдава как се развиват нещата. Но това не означаваше, че не бива да вземе предпазни мерки.

Извади телефона. На такава дълбочина нямаше никакъв шанс да получи сигнал от клетката, но след като бяха пристигнали, бе намерила повод да се отдели от Ивар и намери външна линия в компютърната зала на офиса. Беше прикачила усилвател, така че сега можеше да използва телефона си и в хранилището.

Набра номера с една ръка. Хората ѝ чакаха в готовност в Лонгир. Време беше да ги задейства. Когато вдигнаха, кратко им заповяда да затворят всички пътища към планината. Не искаше изненади.

След като приключи, се почувства донякъде по-спокойна. Най-много от всичко я изнервяше чакането. Отметна един непокорен кичур на перуката си. Трябваше да отиде до тоалетната да си оправи грима.

Но преди да направи и една крачка, телефонът в ръката ѝ завибрира. Цялото ѝ тяло изстина и затрепери в синхрон с апарата. Тя го вдигна до ухото си.

— Да?

Познатият глас най-сетне ѝ предаде заповедта. Беше проста и директна.

— Ако искаш да живееш, изчезвай веднага оттам.

19.

13 октомври, 10:13

Абърдарън, Уелс

Грей спускаше джипа по дългия път между хълмовете към църквата до морето. Бяха пътували цялата нощ, като се редуваха зад волана и дремеха през останалото време. Всички бяха изтощени.

Видя в огледалото, че Рейчъл се взира през прозореца. Изобщо не беше мигнала. Очите ѝ изглеждаха сухи. Често слагаше длан на корема си, явно уплашена от онова, което кипи в нея — биотоксин, който щеше да я убие за три дни.

В другия край на седалката жената, която я беше отровила, не изглеждаше особено разтревожена. Бе проспала по-голямата част от нощта. Не се боеше, че могат да се измъкнат. Не можеха дори да рискуват да се обадят за помощ. Ако я пленяха, Рейчъл със сигурност щеше да умре.

— Професоре — каза Грей достатъчно високо, за да размърда дремещия между двете жени Уолас. Руфъс се надигна от задната част и проточи врат.

— Стигнахме ли? — кисело попита Уолас.

— Почти.

— Крайно време беше, по дяволите.

Бе дълга нощ. Бяха напуснали Лейк Дистрикт и бяха поели по познати на д-р Бойл пътеки. Много преди изгрев-слънце стигнаха планинското село Сатъртуейт и оставиха понитата в една нива, а Грей отмъкна един стар ландроувър.

Но преди това, по време на дългото яздене, Грей бе разпитал надълго и нашироко професора за предмета, който им бе наредено да открият — ключа към „Книгата на Страшния съд“. Според Уолас имало легенда, че в тайнствения ѝ латински текст е скрита карта за някакво нечувано съкровище.

— Всичко това са пълни глупости, казвам ви — пренебрежително бе завършил Уолас и бе погледнал многозначително

към Сейчан.

Тя само бе свила рамене. Имаше заповеди и ги изпълняваше.

Трябваше обаче да намерят някаква следа, така че Грей разпита Уолас за пътуванията на отец Джовани и по-точно къде е отишъл ватиканският археолог, след като е посетил каменния пръстен в торфеното блато. Уолас не знаеше много подробности, тъй като отец Джовани с времето бе станал много потаен. Но все пак се сети за нещо важно.

— След откритието в Лейк Дистрикт Марко отиде да проучи друго място, белязано като „опустошено“ в Книгата на Страшния съд, най-странното от всички записани всъщност.

След това обясни, че един остров в Ирландско море бил първият, описан по този странен начин в книгата. Остров Бардси се намирал срещу уелското крайбрежие. Според Уолас отец Джовани заминал да говори с някакъв свещеник, който познавал много добре историята на острова.

Именно към свещеника пътуваха в момента. След като напуснаха Лейк Дистрикт, караха на юг цяла нощ, върнаха се в Ливърпул и оттам продължиха в Уелс. Целта им се намирал на върха на Уелския полуостров — дълъг пръст, сочещ право към Ирландия.

Остров Бардси се намирал на няколко километра в морето. Грей забеляза сиво-зелената му гърбица на фона на притъмняващото небе. Беше малко парче суша, дълго не повече от три километра. Дъждовен облак премина над билото му и бавно се насочи към брега.

За щастие непосредствената им цел се намирал много по-близо. Църквата „Сейнт Хайуин“ се издигал над брега, брулена от ветрове и вълни. Именно оттук отец Джовани бе започнал търсенето си.

Църквата бе от сив камък, с покрит с плочи покрив. Големите готически прозорци се взираха към мрачно гробище. Постройката гледала към малко рибарско село с разноцветни каменни къщи и криволичещи улички.

Слязоха от колата и се присвиха от студения вятър откъм морето. Вълните се разбиваха тежко в брега. Миришеше на водорасли и сол.

— Ще остана при колата — каза Сейчан. — Не искам някой пак да я открадне.

Грей не си направи труда да ѝ отговори — тя не заслужаваше никакъв отговор.

Доволен, че се е отървал от нея, Грей поведе останалите покрай църквата към жилището на енорийския свещеник. По пътя се бяха обадили по мобилния телефон на Сейчан в църквата и си бяха уредили среща с отец Тимъти Рай. Свещеникът бе поласкан от интереса им, докато не научи причината за посещението.

— Марко е мъртъв?! — бе възкликнал смаяно. — Не мога да повярвам. Видях го само преди няколко месеца.

Грей се надяваше, че свещеникът разполага с информация, която да им е от полза.

Преди да стигнат до вратата, тя се отвори. Свещеникът се оказа по-възрастен, отколкото създаваше впечатление по телефона. Беше слаб като клечка, сало с няколко кичура коса на темето. Носеше увиснал вълнен пуловер. Забърза да ги посрещне, като се подпираше на чворест бастун. Усмивката му бе топла и приветлива.

— Да се скрием от вятъра, преди да ни е избил зъбите. — Отец Рай им махна с кокалеста ръка да влязат. — Сложил съм чайника на печката, а старата Маги донесе чиния ягодови кифли. Най-добрите в цял Уелс.

Влязоха в стая с дървен под и толкова нисък таван, че Ковалски трябваше да се наведе. Стените бяха от същия камък като църквата, а в малката камина радостно играеха пламъци. Дългата маса бе подредена за късен сутрешен чай.

Стомахът на Грей изкъркори, когато усети аромата на ягодовите кифлички, но не искаше да се застояват много дълго. Времето го притискаше, а тревогата стягаше гърдите му. Погледна Рейчъл. Възрастният свещеник вече си я беше харесал и я водеше за ръка към масата.

— Ти ще седнеш тук. До мен.

Уолас все още стоеше на прага с Руфъс, явно несигурен дали не трябва да остави кучето навън на студа.

— Какво чакате там? — сгълча ги свещеникът. — Влизайте, че ще измръзнете.

Поканата беше за двамата. Руфъс реагира преди Уолас — насочи се право към огъня, сви се на кълбо и въздъхна доволно.

Щом всички се настаняха, Грей взе думата.

— Отец Рай, можете ли да ни кажете защо отец Джовани...

— Горкото момче — прекъсна го свещеникът и се прекръсти. — Да почива в мир. — Обърна се и потупа Рейчъл по ръката. — Ще се моля и за вуйчо ти в Рим. Зная, че е бил добър приятел на Марко.

— Да. Благодаря ви.

Свещеникът се обърна към Грей.

— Марко... нека помисля. За първи път дойде в църквата преди около три години.

— Тоест малко след като посети разкопките ми — добави Уолас.

— След това се отбиваше доста често, обикаляше цял Уелс. Разговаряхме за какво ли не. А през юни се върна от остров Бардси. Беше много развълнуван. Все едно нещо му беше изкарало акъла. Цяла нощ се моли в църквата. Чух — не че съм подслушвал, да не си помислите нещо — как отново и отново моли за прошка. Когато на сутринта се събудих, вече го нямаше.

Грей се върна на първото му посещение.

— Когато отец Джовани е дошъл тук за първи път, каза ли какво търси?

— Да. Беше тръгнал на поклонение на остров Бардси. Подобно на мнозина преди него. Да отдаде почит на мъртвите.

— Какви мъртви?

— Двайсетте хиляди светци, погребани в Бардси. — Старецът посочи към малкия прозорец с изглед към морето. Островът вече не се виждаше заради надвисналия над него тежък облак. — Марко искаше да знае всичко за историята на мъртвите.

Грей също.

— Какво му казахте?

— Каквото казвам на всички поклонници. Че остров Бардси е свещено място. Историята му е дълга и стига до времето, когато хората за първи път стъпили в тези прекрасни земи. Имам предвид хората, които изправяли камъните и изграждали древните грамади.

Уолас наостри уши.

— Говорите за неолитното племе, което първо е заселило Британските острови.

— Да. На Бардси още могат да се видят кръговете от колибите им. Още по онова време островът е бил свещен. Дом на кралското семейство. Знаете ли келтските легенди за фоморианите?

Грей поклати глава. Уолас присви очи. Явно знаеше, но искаше да чуе какво има да каже старият свещеник.

— Какво са тези фомориани? — попита Рейчъл.

— Не какво, а кои. Според ирландските легенди, когато келтите дошли на тези острови, открили, че жителите им са от древна, направо чудовищна раса. Вярва се, че били потомци на Хам, който бил прокълнат от Ной. Келтите и фоморианите векове наред водили борба помежду си по цяла Ирландия и островите около нея. Макар да не били умели с мечовете, фоморианите можели да пращат чуми на нашествениците.

— Чуми? — попита Грей.

— Да. Както се пее в една ирландска ода, те пращали на враговете си „велика изсушаваща смърт“.

Грей погледна Рейчъл и Уолас. Възможно ли бе именно това да е заличило планинското село?

— През вековете до нас са достигнали и други легенди за велики войни и несигурен мир между двата народа — продължи отец Рай. — Ирландските разказвачи твърдят, че именно фоморианите разкрили на келтите тайните на земеделието. Но накрая се стигнало до последната голяма битка на остров Тори, в която загинал кралят на фоморианите.

— Но какво общо има всичко това с остров Бардси? — попита Уолас.

Свещеникът повдигна вежда.

— Както вече казах, Бардси е бил дом на древното кралско семейство. Според местните предания кралицата на фоморианите се установила на острова. Тя била велика богиня и имала силата да изцерява болните и дори да лекува чумите.

— Нищо чудно, че Марко е идвал често — тихо промълви Уолас.

Грей искаше да го попита какво има предвид, но отец Рай още не беше свършил.

— И така, келтите завладели всички земи. Но дори техните жреци, друидите, разбирали колко свещен е този район и установили своя център на недалечния остров Ангълси. Младежи от цяла Европа се събирали да учат там. Но друидите смятали за най-свещен не него, а остров Бардси. Само най-изтъкнатите от тях можели да бъдат погребвани там. Сред тях е и най-прочутият друид на всички времена.

Уолас явно познаваше тази легенда, защото веднага каза:

— Мерлин.

Сейчан стоеше на завет до джипа. Наблюдаваше вратата на свещеника и отваряше и затваряше сгъваемия си нож. Не се страхуваше, че някой ще се опита да се измъкне или да използва телефона в къщата, но все пак бе решила да се подsigури и се бе промъкнала, за да пререже телефонните жици.

Можеше спокойно да отиде с останалите, но не си падаше по сглобяване на късчета история. Погледна ножа в ръката си. Знаеше в каква област са талантите ѝ. Освен това не искаше да разсейва Грей. Усещаше как яростта буквално се излъчва от него и как се засилва всеки път, когато го доближи. Затова предпочете да стои настрана. Той ѝ трябваше съсредоточен.

За доброто на всички.

Беше забелязала как едно ауди се вмъква в близкото градче малко след като пристигнаха. Наблюдаваха ги от разстояние. Шефката ѝ Магнусен я държеше изкъсо и ги следеше как напускат планините. Ловците умело сменяха превозните средства. Беше преброила най-малко три опашки. Беше невъзможно да ги забележиш, ако не знаеш за какво да се оглеждаш.

Но не и за нея.

С рязко движение на китката затвори сгъваемия нож и го пусна в джоба си. Усещаше погледи върху себе си и не можеше да стои на едно място. Тръгна към входа на старата църква. Каменната фасада бе студена и внушителна, корава като тукашните хора, които си изкарваха прехраната от морето. Ясно се усещаше тежестта на вековете. Дори вратата беше тежка, покрита с белези и стара. Натисна дръжката и установи, че църквата е отворена.

Винаги се изненадваше на отключени врати.

Струваше ѝ се неправилно и неестествено.

Преди да размисли, отвори вратата. Вятърът се засилваше. Нямахте представа колко ще се забавят останалите. Влезе в църквата и мина през преддверието в нефа. Очакваше мрачен и сериозен интериор и остана изненадана от просторното и високо пространство. Стените бяха боядисани в кремавобяло, което улавяше и задържаше слабата дневна светлина, идваща от островърхите прозорци. От двете страни

имаше полирани дървени пейки, а централната пътека бе застлана с яркосин килим.

Църквата бе празна, но Сейчан откри, че не може да пристъпи по-навътре в нефа. Обхваната от внезапна умора, тя отиде до най-близката пейка и седна. Загледа кръста. Не бе вярваща, но видя болката в разпнатия Христос.

Познаваше тази агония.

Дишането ѝ стана по-тежко. Очите ѝ внезапно се замъглиха. Сълзите се появиха съвсем неочаквани, сякаш извираха някъде дълбоко от нея. Тя затисна очите си с ръце, сякаш се мъчеше да ги спре, да ги скрие, да се отрече от тях.

Дълго остана свита на пейката, без да може да помръдне. Тежестта в гърдите ѝ растеше. Стана нетърпима, сякаш нещо грамадно се мъчеше да се промъкне през мъничка дупка. Зачака да отmine, молеше се да свърши — и накрая то свърши и я остави куха и същевременно странно разочарована. Тръпка премина през цялото ѝ тяло, но само веднъж. Тя пое дълго и треперливо дъх, избърса очи и се изправи.

Обърна гръб на кръста и излезе. Студеният вятър я удари в лицето и затръшна вратата зад нея. Това ѝ напомни един важен урок.

Хората трябва да държат вратите си заключени.

Грей се опита да не се изсмее.

— Мерлин да е погребан на остров Бардси?

Отец Рай се усмихна и сръбна от чая си.

— Разбира се, всички по тези краища обичаме да разказваме тази история. Твърди се, че е погребан в стъклена гробница на острова. Звучи доста фантастично, но пък историята си я бива, не мислите ли? Намигна на Рейчъл. — Все пак мнозина, в това число и някои историци, смятат, че легендите за крал Артур и Авалон произлизат от Бардси.

— Какво е Авалон? — попита с пълна уста Ковалски.

Грей го сръга под масата. Хич не му се искаше старият свещеник да се отплесне отново. Трябваше да научат повече за отец Джовани.

Но вече бе късно.

— А, според една келтска легенда Авалон бил земният рай — обясни отец Рай. — Именно там бил изкован Ескалибур, мечът на крал

Артур. Там където царувала вълшебницата Моргана. Там растели чудни ябълки и името на острова идвало от уелското название на плода, афал. Авалон се смятал за целебно място, където времето няма власт. В края на цикъла за Артур кралят бил откаран там, за да бъде излекуван от Моргана след битката при Камлан. И там, както вече казах, бил погребан магьосникът Мерлин.

Изречението на Уолас ставаше все по-кисело и по-кисело.

— Дрън-дрън! — избухна накрая той. — Всеки си мисли, че Авалон или Камелот е едва ли не в задния му двор.

Отец Рай не се засегна от изблика на професора.

— Както казах, това е само легенда. Но подобно на Авалон, остров Бардси отдавна се е смятал за целебно място. Това твърдение дори може да се открие в един пътепис от хиляда сто осемдесет и осма година. Авторът споменава, че жителите на Бардси са необичайно здрави и „рядко умират от друго освен от дълбока старост“. И, разбира се, не бива да забравяме вълшебните ябълки.

— Ябълки ли? — обади се Ковалски.

— Може би е по-добре да подминем митовете — предложи Грей с надеждата отново да насочи разговора към отец Джовани.

— Ябълките не са мит. — Отец Рай стана, отиде до купата в ъгъла, взе една ябълка и я подхвърли на Грей. — Това мит ли ти се струва, млади човече? Синът на Маги ги набра миналата седмица.

Грей погледна намръщено плода с размерите на юмрук.

— На целия свят няма други такива — с гордост заяви отец Рай. — Преди няколко години от същото дърво взеха ябълки за Националната колекция на плодове в Кент. Опитали ги и определили две неща. Първо, че дървото е от напълно непознат сорт. И второ, че ябълките са необичайно здрави и нямат никакви следи от разваляне или болести. Огледаха самото старо чепато дърво и откриха, че и то е напълно здраво. Специалистите смятат, че дървото може да е единственото оцеляло от овощната градина, създадена от монаси на острова преди хиляда години.

Грей впери поглед в малката ябълка в ръката си. Усещаше дългата история зад нея. Каквото и да се вярваше, явно островът отдавна бе смятан за целебно място — първо фоморианската кралица, после келтските легенди за Авалон, а сега и плодът в ръката му, плод, за който научно бе доказано, че е необичайно здрав.

Погледна през прозореца към гърбицата зелена земя.

Какво му беше толкова специалното на този остров?

Отец Рай очевидно не бе приключил с урока си по история.

— С времето всичко рано или късно намира своя край — продължи той. — И келтите не били изключение. Римляните в крайна сметка ги унищожили, но след години свирепа борба. По онова време римляните твърдели, че друидите пращали проклетия срещу войските им, точно както правели фоморианите с келтите много по-рано. След като с друидите било свършено, в езическите земи дошла Църквата. През тринайсети век на острова бил основан манастир. Руините от кулата му все още могат да се видят.

Уолас отново върна разговора в изходна позиция.

— Ами онези двайсет хиляди светци, за които споменахте в началото?

Отец Рай отпи от чая си и в същото време кимна, като се изхитри да не разлее нито капка.

— Бардси е известен като Острова на двайсетте хиляди светици. Името отбелязва броя на преследваните християни, погребани там.

— Толкова много? — учуди се Уолас. — Не съм чувал да има археологически данни за такъв масов гроб.

— Прав сте. Предполагам, че легендата е по-скоро алегорична, отколкото буквална. Макар че местният фолклор намеква за страшен мор в Бардси, за изсушаваща болест, която покосила повечето селяни и монаси. Телата им били изгорени, а пепелта — хвърлена в морето.

Грей разпозна общите черти в този разказ. Също като в планинското село. Всички доказателства са изгорени и разпилени, за да останат единствено слуховете и загадъчният запис в Книгата на сметките.

— Така или иначе, островът бил смятан за свещен още от идването на Църквата по тези места. Бардси бил място за поклонничество от дълбока древност до днес. Ватиканът е постановил, че три пътувания до Бардси се равняват на едно поклонничество в Рим. Доста добра сделка, ако питате мен. И мнозина споделят мнението ми.

Отец Рай посочи към църквата.

— Най-старата част от „Сейнт Хайуин“ е от хиляда сто тридесет и седма година. Хиляди и хиляди поклонници са влизали през вратите

й на път към Бардси. В това число и повечето ирландски и английски светци от онова време.

Сякаш в отговор на думите на свещеника вратата рязко се отвори и в помещението влезе високо момче, изпълнено с енергия, каквато може да се види само у тринайсетгодишните. Момчето бързо свали кепето си, под което имаше огненочервена коса, която сякаш заплашваше да подпали къщата.

— А, дойде ли, Лайл? — каза отец Рай и се изправи. — Татко ти приготви ли лодката за нашите гости?

Лайл погледна групата.

— Да, отче. Прати ме да ги взема. Няма да е зле да побързат. Вече здравата взе да духа.

Отец Рай изглеждаше нещастен, че гостите му го напускат.

— По-добре да тръгвате. Едва ли ще ви хареса бурята да ви застигне насред път.

— Кучето може ли да остане с вас? — попита Уолас. — Руфъс не може да понася само едно нещо и това са лодките.

Усмивката на свещеника се върна.

— С удоволствие. Ще си го приберете на връщане.

Руфъс като че ли нямаше нищо против това решение. Отпусна отново глава на лапите си и остана да лежи до огъня.

Докато Грей вървеше към вратата, отец Рай подвижна:

— Лайл, когато стигнете острова, гледай да им покажеш Пещерата на отшелника.

Грей се обърна.

Отец Рай му смигна.

— Там е погребан Мерлин.

11:22

Малката лодка изглеждаше достатъчно здрава. Беше двукорпусен катамаран с покрита кабина на носа и открита палуба на кърмата. Рейчъл се беше качвала на такива и преди, когато се гмуркаше в Средиземно море. Бяха прочути със стабилността и надеждността си.

Въпреки това я обхвана тревога, когато видя как лодката се люлее на вълните. Загърна се в палтото си и погледна бурното море.

Усещаше се миризмата на дъжд. Все още не валеше, но явно приближаваше истински порой.

Чувствата ѝ очевидно бяха изписани ясно на лицето ѝ.

— „Бенли“ е хубава лодка — увери я Оуен Брайс, бащата на Лайл. Беше с дебел пуловер и жълт дъждобран. Момчето му скочи на люлеещата се палуба с пъргавостта на рижа маймуна. Баща му го гледаше с гордост. — Не се бойте, госпожице. Ще ви закараме живи и здрави. И най-големите вълни не могат да ѝ се опънат.

Рейчъл не разбираше много от лодки, но събра кураж от уверения му тон. Явно човекът си разбираше от работата.

Лайл приближи и ѝ подаде ръка. Тя я хвана и скочи в лодката. Грей и Уолас вече се бяха качили благополучно. Ковалски и Сейчан бяха след нея.

Рейчъл се държеше настрана от Сейчан и седна до Грей. Въпреки това усещаше присъствието на жената — не защото тя гледаше към нея, а защото нарочно я избягваше. Това разпалваше гнева на Рейчъл. Имаше чувството, че заслужава поне да ѝ се обърне внимание.

За да не мисли за убийцата и мятащата се лодка, Рейчъл насочи вниманието си към Грей. Наложил му се да говори на висок глас, когато двата външни двигателя на катамарана изреваха.

— Споменахте, че не сте изненадан, че отец Джовани е идвал често тук — каза той.

Рейчъл също го бе чула. Беше, когато отец Рай говореше за езическата кралица.

Уолас кимна.

— Да. Като историк и специалист по неолитна Британия съм добре запознат с ирландските легенди за чудовищните фомориани, които уж били първите обитатели на тези земи. Говори се, че били великани и ядели хората живи. Но свещеникът ги нарече „потомци на Хам“, който е персонаж от Библията. Явно това е събудило любопитството на Марко.

— Защо? — попита Грей.

— Първо, келтските легенди се предавали устно. Били разказвани. Достигнали са до нас единствено благодарение на ирландските монаси, които са оцелели в смутните времена на Тъмните векове и са живеели отделно, прекарвайки живота си в преписване и украсяване на ръкописи. Именно те запазили сърцевината на западната

цивилизация през Средните векове. В това число и ирландските легенди и саги, като ги записали за първи път. Но не бива да забравяме, че монасите са си оставали християни, така че при преразказването много от преданията били представени в библейска светлина.

— Значи затова фоморианите са били описани като потомци на Хам — каза Грей.

— Точно така. Библията изобщо не говори за расовата принадлежност на тези прокълнати деца на Хам, но ранните еврейски и християнски книжници решили, че проклятието означава, че потомците му били чернокожи. Навремето това било едно от оправданията за робството.

Грей се облегна назад. Започваше да разбира.

— Значи казвате, че келтите са описвали фоморианската кралица като черна, а монасите са я изкарали потомка на Хам.

— Тъмнокожа кралица, способна да изцелява болните — съгласи се Уолас.

— А за Марко тя вероятно е била езическо въплъщение на Черната мадона. — Грей погледна към острова. Лодката цепеше развълнуваните води. — Може би дори легендите за Моргана и Авалон са свързани със същата митология. Пак става дума за жена, владееща вълшебни лечебни сили.

Очите на Рейчъл се разшириха.

— Нищо чудно, че отец Джовани е бил обсебен от това място.

— Поради тази причина, но и заради ключа. — Уолас скръсти ръце на гърдите си, олюляваше се с лекота в ритъма на лодката.

— Ключът към Книгата на Страшния съд ли? — попита Рейчъл. — Но нали казахте, че това били пълни глупости?

— Може и да съм смятал, че са глупости, но Марко не смяташе. Във всички легенди за ключа се говори, че отварял нечувано съкровище, което можело да спаси света. Марко вярваше, че е на прав път, като изучава местата, отбелязани като „опустошени“. И започвам да си мисля, че е прав.

— Защо? — попита Грей.

— Заради историите на отец Рай. Разказа как фоморианите се борели с келтите, като им пращали чуми. Говори се, че друидите правели същото срещу римските нашественици. Това ме кара да се

питама дали келтите не са научили нещо от покорените фомориани — нещо повече от земеделието. Нови средства за водене на война, някакво ново оръжие. Може би във всички тези легенди се крие зрънце истина. Истина, погребана в Книгата на сметките.

Рейчъл започна да схваща накъде бие професорът, но Грей се сети пръв.

— Мислите, че способността да се пращат болести се е запазила до единадесети век. И че може би това е някаква ранна форма на биологична война.

Рейчъл си представи мумиите. Обезобразени, с растящи в тях гъби.

— Възможно ли е някой да е заразил селяните с някакъв гъбичен паразит? — попита Грей. — И ако да, кой?

— Както вече казах, всички отбелязани в Книгата на сметките села са се намирали на места, където е имало търкания между християни и езичници. И мисля, че в книгата изрично се казва, че първото засегнато място е остров Бардси. Свещената земя на друидите. Едва ли им е харесало, че там се установяват монаси и християни.

— Значи смятате, че са били унищожени от някаква тайна друидска секта?

— След което са пренесли войната си в самата Англия. Предполагам, че са започнали да сеят тази болест в граничните райони с надеждата конфликтът да се разпространи из цяла Англия.

Лодката попадна на огромна вълна и Уолас се хвана за релинга. След като люлеенето се успокои, той продължи:

— Може би тайната цел на Книгата на сметките е да се отбележат именно тези нападения, за да могат да се следят. Преброителите, съставили книгата, са били разпратени по цяла Британия да събират информация от жителите на селата и градчетата и със сигурност са действали и като шпиони.

— Дали е свършило работа? — попита завладяната от разговора Рейчъл.

— Е, тези огнища така и не се разпространили — сви рамене Уолас. — Явно някой е намерил начин да осуети атаките. И после го е скрил на сигурно място.

— Ключът към Книгата на Страшния съд — каза Грей. — Смятате, че това е някакъв вид лекарство.

Уолас кимна.

— И ние сме на прав път? — попита Грей и погледна многозначително Рейчъл. Нямаха много възможности за грешки.

Ръката му легна върху нейната, стисна пръстите ѝ и се отдръпна. На Рейчъл ѝ се искаше да бе продължил да я държи. Кожата му бе топла, докосването му ѝ вдъхваше кураж.

— Марко със сигурност вярваше в ключа — отговори Уолас. — И ако се съди по онзи негов зловещ сувенир, явно е открил нещо. А ние знаем, че е започнал от Бардси.

Професорът кимна към растящия тъмен остров. Целият беше обхванат от бурята. След няколко секунди тя настигна и тях. Изведнъж се изсипа дъжд, сякаш се опитваше да ги потопа. Видимостта стана едва няколко метра.

— Дръжте се! — извика Ковалски от каютата, където се бе настанил до капитана. — Мъртво вълнение право пред нас!

Носът на лодката се вдигна високо към небето, след което пропадна като камък. След това всичко стана размазано. Катамаранът се замята във всички посоки.

Най-неочаквано стомахът на Рейчъл направи същото. През тялото ѝ мина противна топла вълна. Дланите ѝ бяха потни и студени. Тя се наведе през релинга и повърна. Напънът я остави толкова изтощена, че едва успяваше да се държи за мокрите перила.

Под нея морето се надигаше и спускаше, сякаш бе готово всеки момент да я погълне. Ръцете ѝ се хлъзнаха. Усети, че се прекатурва.

Силните ръце на Грей я хванаха и я задържаха здраво, но същевременно и нежно.

— Спокойно — каза той в ухото ѝ.

Тя се облегна на него. Стомахът ѝ още се бунтуваше в такт с вълните.

Останалата част от пътуването не мина по-спокойно, но Грей нито за миг не се отдели от нея.

Сякаш минаха часове, преди земята да изпълни хоризонта пред тях. Бурята поотслабна. Дъждът премина в ръмене. В малкото заливче имаше дълъг бетонен хелинг, а до него каменен кей. Капитанът умело плъзна лодката до него, а Лайл изтича и метна въжетата.

Рейчъл с радост слезе от люлеещата се лодка. Никога не бе предполагала, че ще се радва толкова на твърда земя под краката си.

— Добре ли си? — попита Грей.

Тя кимна.

— Да. Просто тези вълни...

Очите му бяха загрижени.

— Сигурна ли си, че са само вълните?

На Рейчъл ѝ се искаше да кимне отново, но вместо това сложи ръка на корема си и преглътна.

Сейчан беше казала, че един от първите симптоми на отравянето е гаденето.

12:05

Остров Бардси, Уелс

Тракторът ръмжеше нагоре по склона. Петимата бяха в ремаркетото. Брезентът донякъде ги скриваше от дъжда, но не можеше да ги защити от смразяващия вятър.

Грей се беше свил зад борда на ремаркетото с надеждата да се скрие колкото се може по-добре от упоритите пориви на вятъра. Засега бурята бе донякъде утихнала, но небето на запад притъмняваше още повече и предвещаваше стихията да се завърне с нова сила.

Докато се изкачваха, можеха да огледат част от малкия остров. Зад тях, на края на носа, се издигаше фар на бели и червени ивици, примигваше равномерно в бурята. Между фара и билото имаше обработваема земя. Постоянните жители на Бардси бяха десетина-петнайсет, предимно фермери и собственици на къщи, които отдаваха под наем на туристи, любители на птици и поклонници.

Имаше само черни пътища. Единствените превозни средства бяха тракторите.

Определено се бяха озовали в друга епоха.

Когато приближиха билото, тракторът спря и Лайл скочи от кабината в ремаркетото. Момчето беше техният официален шофьор и водач. Приклезна в средата на ремаркетото. Изтреця гръм.

Лайл изчака грохотът да заглъхне и заговори:

— Отец Рай каза, че може би ще поискате да посетите Пещерата на отшелника. Не е много далеч. Мога да ви заведа.

Ковалски потупа джобовите си с надеждата да намери пура.

— Нещо не съм в настроение да посещавам отшелници.

Грей не му обърна внимание и се обърна към Лайл.

— Каза, че си помагал на отец Джовани и че той е прекарал голямата част от времето при руините на стария манастир. А в пещерата отбивал ли се е често?

— Не особено. Само в началото. Не мисля, че след това е ходил.

Грей реши, че все пак е по-добре да огледа.

— Покажи ми я.

— И аз ще дойда — обади се Уолас. — Ще е жалко да измина целия този път и да не отдам почит на напусналия ни Мерлин.

Сарказмът в гласа му бе очевиден.

Грей погледна Рейчъл. Тя поклати глава. Все още изглеждаше леко замаяна и Грей не бе сигурен дали е от морската болест, отровата или двете заедно.

Скочи от ремаркетото и се изненада, когато Сейчан направи същото.

Грей заподозря, че убийцата идва с тях не толкова от интерес към пещерата, колкото за да не остава сама с Рейчъл. Преметна раницата си през рамо и тръгнаха.

— Трябва да поговорим — каза Сейчан, без да го поглежда. Вървяха последни.

— Няма за какво да говорим.

— Престани да бъдеш такъв задник. Каквото и да си мислиш, имам точно толкова желание да съм в това положение, колкото и самият ти. Не отрових Рейчъл по свой избор. Знаеш го, нали?

Най-сетне го погледна.

Не й вярваше.

— Крайният резултат е същият. Получаваш каквото искаш, а другите плащат. — Остави я да си да проличи в тона му. — И как мина посещението ти при семейството на венецианския уредник?

Очите й се присвиха. Извърна се, наранена и гневна. Гласът й стана по-остър.

— Случващото се тук е дело на Гилдията, от началото до края. Използват невероятни ресурси, за да открият този изгубен ключ. Виждала съм ги само веднъж да се мобилизират така. Когато търсехме костите на магите.

— Това пък защо? — На Грей никак не му се искаше да има вземане-даване с нея, но ако тя знаеше нещо, не биваше да го подминава.

— Не знам. Но каквото и да се случва във „Виатус“, това е само опашката на звяра. Подозирам, че Гилдията манипулира и използва корпорацията просто като свой ресурс. В това са най-добри. Същински паразити, които нападат тялото, изсмукват живота от него и продължават нататък.

— Но каква е крайната им цел?

— Да открият ключа. Но по-големият въпрос е *защо ключът е толкова важен за Гилдията*? Откриеш ли това, можеш да се окажеш една стъпка по-близо до него.

Млъкна, за да го остави да проумее чутото. Грей трябваше да признае, че е права. Може би трябваше да погледне на проблема от друг ъгъл, да се върне малко назад.

— Знаем, че от „Виатус“ са взели мумиите и са експериментирали с тях — продължи най-сетне тя. — Но телата са били открити преди три години. Значи години наред по проекта се е работело, без никой да узнае. А ето че точно когато отец Джовани отива във Ватикана, Гилдията се намесва. Всеки, който е по-навътре като мен, може да го усети. През последните двайсет и четири часа се изкараха на показ повече, отколкото съм ги виждала когато и да било. Именно това ме накара да отида в Италия и да намеря Рейчъл.

Грей усети как гласът ѝ леко трепна, когато спомена Рейчъл.

— Уолас смята, че ключът може да е противодействие срещу някаква ранна форма на биологично оръжие. Ако Гилдията успее да сложи ръка върху ключа, ще контролира и оръжието.

— Може и да си прав, но интересът на Гилдията е много по-голям. Довери ми се.

Грей с мъка се застави да не реагира на последните ѝ думи.

„Довери ми се“.

Нямаше правото да изрича точно това.

Уолас го спаси от отговора, понеже вдигна ръка и посочи надолу.

— Ето я!

— Просто си помисли — каза Сейчан. — Връщам се при трактора.

Грей продължи към пещерата. Лайл вече се бе пъхнал вътре. Входът не достигаше и до кръста на Грей, но след това пространството се разширяваше. Грей коленичи, извади фенерчето от раницата си и светна. Беше малка естествена пещера, в която нямаше нищо особено, ако не се брояха купищата боклуци.

Ако това наистина бе вечният дом на Мерлин, магьосникът определено трябваше да се оплаче от условията. Нищо чудно, че отец Джовани така и не бе погледнал пещерата втори път.

— Тук няма нищо — най-сетне заключи Уолас.

Грей напълно споделяше мнението му.

— Да се връщаме горе.

Бързо закрачиха обратно към трактора. Дъждът се засили. Стигнаха ремаркетото и отново потеглиха. Прехвърлиха билото и продължиха надолу.

Низината се широка пред тях, и тук разделена на ниви и пасища. В подножието на хълма се намираше целта им — квадратна полуразрушена кула, издигаща се наред гробище. Това бе всичко, което бе останало от манастира „Св. Мария“. Наблизо се издигаше поновият параклис и катедралният съвет. От тази височина Грей успя да различи и основите на стените на стария манастир.

Лайл посочи една малка къща в далечината и извика:

— Плас Бач. Там можете да отседнете. Там се намира и прочутата ябълка.

Грей бръкна в джоба на палтото си и извади ябълката, която му бе подхвърлил отец Рай. Впери поглед в розовия плод и се замисли за обитателите на манастира. Ябълката и монасите били описвани като необичайно здрави и изумително дълголетни. Дали монасите от „Св. Мария“ бяха знаели някаква тайна? И дали това бе същата тайна, която сега търсеха всички — ключът към Книгата на Страшния съд? И ако беше така, как бяха попаднали на него?

С последен рев на двигателя и зловонен дим от ауспуха тракторът спря до гробището. Навсякъде имаше келтски кръстове, в това число и един необичайно висок, който се издигаше в сянката на кулата.

Слязоха от ремаркетото и изтупаха полепналите по дрехите им сламки. За щастие дъждът беше почти спрял. На север обаче святкаха

мълнии. Грохотът ги предупреди, че предстои нов порой. Трябваше да действат бързо.

Грей пристъпи към Лайл.

— Каза, че отец Джовани прекарвал повечето време тук. Случайно да знаеш какво е правил? Да е търсил на някое определено място?

Лайл сви рамене.

— Обикаляше навсякъде. Преди всичко мереше.

— Мереше ли?

Момчето кимна.

— С рулетки и с онова, как се казваше? — Вдигна ръце, сви ги на тръба и погледна през тях. — Като малки телескопи, които показват колко са високи разни неща.

— Теодолит — сети се Грей. — Има ли нещо конкретно, което е измервал по-усърдно?

— Да. Кръстовете и покрай старите каменни руини.

— Руини? Манастира ли имаш предвид? Уолас застана от другата страна на момчето.

— Мисля, че има предвид древните руини, нали, момко?

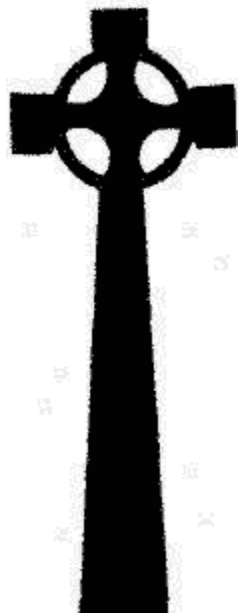
— Точно така, сър.

— Можеш ли да ни ги покажеш?

— Разбира се.

Последваха го през гробището. Лайл посочваше всеки келтски кръст, покрай който минаваха. Спря при най-високия, който се издигаше на малка могилка, и каза:

— Този бележи гроба на лорд Нюбъро. Един от най-прочутите благородници на Бардси и голям дарител на Църквата.

Грей вдигна глава нагоре. Отец Джовани със сигурност бе познавал историята на келтските кръстове и беше знаел, че са модификация на по-старите друидски кръстове. Те пък на свой ред били заимствани от първите обитатели на Британските острови, които изобразявали символа върху изправените си камъни. Един и същи символ, свързващ и трите култури, от дълбока древност до настоящето.

Дали ключът бе следвал същия път? От древните през келтите до християните?

Уолас се загледа към гробището.

— Отец Джовани всички кръстове ли е измерил?

— Да.

— И казваш, че правил същото с някакви каменни руини?

— Насам. — Лайл заобиколи останките от камбанарията и тръгна през тревата. Подритваше с крака, сякаш търсеше нещо. — Отец Джовани търсеше старите кръгове на жилища. Повечето от тях са в тази част на острова.

Уолас, който вървеше до Грей, каза:

— Нищо чудно, че монасите са основали манастира си тук. Често ранната Църква е строила на свещени места. Налагала е своята религия върху предишната. Не само за да се отърве от нея, но и да помогне на новопокръстените да приемат по-лесно новата вяра.

— Ето! — извика Лайл, беше спрял няколко метра вдясно от тях. — Мисля, че това е единият!

Грей и Уолас отидоха до него. Момчето стоеше в средата на груб кръг от каменни блокове, наполовина потънал в торфа. Грей го обиколи.

Уолас се почеса по брадичката.

— Сигурен ли си, че това е въпросният кръг? Онзи, от който се е интересувал приятелят ни?

Лайл като че ли изгуби увереност.

Грей спря при един камък. Коленичи, махна тревата и впери поглед в блока. Знаеше, че се намират на точното място.

Спирала.

Огледа се. Направи справка с компаса. Точно на изток, където изгряваше слънцето, се издигаше надгробният камък на лорд Нюбъро — гигантският келтски кръст, чиито корени можеха да се проследят до древните майстори, оставили грубата спирала върху камъка в краката му.

— Това е — промълви той.

— Какво? — не разбра Уолас.

Грей продължи да се вира в кръста. Не му трябваха инструменти, макар че нямаше да се сети толкова бързо, ако Лайл не беше разказал за усърдните измервания на свещеника.

— Зная къде е търсил отец Джовани — каза Грей.

Рейчъл застана до него.

— Къде?

— Между спиралата и кръста — отвърна Грей и посочи надгробния камък на лорд Нюбъро. — Също като на камъните от обекта ти, Уолас. Кръстовете от едната страна, спирали от другата.

— И като на кожената чантичка — напомни му Рейчъл.

Грей кимна.

— Само че Марко не е имал това преимущество. Трябвало е сам да се сети за всичко. Като е започнал само от онова, което е видял на разкопките. Явно накрая му е просветнало. Може би в буквалния смисъл. Отец Рай каза, че Марко бил много развълнуван през юни, което означава, че е бил тук по време на лятното слънцестоене. Най-дългият ден на годината. Свещен празник за езичниците, особено за онези, които са почитали слънцето.

Посочи кръста и прокара линия до върха на обувките си.

— Обзалагам се, че изчисленията — а вярвам, че Марко ги е направил — ще покажат, че в деня на лятното слънцестоене първите лъчи на слънцето докосват кръста и хвърлят сянка, сочеща право насам.

— И това е довело Марко до откритието му ли? — обади се Уолас.

— Може би. Мога да го измеря с крачки за всеки случай, но не мисля, че е необходимо. Вижте какво има точно между кръста и спиралата.

Грей посочи разпадащата се купчина камъни.

— Кулата на „Света Мария“ — каза Уолас и се обърна към него. — Мислиш, че Марко е открил нещо скрито под кулата, така ли?

— Ти сам го каза. Че Църквата е строила върху по-стари свещени места. Островът е пълен с пещери. Пещери, смятани от друидите за свещени. И до днес са запазени легенди за някаква могъща магия, олицетворена от Мерлин, която е погребана в една от тях. Ами ако пещерата, която сочат, е погрешната?

Уолас сниши глас.

— Не Пещерата на отшелника, а нещо, скрито под манастира.

— Но как ще потърсим там? — съвсем уместно попита Рейчъл.

— Мъртвият свещеник определено не е копал с багер — добави Ковалски.

И двамата бяха прави. Около останките от кулата не се виждаха никакви следи от разкопки.

— Трябва да има друг начин да се слезе долу — каза Грей и се обърна към най-сигурния си източник на информация. — Лайл, има ли наблизо някакви тунели или пещери?

— Да. Много. Но не и наблизо.

Щяха да са им нужни месеци да изследват всичките. Грей се загледа в Рейчъл. Тя стоеше със скръстени ръце. Не разполагаха с месеци.

— Но мога да ви покажа онова, което показах и на отец Джовани! — с неочаквано оживление каза Лайл. — Не е пещера, но също си го бива.

— Какво е то? — попита Грей.

— Елате да видите. С приятелите ми често си играем там. — Лайл полетя като изстрелян с прашка. Наложите да тичат, за да не

изостанат.

— Не сме се забързали чак толкова — сърдито измърмори Ковалски.

— Говори от свое име — отвърна му Рейчъл.

Лайл ги поведе в обратната посока, от другата страна на кулата. Направи почти пълен кръг, след което спря недалеч от високия келтски кръст. Посочи една правоъгълна дупка, облицована с камъни.

— Какво е това? — попита Уолас.

Грей клекна и погледна надолу. Стените бяха от тухли. При дъното от едната страна се виждаше черна ниша.

— Нали ви казах — отвърна Лайл. — Не е пещера.

Грей грабна фенерчето си.

— А крипта.

— Да. Гробницата на лорд Нюбъро. Естествено, той вече не е там долу. Или поне аз си мисля, че го няма.

— Ще трябва да я претърсим — рече Грей.

Ковалски поклати глава и отстъпи две крачки назад.

— Не, не трябва. Влезеш ли в дупка, все се случват разни гадости.

20.

*13 октомври, 12:41
Свалбард, Норвегия*

Монк мислено благодари на инженерите, които се бяха сетили да сложат отопление на ръчките на волана на моторната шейна. Температурата продължаваше да пада. Дори опакован в дебелия си костюм, с шлема, ръкавиците и термобельото, Монк започваше все по-високо да цени напредъка на технологиите в изработването на съвременни снегомобили.

С Крийд спряха в една снежна долина под входа на Световното зърнохранилище Свалбард. Ъгловатият бетонен бункер стърчеше на около двеста метра от склона на Платабергет, единственото доказателство за огромния подземен комплекс.

Единственото, ако не се брояха патрулиращите военни.

— Имаме си гости — прозвуча в шлема му гласът на Крийд.

Монк се завъртя в седалката. Зад тях с пълна скорост се носеше един двуместен „Сноу-Кат“. Веригите му се забиваха в терена и изхвърляха зад него опашка от сняг и лед.

През последния час двамата с Крийд водеха предпазлива игра на котка и мишка с патрулите. Правеха всичко възможно да поддържат дистанция, без да изглежда, че правят тъкмо това. Логото на компанията върху моторните шейни им помагаше донякъде.

— Какво ще правим? — попита Крийд.

— Остани на място.

По-малките им машини сигурно можеха да се измъкнат от потромавия снегомобил, но бягството само щеше да привлече цялото внимание на норвежките военни. Затова Монк предпочете да вдигне ръка за поздрав.

Защо пък да не каже едно здрасти на съседите?

Монк беше наблюдавал поведението на войниците. През повечето време стояха на групички и си бърбеха. Забеляза, че някои от тях пушат. От време на време смехът им отекваше надалеч. Разпозна

общото настроение — скука. В това затънтено и замръзнало място войниците явно напълно разчитаха на изолацията и суровия терен.

Нямаше причина да променят нагласата им.

— Просто запази хладнокръвие — каза Монк по радиото.

— Толкова съм хладнокръвен, че още малко и ще започна да сера ледени кубчета.

Монк го погледна. Да не би Крийд да пускаше шега? Вдигна учудено вежди. Явно за хлапето все още имаше някаква надежда.

Вратата на снегомобила се отвори. От затоплената кабина излезе пара. Войникът дори не си направи труда да си сложи качулката. Всъщност канадката му дори беше разкопчана. С русата си коса и червените като ябълки бузи приличаше на току-що излязъл от норвежката версия на каталога на Ралф Лорън.

„Вижте норвежеца в естествената му среда...“

Монк свали шлема си, за да не изглежда твърде заплашително. Крийд направи същото. Войникът им махна с ръка и заговори на норвежки. Монк не го разбра, но смисълът на думите му бе ясен.

„Какво правите тук?“

Крийд отговори, като се запъваше малко. Монк чу думата „американци“.

Хлапето явно пускаше някаква опашата лъжа. Монк го подкрепи, като извади от джоба на канадката си книга — наръчник за птици, който бе намерил в туристическата агенция. Освен това вдигна висящия на врата му бинокъл.

„Просто се оглеждаме за птички“.

Войникът кимна и се пробва на английски.

— Идва буря — предупреди ги той и махна с ръка към Лонгир.
— Трябва тръгва.

Монк нямаше намерение да възразява.

— Връщаме се — обеща той. — Само спряхме да починем.

За по-голям ефект разтърка задника си. Всъщност наистина се беше понатъртил от карането по неравния лед.

Това му спечели усмивка. В същото време другата врата на снегомобила рязко се отвори. Водачът изскочи навън, извика някакво предупреждение, захапа свирка и извади оръжието си. Свирката нададе остър писък и войникът насочи оръжието си към тях.

„Какво става, по дяволите...?“

Крийд и другият войник се проснаха на снега. Монк се поколеба. Войникът стреля три пъти. Монк рязко се завъртя и забеляза нещо едро да изчезва зад камънаците в далечината. Куршумите рикошираха сред искри в скалата.

— Бяла мечка — ненужно каза Крийд, когато трясъкът заглъхна.

Двамата с войника се изправиха. Крийд беше пребледнял, но войникът само се усмихна и каза на норвежки нещо, което накара другаря му с пистолета да се ухили.

Не изглеждаха особено разтревожени. Все едно бяха изпъдили еног от кофа за боклук. Само дето в случая Монк и Крийд бяха изиграли ролята на съдържанието на кофата. Бялата мечка явно ги бе дебнала, откакто бяха спрели.

Първият войник отново посочи към града, подканваше ги да тръгват.

Монк кимна.

Двамата норвежци се качиха в снегомобила, като се шегуваха нещо. Явно за сметка на тъпите американци.

Крийд се върна при шейната си.

— Сега какво ще правим?

— Продължаваме да обикаляме. Но този път предлагам аз да държа под око зърнохранилището, а ти да се оглеждаш за животинки, които биха искали да обядват с нас.

Крийд кимна и си сложи шлема.

Монк вдигна бинокъла и го насочи през долината. Надяваше се, че Пейнтър няма да се забави много. Ако двамата продължаваха да се мотаят тук, можеха да събудят подозрения. Особено след като приближаваше буря.

Насочи бинокъла към входа на бункера и го фокусира. Видя как вратата се отвори и навън се втурна някаква стройна жена. Един от пазачите се опита да я заговори. Че кой не би го направил? Но дори от двеста метра ясно се виждаше, че точно в момента сексът е последното нещо в главата ѝ.

Жената срязва пазача с вдигната ръка и забърза към паркираните автомобили. Явно забавата ѝ бе писнала — и нямаше търпение да се разкара колкото се може по-скоро.

12:49

Разговорът бързо тръгна на лошо.

Пейнтър и сенатор Горман последваха главния изпълнителен директор на „Виатус“ към офисите до тунела. Централното помещение беше заето от кетъринга — бюрата бяха преместени до стените и на тяхно място бяха наредени шкафове с храна, чинии и всевъзможни тенджери. Приготвяха десерта, който явно включваше нещо шоколадово, защото миришеше като във фабрика на „Хърши“ — с намек за норвежка треска.

Забързано тръгнаха към задното помещение. В двата края на дългата маса светеха екраните на два компютъра. Между тях имаше алуминиеви кутийки, подредени в стройни редици. Покрай стената имаше няколко черни пластмасови кутии. Една беше отворена и разкриваше съдържанието си — сребристи пликове.

— Семената пристигат всеки ден — обясни Карлсен, който се правеше на гид. — За съжаление, сега са оставени тук заради партито. Но утре тези кутии ще бъдат сортирани, каталогизирани, регистрирани от държавата, дори...

И тогава нещата тръгнаха на зле.

Беше или заради непринуденото държане на директора, или защото ясно личеше, че Карлсен дрънка глупости, за да скрие вината си. Така или иначе, веднага щом вратата на стаята се затвори, сенаторът се хвърли напред, сграбчи го за реверите и го блъсна в кутиите.

Зашеметен от неочакваната атака, в първия момент Карлсен не реагира. После на лицето му се изписа объркване.

— Ти уби момчето ми, мамка ти! — извика Горман. — Опитва се да очистиш и мен снощи!

— Да не си се побъркал? — Карлсен се освободи с рязко движение на ръцете. — Защо ми е да се опитвам да те убивам?

Пейнтър трябваше да признае, че норвежецът определено изглеждаше смаян. Но също така забеляза, че така и не отрече убийството на сина на сенатора. Застана между двамата. Зачервеният Горман отстъпи крачка назад и им обърна гръб, за да се овладее.

Пейнтър се наруга мислено. Не беше забелязал, че Горман е кипнал до такава степен. Трябваше да го озапти преди това. Нямах да

измъкнат нищо от Карлсен, ако го накарат да заеме защитна позиция. Норвежецът можеше да издигне стени, през които нямаше да минат никога.

Коригира стратегията си. Карлсен беше изненадан и той трябваше да осуети всякакви опити за преструвки от негова страна, преди да се е овладял напълно.

— Знаем за гъбите, за пчелите, за царицата в Африка — отпрати той обвиненията едно след друго. Карлсен може би щеше да поеме един удар, но бързата серия не му даде шанс да дойде на себе си.

Фасадата му за момент рухна и показа, че е съучастник, че знае за всичко това. Не беше пионка или сляпа марионетка. Знаеше много добре какво е ставало.

Въпреки това се опита да се измъкне. Мимолетното чувство за вина изчезна зад защитната стена на отрицанието.

— Нямам представа за какво говорите. Това не можеше да заблуди никого. Най-малко пък скърбящия баща.

Сенатор Горман отново му налетя. Пейнтър не се опита да го спре. Искаше Карлсен да излезе от равновесие, нападан от двете страни. Морално, психологически, физически. Пейнтър беше готов да използва всяко подръчно средство.

Горман се втурна към Карлсен, заби рамо в гърдите му и го блъсна назад. Изгубил опора, Карлсен се удари силно в стената и въздухът излетя от дробовете му. Личеше си, че в колежанските си години сенаторът е бил защитник в отбора по футбол.

Карлсен обаче не беше някой треперещ старец. Вдигна ръце и стовари лакти върху гърба на сенатора. Горман рухна на колене.

Както беше на земята, сенаторът хвана левия крак на Карлсен, нададе рев и се надигна, като в същото време се извъртя. Метна убиеца на сина си по лице, хвърли се отгоре му и го прикова към пода.

— Ти уби Джейсън! — изръмжа Горман с нещо средно между ярост и ридание. — Уби го!

Карлсен се помъчи да се освободи, но Горман го държеше здраво. Лицето на директора стана червено като цвекло. Той завъртя глава, опитваше се да погледне нападателя си.

— Аз... направих го заради теб!

Думите за момент зашеметиха сенатора. Пейнтър обаче не бе сигурен дали шокът се дължи на неочакваното признание, или на странното твърдение. В някакво кътче на ума си Горман вероятно се бе надявал, че Пейнтър греша. А ето че вече нямаше място за илюзии.

— Затваряй си шибаната уста — викна Горман. Не искаше да го слуша повече.

Първата плочка от доминото бе паднала и Пейнтър знаеше, че ще последват и останалите. Онова, за чието изпълнение смяташе, че ще му е нужен цял ден, отне само няколко минути. Но все още далеч не бяха приключили. Карлсен можеше да отрече. Все още бе на своя почва в Норвегия, със силни връзки и голямо влияние.

Пейнтър знаеше, че трябва да се възползва от преимуществото, да вземе положението под контрол. Това означаваше да изведе Карлсен оттук и да го държи на сигурно място. А за целта трябваше да се обади за помощ.

— Не го пускайте — каза той на сенатора.

Отиде до компютрите и затърси зад тях. В тази стая трябваше да има средства за съобщения. Виждаха се кабели за широколентова връзка с интернет, но по-важното...

Пръстите му откриха кабела на телефонната линия. Хвана го и го проследи до стената. Мобилните телефони нямаха обхват тук и трябваше да се обади на Монк по радиото, но на тази дълбочина и това бе невъзможно. Оставаше му да се прикачи към линията със специално устройство, което да усили сигнала. Докато пръстите му се движеха по кабела към стената, откри, че някой вече е закачил някаква джаджа за извода. Извади я и моментално позна какво е.

Усилвател за мобилни телефони.

Не беше чак толкова сложен, но технологията надхвърляше всичко, което бе виждал тук. Това нещо просто не беше на мястото си. Разгледа го по-внимателно и видя, че към него е прикрепен предавател на къс обхват.

„Защо му е на някой предавател с къс обхват, прикрепен за телефонна линия?“

Можеше да се сети само за една причина.

Вратата зад него се отвори с трясък.

Пейнтър бързо се обърна и видя съпрезидента Бута. Зад него имаше още неколцина мъже. Бута се намръщи объркано на разкрилата

се пред него сцена — Карлсен на пода със сенатора отгоре му, притиснал коляно в гърба му.

— От кетъринга съобщиха за викове... — започна Бута, но млъкна и поклати глава. — Какво става тук?

Карлсен се възползва от объркването и заби лакът в ухото на Горман. Блъснат настрани, сенаторът не успя да му попречи да се освободи.

Бута и останалите блокираха изхода. Озовалият се в капан Карлсен се обърна към Горман, но вместо него видя летящия към лицето му юмрук. Успя да се дръпне и отърва носа си от счупване, но все пак получи здрав удар в окото и се олюля.

— Спрете! — властно изкрещя Пейнтър.

Всички замръзнаха.

Погледите им се приковаха в него. Пейнтър посочи Бута.

— Трябва да евакуираме хранилището. Веднага!

— Защо?

Пейнтър погледна чуждото устройство в ръката си. Можеше и да греши, но не виждаше причина подобен предавател да се намира на това място.

Освен една.

— Някъде тук е скрита бомба.

Изгледаха го смаяно. Някои се опитаха да зададат въпроси.

Пейнтър ги изпревари.

— Всички въл!

За съжаление бе твърде късно.

12:55

Монк караше моторната шейна през долината на бавен зигзаг. Крийд го следваше плътно и се оглеждаше за бели мечки. Монк пък държеше под око бункера, който бележеше входа към зърнохранилището.

Бурята беше струпала над планината тъмни облаци. Небето се спускаше все по-ниско, а заедно с него спадаше и температурата. Задуха вятър и поривите му вдигаха заслепяващи облаци ледени кристали.

Монк даде знак да спрат. Стори му се, че чува нещо, или най-малкото го усети дълбоко в гърдите си. Изключи двигателя. Ниското ръмжене продължи. Идваше от слоя облаци от север, подобно на далечен гръм. Преди да успее да се запита какво е това, ръмженето се превърна в рев, после в писък. Два реактивни самолета изскочиха от облаци и пикираха право към Монк и Крийд.

Не, не към тях.

Минаха над тях и с оглушителен писък рязко вдигнаха носове. Изпод корпусите им излетяха ракети. Ракети „Хелфайър“. Улучиха снежния хребет, под който се намираше хранилището. Високо във въздуха полетяха скали и пламъци. Ударната вълна стигна чак до Монк и Крийд.

Над тях полетяха хора, някои разкъсани на пламтящи парчета. Други бягаха или се плъзгаха надолу по склона. Монк видя как един голям снегомобил се преобърна в кратера, който доскоро бе единственият път нагоре.

Щом димът се разсея, Монк се загледа в хребета. Бункерът си беше на мястото, но от едната му страна бе отчупено голямо парче. Ракетата не го бе улучила фронтално.

И тогава отново се разнесе грохот. Монк се уплаши, че самолетите се готвят за втори заход. Но този път грохотът бе съпроводен с резки експлозии.

Монк с ужас гледаше как ледената маса над бункера започва да се плъзга надолу. Огромна част от ледника се отчупи и полетя, разбиваше се на по-малки и по-малки парчета, които набираха скорост и се превръщаха в ледена лавина.

Бялата маса стигна до бункера и го погребва напълно.

Всички на пътя ѝ бяха смазани.

А лавината продължаваше надолу.

Към тях.

— Монк! — изкрещя Крийд.

Монк се намести в седалката и завъртя ключа. Двигателят изрева. Той даде газ. Задната верига задържа снега и успя да зацепи. Монк завъртя волана и посочи отсрещната страна на долината.

— Нагоре!

Крийд нямаше нужда да го водят. Вече беше обърнал и се носеше с пълна скорост. Полетяха по дъното на долината, за да се

спасят от ледената стихия.

Монк чу как лавината удари зад него. Трясъкът сякаш вещаеше края на света — страховит удар на лед и камък. Парче лед с размерите на гараж отскочи вдясно от него. По моторната шейна и гърба му забарабаниха шрапнели.

Монк се приведе напред. Не можеше да изцеди по-висока скорост от машината. Газта беше докрай.

Фронтът на лавината почти ги настигна и покрай шейните се затъркаляха ледени канари. Навсякъде под и около тях се понесе река от камъчета и лед. По-малките парчета бяха вече огладени от търкането по време на падането и Монк и Крийд сякаш бяха залети от порой диаманти.

В следващия момент се понесоха нагоре.

Леденият звяр зад тях се опита да ги настигне, но накрая се отказа и се върна в долината.

За всеки случай Монк се изкачи още по-високо, преди да даде знак да спрат, и без да изключва двигателя, се обърна да огледа пораженията. Мъгла от ледени кристали изпълваше долината, но бе достатъчно ясно, за да видят отсрещния хребет.

Бункер нямаше.

Само разбит лед.

— Какво ще правим? — попита Крийд.

В отговор се чу вик. Двамата се обърнаха наляво. Появиха се двама норвежки войници с вдигнати карабини. Едва сега Монк забеляза спрелия над тях снегомобил.

Бяха двамата от предишната среща.

Но този път не беше приятелско посещение като миналия.

Войниците не свалиха оръжията си. След случилото се бяха станали подозрителни, почти заслепени от гняв и шок.

— Какво ще правим? — отново попита Крийд.

Като добър учител, Монк му показа нагледно.

Вдигна ръце.

— Предаваме се.

13:02

Пейнтър стоеше в тъмното.

Осветлението бе прекъснало още при първите експлозии. Отначало си помисли, че скритата бомба се е взривила. Но серията взривове продължи някъде над главите им и на Пейнтър му се стори, че някой атакува склона с ракети.

Предположението му се потвърди миг по-късно, когато се разнесе могъщ рев. Сякаш товарен влак полетя с пълна скорост към тях, след което се отдалечи.

Лавина.

От тунела се чуваха уплашени писъци и викове. На тази дълбочина мрактът бе абсолютен и сякаш се мъчеше да те удуши.

Пейнтър остана закован на място, преценяваше положението. Засега все още бяха живи. Ако наистина имаше скрита бомба, защо не я бяха взривили едновременно с ракетния удар?

Стисна предавателя в ръката си. Изваждането на устройството може би бе спасило живота им. Нищо чудно да бе прекъснал сигнала, който е трябвало да взриви бомбата.

Но опасността все още не беше отминала.

Ако Пейнтър беше замислил нападението, щеше да разработи и резервен план. Например нещо закачено на брояч, което да се задейства по-късно при непредвидени случаи. Мислите му препускаха. Предавателят имаше ограничен обхват, особено при толкова много скала наоколо. Ако имаше бомба, тя би трябвало да е някъде наблизко и най-вероятно да е донесена в последния момент.

Хората от кетъринга?

Не, твърде много бяха и беше прекалено рисковано. Някой би могъл да я види.

Изведнъж си спомни думите на Карлсен, когато влязоха в офиса:

„Семената пристигат всеки ден. За съжаление, сега са оставени тук заради партито“.

Кутиите.

Пристъпи слепешком към натрупаните кутии. Напила една и зарови в нея, докато не усети дъното ѝ. Прерови запечатаните пакети със зърно.

Нищо.

Срита кутията настрани. Тя с трясък падна на пода.

— Какво правите? — стреснато извика Горман.

Пейнтър нямаше време да му отговаря. Отчаянието го караше да мълчи. Не откри нищо и във втората кутия. Но когато вдигна капака на третата, видя нещо да свети под пакетите.

В мрака слабата светлина сияеше като прожектор. Останалите се приближиха. Пейнтър махна пакетите и разкри онова, което беше под тях.

Течнокристален дисплей.

09:55

Пред очите му броячът отмери времето назад.

Лампите светнаха за миг, угаснаха, след което отново се включиха. Аварийните генератори най-сетне се бяха задействали. Писъците в тунела незабавно утихнаха. Положението им не се беше подобрило особено, но поне щяха да умрат на светло.

Пейнтър бръкна и внимателно вдигна бомбата. Съмняваше се, че има датчици, които биха я задействали при движение — все пак бе докарана с кутиите със семената, — но въпреки това я остави внимателно на пода и коленичи до нея.

Бе с размерите на две кутии за обувки, с цилиндрична форма. Дисплеят се намираше в горната част. Плетеница жици тръгваше от него и изчезваше в металната обвивка. Отстрани имаше военно означение RVXN — 112, което пропъди всякакви съмнения пред какво се намират.

Дори Бута се сети и прошепна:

— Бомба!

За съжаление грешеше. Пейнтър го поправи:

— Не. Бойна глава.

13:02

Криста спря мощния джип в подножието на планината. Докато бягаше по ледения път, бе наблюдавала ракетното нападение в огледалото. Прозорците на колата задрънчаха от експлозиите. Пламъци

изпълниха света зад нея. Миг по-късно ледникът на върха се откърти и се пръсна около входа на зърнохранилището.

Ръцете ѝ все още трепереха на волана. Продължаваше да диша тежко.

Беше избягала веднага след предупреждението по телефона. Ами ако се беше забавила по някаква причина? Нямаше никаква възможност за грешки.

Въпреки това беше оцеляла.

Ужасът бавно се трансформира в странно въодушевление. Беше жива. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Смехът на облекчението я разтърси цялата. Едва се застави да се овладее.

От двете страни на пътя се появиха мъже в камуфлажни зимни костюми. Някаква грамадна машина с масивни вериги препречи пътя.

Нямаше от какво да се страхува. Вече не. Това бяха нейните хора.

Отвори вратата на джипа, слезе и тръгна към тях. Беше завалял сняг. Тежките снежинки се рееха във въздуха. Качи се в кабината на грамадната машина. Задната част бе пълна с мъже с мрачни физиономии, въоръжени с щурмови карабини.

Отвън останалите яхнаха моторни шейни.

Пътят към планината може и да беше изчезнал, но тя все още имаше работа. Имаше останали живи след бомбардирането, а заповедите ѝ бяха пределно ясни.

Оцелели не трябва да има.

13:04

— Можете ли да се справите? — попита сенатор Горман.

Всички се бяха събрали около Пейнтър и бойната глава на пода, дори Карлсен. Директорът изглеждаше не по-малко потресен от останалите. Явно играта не бе негова. Особено щом се бе оказал в капан с тях. Пейнтър нямаше време да размишлява върху значението на това.

Вместо това вдигна поглед към присъстващите и каза спокойно и твърдо:

— Някой да изтича да провери какво е положението горе. Срутен ли е тунелът? Има ли някакъв изход? Също така спешно ми трябва

човек от поддръжката.

Двама от хората на Бута кимнаха и изтичаха навън, радостни, че ще са по-далеч от бойната глава. — Можете ли да я обезвредите? — попита Карлсен.

— Ядрена ли е? — продължи Горман.

— Не — отвърна Пейнтър и на двамата. — Това е термобарична бойна глава. По-лошо и от ядрено оръжие.

Нямаше защо да го крие. Устройството представляваше горивно-въздушен експлозив. Обвивката бе пълна с прах от алуминиев флуорид и детонатор PVXN-112 в центъра.

— Това е най-мощният разрушител на бункери — обясни Пейнтър, докато оглеждаше устройството. Говоренето му помагаше да се съсредоточи. — Експлозията става на два етапа. Първата детонация разпръсква голям облак фин аерозол, достатъчен да запълни целия тунел. След това облакът се възпламенява. Това създава вълна на високо налягане, която унищожава всичко по пътя си, като в същото време засмуква целия кислород. Така че можеш да умреш по два начина. Взривен, смазан и изгорен или задушен.

Без да обръща внимание на възгласите около себе си, Пейнтър се съсредоточи върху детонатора. Не беше експерт по муниции, а по електроника. Не му бе нужно много време да разпознае водещите, заземяващите и фалшивите жици. Ако прережеш неправилната жица, промениш волтажа, предизвикаш сътресение... имаше хиляди начини това нещо да гръмне в лицето ти и само един — да го спреш.

Код.

За съжаление Пейнтър не го знаеше.

Не беше като във филмите. Нямаше експерт по бомбите, който да я обезвреди в последния миг. Нито пък някакво хитроумно решение, като например да замразиш бойната глава в течен азот. Всичко това бяха холивудски глупости.

Погледна към часовника.

Бойната глава щеше да гръмне след по-малко от осем минути.

Чу се тропот. Единият от изпратените се връщаше.

— Няма срутване — задъхано съобщи мъжът. — Попаднах на един от войниците. Външната врата е издържала. Отворил я. Зад нея имало само лед. Погребани сме. Стената отвън била толкова дебела, че не се виждала дневната светлина.

Пейнтър кимна. Стратегията имаше смисъл. Хранилището бе проектирано да издържи ядрена атака. Ако искаш да убиеш всички вътре, пусни им бойна глава като тази и запечатай хубаво бункера. Ако огнената буря не ти види сметката, липсата на кислород ще те довърши със сигурност.

Оставаше втората възможност.

Другият мъж се върна с висок норвежец с телосложението на хладилник. Инженер от поддръжката. Погледът му се спря върху бойната глава на пода. Мъжът пребледня. Поне той не беше глупак.

Пейнтър се изправи и отвлече вниманието му от бомбата.

— Говорите ли английски?

— Да.

— Има ли друг изход оттук?

Човекът поклати глава.

— Тогава въздушните шлюзове към помещенията със зърното.

Под налягане ли са?

— Да, налягането се поддържа на точно определено ниво.

— Можете ли да го увеличите?

Мъжът кимна и каза:

— Ще трябва да го направя ръчно.

— Изберете си едно и го направете.

Инженерът се огледа бързо, кимна и се втурна през глава.

Определено не беше глупак.

Пейнтър се обърна към другите — Бута, Горман, дори Карлсен.

— Искам да съберете всички в онова хранилище. Веднага.

— А вие какво ще правите? — попита сенаторът.

— Ще видя колко бързо мога да тичам.

13:05

С ръце на тила и без да знае езика, на Монк му бе доста трудно да уговори свободата им.

Норвежките войници продължаваха да държат оръжията си насочени към пленниците си, но поне не бяха опрели бузи в прикладите. Крийд се занимаваше с пледоариите. Беше свалил шлема

си и говореше бързо на смесица от норвежки и английски, съпроводена с множество ръкомахания.

Тогава в ухото на Монк прозвуча глас, който едва се различаваше от постоянното пращане. По-голямата част от думите се губеха.

— Чувате ли... помощ... няма време за...

Въпреки насоченото към лицето му оръжие Монк изпита облекчение. Позна гласа. Пейнтър. Беше жив!

Опита се да отговори.

— Директор Кроу, чуваме ви. Но има много смущения. Можем ли да ви помогнем по някакъв начин?

Не получи никакъв отговор. Тонът на Пейнтър не се промени. Сигналът явно не беше стигнал до него. Крийд чу внезапното обаждане на Монк.

— Директорът ли е? Жив ли е?

Двете дула се насочиха към Монк.

— Жив, но в капан — отвърна той.

Вдигна ръка за тишина, мъчеше се да чуе радиосигнала. Трябваше да мине през много скала и усилвателят не помагаше особено.

Единият войник му излая нещо. Крийд се обърна и се опита да обясни. Гневът на напрегнатите лица се смени с тревога.

Пращането продължаваше. Монк обмисли възможностите. За колко време щеше да им стигне кислородът? Можеха ли да докарат достатъчно бързо земекопни машини, особено след като пътят беше бомбардиран?

И тогава през шума долетяха няколко думи, които убиха едва родилата се надежда. Пращането ги накъсваше, но нямаше начин да ги обърка.

— Тук долу... бойна глава... Ще опитаме да...

Останалото бе погълнато от шума.

Преди Монк да успее да съобщи лошата новина на Крийд, откъм планината се разнесе грохот, съпроводен от воя на моторни шейни.

Всички се обърнаха.

Монк вдигна бинокъла. По двама на седалка. Единият кара, другият бе вдигнал карабина на рамото си. Всички бяха облечени в полярни екипи. Снежnobели, без никакви отличителни знаци.

Един заблуден норвежки войник, който някак бе успял да стигне до средата на склона, размаха ръце към приближаващата група.

Проехтя изстрел.

По белия сняг пръсна кръв.

Войникът се строполи.

Монк свали бинокъла.

Явно някой беше дошъл да почисти.

13:09

Пейнтър не знаеше дали сигналът му е успял да излезе навън.

Сега му оставаше единствено скоростта.

Забута сервитьорската количка. Бойната глава беше вързана върху нея с ластично въже. Затича се с все сили нагоре по дългия сто и петдесет метра тунел.

Дисплеят примигваше зловещо насреща му.

04:15

Тичаше и гледаше как минава под четири минути. Накрая забеляза бронираната врата в горната част на рампата. Беше оставена отворена от войника, който се бе опитал да надникне навън. Няколко парчета лед се бяха изсипали вътре, но зад вратата имаше масивна ледена стена.

Набра още скорост и полетя нагоре по рампата. Искаше да постави заряда колкото се може по-близо до отвора. Щом стигна горе, бутна количката към вратата, завъртя се и спринтира в противоположна посока.

Поне сега бягаше надолу.

Летеше задъхан, като се мъчеше да прави колкото се може по-големи крачки.

Щом не можеше да спре бомбата, поне имаше възможност да я използва за нещо полезно. Не знаеше колко дебела е ледената тапа на вратата, но термобаричният заряд на бомбата бе уникален. Първоначалният взрив можеше да разбие част от леда, а след като се

подпалеше, алуминиевият флуорид щеше да изпари останалото. Надеждите на Пейнтър бяха именно на втория взрив.

Най-голямата опасност при термобаричен взрив е внезапното и силно повишаване на налягането. В пещери или затворени пространства ударната вълна убива навсякъде — зад ъгли и в отдалечени коридори. Изгаря плътта и я превръща в прах. Тъпанчетата се пукат, белите дробове експлодират, кръвта бликва от всеки отвор.

Пейнтър се надяваше, че вълната ще успее да разруши и ледената стена, да я издуха като тапа на шампанско.

Но, разбира се, без да превърне всички долу в каша.

Стигна дъното на тунела и спринтира в напречния коридор. На ъгъла се изпързала и полетя към централния въздушен люк.

Отвори вратата, чу изпукването от разликата в налягането и затръшна люка. Вентилите на тавана заработиха, та отново да повишат налягането. Докато Пейнтър пресичаше шлюза, вратата пред него се отвори.

Сенатор Горман я задържа и му махна да влиза.

— По-бързо!

Пейнтър се втурна напред. Горман залости стоманената врата след него.

Въпреки размерите на помещението тълпата се бе скупчила около вратата. Сама по себе си семенната банка не беше никакъв интерес — просто голямо помещение, пълно с номерирани рафтове, по които бяха наредени еднакви черни кутии. Все едно се намиращ в склад, предлагащ една-единствена стока.

Някой от групата броеше на глас.

— Единайсет... десет... девет...

Пейнтър беше пристигнал в последния момент. Молеше се налягането във въздушния шлюз да се възстанови навреме. Най-добрият им шанс за оцеляване бе да се борят с налягане срещу налягането.

Ако шлюзът не издържеше, всички щяха да бъдат премазани.

— Осем... седем... шест...

Карлсен си проби път до Пейнтър. Погледът му беше безумен.

— Криста я няма — каза той, сякаш Пейнтър имаше представа какво означава това.

Но някой друг знаеше.

— Криста... Криста Магнусен? Приятелката на Джейсън?
Гласът на сенатор Горман бе изпълнен с гняв.
Пейнтър ги разтърва.
— После.
Първо трябваше да оцелеят. Броенето продължаваше.
— Пет... четири... три...

21.

*13 октомври, 12:32
Остров Бардси, Уелс*

Точно преди Грей да се спусне в криптата бурята връхлетя върху острова с цялата си мощ. Сякаш самите богове се бяха възмутили, че някой нарушава покоя на гробницата.

Изтрещя гръм и небето се отвори. Дъждът заваля на големи капки, които се пръскаха като бомби в надгробните камъни и кръстовете. Светкавица разцепи небето на север.

— Аз влизам първи — каза Грей между трясъците.

Лайл беше изтичал до близкия параклис за въже. Дъждът обаче бе толкова силен, че Грей се опасяваше, че гробницата ще се наводни, преди да имат възможност да я изследват.

Входът към криптата представляваше дупка с ширина около шейсет сантиметра, едва колкото да се провре човек. Дълбочината ѝ бе около два метра. Завършваше с каменен под. Долу бе около два пъти по-широка. Грей не можеше да види нищо повече, без да слезе.

Хвана се за страничните камъни и се пъкна в дупката. Намери опора за краката си, след което се пусна. Скочи с приклякане и извади фенерчето.

Погледна нагоре към останалите. Виждаше само лицата им.

— Внимавай — каза Рейчъл.

— Кажи какво виждаш — добави Уолас.

Грей включи фенерчето и огледа шахтата. Стените представляваха естествени скални сводове и допълнително добавени тухли. Представи си разпадащи се ковчези и кости зад тях. И може би едно от телата там бе на лорд Нюбъро.

Дъждът се стичаше по стените. Той прекара ръка по тях, търсеше хлабави камъни или някакъв друг знак, че отец Джовани е бил тук и е намерил нещо.

— Е? — обади се Уолас отгоре.

— Нищо.

Рейчъл се отдръпна, но гласът ѝ стигна до него.

— Лайл идва с въжетото.

Грей насочи вниманието си към четвъртата стена. Тук тухлите обрамчваха нисък свод, стигащ малко над средата на бедрата му. Той приклекна и насочи лъча на фенерчето в него. Явно това място бе предназначено за ковчег. След това нишата щеше да бъде зазидана като останалите. Но в момента бе празна.

Знаеше, че дупката по някакъв начин е важна. Тази стена гледаше към руините на манастирската кула. Грей клекна във вече образувалата се локва и се вмъкна в нишата. Беше дълбока. След отвора тухлите изчезваха и от всички страни го заобикаляше скала. Грей бавно тръгна навътре.

Потупваше стените, прокарваше длани по тях.

Нищо.

Макар и донякъде обезсърчен, запази увереност. Каквото и да бе скрито тук, трябваше да се намира под руините на „Св. Мария“. Но може би грешеше с избора на входа. Може би той не бе през криптата. Отец Джовани може да я бе претърсил по внушение на Лайл — точно както правеше в момента той — и след това да е минал от друго място.

Чу зад себе си плясък — още някой се спусна в криптата.

Върна се и излезе от нишата. Беше Рейчъл. Мократа ѝ коса бе полепнала по лицето. Изпълнените ѝ с надежда очи блестяха под светлината на фенера. Не можеше да я разочарова.

— Задънена улица ли? — попита тя.

Той се намръщи. Използваните думи не му харесваха, още по-малко пък неуспехът.

— Не виждам никаква следа, че отец Джовани е бил тук.

— Може ли да опитам? — каза тя и протегна ръка за фенерчето.

Как би могъл да ѝ откаже?

Рейчъл се подпря на една ръка и се плъзна в празната гробница. Гъвкавото ѝ тяло ѝ позволяваше да се движи по-лесно в тясното пространство. Лъчът на фенерчето се плъзна по стените.

— Виждаш ли нещо? — попита той.

— Не.

Отгоре Уолас изказа на глас опасенията му:

— Може би сме слезли в неправилната дупка.

Рейчъл се отказа, обърна се и тръгна навън. Изведнъж замръзна.

— Какво има? — попита Грей.

— Ела да видиш.

Фенерчето бе обърнато право към него. Грей прикри очи и запълзя към нея.

— Не — предупреди го тя. — Плъзни се по гръб.

Грей се подчини. Съвсем подгизнал, се обърна по гръб и се пъкна в нишата, като се отблъскваше с лакти и крака. Правилната позиция да лежиш в гроб бе с лицето нагоре.

— Какво намерихте? — обади се Уолас.

— Още не знаем — отвърна Грей.

— Давай, до самия край — подкани го Рейчъл. Той продължи да пълзи, докато главата му не се озова между коленете ѝ. Тя се наведе над него с фенерчето. Миришеше на мокра вълна. Грей прекалено силно си даваше сметка за гърдите ѝ над главата си.

— Погледни — каза тя.

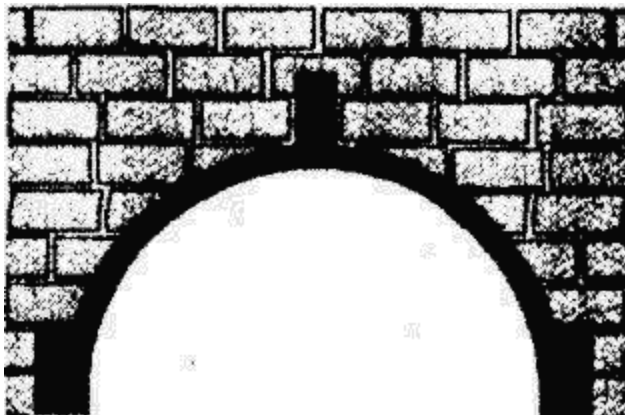
Грей гледаше, но явно Рейчъл имаше предвид посоката, в която сочеше фенерчето. Наложиха се да се загърчи и да се надигне на рамене, за да погледне назад към отвора. Отначало не видя нищо освен половината тухлена стена, която облицоваше естествената скална ниша.

— Всички тухли са поставени хоризонтално, но виж трите около самия отвор. Отгоре и от двете страни.

Чак сега Грей ги забеляза.

— Вертикални са.

Отворът беше идеален полукръг. Трите вертикални тухли бележеха позициите 12, 3 и 9 часа.

— Смяташ ли, че има някакво значение? — попита Рейчъл.

Смяташе.

— Прилича на половин езически кръст.

Почти виждаше другата половина, отразена в събралата се вода. Мислено завърши символа, като начерта линии, свързващи тухлите. Образуваха друидския кръст.

— Но какво означава това? — попита Рейчъл.

— Ще опитам нещо.

Грей запълзя рачешката към изхода, после се обърна и продължи по корем, с краката напред. Надяваше се да не е станал вир-вода за нищо.

— Е? — нетърпеливо подвижна Уолас отгоре.

— Още работим — с напрегнат глас отвърна Грей.

Добра се до изхода и огледа трите тухли. Двете отстрани изглеждаха съвсем обикновени и бяха здраво зазидани. Протегна се и се хвана за горната. На пръв поглед и тя бе като останалите — докато опипващите му пръсти не докоснаха горния ѝ ръб. Там имаше лека вдлъбнатина, идеална за хващане.

Грей дръпна.

Тухлата се плъзна навън. Спря за момент, но Грей дръпна пак, по-силно. Зад него се чу металическо прещракване, последвано от стържене на скала. Двамата се извъртяха и погледнаха през рамо. Задната стена се завъртя около оста си и се видя тясно стълбище, водещо надолу.

— Входът — промълви в ухото му Рейчъл. — Намерихме го.

Запромъкваха се към стълбището. Макар и тясно, то бе достатъчно високо, за да могат да се изправят.

Рейчъл освети с фенерчето няколко тухлени стъпала.

— Това долу тунел ли е?

Грей заслиза да провери, но когато кракът му стъпи на петото стъпало, усети как то поддава под тежестта му.

Отново се чу металическо прещракване.

Сърцето му спря, в ума му кристализира една-единствена дума.

„Капан“.

Вратата зад тях отново се завъртя. Рейчъл извика и скочи към изхода. Твърде късно. Вратата се затвори с далечно и окончателно щрак.

Рейчъл я заудря с юмруци, но без резултат. Бяха заключени.

12:42

Сейчан чу вика на Рейчъл, след което поредната гръмотевица оглуши всички.

Щом грохотът заглъхна, Уолас се наведе над дупката.

— Намерихте ли нещо там долу?

Отговор не последва.

Сейчан забеляза, че светлината на фенерчето е изчезнала. Нещо не беше както трябва. Подчинявайки се на инстинкта си, тя прибра ръце до тялото си и уверено скочи в тесния отвор. Пръстите ѝ вече стискаха запалката. Тя пъкна ръка в тъмната ниша и светна. Пламъчето освети криптата.

Беше празна.

— Какво става? — извика Уолас отгоре.

— Няма ги.

Прогизнал и намусен, Ковалски пристъпи до дупката. Лайл беше отишъл да намери чадъри.

— Нали ви казвах... никога не се пъхай в дупка с Пиърс.

— Може пък и да е за добро — каза Уолас.

Ковалски го изгледа кръвнишки.

— Явно са намерили таен вход — обясни Уолас.

Но викът на Рейчъл не беше радостният вик на откривател.

Сейчан се пъкна в криптата и извика с всичка сила:

— Пиърс! Рейчъл!

Просветна мълния и изтреця гръм, но Сейчан успя да чуе слаб вик. Поне бяха живи. Пъкна се още по-навътре.

— Не разбрах! — извика тя.

Стресна я шумен плясък. Погледна през рамо и видя Уолас да стои зад нея, с една ръка на въжето.

— На ваше място не бих го направил — предупреди ги Ковалски отгоре.

— Млъквай! — озъби му се Сейчан.

После наклони глава и се заслуша. Различи гласа на Грей. Затвори очи и се напрегна. Указанията му едва се чуваха. Представи си

го как е събрал длани пред устата си и вика.

— Вътре! Вертикална тухла! Над входа! Дръпни я!

Нужни й бяха и двете ръце, така че загаси запалката и се обърна в криптата. Затърси слепешката край входа, докато не откри тухлата, отговаряща на описанието на Грей. Докосна горната ѝ част, намери вдлъбнатината и дръпна с все сила.

Чу се силно изщракване.

Задната стена на криптата се завъртя. Сейчан мярна уплашената физиономия на Рейчъл. Грей стоеше до нея.

— Заклучихме се — обясни Грей. — Извикай останалите, но внимавайте с петото стъпало. То затваря вратата.

Стоящият зад Сейчан Уолас насочи фенерчето си към тях.

— Открихте входа? Блестящо! Направо блестящо!

След кратка препирня всички благополучно слязоха до тунела. Тъмният каменен коридор се спускаше стръмно надолу.

Ковалски отказа да дойде с тях.

— Вие продължавайте — извика им отгоре. — Аз ще си изчакам чадъра.

— Виж — каза Рейчъл. Фенерчето ѝ освети бронзов лост на пода недалеч от основата на стълбището. — Мисля, че това отключва тайната врата.

— Сигурно така е влизал и излизал отец Джовани — рече Грей. — Но за всеки случай е по-добре изходът да си остане отворен.

Като предпазна мярка беше блокирал вратата с един камък. Сейчан оцени решението му по достойнство. Тя също предпочиташе да има открит път за отстъпление в случай на неприятни изненади.

Уолас насочи лъча на фенерчето, си в коридора.

— Средновековните монаси са правели скрити врати и тайни стаи в манастирите си. Абатствата били пълни с проходи като този. Това бил един от начините да се крият от мародери. Освен това тунелите им давали възможност да шпионират гостите си. През онези трудни времена знанието се е оказвало не по-малка защита от доспехите.

— Да видим тогава какво са криели тукашните монаси — рече Грей и тръгна напред.

Останалите го последваха. Сейчан вървеше последна.

Коридорът се спускаше стръмно, но краят му не беше далеч. Тунелът свършваше в куполно помещение. Други изходи нямаше.

— Би трябвало да сме точно под останките на кулата — каза Грей.

Уолас прокара длан по стената.

— Няма следи от длето или други инструменти. Това е естествена кухня.

Погледът на професора обаче си остана прикован към средата на камерата. В центъра ѝ имаше масивен саркофаг. Беше висок до кръста и беше изработен от един каменен блок.

Зад него, до отсрещната стена, се издигаше келтски кръст.

Докато другите пристъпваха към саркофага, Сейчан огледа кръста. Не беше богато украсен като другите в манастирското гробище. Този бе гол и по-грубо оформен, поради което изглеждаше по-древен. Единствената украса бяха няколко релефни спирали и кръглият елемент, който бе разделен на малки блокчета.

Останалите бяха насочили вниманието си към каменния ковчег и не обръщаха внимание на кръста. Стените му бяха неукрасени, капакът все още стоеше на мястото си.

— Възможно ли е това да е вечният дом на лорд Нюбъро? — попита Рейчъл.

Уолас прокара длан по грубата повърхност на капака.

— Прекалено е стар. Ако Нюбъро е някъде тук, по-скоро е погребан в някоя от запечатаните ниши. Този гроб е на някой друг. Освен това саркофагът е изработен от син пясъчник, от който са и неолитните изправени камъни. Явно е добит някъде другаде и после е докаран на острова. Много сериозно начинание. Аз лично предполагам, че това е гробът на някой от древните строители на кръговете, най-вероятно от кралско потекло.

— Като фоморианската кралица ли? — попита Рейчъл.

— Да, като нашата черна богиня — отвърна Уолас, но внезапно се намръщи и се наведе. Лъчът на фенерчето му освети косо стената на саркофага. Той прокара пръсти по камъка.

— Изглежда, някога тук е имало изображение. Някаква украса, може би дори надпис. Но някой го е заличил почти напълно.

Намръщи се още повече на това оскверняване.

— Ако саркофагът е от епохата на неолита, това сигурно е работа на монасите — каза Грей.

— Да. Най-вероятно. Често се е случвало Църквата да унищожава нещо, ако не се вписва в догмата ѝ. Спомнете си например какво е станало с кодексите на маите, този огромен източник на древни знания. Църквата ги обявила за работа на дявола и всички с изключение на няколко били изгорени.

Сейчан усети противоречието и пристъпи към тях.

— Тогава защо просто не са унищожили саркофага? Защо им е било да си правят труда да заличават знаците?

— Ако това е гроб, може би от уважение към погребания — отвърна Уолас. — По онова време Църквата е била доста суеверна. Може да не са искали да оскверняват костите.

— Или защото съдържащото се вътре е било ценно за тях — изказа своята интерпретация Грей.

— Например ключът на Страшния съд — обади се Рейчъл.

Сейчан се направи, че не я чува.

Грей се наведе, огледа капака и го опипа.

— Като че ли навремето е бил запечатан с восък. — Вдигна ръка и изчисти пръстите си. — Но някой е счупил печата.

— Трябва да е бил отец Джовани — каза Рейчъл. — Вижте тук. — Отиде до стария кръст и посочи стените от двете му страни.

Върху тях нечия съвременна ръка бе изписала с въглен чертежи и изчисления. Изглежда, отец Джовани бе измерил всички дължини на кръста. Освен това бе начертал около него идеален кръг. Други неразбираеми линии се пресичаха една друга. За Сейчан всичко това изглеждаше мистериозно.

„Какво е правил Марко тук?“

Грей огледа кръста. Сейчан почти виждаше как работи умът му. Ако някой можеше да намери ключа, това бе именно той.

Накрая Грей се обърна. Сейчан подозираше, че част от ума му продължава да работи върху загадката на кръста, но той посочи саркофага.

— Ако Марко е счупил печата, да видим какво е открил.

13:03

Нужни бяха дружните усилия на всички, за да отместят капака.

„Как е успял да се справи отец Джовани самичък? — запита се Грей, докато търсеше опора за краката си и буташе. — Помагал ли му е някой? Или е домъкнал някакви инструменти?“

Така или иначе, грубата сила свърши работа. Със стържене на камък върху камък отместиха капака, но без да го свалят от саркофага.

Грей светна с фенерчето. Вътрешността наистина беше издялана от един блок син камък. Очакваше да намери разпадащи се кости, но макар да имаше място за тяло, саркофагът бе празен.

С изключение на едно нещо.

В центъра лежеше голяма книга с дебела кожена подвързия. Беше широка около тридесет сантиметра, горе-долу толкова дебела и дълга шейсет. Изглеждаше идеално запазена. Най-вероятно не бе докосвана, откакто саркофагът е бил затворен и запечатан.

Грей посегна към нея.

— Внимавай — с приглушен глас го спря Уолас. — Не бива да я повреждаш. Трябваше да вземем ръкавици.

Грей се поколеба. Ясно личеше колко дъвен е томът.

Въпреки предупрежденията си Уолас махна нетърпеливо с ръка.

— Хайде, какво чакаш?

Грей преглътна и предпазливо докосна книгата с два пръста. Отец Джовани със сигурност я беше отварял поне веднъж. Повдигна тежката корица, но тя не поиска да се отвори — конците, вероятно изработени от сухожилия, отдавна бяха изсъхнали.

— Внимателно — обади се Уолас.

Грей повдигна корицата и я подпря на стената на саркофага. Първата страница бе празна, но достатъчно прозрачна, за да се видят ярките цветове под нея.

Уолас се наведе още по-ниско.

— Мили Боже...

Професорът се пресегна и обърна първата страница.

— От телешка кожа е — каза той, когато докосна пергаментата. Очите му се разшириха още повече, когато откри какво има отдолу.

Мастилото на следващата страница блестеше като разтопени скъпоценни камъни под светлината на фенерчетата. Тъмночервените, златистожълти и пурпурни цветове бяха толкова богати, че изглеждаха влажни. Илюстрациите бяха изпълнени до най-малката подробност и

представляваха стилизирани човешки фигури, оплетени на възли и образуващи сложни спирали и шарки. В средата на първата страница, поддържан от пищните орнаменти, седеше брадат мъж на златен трон и с корона на главата.

Несъмнено изобразяваше Христос.

— Илюстриран ръкопис — промълви Рейчъл, захласната от прелестта му.

Уолас обърна още няколко страници.

— Библия е.

Пръстът му увисна над отчетливите редове сбит латински текст. Калиграфията беше сложна, главните букви бяха украсени с причудливи образи. Полетата на страниците също бяха изпълнени с всевъзможни митични животни, крилати херувимчета и безброй плетеници.

— Иконографията ми прилича на Книгата на Келс — рече Уолас. — Това е илюстрирано съкровище от Ирландия от осми век. Създаването му е изисквало всеотдаен труд в продължение на десетилетия. А книгата съдържа само четирите евангелия от Новия завет.

Гласът му леко трепереше.

— Мисля, че това тук е цялата Библия. — Той поклати глава. — Невъобразимо ценна е.

— Тогава защо я е оставил тук? — попита Сейчан. Дори тя се беше навела над книгата, за да я разгледа по-добре.

Уолас само клатеше глава мълчаливо. Но след като внимателно обърна още няколко листа, намериха отговора.

В средата на книгата зееше дупка. Квадратна, със страна около седем и половина и дълбочина около два и половина сантиметра.

Уолас ахна ужасено.

Грей се наведе по-близо. Дупката явно бе направена, за да крие нещо. Без да се обръща, Грей протегна ръка към Рейчъл. Тя бръкна в джоба на палтото си.

Всички знаеха какво е било скрито тук.

Рейчъл постави чантичката в ръката на Грей. Сякаш бе изработена от същата кожа, с която бе подвързана и книгата. Грей задържа чантичката над дупката. Пасваше идеално.

— Отец Джовани е взел чантичката с пръста, но е оставил самата Библия. Защо?

Единствената дума съдържаеше множество въпроси. Уолас добави още един:

— И защо не е разказал на никого за това?

— Може и да го е направил — хладно рече Сейчан. — Щом са го преследвали и убили, явно е разказал на някого.

— Сейчан е права — съгласи се Грей. — Може би Марко не е споделил всичко, което е знаел — откриването на Библията например, — но се е разприказвал достатъчно, за да си навлече смъртта.

— Ох, Господи... — неочаквано възкликна Уолас.

Грей се обърна към него.

— Преди две години Марко ми се обади. Трябваша му пари, за да продължи пътуванията си. Казах му, че спонсорът ми, корпорация „Виатус“, може и да се съгласи да финансира едно помощно проучване, свързано с разкопките ми. Дадох му името на жената, с която имах вземане-даване. Тя е един от главните им изследователи. Фамилията ѝ беше Магнусен.

Сейчан замръзна, но не каза нищо.

— А след това не получих никаква вест от Марко. — На Уолас сякаш му прилоша. — Реших, че не си е направил труда да се обади. Чак сега се сетих. Господи, може би съм го пратил право в ръцете на убийците му.

Грей обмисли възможния сценарий. Изглеждаше издържан. „Виатус“ може и да беше наела Марко, особено щом е търсил потенциално средство срещу онова, което е убило мумиите. Как биха могли да му откажат? Но в един момент Марко е открил нещо, което го е уплашило достатъчно, та да избяга в Рим, за да се срещне с Вигор Верона и да му разкаже всичко, което знае. Работодателите му явно са разбрали какво смята да направи и са го елиминирали.

Уолас обърна страниците върху дупката, за да скрие поражението, сякаш това можеше да намали собствената му вина.

Рейчъл взе чантичката от Грей и каза:

— Отец Джовани е взел пръста, но по-важните въпроси са кой го е оставил тук и защо.

Думите ѝ върнаха вниманието им към загадката. Животът на Рейчъл зависеше от откриването на отговорите.

— Може би съм в състояние да отговоря на въпроса кой е оставил Библията — каза Уолас и пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Грей го погледна изненадано.

— Кой?

— Вероятно собственикът ѝ.

Уолас посочи обратната страна на корицата. Към нея бе залепен един лист пергамент.

По-рано Грей бе насочил цялото си внимание към съдържанието на книгата и не бе забелязал скритата в сянката на корицата страница. Сега я разгледа по-подробно. Беше богато илюстрирана като останалите, но украсата се въртеше около стилизирано име, вероятно на собственика на безценния том.

— Маел Маедок Уа Моргаир — прочете Уолас пищно украсеното име.

Това не говореше нищо на Грей. Явно незнанието му се изписа върху лицето му.

— Не можеш да живееш по тези краища, без да знаеш това име — обясни Уолас. — Това важи с особена сила за човек с моята професия.

— И кой е той?

— Един от най-прочутите ирландски светци, отстъпващ единствено на свети Патрик. Рожденото му име е Маел Маедок, но латинизираната му форма е Малахия.

— Свети Малахия — обади се Рейчъл.

— Какъв е бил той? — попита Грей.

— Родил се е приблизително по същото време, когато е била съставена Книгата на Страшния съд. — Уолас замълча многозначително, след което продължи: — Започнал кариерата си като абат на Бангор, но по-късно се издигнал до архиепископ. Прекарал по-голямата част от живота си в поклоннически пътувания.

— Значи най-вероятно е идвал и тук?

Уолас кимна.

— Малахия бил интересен човек и постът на архиепископ не му допадал особено. Предпочитал да пътешества, да се среща с езичници и християни, да разпространява словото на евангелията. С лекота се движел между двата свята и в крайна сметка постигнал продължителен

мир между Църквата и онези, които се придържали към старите обичаи.

Грей си спомни предположението на Уолас, че последните езичници са се опълчили на християните и може би са използвали биологичното оръжие, наследено от древните.

— Мислиш ли, че част от цената на този мир е било познанието за мора и лекарството против него, прословутия ключ на Страшния съд?

— Отпечатъците му определено са тук — каза Уолас и посочи книгата. — Освен това има и причина Малахия да е смятан за достоен да бъде канонизиран за светец.

— И каква е тя?

— А, там е въпросът — каза Уолас. — Приживе Малахия бил известен като необикновено добър лечител. Приписвани са му множество чудодейни изцеления.

— Също като историята на остров Бардси — каза Грей.

— Спомням си обаче и една друга история, свързана с Малахия. От моята родна Шотландия. Малахия отишъл в Анандейл и помолил местния лорд да помилва някакъв джебчия. Лордът се съгласил, но в крайна сметка обесил крадеца. В яростта си Малахия го проклетел — и умрял не само лордът, но и цялото му семейство.

Уолас го изгледа многозначително.

— Изцеление и проклетия — промълви Грей.

— Изглежда, Малахия е научил нещо от друидските си приятели. Нещо, което Църквата е решила да запази в тайна.

— Но вие пропуснахте онова, с което е известен най-много — намеси се Рейчъл.

— А, имаш предвид пророчествата — каза Уолас и завъртя очи.

— Какви пророчества?

— За папите — отвърна Рейчъл. — Казват, че докато пътувал към Рим, Малахия изпаднал в транс и получил видение за всички папи от неговото време до края на света. И ги записал.

— Пълни глупости — възрази Уолас. — По-нататък в легендата се казва, че Църквата уж намерила книгата на Малахия в архивите си около четиристотин години след смъртта му. Най-вероятно става дума за фалшификат.

— А някои твърдят, че е била копие на оригиналния текст на Малахия. Така или иначе, описанията на всички папи през вековете се оказали поразително точни. Да вземем последните двама. Малахия описва Йоан Павел Втори като De Labore Solis, което в превод означава „От мъките на слънцето“. Папата бил роден по време на слънчево затъмнение. А сегашният Бенедикт Шестнайсети е означен като De Gloria Olivae, или „Тържеството на маслината“. А символът на Бенедиктинския орден е маслинената клонка. Уолас махна пренебрежително с ръка.

— Просто някои търсят прекалено много шифри в латинския.

Рейчъл се обърна настойчиво към Грей.

— Но най-смущаващото е, че сегашният папа е сто и единнадесетият в списъка на Малахия. Следващият, Петър Римлянина, е последният според пророчеството. По негово време ще настъпи краят на света.

— Значи всички сме обречени — скептично се обади Сейчан, която явно споделяше позицията на Уолас.

— Е, аз със сигурност съм — озъби й се Рейчъл и с това я накара да млъкне. — Освен ако не намерим проклетия ключ.

Грей премълча. Предпочиташе да не се меси. Но Рейчъл беше права в едно. Трябваше да намерят ключа. Замисли се за значението на находката — библия на мъртъв светец, положена в езически саркофаг. И по-важното...

— Мислиш ли, че пръстът в Библията е бил на свети Малахия? — попита той.

— Не — твърдо рече Уолас. — Този саркофаг е прекалено стар. Много стар. Предполагам, че е на възрастта на Стоунхендж. Някой е бил погребан в него, но не и Малахия.

— Тогава кой? — попита Грей. Уолас сви рамене.

— Както казах, най-вероятно някой неолитен вожд или крал. Може би тъмнокожата езическа кралица. Така или иначе предполагам, че пръстът е единственото, което е останало от погребания.

— Защо смяташ така?

— И къде е останалата част от тялото? — добави Рейчъл.

— Било е преместено. Може би от Църквата. Може би от самия Малахия. Но са оставили пръста тук, каквато е била традицията по

онова време. Смятало се е за грях да махнеш тяло от вечното му жилище, без да оставиш някаква част от него.

— Следа от човека — добави Рейчъл. — За да продължи да почива в мир. Вуйчо Вигор ми е разказвал за това. Било светотатство да се постъпи иначе.

Грей впери поглед в саркофага.

— Малахия е използвал собствената си Библия, за да запази реликвата. Явно е вярвал, че погребаният тук е бил достоен за тази чест.

Спомни си също разказа на отец Рай колко разстроен бил Марко в деня, когато се върнал от острова. Младият свещеник цяла нощ молил за прошка. Дали защото е откраднал реликвата и е осквернил гроб, осветен от светец от собствената му Църква? И ако да, какво го е накарало да постъпи така? Защо е смятал, че пръстът е толкова важен?

Рейчъл повдигна друг важен въпрос.

— Защо изобщо е трябвало да местят тялото?

— Може би за да го сложат на още по-безопасно място — предположи Уолас. — По времето на Малахия Англия и Ирландия били непрекъснато нападани от викинги. Островът нямал укрепления и бил силно уязвим.

Грей кимна.

— И ако са държали ключа в тази крипта, той би трябвало да е свързан по някакъв начин с погребаното тяло. И за да запазят знанието, тялото и ключът е трябвало да бъдат преместени на по-сигурно място.

— Но какво представлява този ключ, по дяволите? — попита Сейчан. — Какво търсим всъщност?

Грей погледна единствената друга следа, оставена им от отец Джовани. Отиде до стената и заразглежда написаното с въглен около кръста. Постава длан на стената. Какво се бе опитвал да разбере Марко?

Останалите се събраха около него.

Той погледна нагоре към келтския кръст. Едва сега осъзна нещо.

— Кръстът — каза и прокара пръсти по него. — Изработен е от същия камък като саркофага. Дори на допир се усеща така.

Уолас пристъпи по-близо.

— Прав си.

Грей се обърна към него.

— Значи кръстът не е бил поставен тук от Малахия или някой друг благочестив християнин, за да отбележи гроба.

— А е бил тук преди това.

Грей погледна кръста с други очи. Вече не виждаше в него християнски, а езически символ. Дали той съдържа указания къде се намира ключът? От изчисленията на стената личеше, че отец Джовани се е опитвал да разбере нещо.

Грей насочи светлината на фенерчето към основата на кръста.

— Трите спирали долу. Имат ли някакво особено значение?

— Нарича се тройна спирала — каза Уолас. — Една, а не три. Вижте как трите части се съединяват и образуват един непрекъснат мотив. Същият знак може да се намери върху изправени камъни из цяла Европа. И подобно на много други езически символи, Църквата е възприела и този. За келтите той е символизирал вечния живот. За Църквата обаче бил идеалното представяне на Светата Троица. Отец, Син и Свети Дух. Всички вплетени в едно. Тримата, които са едно цяло.

Грей премести погледа си върху единичната спирала, която се намираше в средата на кръста, подобно на главина на колело.

Спомни си разяснението на Пейнтър за този символ. Как езическият кръст и спиралата често се срещали заедно, като се припокривали. Кръстът бе символ на земята. А спиралата — на пътешествието на душата от този свят в другия, подобно на струйка дим.

Вниманието на Грей се насочи към изчисленията на отец Джовани върху стената. Усещаше някакъв смисъл зад цифрите и линиите. Почти го схващаше, но същевременно той оставаше мъчително недосегаем.

Пристъпи напред, свали фенерчето и докосна кръглата част на кръста. Прокара пръсти по издълбаните черти.

„Като спици на колело“.

Мисълта изникна в главата му, докато продължаваше да се взира в спиралата в центъра. Преди малко я беше сравнил с главина на колело. Дори изглеждаше така, сякаш се върти.

И изведнъж се сети.

Може би го беше усещал от самото начало, но не можеше да се освободи от християнския символизъм. Сега, когато погледна кръста с други очи и се освободи от предразсъдъците, разбра какво не му дава покой.

— Това е колело — каза той.

Пресегна се по-уверено, хвана каменния кръг и го завъртя обратно на часовниковата стрелка, в посоката на спиралата.

И той се задвижи!

Докато въртеше колелото, погледът му се премести към изчисленията върху стената. Кръстът криеше следата към ключа, но за

да го откриеш, трябва да знаеш правилния код. Колелото явно играеше ролята на секретна брава, защитаваща някаква скрита камера, където някога се е намирал ключът.

Ако се съдеше по изчисленията на стената, Марко беше работил върху правилната последователност и се бе опитвал да разбере числата на комбинацията.

За съжаление Грей със закъснение осъзна нещо.

Че имаш право само на един опит.

И той сбърка.

Силен трясък разтърси земята под краката му. Подът внезапно пропадна. Грей се вкопчи в кръста. Погледна през рамо и видя как задната половина от помещението се издига. Целият под се накланяше, като единственият изход се намираше в горната част.

Останалите с писъци се хвърлиха да намерят опора.

Каменният капак на саркофага падна, плъзна се по пода и полетя в зейналата пропаст под краката на Грей. Фенерчето му вече бе паднало долу. Лъчът му освети дъно, покрито със зловещо щръкнали бронзови шипове.

Капакът се стовари върху тях и се пръсна на парчета.

Зад Грей подът продължаваше да се накланя почти вертикално, за да изсипе всички долу.

Уолас и Рейчъл бяха успели да застанат зад саркофага и да намерят опора. Самият саркофаг си оставаше на мястото, явно беше закрепен здраво за пода. Сейчан не успя да стигне навреме до него и се плъзна към ямата.

Рейчъл се хвърли напред, улови я за якето и я издърпа. Сейчан успя да се хване за ръба на саркофага.

Рейчъл продължаваше да я държи. В този ужасен момент двете зависеха една от друга за живота си.

Подът стана вертикален и Сейчан увисна като Грей.

Но никой не държеше него.

Пръстите му се изхлузиха и той полетя към шиповете.

22.

*13 октомври, 13:13
Свалбард, Норвегия*

Бойната глава се взриви точно навреме.

Дори зад прикритието на две стоманени врати и дебелия скала Пейнтър имаше чувството, че някакъв великан е поставил ръце върху ушите му и се мъчи да му спуска черепа. И въпреки това чу как въздушните шлюзове на другите две хранилища експлодират. Ако можеше да се съди по тътена, същият гигант беше стъпкал помещенията и ги бе смачкал като празни бирени кутии.

Присвит зад въздушния шлюз, Пейнтър чу как външната врата поддаде и се блъсна с оглушителен трясък във вътрешната. Тя обаче издържа. Свърхналягането на въздушния шлюз се оказа достатъчно, за да задържи ударната вълна.

Пейнтър докосна с облекчение стоманената врата. Повърхността ѝ бе топла, нагрята от вторичния огън на термобаричната бомба.

Светлините бяха изгаснали от взрива, но групата бе подготвена за това. Раздадените фенерчета светнаха в помещението като свещи в тъмното.

— Успяхме — обади се сенатор Горман до него.

Гласът му звучеше тънко в измъчените уши на Пейнтър. Останалите започнаха да се надигат от пода. Сред събралите се гости и работници се чуваха възгласи на облекчение, дори нервен смях.

Пейнтър мразеше да носи лоши новини, но нямаха време за фалшиви надежди.

Стана и вдигна ръка.

— Тихо! — извика и привлече вниманието на всички. — Все още не сме излезли оттук! Все още не знаем дали експлозията е била достатъчна да разбие стената от лед пред входа на бункера. Ако още сме в капан, спасяването може да отнеме дни.

Пейнтър посочи инженера от поддръжката за потвърждение. Човекът живееше тук. Познаваше терена и ресурсите на архипелага.

— Може да отнеме повече от седмица — каза той. — И то при положение, че пътят е все още проходим.

Това беше съмнително предвид ракетната атака, която Пейнтър бе чул. Но той предпочете да премълчи. Положението и без това не беше розово. Пък и имаше още неща за съобщаване.

Пейнтър посочи вратата.

— Огнената буря е изгорила по-голямата част от наличния кислород и въздухът навън е отровен. Дори изходът да е отворен, тук сме на по-ниско ниво и въздухът все още не става за дишане. В момента се намираме в единственото безопасно място. Но ще можем да издържим тук само два дни, най-много три.

Инженерът го погледна така, сякаш се канеше да съкрати предположението му, но Пейнтър наблегна на думите си, като постави ръка на рамото му. Освен това не каза на групата истинската причина за това бързане.

„Който и да е нападателят, може да се върне“.

Тълпата постепенно проумя отрезвяващите вести и се смълча напълно.

Накрая от единия край се обади Карлсен. Хората около него бяха предимно гости.

— И какво ще правим в такъв случай?

— Някой трябва да излезе оттук. Да провери вратата. Ако е отворена, ще трябва да мине доста разстояние през отровни газове. Някой трябва да излезе навън и да доведе помощ. Останалите ще останат тук, където е все още безопасно.

— И кой ще излезе? — попита сенатор Горман.

— Аз — отвърна кратко Пейнтър.

Карлсен пристъпи напред.

— Но не и сам. Ще дойда с вас. Може да ви потрябва помощ.

Прав беше. Пейнтър не знаеше на какво могат да се натъкнат. Можеше да има частични срутвания, да им се налага да си пробиват път през купища изпотрошено оборудване. Можеше да потрябва повече сила, за да премахнат някое препятствие. Но Пейнтър погледна скептично Карлсен. Човекът не бе първа младост.

Карлсен прочете колебанията му.

— Преди два месеца пробягах половин маратонска дължина. Тичам всеки ден. Няма да ви задържам.

— Тогава идвам и аз — обади се сенаторът.

Явно Горман нямаше намерение да оставя убиеца на сина си без надзор. Честно казано, на Пейнтър също не му се искаше подобно нещо. Имаше купища въпроси към Карлсен. Въпроси, които можеха да се окажат жизненоважни за предотвратяването на евентуална екологична катастрофа.

Въпреки това предпочиташе двамата да останат тук.

Карлсен обаче излезе с довод, на който Пейнтър не можеше да възрази. Посочи към вратата и каза:

— Няма място за обсъждане. Дали ви харесва, или не, не можете да ме спрете да ви последвам. Идвам.

Пейнтър нямаше време за спорове. Нямаше власт да закопчае Карлсен с белезници за някой от рафтовете. Всъщност тук Карлсен имаше много повече поддръжници от Пейнтър.

— Тогава да вървим. — Пейнтър взе едно фенерче, намокри няколко шала и уви устите и носовете им. — Опитайте се да задържате дъх колкото се може повече.

Двамата кимнаха.

Инженерът намери отнякъде и очила, за да защитят очите си от нагорещения, изпълнен с пушек въздух.

Бяха подготвени максимално добре предвид обстоятелствата.

Пейнтър застана до вратата. Остави инженера от поддръжката да командва тук. При провал от тяхна страна той имаше достатъчно познания, за да опази хората колкото се може по-дълго.

— Когато отворя, налягането тук ще е по-високо, отколкото навън. Това означава, че част от кислорода в помещението ще бъде изсмукана. Така че затворете вратата веднага щом излезем и не я отваряйте, освен ако не ви почукаме. Ако изходът е блокиран, ще се върнем веднага. Ако не е, молете се за най-доброто.

— Не съм спирал да се моля, откакто видях бомбата — обади се инженерът със слаба усмивка.

Пейнтър го тупна по рамото и се обърна към Горман и Карлсен.

— Готови?

Получи две кимания в отговор.

— Отваряй — каза Пейнтър на инженера и се обърна към спътниците си. — Поемете дълбоко дъх.

Вратата се отвори с обезпокоително съскане и нахлу невероятно гореща вълна. Пейнтър се хвърли през процепа към тесния тунел. Имаше чувството, че влиза в сауна. Но тази пара изгаряше кожата не само с температурата си. Усети жиленето на химикал. Въздухът се оказа по-лош, отколкото бе предполагал.

Чу другите двама да трополят след него.

Щом излезе от напречния коридор в основния тунел, изключи фенерчето. Затаи дъх в буквалния и в преносния смисъл.

„Изходът освободен ли е?“

Впери поглед в абсолютно черния тунел. Не се виждаше нищо. Тунелът беше прав. Ако пътят беше открит, светлината дори от мъничка дупка щеше да свети като фар.

Забави ход.

Не бяха успели. Все още оставаха затворени в отровния кладенец.

Но след още няколко крачки напосоки очите му се приспособиха по-добре към тъмнината. Далеч в горния край на тунела през дима се долавяше едва различимо сияние.

Позволи си да въздъхне облекчено и да изпусне малко безценен въздух от дробовете си.

Надеждата се върна. Пейнтър включи фенерчето и затича. Не знаеше дали Горман и Карлсен са видели обещаващата светлина, но и двамата знаеха какво трябва да правят. Ако не видеха никакви признаци за светлина, трябваше да се върнат. Пейнтър обаче продължаваше напред и те разбираха какво означава това.

Тичешком минаха през мястото, където бе партито. Масите бяха преобърнати и наблъскани в края на тунела. Всичко пластмасово беше стопено. От редицата ледени скулптури нямаше и следа. Всичко запалително бе изгоряло, но бързата консумация на кислорода от термобаричния заряд също почти моментално бе потушила пламъците.

Във въздуха все още имаше остатъчен дим, но колкото повече напредваха, толкова по-разреден ставаше той. Всичко беше покрито с фин черен прах, остатъчен продукт от алуминиевия флуорид.

Продължаваха да тичат напред.

Пейнтър бе принуден да поеме първата глътка въздух. Притисна влажния шал до носа си и вдиша. Въздухът вонеше на изгоряла гума и пареше като киселина. Не знаеше колко кислород е останал в него, но

продължи да тича. Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-чист щеше да е въздухът, особено след като ледената запушалка бе разбита.

Стигна средата на тунела. Оставаха само още седемдесет и пет метра. Слабото сияние вече се виждаше дори при включено фенерче. Светлината го притегляше към себе си. Но колкото повече вдишваше, толкова повече тунелът започваше да се люлее и да се замъглява пред съзлящите му очи. Дробовете му горяха. Цялата кожа го сърбеше.

Въпреки това Пейнтър не забави ход.

Погледна през рамо и видя другите двама да изостават. Сенатор Горман беше по-зле и се олюляваше. Карлсен го беше хванал за лакътя, за да го поддържа и да го бутна напред.

Пейнтър забави да им помогне. И двамата му трябваша живи.

Но Карлсен му махна гневно с ръка. Заповедта му беше ясна.

„Продължавай напред“.

Пейнтър осъзна, че норвежецът е прав. Трябваше да се махне от отровната супа, да проясни главата си. При нужда щеше да се върне за тях. Нямахше друг избор. Забърза напред към светлината и обещанието за чист въздух.

Накрая се появи бронираната врата, окъпана в синкаво сияние. Няколко по-ярки петна заслепиха очите му. Но докато тичаше напред, сърцето му се сви.

„Не може да бъде...“

Вратата все още беше блокирана.

Сиянието се оказа просто дневната светлина, пробила си път през леда. Взривът не беше успял да ги освободи. Въпреки това Пейнтър продължи да тича към изхода. Нямахше накъде другаде. Когато приближи, осъзна, че някои от по-ярките места са пукнатини в тапата.

Надеждата нахлу отново и беше достатъчна, за да го накара да забърза още повече. Стигна до първата пукнатина, притисна лице в леда и вдиша. Ако не друго, въздухът бе превъзходно студен. Пое дъх няколко пъти. Главата му незабавно започна да се прояснява, замайването изчезна.

Обърна се и видя Карлсен и Горман на петнайсетина метра надолу. Карлсен вече почти носеше сенатора. Пейнтър се оттласна от ледената стена и забърза обратно да хване Горман от другата страна.

Заедно се върнаха при вратата. Пейнтър ги остави да дишат през долните пукнатини в стената и си намери една малко по-нависоко. Докато гълташе въздух, осъзна, че ледът не е покрит с черни сажди. Това бе нов лед. Взривът явно беше отпусил входа, но след това бе паднала втора лавина, която ги бе запечатала отново.

Но този път ледът не беше толкова дебел.

Пейнтър долепи око до цепнатината. Да! Можеше да се гледа през нея.

В горната част на вратата блокажът бе с дебелина около половин метър и се състоеше от отделни блокове. Бяха големи, но в крайна сметка можеха да си прокопаят път навън.

Въпреки това Пейнтър усещаше, че не разполагат с много време. Не се знаеше дали няма да падне нова лавина и да ги запечати още по-здраво.

И сякаш в отговор на мисълта му се разнесе грохот.

Усети как ледът трепери под бузата му.

„О, не...“

13:20

Монк гледаше експлозията от другата страна на долината. Трясъкът бе като гръмотевица в главата му. Стреснат и оглушен, той падна по задник в снега.

Крийд и двамата норвежци не бяха по-добре.

Огромно изригване от огън и лед полетя от погребаното зърнохранилище. Към небето се изви абсолютно черен дим.

Сякаш обидени, буреносните облаци внезапно се разтвориха. Заваля силен сняг. В един момент въздухът бе чист, а в следващия се изпълни с тежки снежинки. Само след половин минута не се виждаше нищо. Но преди завесата да се спусне, Монк видя, че експлозията е оголила бетонния бункер — поне за няколко секунди. Миг по-късно падна втора лавина и затрупа входа.

„Има ли останали живи долу?“

Под тях проехтяха два изстрела. Монк вече не виждаше наемниците, но те продължаваха да се приближават и да разчистват след себе си.

Дори някой да беше оцелял при подземния взрив, нямаше да е за дълго.

Монк виждаше само една възможност.

Наложи се Крийд да помогне, но в крайна сметка успяха да убедят норвежците.

13:21

Грохотът приближаваше, ледът продължаваше да трепери, а Пейнтър се молеше лавината да не е голяма. Грохотът обаче ставаше все по-силен.

Изведнъж от бялата завеса се появи снегомобил, движеше се нагоре по склона. Не намали, а полетя право към тях.

— Назад! — извика Пейнтър.

Изблъска Горман от входа, после хвана Карлсен за качулката и бутна и двамата с цялата си тежест по-далеч от ледената стена.

В последния момент.

Тежката машина се блъсна в запушения изход. Предните ѝ вериги се качиха върху ледената стена. Бронята се заби в горната половина на входа. Ледените блокове се пръснаха в тунела и се плъзнаха надолу.

Снегомобилът се дръпна назад, явно за да се засили за следваща атака.

Пейнтър се хвърли напред. Бронята беше направила достатъчно голяма дупка, за да може да се провери. Метна се в неравния отвор и с нокти и лакти успя да си пробие път напред.

Снегомобилът внезапно спря.

Дясната врата се отвори. От нея се показва позната фигура.

— Директор Кроу? — На лицето на Монк бе изписано огромно облекчение.

— Монк... ама че приятна гледка си бил. — Особено за очи като неговите, кръвясали и възпалени.

— Благодаря за комплимента — отвърна Монк, — но трябва да действаме.

Пейнтър се обърна. Карлсен се измъкна през дупката, следван от сенатора.

— Долу има още хора.

— И е най-добре да си останат там.

Монк скочи на снега, бръкна в кабината и измъкна няколко карабини.

— Можете ли да стреляте? — попита другите двама.

Горман и Карлсен кимнаха.

— Добре, защото ще ни трябва колкото се може по-голяма огнева мощ.

— Защо? — попита Пейнтър.

Преди Монк да успее да отговори, през бурята се разнесе далечното ръмжене на мощен двигател.

— Имаме си компания.

Пейнтър отиде при Монк до снегомобила и взе една пушка. Забеляза, че в машината има само един човек — норвежки войник. Огледа се.

— Къде е Крийд?

— Оставих го с приятеля на войника при моторните шейни. Отидоха за помощ.

Пейнтър се надяваше да дойдат навреме. Прецени групата, останала да защитава крепостта. Един снегомобил и четирима мъже. Най-вероятно обречени.

23.

*13 октомври, 13:32
Остров Бардси, Уелс*

Когато видя Грей да пада, Рейчъл едва не изпусна Сейчан. Той се плъзна по кръста и се хвана за релефната тройна спирала, украсяваща долното му рамо.

Задържа се несигурно за миг, след което пръстите му се вкопчиха в издадения символ. Дали щеше да издържи тежестта му, или да се отчупи?

Явно същата тревога мина и през неговата глава. Краката му висяха над осеяната с шипове шестметрова пропаст.

Но Грей не беше единственият, намиращ се в опасност.

Рейчъл се плъзна по страната на саркофага и извика на Уолас:

— Дръж ми краката!

Професорът се крепеше на косъм, също като нея. Обаче я сграбчи за глезените и ѝ помогна да запази равновесие.

Това вдъхна на Рейчъл известна увереност, но не много голяма.

Беше увиснала през стената на саркофага. Държеше Сейчан за якето. Жената, която я беше отровила, се държеше само за каменния ковчег с върховете на пръстите си.

Нито тя, нито Рейчъл можеха да издържат дълго.

Лек трус разтърси помещението. Механизмът, който бе наклонил пода, бе много стар и явно задействането му бе нарушило крехкото равновесие, което бе постигнал през вековете. Рейчъл си представи руините на кулата над тях. Всичко можеше да се срути отгоре им.

Втори трус разтърси наклонената камера. Библията на Малахия се плъзна от саркофага, полетя надолу и се наниза на един шип.

Уолас изстена от загубата, но имаха и по-належащи грижи.

Сейчан се разлюля от труса и изгуби опора. Засвлича се, без да издаде нито звук, сякаш го беше очаквала, сякаш го заслужаваше. Едната ръка на Рейчъл също изгуби опора, а другата остана омотана в якето на убийцата.

Успя да спре падането на Сейчан, като едва не си изкълчи рамото. Тежестта ѝ обаче я повлече през ръба на саркофага. Единствено вкопчилият се в глезените ѝ Уолас не им позволяваше да полетят към смъртта си.

Рейчъл с мъка си поемаше дъх. Сейчан се люлееше под нея, увиснала на якето си. Страхът ѝ личеше единствено от това как стискаше с две ръце предницата на якето, за да не се изхлузи от него.

Рейчъл би я пустила, но тази жена бе единственият ѝ шанс да остане жива.

Подът отново се разтресе. Част от покрива се отчупи. Голяма плоча полетя надолу и се пръсна в шиповете.

Рейчъл затвори очи и се замоли за някакъв изход.

Ангелският отговор дойде от най-малко очаквания източник.

— Какво става, мамка му!?

Викът долетя от другата страна на наклонения под, където беше тунелът, водещ към криптата на лорд Нюбъро.

Беше Ковалски. Явно бе слязъл или защото бе изгубил търпение, или защото бе чул задействието на капана.

— Помощ! — извика Рейчъл, но гърдите ѝ бяха стегнати, стомахът ѝ — така притиснат, че думата прозвуча по-скоро като писукане.

— Ехо! — извика Ковалски. Явно не я беше чул.

— Ковалски! — изкрещя Грей.

— Пиърс? Къде си? Виждам само някаква яма и гола стена. Как сте се озовали от другата страна?

От мястото, където се намираще, би трябвало да се вижда единствено долната страна на фалшивия под. И ямата.

— Върни се и намери лоста! — изкрещя Грей.

— Какъв мост?

— Лоста! Нагоре в тунела! Дръпни го!

— А, ясно! Дръжте се!

Рейчъл погледна надолу към Сейчан, после към Грей. „Дръжте се“. Това бе единственото, което можеха да направят.

— Побързай! — извика Грей. Ръката му отново започваше да се плъзга.

Гласът на Ковалски дойде малко по-отдалеч.

— Стига си ми давал зор!

Рейчъл се държеше с последни сили. Затвори очи и си представи стърчащия от пода лост. Беше го забелязала. Имаше резон именно с него да се управлява механизмът. Капанът можеше да убие евентуални крадци, попаднали тук, но създателите му би трябвало да имат някакъв начин да върнат нещата в изходно положение. Иначе те също биха изгубили достъп до ключа. Трябваше да има защитен механизъм извън камерата.

Но дали това бе именно онзи лост?

Замоли се интуицията на Грей да е вярна.

Миг по-късно отговорът дойде.

Целият под изведнъж завибрира. Помещението се разтърси, чу се стържене на камък върху камък. Подът отново започна да се накланя — но още повече — започна да се преобръща. Рейчъл не посмя дори да изпищи, когато започна да се плъзга по камъка. Всеки момент щяха да се изпуснат.

Изведнъж нещо зацепи. Подът спря толкова рязко, че ги разтърси до мозъка на костите. Отново се чу стържене и подът бавно започна да се движи в правилната посока.

Рейчъл се държеше с последни сили. Устните ѝ се мърдаха, докато благодареше безмълвно на Бога.

Гледаше как ръбът се издига под краката на Грей и го повдига нагоре. Претърколи се от саркофага върху изправящия се под. Всички лежаха по корем и дишаха тежко. Дори Грей се бе свлякъл по задник до кръста.

Появи се Ковалски с фенерче.

— Ако сте свършили да си играете тук... Рейчъл го изглежда кръвнишки.

— Дойдох да ви уведомя, че бурята се засилва още повече. Лайл казва, че е по-добре да се поразмърдаме, ако искаме да се махнем от този затънтен остров.

Преди някой да успее да отговори, от тавана се отчупи още една плоча и удари пода като бомба. Последва я порой от вода и тухли. Кулата се срутваше.

— Навън! — извика Грей.

Всички скочиха и затичаха към изхода. Оглушителен трясък разтърси целия под и той започна да се клатушка. Нещо в древния механизъм се беше счупило.

Рейчъл изгуби равновесие и залитна, но Грей я улови през кръста и я бутна към тунела. Вмъкнаха се в последния момент, преди истински водопад от тухли и дъжд да се изсипе в помещението зад тях. Разнесе се оглушителен трясък.

Изкатериха се един след друг в бурята. Зашеметеният Лайл им предложи чадъри.

Рейчъл взе един, но остана с обърнато към небето лице. Искаше да усети дъжда по себе си.

„Успяхме!“

13:42

Грей се взираше в жалките останки от манастирската кула — купчина чакъл, пропаднала наполовина в земята. Водата вече започваше да се събира в дупката.

От подземната кухня със сигурност не беше останало нищо.

Зад тях изрева двигател. Лайл беше запалил трактора. Бурята бушуваше — дъждът се лееше от небето и понякога шибаше хоризонтално, гонен от ветровете на Ирландско море. Дори мълниите бяха станали някак по-убити, сякаш уплашени от яростта на стихията.

Качиха се в ремаркетото, то се раздруса и потеглиха.

Всички се свиха, за да се скрият от дъжда и вятъра.

— Първото правило на археологията — каза Уолас, като хвърли кос поглед към Грей, — е „Не пипай нищо“.

Грей не можеше да вини професора, че го гълчи. Беше действал, без изобщо да си помисли за опасността. Беше много изненадан от откритието, че кръстът е по-ранен от християнството, че кръгът се движи. Хвърли се напред, без изобщо да се замисля. За разлика от отец Джовани. Ако можеше да се съди по всичките му изчисления, свещеникът бе подходил към главоблъсканицата съвсем научно.

Но пък той беше обучен археолог. И от решенията му не зависеше животът на жена.

Разполагаха само с още два дни да намерят решение на загадката. Грей нямаше намерение да се извинява, че натиска нещата, че поема рискове, че загърбва предпазливостта, за да получи резултат.

Въпреки това, докато си представяше грижливите сметки и изчисления на отец Джовани, знаеше, че все още му е липсвало нещо. Колкото повече се мъчеше да намери решение, толкова повече то му убягваше.

Уолас поклати глава.

— Само като си помисля какво можехме да научим, ако имахме повече време с онзи кръст...

Грей долови обвинителната нотка в гласа му. Обичайно веселото настроение на археолога бе изчезнало, прогонено от изтощението, ужаса и наистина сериозното разочарование. Само с една-единствена грешка бяха унищожили безценно илюстрирано съкровище и бяха изгубили достъп до онова, което пазеше кръстът.

— Ами ако ключът е все още долу? — натъртено попита Уолас.

На Грей му писна.

— Не вярваш в това. Аз също не вярвам.

Думите му прозвучаха по-грубо, отколкото му се искаше, но и той беше уморен.

— Защо си толкова сигурен? — попита Уолас.

— Защото отец Джовани си е тръгнал. Продължил е да търси. Мисля, че е решил загадката на кръста, намерил е някоя празна камера, където някога се е намирал ключът, след което е продължил нататък, вземайки единственото, което му е било нужно.

— Реликвата от гроба — обади се Рейчъл.

Грей се загледа в бурята.

— Ключът е някъде другаде. Не мисля, че кръстът е помогнал особено на отец Джовани. Именно затова е продължил търсенето, както трябва да направим и ние.

— Но къде? — попита Уолас. — Откъде изобщо да започнем? Пак сме в изходна позиция.

— Не, не е така — отвърна Грей.

— Защо да не е?

Грей подмина въпроса на професора и се обърна към Рейчъл.

— Откъде знаеш толкова много за свети Малахия?

Тя се размърда върху дъските, явно изненадана от въпроса му.

— От вуйчо Вигор. Той може да говори часове наред за свети Малахия и предсказанията му.

Грей подозираше, че ще чуе тъкмо това. Монсеньор Верона винаги бе проявявал страстен интерес към загадките на ранната Църква и търсеше истините зад легендите. Фигура като Малахия несъмнено би грабнала цялото му внимание и въображение.

— Именно затова отец Джовани е търсел вуйчо ти — каза той. — Знаел е, че ключът към загадката се намира в живота на светеца. И затова се е обърнал към най-големия капацитет, когото познава.

— Вигор Верона — обади се Уолас и се поизправи, без да обръща внимание на вятъра и дъжда.

— Може би Марко е знаел за машинациите на „Виатус“ или пък просто е имал някакви съмнения. Подозирам обаче, че колкото по-дълбоко е навлизал в тази област на проклетия и чудеса, толкова повече е разбирал какво му се струпва върху главата. Именно затова му е трябвало експертното мнение и закрилата на Църквата.

— Но ги е потърсил твърде късно — мрачно се обади Сейчан от края на ремаркетото. — Някой е знаел, че смята да го направи.

Грей кимна и каза:

— Ако искаме да открием къде е скрит ключът на Страшния съд, ще ни трябва експерт по свети Малахия.

— Но Верона е все още в кома — каза Уолас.

— Няма значение. Разполагаме и с друг човек, който знае не по-малко.

Обърна се към Рейчъл.

— Аз ли?

— Ще ни трябва помощта ти оттук нататък.

— Но защо?

— Защото зная къде е скрит ключът.

Уолас закова поглед в него.

— Какво?! Къде?

— Библията на Малахия не е била поставена току-тъй в саркофага. Целта ѝ не е била само да освети реликвата. Била е оставена като символ, като троха хляб, която да сочи към новото място, където се намира ключът. Преди идването на римляните ключът и гробът на онзи древен владетел винаги са били заедно. Били са свързани. А ето че в саркофага открихме Библията на Малахия с останка от древния човек, което я свързва с него.

— И какво искаш да кажеш? — подкани го Уолас.

— Мисля, че свети Малахия е заел мястото на древния. Че се е превърнал в пословичния пазител на ключа.

Уолас се опули.

— Ако си прав, то ключът...

— Е в гробницата на свети Малахия.

Ковалски — чоплеше ноктите си с някаква клечка — изстена:

— Знаех си аз! Но ви казвам още отсега, че няма да стъпя там.

Преди да успеят да продължат разговора, ремаркетото рязко спря. Грей с изненада откри, че вече са на пристанището.

Лайл скочи и им махна да слязат.

— Можете да се скриете от дъжда в старата постройка. Аз ще ида да извикам татко.

Докато момчето бързаше по пътеката към каменната къща, Грей погледна към морето. По вълните имаше бели гребени. Лодката се люлееше и мятеше във всички посоки, макар да се намираше отсам вълноломите. Връщането се очертаваше отвратително.

Но пък прозорците на постройката блестяха и потрепваха с обещанието за топлина и огън. Всички се изсипаха вътре и оставиха бурята зад вратата. Помещението бе облицовано с груби борови дъски. Подът под краката им скърцаше. Миришеше на дим и тютюн за лула. Свещи осветяваха малкото маси. Но не светлината, а огънят ги привлече към себе си. Всички с радост окачиха палтата си по столовете.

Грей застана с гръб към огъня и се наслади на топлината от петите до темето си. На весело танцуващите пламъци им трябваше доста време да прогонят чувството за безнадеждност, което беше започнало да ги обхваща.

Но сега вече имаха план за действие.

Място, където да потърсят.

Вратата се отвори с трясък — вятърът изтръгна дръжката от пръстите на Оуен Брайс. Той я хвана и я затвори с усилие. Изтръска се. Беше станал вир-вода.

— Бива си го времето, дума да няма — каза лодкарят и се ухили криво на пренебрежителното си изказване. — Боя се, че имам добра и лоша новина.

Подобен преамбюл никога не предвещава хубави неща.

Грей се отдръпна от огъня.

— Лошата новина е, че днес няма да можем да заминем. Бурята превърна морето в много коварно място. Ако не знаете, уелското име на острова е Инис Енди, което ще рече Островът на лошите течения. И това се отнася за слънчеви дни.

— А каква е добрата новина? — попита Ковалски.

— Направих проверка и мога да ви уредя стаи за нощуване на половин цена. За цяла седмица.

Стомахът на Грей се сви.

— След колко време смятате, че ще можем да напуснем острова?

Оуен сви рамене.

— Трудно е да се каже. Токът и телефоните са прекъснати по целия остров. Трябва да получим разрешение от шефа на пристанището в Абърдарън, преди изобщо да помислим да отвържем въжетата.

— Какви са най-добрите ви предположения?

— Миналата година имахме едни туристи, които останаха тук седемнайсет дни заради бурите.

Грей чакаше отговор на въпроса си. Гледаше напрегнато лодкаря.

Накрая Оуен се смили и прокара пръсти през косата си.

— Сигурен съм, че ще мога да ви върна в Абърдарън след два дни. Най-много след три.

Рейчъл рухна в един стол.

Не разполагаше с толкова време.

24.

*13 октомври, 13:35
Свалбард, Норвегия*

Монк лежеше по корем на покрива на снегомобила, който се носеше през снежната буря. Пейнтър беше до него. Бяха се вързали за багажника като някакви куфари. Силните пориви на вятъра непрекъснато се мъчеха да ги откъснат. Снегът ги покриваше като глазура на кейк.

Имаха щурмови карабини, а норвежкият войник им бе осигурил допълнително оборудване, особено важно за сражения при такива ниски температури.

Монк си нагласи инфрачервените очила. Картината пред него помръкна. Не че имаше особено значение — от виелицата видимостта бе паднала само до няколко метра. Но вградените в стъклата сензори можеха да улавят и фокусират всяка остатъчна топлина. Под тях горещият двигател на снегомобила сияеше в меко оранжево.

Целите им се появиха от бурята. Седем или осем моторни шейни се изкачваха на зигзаг по склона. През очилата приличаха на капчици кехлибар. В момента прехвърляха гребена на горната долина, откъдето преди известно време Монк беше шпионирал зърнохранилището.

Именно там Монк и останалите смятаха да им дадат отпор с всички средства, с които разполагаха.

Монк потупа гранатомета до себе си. Преди да потеглят, бяха претърсили пътя на лавината за допълнителни оръжия и бяха попаднали на него. Както и на сандък боеприпаси.

Под тях сенаторът и директорът на „Виатус“ дележа кабината с норвежеца, въоръжени с карабини. Единият държеше оръжието си насочено напред през прозореца на мястото до шофьора, другият — през задния прозорец.

Бяха въоръжени до зъби, но противникът им ги превъзхождаше в численост най-малко десет към едно.

Когато предният ударен отряд навлезе в долината, норвежецът завъртя снегомобила, като направи всичко възможно да задържи машината зад снежния вал, за да се скрие от по-малките и по-бързи моторни шейни.

Монк гледаше през очилата как две от шейните с по двама наемници прелетяват далеч от дясната им страна. Врагът не успя да види полускрития снегомобил — а това означаваше, че нямат инфрачервени очила или че цялото им внимание е насочено към зърнохранилището.

Монк и Пейнтър ги пропуснаха, без да стрелят.

Малките машини не бяха основната им мишена.

Още шейни профучаха покрай тях с ревящи двигатели, които заглушаваха глухото ръмжене на снегомобила. След тях се появи някаква грамада. Топлинната ѝ сигнатура беше почти заслепяваща. Надигна се от склона и се смъкна тежко в горната долина.

Бронетранспортър „Хаглунд“.

Основната част от отряда се намираше в него. Машината трябваше да се обезвреди. Техният „Сноу-Кат“ не можеше да се мери с по-пъргавите моторни шейни, но нямаше да има никакъв проблем да изпревари това чудовище. Ако успееш да ударят бронетранспортъра, това щеше да деморализира противника. Може би достатъчно, за да го накара да се откаже и да се оттегли.

Така или иначе, Монк и останалите нямаха намерение да позволят на щурмовия отряд да стигне зърнохранилището. Според Пейнтър вътре имаше над четиридесет души.

Докато бронетранспортърът се тътреше през долината, Пейнтър смени карабината с гранатомета. Щяха да имат само един шанс. Още с първия изстрел щяха да навлекат целия гняв на противника върху себе си.

Монк тупна два пъти с длан покрива на снегомобила.

В отговор на сигнала водачът намали и спря.

Пейнтър вдигна оръжието и се прицели. Монк свали очилата — огненият проблясък на гранатомета можеше да го ослепи. Без тях обаче не виждаше нищо. Вилицата бушуваше около тях и заличаваше света. Все едно се намираше в снежна топка, която някой бе хвърлил в бъркачка за боя.

Нищо чудно, че противникът не ги бе забелязал.

— Огън — каза Пейнтър високо и дръпна спусъка. Гранатометът избълва дим и пламъци и зарядът полетя през снежната завеса.

Монк успя да си сложи очилата навреме, за да види как нажежената следа на гранатата улучва веригите на бронетранспортъора. Ослепителен оранжев блясък беляза удара. Улучен отстрани, бронетранспортърът се наклони на една верига.

Монк се замоли да се преобърне.

Не се получи. Машината с трясък падна на веригите си. Бронетранспортърът се опита да продължи, но едната верига бе скъсана и машината забоксува на място. Вратите се отвориха и по-малки топлинни сигнатури напуснаха превозното средство, за да се хвърлят по очи в снега. Войниците знаеха, че са атакувани и че са неподвижни мишени в тежката машина.

— Огън! — извика Пейнтър.

Монк прикри очи, чу рева на гранатомета и отново погледна. Пейнтър се оказа отличен стрелец. Ракетата улучи предното стъкло на бронетранспортъора и експлодира вътре. Стъклата се разлетяха на нажежени парчета. Във въздуха полетяха тела — светеха ярко през очилата.

Пейнтър залегна.

Над главите им профучаха куршуми.

Стрелбата с гранатомета бе издала позицията им.

Монк тупна по покрива и двигателят на снегомобила изрева. Водачът бързо набра скорост надолу по склона, след което рязко зави надясно. Снегомобилът се вдигна на една верига.

Монк се държеше здраво. Пейнтър се блъсна в него от рязката маневра.

Снегомобилът прескочи вала и за един шеметен миг се озова във въздуха, след което се стовари тежко върху снега. Монк се тресна върху покрива и насмалко да, си счупи ребрата.

Но не беше време да се оплаква.

Имаха съвсем малко време да се възползват от объркването. При краткото спускане се бяха озовали под бронетранспортъора. Трябваше да атакуват, преди щурмовият отряд да заеме отбранителна позиция.

Монк забеляза топлинни сигнатури на фона на студения сняг. Вдигна карабината и откри огън. Пейнтър го последва. Свалиха

неколцина противници, но прицелването бе трудно, тъй като снегомобилът се тресеше и подскачаше върху неравния леден терен.

Някои войници изтичаха за прикритие. Други побягнаха нагоре по склона.

Откъм бронетранспортъора ги посрещна мощен залп. Куршумите се забиваха в металната решетка на снегомобила и вдигаха искри. Монк чу характерния трясък на счупено стъкло.

Водачът не намали, а зави настрани, като се мъчеше да застане така, че туловището на бронетранспортъора да остане между тях и стрелците. Откриха огън и други войници, скрити зад канари и парчета лед.

Снегомобилът обаче се оказа трудна мишена в бурята, а норвежецът — чудесен водач. Не спря нито за миг.

Докато се изкачваха по склона, чува нов шум — гневното бръмчене на моторните шейни. Челният екип беше обърнал да се притече на помощ на другарите си.

И макар снегомобилът да бе като обикаляща бронетранспортъора акула, по-малките моторни шейни се оказаха по-пъргави и бързи хищници.

Положението им скоро щеше да стане безизходно.

13:41

Пейнтър гледеше как роякът от десетина шейни лети към бронетранспортъора. Топлинните сигнатури на малките машини бяха като ярки петна на фона на студения сняг. Той и екипът му нямаха друг избор, освен да пренесат сражението при тях.

Снегомобилът полетя в челна атака нагоре по склона.

Когато приближиха извадения от строя гигант, противникът започна да стреля още по-ожесточено. Моторните шейни приближаваха на помощ и войниците се чувстваха по-уверени.

Огнена следа прогори рамото на Пейнтър.

Той трепна, но не престана да стреля.

Както и всички останали.

Докато снегомобилът се изкачваше да посрещне предизвикателството, противникът стреляше непрекъснато иззад

буксуващия гигант. Трябваше да прекършат гръбнака на отбраняващите се. Пейнтър се беше надявал изваждането от строя на бронетранспортъора да обърне противника в бягство, но враговете се оказаха опитни ветерани. Не можеха да бъдат подплашени лесно.

Заформяше се гореща схватка, съчетаваща скорост, съобразителност и умения.

Или поне така си мислеше.

Изведнъж се чу странен нов шум.

Сред трясъка на стрелбата се разнесе пронизително изсвирване.

Монк тупна три пъти по покрива на снегомобила. Водачът наби спирачки. Сварен неподготвен, Пейнтър полетя напред. Тялото му се блъсна в предното стъкло, но въжето му попречи да падне.

Монк беше останал на мястото си. Пресегна се с ножа и преряза въжето на Пейнтър, след което направи същото със своето.

— Влизай вътре! — извика и посочи надолу.

Пейнтър се подчини. Щом скочи на земята, вратите на снегомобила се отвориха. Монк се хвърли към мястото до шофьора. Водачът се пресегна, сграбчи Пейнтър за ръкава и го изтегли вътре. Малкият снегомобил беше двуместен, но имаше багажно отделение в задната част. Въпреки това се озоваха доста натясно.

Стрелбата продължи, пламъците от дулата проблясваха ярко във вилицата. Няколко заблудени куршума улучиха машината. Но без отведен огън и при изключен двигател противникът не знаеше къде точно се намират в снежната буря.

— Какво става? — попита Пейнтър.

Монк продължаваше да се вира напрегнато напред.

— Нали ви казах, че Крийд отиде за помощ. Норвежките военни не са единствените защитници на зърнохранилището.

— Какви ги...?

И тогава ги видя. Едрите топлинни сигнатури се появиха от бурята. Десетина. Не, повече. Движеха се с невероятна скорост и ставаха все по-големи и по-големи. Разбра какво са.

Бели мечки.

Острото свирене продължи, отекваше в цялата долина.

Мечи свирки.

Пронизителният им писък сигурно беше подгонил мечките.

— Приятелчето на водача е израснало тук — бързо обясни Монк. — Знае какво плаши мечките. Само на този остров са повече от три хиляди. Беше убеден, че може да ги събере на група, да ги раздразни и да ги накара да се размърдат. Съжалявам, че не го казах досега. Реших, че е пълно безумие.

Пейнтър напълно споделяше решението му. Беше безумие. Но пък бе свършило работа.

Белите мечки ловуваха тюлени. Можеха да развият скорост до петдесет километра в час, а на къси разстояния бяха в състояние да спринтират и още по-бързо. И сега тази раздразнена група се носеше надолу по склона.

Пейнтър гледаше през очилата как мечките се хвърлят върху моторните шейни. Мятаха се върху по-бавните машини, отприщваха животинската си ярост срещу всичко движещо се, което се изпречваше на пътя им. Една от шейните се преобърна с трясък, последвана от втора, погребана под планината разгневени мускули.

През утихващия огън се разнесоха писъци, съпроводени с рев, от който Пейнтър настръхна.

Оцелелите моторни шейни стигнаха до бронетранспортъора, но не намалиха, а прелетяха покрай него. Мечките ги последваха, като помитаха заелите отбранителна позиция войници. Някои стреляха по тях, но зверовете бяха като сенки в снежната буря.

Изстрелите само разпалиха яростта им още повече.

Писъците и ревовете станаха още по-силни.

Един от войниците побягна към снегомобила, сякаш машината им можеше да му предложи помощ. Така и не стигна до тях. Едра лапа се пресегна от бурята и го докопа за крака. Мечката не забави скорост. Крайникът направо бе изтръгнат от тялото на войника. Той полетя високо във въздуха, като пръскаше кръв във всички посоки.

Друга мечка профуча покрай снегомобила и го блъсна с рамо, сякаш за да ги предупреди и заплаши.

Подейства.

Пейнтър не смееше да си поеме дъх.

Зверовете продължиха през долината, пръскаха хората и оставяха зад себе си окървавени тела. После изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили, подобно на призраци в бурята.

Пейнтър се вгледа напред. Вече не се виждаше никакво движение.

Всеки, който бе имал възможност да избяга, го беше направил. Войниците се бяха пръснали във всички посоки. Пейнтър се беше надявал да пречупи гръбнака на щурмовия отряд, като поразии бронетранспортъора. Не беше успял. Но дори и най-опитният ветеран щеше да се стресне и да побегне от такава сурова проява на бруталната сила на природата.

Отново се чу ръмжене, приближаваше нагоре по склона.

На студения фон светнаха две моторни шейни.

Миг по-късно машините се появиха от бурята. Крийд вдигна ръка за поздрав. Норвежецът потупа Пейнтър по рамото. Жестът му бе недвусмислен.

Всичко бе свършило.

14:12

Криста се изкачваше в снега.

Придържаше качулката си, за да се предпази от вледеняващия вятър. Единият ръкав на канадката ѝ бе обгорен. Мъчителната болка от тази страна ѝ показваше, че на места огънят е стигнал до кожата, стопявайки плат и плът в едно цяло.

Едва бе успяла да се измъкне от бронетранспортъора. Беше излязла наполовина от прозореца, когато вторият изстрел улучи предното стъкло. Взривът я изхвърли навън и я просна в снега. Огънят по ръката ѝ моментално угасна.

Атакуваше ги неизвестен и неочакван противник. Криста замаяно изпълзя до бронетранспортъора и се скри под него. Остана там по време на стрелбата и последвалата касапница.

Още трепереше.

Остана скрита, когато нападателите се събраха недалеч. Ахна, когато отново видя възмездието си — тъмнокосия агент на Сигма Пейнтър Кроу. Лицето му бе потъмняло от вятъра и индианският му произход си личеше по-ясно.

„Колко живота има този проклет дивак?“

Изчака ги да си тръгнат. Една от моторните шейни потегли към Лонгир за помощ. Останалите се насочиха към зърнохранилището, за да организират защитен периметър срещу евентуални оцелели, решили да завършат провалилата се мисия.

Лично тя нямаше подобни амбиции.

Закрачи в бурята към една изоставена моторна шейна. Предишният ѝ водач в момента покриваше няколко квадратни метра с кървавите си останки. Криста мина през тях и огледа шейната. Ключът беше на мястото си.

Яхна машината и завъртя ключа. Двигателят изръмжа.

Криста даде газ, приведе се над кормилото и се понесе надолу по склона. Вече нямаше какво да прави тук.

Освен да си обещае нещо.

Преди всичко това да свърши, смяташе да пусне куршум в черепа на оня индианец.

25.

*13 октомври, 15:38
Остров Бардси, Уелс*

Грей се изтягаше във ваната с гореща вода.

Беше затворил очи и се мъчеше да успокои ума си. Близко час бе спорил с Оуен Брайс и бе обяснявал, че Рейчъл има здравословен проблем, който изисква незабавно да напуснат острова. Че ѝ трябва лекарствата в хотела им на сушата. Единствената отстъпка, която получи, бе обещанието на лодкаря, че утре сутринта ще си помисли.

Не му помогна особено и фактът, че Рейчъл изглеждаше добре.

Така че засега бяха изолирани на острова.

Най-малко за още няколко часа.

Щяха да изчакат да се стъмни, което, за щастие, ставаше по-рано по това време на годината. След като местните си легнеха, планът бе да откраднат лодката. Не смееха да чакат до сутринта. Ако Оуен откажеше, щяха да изгубят още един ден. А това не биваше да се случва.

Така че наеха предложените им стаи. Малко почивка нямаше да им се отрази зле. Всички бяха изтощени и имаха нужда от време, за да възстановят силите си.

На Грей обаче не му бе лесно да се отпусне. Умът му непрекъснато го тормозеше и измъчваше със загадките и опасностите, пред които се изправяха.

Отново проехтя оглушителен гръм и стъклата на прозореца над ваната задрънчаха. Пламъчето на свещта до сапуна трепна. Нямаше ток. Преди да се изкъпе, Грей беше запалил огън в камината в спалнята. Виждаше през затворените си клепащи танца на червеникавите му пламъци.

Внезапно през сиянието премина сянка.

Той се стегна, рязко се надигна и изплиска вода на пода. На прага стоеше Рейчъл, облечена в роба. Не я беше чул да влиза — гръмотевицата беше ударила в същия момент.

— Рейчъл...

Тя стоеше и трепереше, в очите ѝ се четеше страх. Не каза нито дума. Свали робата си без никакви съблазнителни движения. Просто я остави да се свлече на пода и забързано тръгна към ваната. Грей стана и я взе в обятията си. Тя се притисна в него и скри лице във врата му.

Грей прилекна, прихвана я през дупето и я повдигна. Беше полека, отколкото я помнеше, сякаш безнадеждността я ядеше отвътре. Завъртя се, без да я пуска, и се потопи заедно с нея в топлата вода.

Продължи да я прегръща. Ръката ѝ се плъзна по корема му — отчаяна, изпълнена с желание, което си личеше във всичко. Той я спря и притегли ръката ѝ към гърдите си. Просто я прегръщаше и чакаше да спре да трепери. Още бягаха от пожара в гората, от времето, когато тя бе научила за предателството. Трябваше да се сети по-рано и да не я оставя сама, докато чакаха падането на нощта.

И ако неговият ум бе разтревожен и неспокоен, през какво ли минаваше тя? Особено когато беше сама. Прегърна я и я притисна към себе си, сякаш силата на мускулите му можеше да я спаси.

Треперенето ѝ постепенно спря.

Рейчъл се отпусна.

Грей я държа в обятията си още дълго, след което докосна с пръст лицето ѝ и го обърна нагоре. Вгледа се в очите ѝ. Те блестяха от желание да бъде докосвана, да се чувства жива, да знае, че не е сама, а по-надълбоко, почти погребани, тлееха въглените на старата любов.

Едва тогава устните му докоснаха нейните.

16:02

Сейчан чакаше в стаята си. Стоеше с гръб към вратата, между пръстите ѝ имаше незапалена цигара. Преди малко бе чула как вратата на Рейчъл изскърцва. Последваха стъпки по коридора, след което вратата на Грей се отвори.

Сейчан слушаше със затворени очи.

Вратата така и не се отвори отново.

Докато стоеше на стража, Сейчан се бореше с надигащата се смес от гняв и ревност наред с болката, която не можеше да подмине.

Тя стягаше гърдите ѝ и правеше дишането ѝ трудно. Облегна се на вратата, бавно се отпусна на пода и прегърна коленете си.

Сама, далеч от чужди погледи, Сейчан си позволи тази моментна слабост. Стаята бе тъмна. Не си бе направила труда да запали огън, нито дори свещ. Предпочиташе тъмнината. Винаги я бе предпочитала.

Залюля се леко напред-назад и остави болката да премине през нея.

Знаеше, че се връща към време, когато болката идваше по-често и се усилваше от шамари до далеч по-болезнени и интимни удари. Имаше таен килер, където след това можеше да се скрие и да потърси убежище. Той нямаше прозорци. Никой не знаеше за съществуването му, само плъховете и мишките.

Единствено там, скрита в тъмното, Сейчан се чувстваше в безопасност.

Мразеше се, че се нуждае от този килер. Знаеше, че трябва просто да му каже и да сложи край на болката. Но се бе заклела да не го прави. И го беше направила заради него.

И независимо колко голяма беше агонията, никога нямаше да престъпи клетвата си.

18:55

Под прикритието на мрака Грей поведе групата към кея.

Лодката се люшкаше на въжетата си и се блъскаше в гумите по ръба. От тъмното небе се сипеше дъжд. Ковалски беше отишъл порано, за да се увери, че лодката е празна и че ключовете са на нея.

Кой би тръгнал да краде лодка в такова време?

Въпрос, на който Грей бе готов да отговори.

— Качвайте се — каза Ковалски. — Аз ще отвържа въжетата.

Грей помогна на останалите да се качат на кърмата. Упражнението изискваше почти акробатично майсторство заради люшкащата се палуба.

Подаде ръка на Рейчъл.

Тя не го погледна, но стисна топло пръстите му. Беше се събудил оплетен в одеялата и бе открил, че я няма. Не можеше да се каже, че бе останал напълно разочарован. Знаеше положението, тя също.

Случилото се помежду им бе искрено, дълбоко почувствано и нужно, може би и за двамата. Моментният проблясък на страстта бе плод на страха, на самотата, на осъзнаването на собствената ти смъртност. Грей обичаше Рейчъл и знаеше, че тя изпитва същите чувства. Но дори докато лежаха сплетени пред камината, изгаряни от страст и прогонили всяка мисъл, част от нея си оставаше недосегаема.

Сега не бе време нещата помежду им да възкръсват. Тя бе твърде наранена, твърде крехка. В стаята имаше нужда единствено от силата му, от докосването, от топлината му. Но не и от сърцето му.

Това трябваше да почака.

Грей скочи на палубата и хвана подхвърленото въже. Ковалски скочи след него.

— Ще е чудовищно плаване — предупреди ги гигантът и забърза към покритата кабина. Двигателите грубо изреваха и Ковалски даде знак на Грей да махне последното въже.

Грей освободи лодката и тръгна по люлеещата се палуба. Ковалски ги отдалечи от пристана и се насочи към открито море. Трябваше да плават без светлини, докато не излязат от залива.

Грей погледна назад към брега. Никой не тичаше след тях. В тази буря изчезването на лодката щеше да остане незабелязано до сутринта.

Обърна се към бушуващото черно море. Вятърът виеше, дъждът шибаше яростно.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш в това време? — попита Грей.

Ковалски бе бивш моряк от Военноморските сили. Угарката от пура стърчеше между зъбите му. Поне не беше запалена.

— Не се безпокой — отвърна той, без да вади пурата. — Потопявал съм само една... не, чакай. Само две лодки.

Това звучеше окуражително.

Грей се върна на кърмата. Уолас раздаваше оранжеви спасителни жилетки с неонов лампи от сандъка. Надянаха ги бързо и включиха сигналните светлини на яките.

— Винаги се дръжте за нещо — предупреди ги Грей.

Докато минаваха покрай вълнолома, мълния разцепи нощта. Морето изглеждаше още по-бурно. Вълните сякаш се носеха във всички посоки, сблъскваха се и във въздуха се издигаха огромни гейзери. Теченията бяха полудели като времето.

Ковалски започна да си подсвирква. Грей знаеше, че това не е добър знак. Излязоха в открито море. Беше равносилно на това да те метнат в пералня с включена центрофуга.

Лодката политаше високо нагоре, после пропадеше в бездната, подмяташе се наляво и надясно, а Грей бе готов да се закълне, че понякога го прави и в двете посоки едновременно.

Накъдето и да погледнеше, виждаше единствено вълни с бели гребени.

Подсвиркването на Ковалски стана по-силно.

Лодката удари висока вълна и носът ѝ се издигна към небето. Грей се вкопчи с все сила за релинга, а всичко без опора по палубата полетя към кърмата. В следващия миг прехвърлиха гребена и летяха надолу.

В същия миг отстрани ги блъсна друга вълна, понесе се през кърмата като наказваща Божия десница. Студената солена вода напълни устата на Грей и за момент го ослепи.

След секунди отново се издигаха.

— Грей! — извика Рейчъл.

Кашляйки, Грей се обърна и моментално разбра какъв е проблемът.

Сейчан беше изчезнала.

Беше седяла на отсрещната страна. Вълната я бе ударила в гръб и я бе изхвърлила през борда.

Грей се изправи.

Забеляза я далеч зад кърмата благодарение на мигащите светлинки на спасителната жилетка. След миг вълните я скриха от погледа му.

Грей се затича и скочи през борда. Не можеха да си позволят да я изгубят.

Докато летеше във въздуха, чу как Рейчъл извика на Ковалски:

— Обърни!

В следващия миг Грей се гмурна и всичко потъна в мрак.

19:07

Вълните подмятаха Сейчан като листо в буен поток. Студът я пронизваше до кости и стягаше гърдите ѝ. Беше ѝ трудно да поема дъх — водните стени непрекъснато се стоварваха отгоре ѝ.

Не можеше да види дори светлините на лодката. Навсякъде около нея се издигаха планини от вода.

Поредната гигантска вълна се извиси над нея, невъзможно огромна, надвиснала, с яростен бял гребен.

И се стовари отгоре ѝ.

Сейчан потъна дълбоко. Течението я завъртя. Не можеше да определи накъде е горе. Водата влезе в носа ѝ. Тя инстинктивно се задави и нагълта още щипеща вода.

После спасителната жилетка я издигна на повърхността.

Опита се да си поеме въздух, но отново се задави. Примигна, за да махне солените капки от очите си и да се огледа.

Още една вълна се издигаше пред нея.

„Не.“

В същия миг нещо я сграбчи отзад.

Изпищя от ужас. Вълната се стовари отгоре ѝ. Но ръцете продължаваха да я държат. Силни крака се стегнаха около бедрата ѝ. Двата заедно заплуваха в кипящото море. Сейчан бе останала без въздух, но паниката беше изчезнала, за да отстъпи място на страха.

Макар да не можеше да го види, знаеше кой я е хванал.

Излязоха заедно на повърхността и се задържаха там благодарение на спасителните жилетки.

Сейчан се обърна. Грей я притискаше към себе си. Очите му бяха твърди като скала и в тях се четеше решимост.

— Спаси ме — прошепна тя.

Влагаше всичко от себе си в тези две думи.

Дори и сърцето си.

19:24

Светлините на рибарското селище засияха през бурята. Плажът бе пред тях и Ковалски се насочи право натам.

Грей стоеше до него.

Трябваше да признае, че гигантът наистина знаеше как се управлява лодка.

Докато със Сейчан се подмятаха във вълните, Ковалски бе успял да ги намери и да приближи катамарана до тях. Хвърлиха им въже и ги изтеглиха на палубата.

Останалата част от пътуването бе наистина неприятна, но никой друг не изхвърча през борда. Сейчан кашляше зад Грей — все още се мъчеше да изкара водата от дробовете си. Никога не я бе виждал толкова бледа.

Но щеше да живее.

Ковалски завъртя щурвала и подкара катамарана през плитчините. Една последна вълна повдигна лодката и я изхвърли на брега. Двата кила застъргаха по пясъка и цялата палуба се разтресе. След това настъпи дългоочакваният покой.

Нямаха нужда от подканяне. Всички скочиха от лодката в дълбоката до глезените вода и побягнаха пред последната вълна. Ковалски се забави за момент, за да потупа борда на катамарана.

— Добра лодчица.

Тръгнаха нагоре към Абърдарън. Също като на Бардси, и тук всички се бяха изпокрили от бурята. Улиците пустееха.

Грей искаше да се махнат, преди някой да забележи изоставената на брега лодка. След рискованото плаване нямаше никакво намерение да се окаже зад решетките на местния арест.

Забързано прекосиха тъмното селище и се насочиха към църквата. Откраднатият джип беше там, където го бяха оставили. Докато вървяха към него, Грей се обърна към Уолас.

— Ами кучето ти? — И посочи дома на свещеника.

Уолас поклати глава, макар да се виждаше, че го боли.

— Ще оставим Руфъс тук. По-добре да спи до огъня, отколкото да се мотае с нас в това ужасно време. Ще дойда да си го прибера, когато всичко това свърши.

След като решиха и този въпрос, всички се качиха в колата.

Грей запали, бързо излезе от паркинга и се насочи извън селището. Щом се озоваха на пътя, даде газ.

Трябваше им обаче някаква посока.

— Гробницата на свети Малахия — каза Грей и погледна в огледалото към Рейчъл. — Можеш ли да ни кажеш нещо за нея?

Така и не им се бе удавала възможност да обсъдят по-подробно тази тема. Грей знаеше единствено онова, което бе научил от един кратък разговор с Рейчъл, че Малахия е погребан в Североизточна Франция. Рейчъл се бе опитала да обясни по-подробно, но не им стигна времето — Грей трябваше да насочи мислите си върху това как да напуснат острова.

Сега обаче им предстоеше дълъг път и бе време да научи повече.

Рейчъл заговори, като продължаваше да се взира в бурята:

— Малахия е умрял някъде в средата на дванайсети век. Издъхнал в ръцете на най-добрия си приятел, свети Бернар от Клерво.

Ковалски завъртя глава.

— Свети Бернар? Той ли е създал онази грамадна порода лигавещи се планински кучета?

Рейчъл не му обърна внимание.

— Малахия бил погребан в манастира, основан от Бернар — абатство Клерво. Намира се на двеста и четиридесет километра от Париж. По-голямата част от манастира била унищожена през деветнайсети век, но все още са останали няколко постройки и стени, в това число и главната обител. Има обаче един малък проблем.

От начина, по който го каза, беше ясно, че проблемът изобщо не е малък.

— Какъв по-точно?

— Опитях се да ти го кажа преди, но... Внезапно спря стеснително, сякаш си мислеше, че е трябвало да бъде по-настойчива при първия разговор. Но също като на Грей, тогава мислите ѝ бяха другаде.

— Няма нищо — рече той. — Та какъв е проблемът?

— Руините са защитени. Те са може би най-добре охраняваният обект в цяла Франция.

— Това пък защо?

— Защото абатство Клерво... се намира в сърцето на строго охраняван затвор.

Грей се обърна да я погледне в лицето. Сигурно се шегуваше. Но по напрегнатото ѝ и тревожно изражение бе ясно, че не е така.

— Страхотно. Значи трябва да проникваме не само в гробница, но и в пандиз. — Ковалски се отпусна в седалката и скръсти ръце на гърдите си. — Нищо не би могло да се оплеска в този план.

26.

*13 октомври, 20:18
Свалбард, Норвегия*

Криста крачеше напред-назад в леденостудения склад в покрайнините на Лонгир. Подредените един до друг контейнери стигаха до тавана. Миришеше на нефт и газ. Криста беше облякла дебел пуловер, за да скрие превръзката на ръката си. Инжекцията морфин замъгляваше съзнанието ѝ. Останалите бяха по-зле от нея. На пода лежаха две тела, покрити с импрегнирана кутия.

Бяха оцелели само осем души. Тя доближи телефона до ухото си в очакване на инструкции. Беше набрала номера, който ѝ беше оставен. Сигналят „свободно“ звуча сякаш цяла вечност. Накрая някой вдигна.

— Наясно съм със ситуацията — каза мъжът.

— Да, сър. — Криста се мъчеше да отгатне настроението на човека отсреща, но думите му бяха спокойни и точни, говореше, без да бърза.

— При този развой на нещата се налага радикално да променим целите на тази мисия. Карлсен е в ръцете на Сигма и се взе решение за прекратяване на всички операции в Норвегия.

— Ами в Англия?

— Възползвахме се от съдействието на външни изпълнители да ни помогнат за откриването на ключа. Но след случилото се вече не разполагаме с този лукс. Засега се налага да приберем чиповете си и да станем от масата.

— Сър?

— Предметът, откраднат от отец Джовани. Осигурете го.

— А останалите?

— Избийте всички. — Ами нашият...

— Преценено е, че всички са пречка, госпожице Магнусен. Погрижете се да не се каже същото за вас.

Гърлото на Криста се стегна, сякаш някой я душеше.

— Чухте заповедта.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЧЕРНАТА МАДОНА**

27.

*14 октомври, 05:18
Над Норвежко море*

Докато частният самолет летеше на юг над Норвежко море, Пейнтър гледеше как архипелаг Свалбард изчезва зад тях. Бяха изгубили половин ден в евакуация на групата от зърнохранилището. След това Кат трябваше доста да се поизпоти във Вашингтон, за да ги измъкне, преди да им налетят медиите.

Драматичната бомбена атака бе привлякла вниманието на света. На малкия архипелаг вече се стичаха на тълпи международни новинарски екипи и следователи от НАТО. Отдалечеността на островите и свирепата буря бяха помогнали на Пейнтър да се измъкне в последния момент.

Не се връщаше сам.

Монк и Крийд се бяха разположили на дивана. Сенатор Горман седеше с изцъклен поглед в едно от креслата. Последният им спътник седеше срещу Пейнтър.

Ивар Карлсен идваше с тях доброволно. Можеше да направи трудно, ако не и невъзможно, извеждането си от норвежка територия. Но този човек имаше някакво странно чувство за чест. Дори в момента седеше изпънат и се взираше през люка към изчезващите острови. Ясно беше, че най-вероятно именно той е бил основната цел на атаката в Свалбард и че досегашният му съюзник се е превърнал във враг.

Освен това знаеше на кого дължи живота си и уважаваше факта, че му е задължен.

Пейнтър смяташе да се възползва максимално от съдействието му.

Малкият самолет се подрусваше в неспокойния въздух и това допринасяше за засилването на напрежението в салона. Пътуваха към Лондон. Нито Пейнтър, нито Кат бяха получавали новини от екипа на Грей. Пейнтър искаше да е на място, докато търсенето в Лейк

Дистрикт продължава. В зависимост от резултатите щяха да презаредят и да продължат към Вашингтон.

Но по време на петчасовия полет Пейнтър трябваше да изстиска от норвежеца всичко, което той знаеше. Кат се занимаваше с полетата в Средния запад, където се отглеждаха и събираха генномодифицираните семена. Новините бяха мрачни — вече бе попаднала на множество необясними смъртни случаи в околностите на петнадесет опитни ферми. При аутопсията в едно от телата бе открит неизвестен вид гъба. А имаше още шестдесет и три опитни полета, които трябваше да се проверят.

Карлсен усети вниманието на Пейнтър и каза:

— Искан да спася света.

Сенатор Горман се размърда и очите му проблеснаха гневно, но Пейнтър го изгледа кръвнишки. Това бе неговият разговор.

Загледалият се навън Карлсен не забеляза размяната на погледи.

— Хората говорят за демографска бомба, но никога няма да признаят, че тя вече е избухнала. Населението на Земята стремглаво лети към критичната маса, когато числеността му ще стане толкова голяма, че то няма да е в състояние да се изхранва. Намираме се на крачка от глобален глад, войни и хаос. Гладните бунтове в Хаити, Индонезия и Африка са едва началото.

Карлсен се обърна към Пейнтър.

— Но това не означава, че е твърде късно. Ако се съберат достатъчно решителни съмишленици, които да координират усилията си, все още може да се направи нещо.

— И вие намерихте тези съмишленици в Римския клуб — каза Пейнтър.

Очите на Карлсен едва доловимо трепнаха.

— Точно така. Клубът непрекъснато бие тревога, но никой не го чува. Вниманието на медиите е заето от разни второстепенни кризи. Глобалното затопляне, доставките на нефт, екваториалните джунгли. Списъкът расте. Но коренът на всички тези проблеми е един и същ — твърде много хора, събрани на твърде тясно пространство. И никой не споменава директно този проблем. Как го наричате в Америка? Политически некоректно, нали? Въпросът е недосегаем, обвързан с религията, политиката, расата и икономиката. В Библията е казано „плодете се и множете се“. Никой не смее да каже обратното.

Повдигането на тази тема е политическо самоубийство. Предложиш ли решение, ще бъдеш обвинен като защитник на евгениката. Някой трябва да се опълчи, да вземе тежки решения. И то не само на думи, но и с конкретни действия.

— И този някой сте вие — каза Пейнтър, за да го накара да продължи да говори.

— Недейте с този тон. Зная как свърши всичко това. Но не започна по този начин. Аз само се опитвах да сложа спирачка на нарастването на населението, постепенно да намаля човешката биомаса на тази планета, да направя така, че моментът на кризата да не удари с пълна скорост. В Римския клуб намерих глобалните ресурси, които ми трябваха. Огромен резервоар иновации, най-модерни технологии и политическо влияние. И започнах да работя по някои проекти за постигане на целите ми, като събрах около себе си хора, мислещи като мен.

Карлсен погледна за момент към сенатора, след което се извърна.

Въпреки предупреждението на Пейнтър Горман не се сдържа.

— Ти ме използва, за да разпространиш болното си зърно.

Карлсен сведе поглед към ръцете си, но когато вдигна очи, не изглеждаше смутен.

— Това стана по-късно. Беше грешка. Вече го зная. Обърнах се към теб, защото си защитник на идеята растения като царевицата и захарната тръстика да се използват като биогорива. Беше сравнително просто да поддържаш такава на пръв поглед добра кауза — възобновяем енергиен източник, който да ни направи независими от петрола. Но това служеше и на една моя цел.

— Каква по-точно?

— Да ограничи производството на храна в света. — Карлсен погледна Пейнтър без никакво чувство за вина. — Контролираш ли храната, контролираш и хората.

Пейнтър си спомни как Карлсен беше перифразирал думите на Хенри Кисинджър. „Ако контролираш петрола, контролираш държави, но ако контролираш храната, контролираш всички хора на света“.

Значи това бе целта на Карлсен. Да ограничи производството на храна, за да ограничи растежа на населението. Ако беше извършено умело, можеше и да проработи.

— Как подкрепата на биогорива може да ви помогне да контролирате световното производство на храна?

Пейнтър можеше да отгатне отговора, но искаше да го чуе от устата на норвежеца.

— Най-плодородните земи на планетата са изтощени и това принуждава фермерите да се насочат към по-недоходни територии. Те печелят повече от отглеждането на култури за биогорива, отколкото за храна. Все повече и повече добри земи се използват за производството на гориво вместо на храна. А то е ужасно неефективно. Количеството царевица, необходимо за производството на един резервоар гориво, може да изхрани един човек в продължение на цяла година. Естествено, подкрепих биогоривата.

— Не заради енергийна независимост...

Карлсен кимна.

— А като едно от средствата за ограничаване на производството на храна.

Сенатор Горман изглеждаше отвратен от ролята, която бе изиграл.

Пейнтър обаче забеляза странното наблягане в думите на норвежеца.

— Какво имате предвид под „едно от средствата“?

— Че това бе само един проект. Имах и други.

05:31

Монк следеше разговора с растящо безпокойство.

— Нека позная — каза той. — Нещо свързано с пчелите.

Спомни си гигантските кошери под изследователския център.

Карлсен го погледна и отвърна:

— Да. „Виатус“ отдели голямо внимание на разпадането на колониите. Сигурен съм, че знаете за тази глобална криза. Повече от една трета от пчелите в Европа и Съединените щати просто изоставиха кошерите си и изчезнаха безследно. Някои райони изгубиха над осемдесет процента от пчелите си.

— А те опрашват овощките — започна да се досеща Монк.

— Не само овошките — намеси се седящият до него Крийд. — Орехи, авокадо, краставици, соя, тикви. Всъщност една трета от отглежданата в Щатите храна се нуждае от опрашване. Изгубиш ли пчелите, губиш много повече, не само плодовете.

Монк разбра интереса на Карлсен към пчелите. Контролираш ли тях, контролираш още един голям сегмент от производството на храна.

— Да не искате да кажете, че вие сте причина за измирането на пчелите?

— Не. Но зная какво е довело до това и „Виатус“ искаше да го използва.

— Чакайте малко. — Монк се наведе напред. — Казвате, че знаете какво е убило пчелите?

— Не е кой знае каква загадка, господин Кокалис. Медиите раздухват какви ли не теории — паразити, глобално затопляне, замърсяване на въздуха, дори извънземни. Обяснението обаче е много по-просто. И доказано. Само че медиите предпочитат да не му обръщат внимание и да търсят сензацията.

— Тогава каква е причината?

— Един инсектицид. Имидаклоприд или ИМД.

Монк си спомни кодовете върху гигантските кошери. Всички съдържаха едни и същи букви — ИМД.

— Много проучвания вече посочиха този химикал като главен виновник, заедно с един друг, фипронил. През две хиляди и пета Франция забрани използването и на двете съединения и през следващите няколко години пчелите им се завърнаха, а кошерите в останалия свят продължиха да опустяват. — Карлсен погледна присъстващите. — Но някой да е чул за това?

Никой не беше чувал.

— Защото от това не става новина — обясни Карлсен. — Имидаклоприд, фипронил. Не са толкова ефективни като извънземните. Медиите все още не са съобщили за успеха във Франция. Кое то за мен е идеално. ИМД ми върши работа.

Монк се намръщи.

— По-малко пчели, по-малко храна.

— Рано или късно дори медиите ще помъдрят, така че „Виатус“ се зае със своя разработка върху съединението — интегрирането му в царевицата.

— Както „Монсанто“ вкараха хербицида си „Раундъп“ в своите генномодифицирани семена — обади се Крийд.

— Значи ако забранят ИМД, пак ще можете да контролирате пчелните популации — разбра Монк.

Карлсен кимна.

— И заедно с това — производството на храна. Монк се облегна назад. Този човек беше чудовище.

Но перфектно чудовище.

05:40

Пейнтър искаше да попълни още празноти и подходи към Карлсен от друга посока.

— Но „Виатус“ се занимава не само с вграждане на инсектициди в растенията.

— Както вече казах, имахме много проекти.

— Кажете ми тогава за блатните мумии. За гъбата, открита в телата.

Спокойният поглед на Карлсен изгуби донякъде увереността си.

— Като компания, занимаваща се с биотехнология ние всяка година тестваме хиляди нови съединения от четирите краища на света. Но тази древна гъба... — В гласа му се прокрадна възхищение. — Изумителна е. Химическата ѝ природа и генетичната ѝ структура идеално подхождаха на целите ми.

Пейнтър го остави да говори, за да види какво ще разкрие без допълнителен натиск.

— От изсушените тела добихме спори, които са все още жизнени.

— След колко време? — попита Монк.

Карлсен сви рамене.

— Мумиите са само на хиляда години. В Израел ботаниците отгледаха фурма от костилка, която беше на повече от две хиляди години. А торфът е идеален консервант. Така че да, успяхме да отгледаме спорите и да научим повече за тази гъба. Проучването на останките показва и как изобщо се е озовала тя в телата.

— И как е станало?

— Била е приета с храна. Съдебният ни патолог определи, че мумифицираните хора са умрели от глад, а в същото време стомасите им бяха пълни с ръж, ечемик и пшеница. Гъбата била по всички житни растения. Тя е изключително агресивна плесен, подобно на моравото рогче при житните. Гъбата е в състояние да зарази всяко растение. С една-единствена цел.

— Каква по-точно?

— Да умори от глад всяко животно, което погълне заразеното растение. — Карлсен забеляза шока по лицата на слушателите си. — Заразените с гъбата растения не могат да се усвоят. Освен това гъбата се разпространява и в червата на животното, като още повече намалява приемането на храна. Съвършена машина за убиване. Убива гостоприемника от глад именно с онова, което би трябвало да го нахрани.

— Значи се тъпчеш непрекъснато, а въпреки това умираш от глад. — Пейнтър поклати глава. — И каква е ползата за самата гъба?

— Гъбите и плесените са една от основните причини мъртвите тела да се разлагат — обясни Монк. — Дървета, тела на животни, няма значение. Убивайки гостоприемника, гъбата си създава свой собствен тор, средство да расте.

Пейнтър си представи гъбите, растящи в коремите на мумиите. Спомни си обаче и разказа на Монк за намерените тела в лабораторията, за шушулките, образували се от същите тези гъби. За това как изхвърляли летящи спори, способни да заразят цели ниви и да започнат целия процес отначало.

Думите на Карлсен отново привлякоха вниманието му.

— Целта на нашето проучване беше само да извлечем веществото, което прави зърното негодно за усвояване. Ако успеем да го вкараме в царевицата, бихме могли да намалим хранителните ѝ качества. Така ще се налага да ядеш повече, за да получиш същото количество калории.

— Което отново означава ограничаване на производството на храна — каза Пейнтър.

— При това по начин, който ни дава тотален контрол. Като манипулираме гена, бихме могли да променяме хранителността на зърното, сякаш въртим копче. Точно това беше целта ни. При това не сме първите, търсещи подобен генетичен контрол.

Пейнтър се хвана за последните му думи.

— Какво имате предвид?

— През две хиляди и първа компанията „Епицит“ обяви, че е разработила царевица, в която има контрацептивен агент. Консумацията на растението намалява плодовитостта. Разработката бе предложена като решение на проблема със свръхнаселението. Всички тези гръмки изявления им спечелиха омразата на пресата и царевицата изчезна. Както ви казах, откритото повдигане на въпроса само призовава всички да се нахвърлят срещу вас. Най-добре е всичко да се върши тихомълком, далеч от погледа на обществеността. Това беше сериозен урок. И аз го научих.

„И именно тогава всичко е тръгнало наопаки“.

— Но вашата генномодифицирана царевица е нестабилна — с неутрален глас каза Пейнтър.

Карлсен поклати глава.

— Гъбата се оказа по-приспособима, отколкото предполагаме. Този организъм се е развивал безкрайно дълго наред със своите растения гостоприемници. Мислехме, че използваме само един аспект на гъбата — въздействието върху хранителните качества, — но в следващите поколения той мутира и възстанови изцяло потенциала си. Възстанови способността си да убива и отново да се развива в гъбичната си форма. А най-лошото е, че придоби способност да се разпространява.

— И кога научихте за това?

— По време на проекта в Африка.

— И въпреки това започнахте сеитба в Съединените щати и други страни?

Карлсен го погледна съкрушено.

— Стана по настояване и с уверенията на шефа на проекта и главния ни генетик. Тя каза, че резултатите от предварителните тестове за безопасност са достатъчни, за да продължим. Доверих ѝ се. И не проверих резултатите лично.

— Коя е тази жена? — попита Пейнтър.

— Криста Магнусен — горчиво позна сенатор Горман.

05:52

Ивар Карлсен знаеше, че вече не може да избегне яростта на сенатора, но му бе нужно известно време, за да го погледне в очите. Вместо това извади една монета от джоба си и я загледа. Беше монетата от времето на Фредерик IV, на стойност четири марки, изсечена през 1725 г. от Хенрик Майер. Неговото напомняне за цената на предателството.

Пръстите му се затвориха около монетата, когато осъзна колко ниско е паднал, подведен от Криста Магнусен. Накрая вдигна очи и погледна сенатора. Горман беше платил ужасна цена. Ивар не можеше да му откаже истината.

— Сенаторът е прав. Наех госпожица Магнусен преди шест години, когато създадохме отдела за биоинженерни разработки. Дойде с великолепни препоръки от Харвард и Оксфорд. Беше млада, блестяща и мотивирана. Година след година даваше резултати.

— Но не е била онази, за която се е представяла — каза Пейнтър.

— Да — отвърна Ивар. — Преди около година се появиха сериозни проблеми с филиалите ни. Палеж в Румъния. Злоупотреби на други места. Ужасно много кражби: Тогава Криста сподели, че има връзки с организация, която може да ни осигури дискретна и ефективна сигурност по цял свят. Описа я като корпоративна версия на частен военен предприемач.

— Тази организация има ли си име?

— Нарече я Гилдията.

Пейнтър изобщо не реагира. Дори не трепна. Пълната липса на реакции убеди Ивар, че мъжът срещу него знае за Гилдията може би повече и от самия него.

— Всичко е било инсценирано — каза Пейнтър. — Инцидентите, палежът, кражбите... всичко това е било работа на Гилдията. Имали са нужда от вас. Затова са ви обработили, за да спечелят доверието ви. Достатъчно пъти са ви измъквали от огъня и сте започнали да се наслаждавате на контрола. Станали сте зависими от тях.

Разбира се, това бе невъзможно. Но по начина, по който го изложи Пейнтър... всичко беше ясно като убийствена ръка карти.

— Нека позная — продължи Пейнтър. — Когато нещата наистина са тръгнали на зло... в опитната ферма в Африка... към кого се обърнахте?

— Към Криста, естествено — със задавен глас призна Ивар. — Тя докладва за мутациите и че някои от бегълците в лагера са се разболели, след като са яли от царевицата. Трябваше да се направи нещо. Но ние вече бяхме засадили производствените поля по цял свят. Тя каза, че ситуацията все още може да се овладее, но че на нея и на организацията ѝ ще е нужна свобода на действие. Предупреди ме, че трябва да бъда силен. „Какво означава животът на няколко души, ако искаш да спасиш света?“ Това бяха думите ѝ. И, Бога ми, бях достатъчно отчаян, за да повярвам в тях.

Дишането на Ивар стана по-тежко. Сърцето му сякаш се беше качило в гърлото. Представи си Криста гола, как го целува, как го гледа със свирепите си ярки очи. А той си мислеше, че знае на каква игра се е хванал.

„Ама че глупак съм бил...“

Пейнтър продължи историята, сякаш през всички тези дни е бил плътно до Ивар.

— Гилдията е унищожила селото и ви е казала, че това е било направено с цел да се попречи на разпространяването на организма. Взели са телата на някои от заразените селяни за изследване и са оправдали следващите си действия. „Нека смъртта им не бъде напразна. Ако може да се научи нещо от тях, други могат да бъдат спасени“. А тъй като производството на зърно вече е било започнало, времето е било жизненоважно.

Сенатор Горман седеше с широко отворени очи и стиснати юмруци.

— Ами синът ми?

Ивар отговори на изпълнения с агония въпрос.

— Криста ми каза, че е видяла Джейсън да копира секретни данни. И че смятал да ги продаде на онзи, който предложи най-добрата цена.

Горман се удари с юмрук по коляното.

— Джейсън никога не би...

— Показа ми последния му имейл с прикачените откраднати файлове. Лично се уверих, че са били пратени на някакъв професор в Принстън.

— От Принстън не биха се захванали с корпоративен шпионаж. На Ивар му бе болно да му каже истината.

— Организацията на Криста имала доказателство, че парите могат да се проследят до терористична клетка, действаща в Пакистан. Неговото изобличаване щеше да изобличи нас. И да унищожи кариерата ти. Криста се опитала да говори с него, да го убеди да прекъсне контактите, да си мълчи. Каза, че той отказал и се опитал да избяга. Един от хората ѝ се паникьосал и го застрелял.

Горман скри лице в дланите си.

На Ивар му се искаше да направи същото, но нямаше право на това. Знаеше, че кръвта на момчето е по ръцете му. Той бе наредил Джейсън да бъде задържан и разпитан от бруталните наемници.

Тогава Пейнтър разруши и последната му илюзия.

— Джейсън е невинен. Всичко това са били лъжи.

Ивар впери поглед в него, изгубил дар слово. Искаше му се думите на мъжа пред него да са глупости.

— Джейсън е убит, защото е изпратил инкриминиращи данни на професор Малой. Това е причината и двамата да намерят смъртта си. За да се потули информацията за нестабилността на гена. Гилдията не е искала това да се разчува.

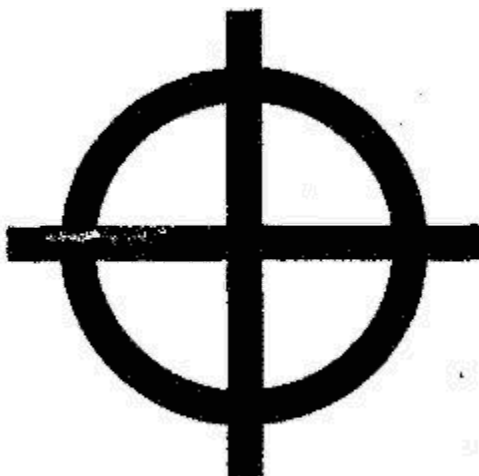
Пейнтър го изгледа остро и продължи:

— А след изтичането на информацията им е трябвала изкупителна жертва. И ви хвърлят на вълците. След като ви убиеше в Свалбард, Гилдията щеше тихомълком да се измъкне и да отнесе всички трофеи — биологичното оръжие и средство за контролиране на онова, което вече е отприщено. Вината за глобалното заразяване от вашите посеви щеше да бъде стоварена върху безразсъдните амбиции на един мъртъв директор. И тъй като нямаше да сте сред живите, никой нямаше да заподозре друго. За Гилдията вие сте най-обикновена пионка, която може да се жертва.

Ивар седеше абсолютно неподвижно. По гърба му потече студена пот. Вече не можеше да отрича. Каквото и да било. Може би през цялото време бе знаел всичко това дълбоко в себе си, но го е било страх да го признае.

— Имам един последен въпрос — продължи Пейнтър. — На който не мога да отговоря.

Плъзна по масата един лист. Върху него бе нарисуван познат символ.

Кръг и кръст.

Пейнтър потупа листа.

— Разбирам защо Гилдията ще поиска да отстрани Джейсън и професор Малой, но защо ѝ е да убива ватиканския археолог? Какво общо има това с плановете ѝ?

06:12

Пейнтър знаеше, че Карлсен е на ръба на пречупването. Очите му бяха изцъклени, гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот. Явно се бореше с предателството, извършено срещу него. Но от Гилдията бяха майстори на манипулирането и принуждаването, на инфилтрирането и заблудата, на бруталността и насилието.

Дори Сигма веднъж бе станала тяхна жертва.

Но Пейнтър не му предложи утеха.

Карлсен бавно отговори на въпроса му:

— Отец Джовани се обърна към корпорацията ни преди две години с молба да финансираме изследванията му. Смяташе, че откритите в торфището мумифицирани тела са жертви на стара война между християни и езичници. Че гъбата е била използвана като оръжие за заличаване на цели села. И че тази тайна война била шифровано записана в средновековен текст, озаглавен Книга на сметките. Доводите в подкрепа на хипотезата му бяха впечатляващи. Той вярваше, че съществува противодействие срещу

разпространението на гъбата, начин тя да бъде заличена от земята и телата.

— И вие сте финансирали издирването на това противодействие?

— Да. Как би могло да ни навреди подобно нещо? Решихме, че можем да попаднем на някакво ново вещество, което да влезе в употреба. А когато започнахме да подозираме, че новият ни сорт е нестабилен, научихме, че отец Джовани е отбелязал огромен напредък. Попаднал на предмет, който според него със сигурност води до мястото, където е скрит изгубеният ключ.

Пейнтър разбра.

— Ако наистина съществува, това противодействие би решило всичките ви проблеми.

— Накарах Криста да го разпита, за да прецени достоверността на твърдението му и да се сдобие с предмета. — Ивар затвори очи. — Господи, прости ми.

— Но свещеникът избягал.

Карлсен кимна.

— Не зная какво се е случило. Каквото и да й е казал по телефона, това е привлякло цялото внимание на организацията й. А след катастрофата в Африка трябваше задължително да се сдобием с предмета. Ако имаше дори минимална вероятност да намерим противодействие...

— Но сте го изгубили. Отец Джовани бил убит.

— Така и не научих подробностите. След кашата в Африка имах други пожари за потушаване. Оставих Гилдията да се занимава с този въпрос и да провери дали твърденията на отец Джовани са основателни.

— И как се развиха нещата?

Карлсен поклати глава.

— Последното, което научих от Криста, бе, че има друг екип, който продължава да търси ключа.

„Явно има предвид Грей“, помисли си Пейнтър.

— Криста ме увери, че Гилдията има къртица в този екип.

Пейнтър изстина.

Ако Гилдията се беше инфилтрирала в екипа на Грей...

Искаше му се да им помогне по какъвто и да е начин, да ги предупреди. Но дори не знаеше дали са живи. Така или иначе, нищо не

можеше да направи за тях.

Бяха оставени сами на себе си.

28.

14 октомври, 12:18

Троа, Франция

Библиотеката е доста необичайно място да планираш проникване в затвор.

Но все пак трябваше да започнат отнякъде.

Грей седеше на една маса с Рейчъл. Около тях имаше купища книги. Слънчевите лъчи проникваха през високите прозорци на модерната библиотека на град Троа. По редовете маси в каталожната зала бяха подредени компютри.

Въпреки модерната си архитектура от стъкло и стомана библиотеката бе стара. Основана в един манастир през 1651 г., тя си оставаше една от най-старите библиотеки на Франция. Основното ѝ съкровище бе колекцията ръкописи от оригиналното абатство Клерво. След Френската революция цялата библиотека на манастира била преместена за съхранение в Троа.

И с пълни основания.

— Наполеон превърнал абатството в затвор — каза Грей, отмести книгата и разкърши врат.

След като пристигнаха от Париж, прекараха цялата сутрин в библиотеката да събират информация за манастира и светците. Бяха спали съвсем малко — само колкото успяха да си позволят на летището и по време на краткия полет от Англия.

Часовникът тиктакаше, а пред Грей имаше две предизвикателства — как да се добере до руините в сърцето на затвора „Клерво“ и какво да търси, след като стигнат там. Градът се намирал само на осемнайсет километра от затвора. Колекцията беше огромна и имаше страшно много материали за четене. За да ускори проучването, на Грей не му оставаше нищо друго освен да разпредели задачите. Рейчъл се съсредоточи върху живота, смъртта и погребването на св. Малахия в стария манастир. Уолас отиде с един библиотекар до Голямата зала на библиотеката, която бе с ограничен достъп, за да се

запознае с оригиналните документи, свързани със св. Бернар, основателя на манастира и близък приятел на Малахия.

Грей се захвана с архитектурните подробности, които можеха да се намерят за първоначалното абатство. Купчината му книги не отстъпваше на купчината на Рейчъл. Пред него лежеше отворен том от 1856 г., в който имаше план на някогашния манастир.

Територията му се ограждаше от висока външна стена със стражеви кули. Вътре площта бе разделена на две части. В източната имаше зеленчукови и овощни градини, дори и няколко рибарника. На запад се намираха оборите, конюшня, кланица, работилници и приютът за гости. Между тях, заграден от вътрешна стена, се намиреше самият манастир с църквата, жилищните постройки и кухнята.

Грей се зае да изучава картата от по-миналия век.

Нещо все го привличаше в това изображение, но колкото повече се взираше, толкова по-несигурен се чувстваше. През последния половин час бе използвал картата, за да определи малкото оцелели постройки на манастира. Сега от него бяха останали два обора, няколко участъка от стените, една добре запазена жилищна сграда и някогашната Голяма обител.

Именно тя — le Grand Clootre — го беше заинтригувала най-силно.

Голямата обител се намиреше непосредствено до мястото, където някога се бе издигала старата църква. А под нея бе погребан св. Малахия.

Но дали все още бе там?

Това бе поредната грижа. Според Рейчъл след Френската революция гробницата на св. Малахия изчезвала от историческите записи.

„Означава ли нещо това?“

Коего отново го върна на въпроса, който не му даваше покой.

— Защо Наполеон е превърнал манастира в затвор?

Уолас се беше върнал и чу питането.

— Не е необичайно — обясни той, докато се настаняваше на мястото си. — Много стари манастири от Средните векове са били превърнати в наказателни институции. Били са удобни заради дебелите стени, купите и монашеските килии.

— Но от всички манастири във Франция Наполеон е избрал точно този. Не някой друг. Възможно ли е да е искал да защити нещо?

Уолас замислено потърка брадичка.

— Наполеон е ключова фигура от епохата на Просвещението. Бил обсебен от новите науки, но проявявал и огромен интерес към миналото. Когато повел катастрофалната си египетска кампания, взел със себе си куп учени, които да издирят археологически съкровища. Ако е научил, че в манастира се крие някакво тайно знание, нищо чудно да е решил да го запази. Особено ако е смятал, че то би могло да се окаже заплаха за империята му.

— Като онова проклятие. — Грей си спомни думата, срещаща се в Книгата на сметките.

„Опустошен“.

Дали нещо не бе уплашило Наполеон дотолкова, че да реши да го скрие?

Надяваше се да е така. Ако ключът на Страшния съд бе заровен в гроба на св. Малахия, беше напълно вероятно още да си е там.

Рейчъл нямаше време, за да си позволи да допуска грешки.

През последните часове бе започнала да я мъчи треска. Челото ѝ бе топло и я побиваха студени тръпки. Дори сега носеше дебела блуза, закопчана до шията.

Нямаше право на лукса да греши.

Грей си погледна часовника. Бяха се уговорили да се срещнат с Ковалски и Сейчан след час. Двамата бяха заминали за затвора, за да го огледат и да потърсят евентуални слаби места. Сейчан трябваше да реши по какъв начин да проникнат в строго охранявания обект. Беше тръгнала с много колебливо изражение.

Рейчъл се размърда над книгата си. Беше пребледняла, очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Не мога да намеря нищо повече — предаде се тя. — Изчетох цялата биография на Малахия, от раждането до смъртта му. Така и не мога да намеря причина защо Малахия, който е ирландски архиепископ, е погребан във Франция. С изключение на това, че двамата с Бернар са били много близки приятели. Всъщност тук дори се твърди, че Бернар бил погребан заедно с Малахия в Клерво.

— Но дали са все още там? — попита Грей.

— Според всичко, което изчетох, телата не са били местени. Но след Френската революция за гробовете не се споменава абсолютно нищо.

Грей се обърна към Уолас.

— Ами свети Бернар? Успя ли да научиш за него или за основаването на манастира нещо, което би могло да ни е от полза?

— Няколко неща. Бернар бил тясно свързан с рицарите тамплиери. Дори съставил устава им и уредил Църквата да признае ордена. Освен това е главният инициатор на Втория кръстоносен поход.

Грей претегли информацията. Тамплиерите се смятаха за пазители на множество тайни. Възможно ли бе това да е една от тях?

— Но едно нещо изпъква най-силно — продължи Уолас. — Историята за едно чудо, случило се тук. Твърди се, че Бернар смъртно се разболял от нещо, но докато се молел пред статуята на Дева Мария, от нея потекло мляко, което го изцелило. Било наречено Млечното чудо.

Рейчъл затвори книгата си.

— Пореден пример на чудодейно изцеление.

— Да, но не това е най-интересното — каза Уолас и повдигна лукаво вежда. — Според легендата статуята, от която потекло млякото... била на Черна мадона.

Грей затаи дъх.

— Излекувала го е Черна мадона...

— Звучи ти познато, нали? — каза Уолас. — Може би става въпрос за някаква алегория. Не зная. Но след смъртта на Малахия свети Бернар станал един от основните поддръжници на почитането на Черната мадона. Бил сред основателите на култа към нея.

— И това чудо се случило не другаде, а тук.

— Аха. Това определено намеква, че тялото на черната кралица може би е било пренесено тук, в Клерво, заедно с ключа.

Грей се надяваше археологът да е прав, но имаше само един начин да разберат със сигурност. Трябваше да се вмъкнат в затвора.

12:43

Клерво, Франция

Сейчан вървеше между дърветата.

Разузнавателната експедиция до Клерво не даваше особени резултати. Облечена в зимен туристически екип, тя се бе въоръжила с бинокъл на врата и щека. Приличаше на обикновена млада жена, тръгнала на преход. Само дето специално тази туристка носеше „Зиг Зауер“ в кобура на кръста си.

Бившият манастир и настоящ затвор се намираше в долина между две залесени била. Според Рейчъл за Цистерцианския орден било обичайно да строят обителите си по такива отдалечени места. Предпочитащите аскетичния живот монаси се оттегляли в гори, високо в планините и дори в блатата.

И тъй като беше затънтено, мястото беше идеално и за затвор.

Сейчан бе направила пълна обиколка около Клерво, отбелязвайки си разположението на всички стражеви кули, поредиците стени, стоманените заграждения и острите като бръснач спирали бодлива тел.

Това беше истинска крепост.

Но всеки замък си имаше слабо място.

В главата ѝ вече се оформяше план. Щяха да им трябват униформи, пропуски и френски полицейски микробус. Беше оставила Ковалски в едно интернет кафене в съседното село Бар сюр Обе. Чрез източник на Гилдията той съставяше списък на имената на затворниците и охраната заедно с фотографии. Сейчан смяташе, че ще може да изчете всичко до сутринта. Часовете на сутрешния преглед можеха да позволят на един-двама от групата да се промъкнат вътре. Останалите трябваше да дойдат с полицейския микробус и фалшифицирани документи.

Въпреки това неизвестните бяха много. Колко време трябваше да прекарат вътре? Как ще излязат? Оръжия?

Знаеше, че действат прекалено бързо и безразсъдно.

Внезапно се скри зад дебелия ствол на един бял дъб. Не можеше да каже със сигурност защо.

Просто по гръбнака ѝ полазиха тръпки.

Знаеше, че не бива да подминава подобни усещания. Човешкото тяло представлява голяма антена, приемаща сигнали, които съзнанието

често пропуска, но една дълбока част от мозъка, където са пуснали корени инстинктите, непрекъснато ги обработва и често бие тревога.

Особено за човек като Сейчан, трениран от малко дете, човек, чието оцеляване зависи от вслушването в тези потайни гънки на инстинктите.

Затаи дъх и чу шумоленето на сухи листа някъде зад себе си. Пред нея изпука клонка. Сейчан приклепна.

Някой я дебнеше.

Знаеше, че са ги проследили във Франция. Преди да напуснат Англия, беше докладвала на връзката си. Опашката се закачи отново за тях в Париж. На Сейчан не й отне много време да ги забележи.

Но можеше да се закълне, че никой не я е проследил от Бар сюр Обе, след като бе оставила Ковалски. Беше паркирала колата на една отбивка край пътя и бе тръгнала сама през гората.

Кой беше тук?

Зачака. Чу отново шумоленето зад себе си. Запомни мястото. Завъртя се и обхвана района с немигащ поглед. Мъж с карабина и камуфлажно облекло, явно с военно обучение, се промъкваше между дърветата. Още докато се завърташе, Сейчан рязко изпъна ръка. Стоманената кама излетя от пръстите ѝ, профуча през листата и се заби в лявото око на мъжа.

Той падна с вик.

Сейчан се втурна напред, взе разстоянието на четири скока. Удари с длан дръжката и заби ножа дълбоко в мозъка.

Без да забавя ход, грабна карабината и продължи нагоре.

Край билото имаше канара. От предишния си оглед беше запомнила цялата местност. Щом стигна до прикритието, се хвърли напред и се претърколи по корем. Когато спря, окото ѝ вече бе на оптичния мерник.

Куршум рикошира от камъка над главата ѝ.

Не чу изстрел, но куршумът бе минал през една борова клонка — игличките още се разхвърчаха във въздуха. Сейчан фиксира траекторията през оптичния мерник, забележа плътна сянка, движеща се през шарената, и дръпна спусъка.

Изстрелът не бе по-силен от щракане с пръсти.

Нечие тяло рухна на земята. Без писък. Беше го улучила точно в главата.

Сейчан отново беше в движение.

Трябваше да има и трети.

Затича се по билото, като преценяваше най-вероятното място на третия убиец. Остана на високо. Картата на местността се наслагваше пред очите ѝ като на дисплей на пилотски шлем.

Ако тя трябваше да устрои засада в тази част на гората, точно пред нея имаше едно чудесно място за целта. Ударен от мълния дъб с кух ствол. Ако преди това беше продължила още трийсет метра нататък, щеше да попадне в огневата зона на онази позиция. Другите двама убийци явно бяха усетили, че жертвата им е на път да падне в капана, бяха намалили бдителността си и бяха направили глупостта да я приближат твърде рано и да се издадат.

Магнусен със сигурност беше предупредила хората си колко смъртоносно опасна е целта им.

Но това бяха мъже, наемници, с вървящото към всичко това его.

Тя беше просто жена.

Приближи дървото от задната страна. Промъкна се съвсем безшумно, без да докосне нито едно листо или клонка.

Доближи дулото на сантиметри от мъртвия дъб и стреля. Разнесе се вик, след което от хралупата от другата страна падна тяло. Сейчан го приближи с нож в ръка.

Мъжът беше як, с мазна кожа и гъста черна четина. Напсува я на арабски със силен марокански акцент. Сейчан опря камата до гърлото му с намерение да го разпита, да разбере защо са ѝ устроили засада и кой ги е пратил.

Можеше да го накара да проговори. Знаеше някои начини.

Но вместо това прокара камата през гърлото му, точно под ларинкса — тихо убийство, след което го изрита в лицето. Осъзна, че няма смисъл да го разпитва. Вече знаеше отговорите на въпросите си.

Нещо се беше променило. Заповедта за убийство сто на сто бе дадена от Магнусен. Бяха се опитали да премахнат най-напред нея, като я издебнат сама в гората.

Помисли си за Грей и останалите. Втурна се през глава към колата. Те нямаха представа какво ги дебне.

Бръкна в джоба си и извади телефона. Набра запомнения наизуст номер.

Когато от другата страна вдигнаха, Сейчан даде воля на целия си гняв.

— Твоята операция! Просто за сведение: *издъни се!*

13:20

Рейчъл стоеше с Уолас в хотелската градина в центъра на Бар сюр Обе. Погледна си часовника. „Ковалски и Сейчан вече трябваше да са тук“.

Погледна към улицата. Планът бе да се срещнат за обед и да обсъдят как ще действат. Бяха си резервирани стаи. Хотелът „Мулен дьо Ландион“ бе стилно преустроена воденица от шестнадесети век. Оригиналният канал все още минаваше през градината и въртеше старо дървено колело.

При други обстоятелства мястото щеше да я очарова, но сега се чувстваше единствено зле. Главата и пулсираше, гърлото ѝ гореше, треската се засилваше. Накрая се свлече в един от столовете в двора. Грей излезе от хотела, приближи се и каза:

— Никой не е взел ключовете. — Взя се в очите ѝ и на лицето му се изписа тревога. — Как си?

Тя поклати глава.

Грей продължаваше да се взира в нея. Рейчъл знаеше какво си мисли. Сейчан бе нахвърлила най-общ план как да влязат в затвора. Щяха да опитат утре сутринта. Грей явно се питаше дали тя ще изкара дотогава.

Внезапно през външната порта се появи Сейчан. Огледа се. Тази жена винаги беше нащрек, но сега изглеждаше особено напрегната.

Грей явно забеляза същото.

— Какво има?

Тя се намръщи.

— Нищо. Всичко е наред.

Но когато забеляза, че един от групата липсва, отново се напрегна.

— Къде е Ковалски?

— Мислех, че е с теб.

— Оставих го в селото да проучи някои неща, докато разузнава гората.

— Оставила си Ковалски да се занимава с проучване?

Сейчан подмина скептицизма му.

— Абсолютно проста работа. Дадох му инструкции, които може да изпълнява и маймуна.

— Но все пак става въпрос за Ковалски.

— Трябва да го намерим — каза Сейчан.

— Сигурно той е намерил някой отворен бар. Рано или късно ще се появи. Да поговорим за това какво сме научили дотук. — Грей кимна към масата на Рейчъл.

Сейчан не изглеждаше щастлива от това решение. Остана да крачи напред-назад и да се оглежда напрегнато. Рейчъл забеляза как един мускул на лицето ѝ трепна, когато колелото на воденицата изскърца.

Явно беше на нокти, но в крайна сметка седна.

Грей я разпита за плановете ѝ за следващия ден. Говореха съвсем тихо, с доближени глави. Докато Сейчан изброяваше нещата, които ще им трябват, Рейчъл се обезсърчаваше все повече и повече. Хиляди неща можеха да се развият не както трябва.

Главоболието ѝ се засили и се превърна в пронизваща болка зад дясното око — достатъчно силна, за да ѝ се пригади отново.

Без да пропуска нито дума от разговора, Грей постави ръка върху нейната. Дори не погледна към нея. Успокояващият му жест бе чисто инстинктивен.

Сейчан забеляза, загледа се в ръката му, после внезапно се обърна към улицата и се напрегна. Беше абсолютно неподвижна, подобно на гепард миг преди да полети напред.

Оказа се просто Ковалски с характерната си олюляваше се походка. Вдигна ръка за поздрав, отвори градинската врата и тръгна към тях. В устата му димеше ароматна пура.

— Закъсня — укорително му каза Грей.

Ковалски завъртя очи.

Уолас използва прекъсването, за да изкаже опасенията си относно плановете за утре.

— Това е страшно несигурно. Ще е нужно абсолютно точно преценяване на времето и адски много късмет. А дори и тогава не ми

се вярва, че ще се доберем до руините на абатството.

— Тогава защо просто не направим обиколка? — попита Ковалски и плесна някаква брошура на масата.

Всички впериха поглед в туристическата листовка. На нея бе изобразена стара колонада с арки, над която имаше пищен надпис.

— Ренесансовата асоциация към абатство Клерво организира обиколки на затвора — преведе Рейчъл.

Всички впериха поглед в Ковалски. Той сви рамене.

— Какво? Натикаха ми го в лицето. Понякога не е зле да се смесиш с тълпата.

Точно от Ковалски това звучеше шантаво. Никой не би могъл да го сбърка с местен.

Рейчъл прегледа останалата част от брошурата.

— Организиран обиколки два пъти дневно. Цената е две евро. Днешната втора обиколка започва след час.

Уолас взе брошурата и я прелисти.

— Такъв кратък тур няма да ни осигури достатъчно време за подробно претърсване, но поне можем да поразучим обстановката.

Грей се съгласи.

— И ще можем и да видим отвътре каква е охраната.

— Но при обиколката ще ни претърсят — предупреди ги Сейчан.
— Няма да можем да внесем оръжия.

— Голяма работа — каза Грей. — При толкова много въоръжена охрана около нас вътре ще сме на повече от сигурно място.

Сейчан съвсем не изглеждаше убедена в това.

14:32

Значи кучката беше все още жива.

На четири километра от Троа Криста пресече поляната към хеликоптерите без маркировка. Двата откраднати „Еврокоптер Супер Пума“ вече бяха готови за мисията. Осемнадесет мъже в бойна екипировка чакаха да се качат в тях. Техниците бяха оборудвали машините с необходимите оръжия.

Един от съгледвачите докладва, че целите им са се размърдали. Записали се на обиколка на руините на абатството и в момента

пътували към затвора. Криста се беше надявала да премахнат Сейчан, преди да продължат. Тази жена беше доста несигурна величина, но Криста разполагаше с повече от достатъчно огнева мощ и жива сила, за да се справи с нея.

Просто нещата ставаха малко по-трудни.

Тъй да бъде.

Заповедта ѝ бе да се сдобие с артефакта и да елиминира всички. Смяташе да я изпълни, но след скорошните катастрофи знаеше колко несигурно е станало положението ѝ в организацията. Спомни си заплахата зад студените думи по телефона. Всеки провал оттук нататък означаваше смърт за нея. Но Криста също така знаеше, че само изпълняването на тези очаквания няма да ѝ е от полза.

След всички тези неуспехи ѝ трябваше победа, трофей, който да представи на Ешелона. И смяташе да го получи. Ако ключът на Страшния съд наистина бе някъде сред руините, щеше да принуди другите да го открият вместо нея, след което да ги елиминира.

А с ключа в ръцете ѝ положението ѝ в Гилдията щеше да се затвърди.

Залогът беше голям и Криста нямаше намерение да поема каквито и да било рискове. Целите ѝ бяха невъоръжени и нямаха път за бягство. Не и докато се намираха на територията на строго охраняван затвор. След началото на атаката затворът щеше да бъде затворен.

Нямаше да имат къде да избягат и да се скрият.

Даде знак на хората си да се качват в хеликоптерите.

Време беше да смаже тази група.

29.

14 октомври, 14:40

Клерво, Франция

Грей разбра, че са в беда.

Охраната на затвора се оказа желязна, дори по отношение на туристическата група. Записаха паспортните им данни, преровиха багажа им и трябваше да минат през два детектора на метал, след което ги провериха ръчно с още един металотърсач. На всеки няколко крачки стояха стражи с карабини, палки и пистолети. Други патрулираха външния двор със стражеви кучета.

— Поне пропуснаха вътрешното претърсване — мрачно измърмори Ковалски, след като минаха последната проверка.

— Ще го направят на излизане — предупреди го Грей.

Ковалски го погледна, за да се увери, че се шегува.

— Насам, *s'il vous plait* — каза екскурзоводката и посочи с бледоморавия си чадър. Представителката на Ренесансовата асоциация бе висока, стабилно изглеждаща жена в средата на шейсетте. Беше облечена неофициално в светлокафяви панталони, лек пуловер и тъмночервено яке. Не правеше опити да скрие възрастта си. Имаше бръчки по лицето; сивата ѝ коса бе прибрана зад ушите. Изражението ѝ дори бе малко неподходящо строго.

Минаха по коридора и стигнаха до двойната врата, водеща към вътрешния двор. Слънчевата светлина се лееше по окосена трева, фризирани храсти и посипани с чакъл пътеки. След цялата охрана сякаш изведнъж се бяха озовали в друг свят. Обширният двор с площ около хектар беше покрит с обрасли с бръшлян порутени каменни стени и ъгловати могилки, бележещи стари основи.

Екскурзоводката ги поведе през двора — един от стражите вървеше след тях — и посочи с чадъра към стените.

— Това са последните останки от първоначалния *monasterium vetus*. По-късно квадратният параклис станал част от по-голямата манастирска църква с нейния огромен хор и прилежащите ѝ капели.

Грей обгърна с поглед всичко.

Докато пътуваха с автобуса, жената им бе разказала накратко историята на манастира и неговия основател. Вече знаеха повечето неща. С изключение на една важна подробност. Свети Бернар построил манастира на земя, принадлежаща на семейството му. Това означаваше, че със сигурност е познавал много добре местността и е знаел за евентуални скрити пещери.

Дали не случайно бе избрал точно това място?

Грей забеляза, че Рейчъл също се взира в земята. Явно си задаваше същия въпрос.

Вървящата отстрани Сейчан гледаше нагоре, към стените и наблюдателните кули на затвора. Руините бяха затворени и от четирите страни. Изражението ѝ си оставаше мрачно.

Долови, че Грей я наблюдава, и отвърна на погледа му, сякаш се канеше да каже нещо. Макар да бе външно невъзмутима, по-фините мускули на лицето ѝ, които повечето хора не могат да контролират, сякаш се движеха от безпорядъка на противоречиви, неразгадаеми чувства.

Накрая се извърна.

— Елате, елате — каза екскурзоводката. — Сега ще идем при прекрасно запазената жилищна постройка. Тя представлява чудесен пример за монашеския живот.

Поведе ги към отсрещната страна на двора. В ъгъла се издигаше триетажна постройка с арки на фасадата, цялата в малки врати и прозорци.

— На долния етаж се е намирал манастирският calefactorium, или общото дневно помещение — обясни тя. — Дизайнът му е невероятен, *tres brillant!* Под пода минават тръби от мазетата. Запалените там огънове стопляли измръзналите монаси след молитвите и нощните служби. Тук също мажели сандалите си с мас, преди да се захванат с ежедневните си задължения.

Жената продължи да обяснява подробности около живота на средновековните монаси, а Грей се загледа в камъните под краката си.

„Значи монасите са били умели инженери и строители на тунели“.

Спомни си също твърдението на Уолас, че подобни манастири често гъмжали от тайни проходи.

„Дали някой от тях не е запазен?“

Жената ги поведе през още развалини, дори до останките на някакъв обор, служил и като кожарска работилница, и накрая ги върна към полусрутените стени на старата църква. Спря при Голямата обител, перлата на обиколката.

Минаха под огромната арка. Комплексът представляваше покрита пътека с колонада, обикаляща слънчева вътрешна градина.

Грей прокара пръсти по стената. Сградата бе издържала цяло хилядолетие и стоеше като завет, надвил капризите на природата и времето.

Какво друго би могло да оцелее?

Екскурзоводката ги поведе из градината с нейните тесни пътеки, ниски храсти и четвъртити цветни лехи.

— Построена е южно от църквата, за да използва максимално слънцето.

И вдигна лице към небето, за да покаже нагледно.

Грей я последва и застана до сложно украсения компас, който се намираще в центъра на градината. Завъртя се бавно в кръг и огледа колонадата.

Защо от целия манастир именно тя се бе запазила така добре?

Усещаше, че ако има някакъв проход към гробницата на св. Малахия, той би трябвало да е тук. До него Рейчъл правеше снимки. Щяха да ги разучат в хотела и да се опитат да намерят решение.

Въпреки това Грей знаеше, че фотографиите няма да успеят да запечатат чувството за древност, излъчвано от това място. Замря за момент, за да го попие изцяло. Нещо в постройката го тормозеше. Пропъди от мислите си всичко, което го разсейваше. Игнорира останалите, които се мотаеха сред руините, стана глух за обясненията на екскурзоводката.

Вместо нея заслуша самото място.

Остави се да се върне във времето, да чуе тихия говор на монасите, звъна на камбаните, призоваващи за служба, молитвите, оправяни към небето.

„Мястото е било свещено...“

Заобиколено от стари каменни колони...“

И тогава разбра.

Отново се завъртя в кръг с широко отворени очи.

— Намираме се в свещен каменен пръстен.

Рейчъл свали фотоапарата.

— Какво?

Грей обгърна колонадата с жест.

— Тези колони всъщност не се различават много от изправените камъни в торфището. — Вълнението му се усилваше, той се задъха. — Намираме се в центъра на християнска версия на каменен пръстен.

Завтече се към колоните и започна да ги оглежда една по една. Изваяни от масивни блокове сиво-жълт варовик, те тежаха по няколко тона и наистина не се различаваха съществено от изправените камъни в Англия.

На четвъртата колона го откри. Беше едва видим, по-скоро като сянка върху грапавата повърхност. Прокара пръсти по знака, проследявайки кръга и кръста, и промълви:

— Символът.

Екскурзоводката забеляза внезапния му интерес и отиде при него.

— Magnifique. Намерихте един от осветяващите кръстове.

Грей се обърна към нея с надеждата, че ще обясни по-подробно.

— През Средновековието традицията изисквала църквата и църковните имоти да бъдат осветявани с подобни символи. За разлика от разпятието, представящо страданията на Христос, тези разделени от кръст кръгове символизирали апостолите. Било нормално да се слагат на свещени места. Броят им винаги бил...

— Дванадесет — завърши вместо нея Грей. Представи си изправените камъни в торфището. Там също имаше дванадесет кръста.

— Точно така. Те бележат благословиите на дванайсетте апостоли.

„И може би нещо много по-древно“, добави наум Грей.

Мина под сводовете в покритата пътека. Искаше да огледа и обратната страна на колоните. Изправените камъни в Англия бяха белязани и със спирали.

Бързо затърси. Останалите се присъединиха към него. Не откри никакви знаци по обратната страна на колоните. Когато стигна до мястото, от което бе тръгнал, възбудата му беше изчезнала. Може би грешеше. Може би прекалено задълбаваше в символите.

Екскурзоводката забеляза целенасоченото му търсене и се обади насмешливо:

— Значи сте чули местната легенда. Мисля, че повечето от посещенията тук са именно заради тази загадка.

Уолас избърса чело с носната си кърпа.

— За каква загадка говорите, скъпа госпожо?

Жената се усмихна за първи път, поласкана от по-възрастния професор. А и още от началото на обиколката Уолас се навърташе около нея и непрекъснато я обсипваше с въпроси, което може би бе допринесло за симпатиите ѝ.

— Това е легенда, която се разказва само по тези места. Предава се от поколение на поколение. Но трябва да призная, че е доста странна.

Уолас отвърна на усмивката ѝ, подканвайки я да продължи.

Тя посочи към двора.

— Както вече казах, било е обичайно църквата да се освещава с дванадесет кръста. Но тук те са само единадесет.

Изненадан, Грей отново излезе в градината. Мислено се наруга, че не е бил достатъчно внимателен. Изобщо не се бе сетил да преброи знаците. Беше приел, че са дванадесет, също като при изправените камъни.

— Според преданието липсващият дванадесети освещаващ кръст на абатството бележи мястото, където има огромно съкровище — продължи екскурзоводката. — Хората са го издирвали векове наред, преровили са земята, дори са претърсвали оборите наоколо. Но всичко това са само глупави legends. Absurdite. Най-вероятно дванадесетият кръст е бил поставен някъде в самото абатство, свързвайки благословията тук с благословията на църквата.

„И може би тази връзка все още съществува“, помисли Грей.

Екскурзоводката си погледна часовника.

— Съжалявам, но с това трябва да завършим обиколката. Може би ако дойдете утре, ще мога да ви покажа още неща.

Последното предложение бе отправено предимно към Уолас Бойл. — О, бъдете сигурна, че ще дойдем — увери я той. Грей погледна към Сейчан да види дали тя смята, че това ще е възможно. Убийщата се бе присламчила до него. Към края на обиколката напрежението ѝ видимо растеше.

Но преди да успее да я попита, се разнесе пронизителен вой на сирена. Какво ставаше?

Въоръженият страж ги приближи. Рейчъл се обърна към екскурзоводката, за да разбере дали това е нещо нормално.

— Трябва да намерим прикритие — каза Сейчан в ухото на Грей. Говореше напрегнато, но едва ли не и с облекчение, сякаш беше очаквала да се случи нещо.

— Какво става?

Преди тя да успее да отговори, до тях достигна друг звук. През воя на сирената се разнесе тежко думкане, което отекваше чак в корема. Грей погледна към небето в мига, когато двата хеликоптера се появиха над дърветата на хребета. Машините се издигнаха високо, после наклониха носове и се гмурнаха право към затвора.

От сирените беше ясно, че тези вертолети не са очаквани гости.

Някой нападнаше затвора.

15:22

Криста седеше до пилота. Писькът на сирените достигаше до ушите ѝ дори през слушалките и рева на витлата. Затворът беше засякъл приближаването им, бе направил опит да се свърже с тях и тъй като не бе получил съответните позивни, беше вдигнал тревога.

Пред нея първата машина се понесе над територията на затвора. От търбуха на хеликоптера се изсипаха варели, които паднаха на земята и избухнаха в пламъци. Взривове като гръмотевици разтърсиха всичко.

Криста искаше хаосът да е колкото се може по-голям. Беше запозната с охранителния протокол на затвора Клерво. При тревога руините на абатството щяха да бъдат изолирани както за да се запази националното богатство, така и за безопасността на евентуални туристи вътре.

Каквото бе положението в момента.

Пилотът на водещия хеликоптер се свърза по радиото.

— Целите са забелязани. Пращам координатите.

Криста погледна пилота до себе си. Той кимна. Беше получил координатите и рязко зави надясно. На борда имаше десетима мъже.

Спускателните въжета вече бяха закачени на халките при двете врати. Щом стигнеха руините, хората ѝ щяха да се спуснат по тях и да обезвредят целите.

Криста щеше да е с първия щурмови екип.

Смяташе да се погрижи за операцията лично.

След като бомбардираше и подпалеше затвора, другият хеликоптер щеше да стовари своите хора във втора вълна. После двете машини щяха да чакат да евакуират десантниците по нейна заповед.

Криста се наведе напред и се загледа надолу. Координатите бележеха просторен квадрат от каменни развалини и голяма градина. Беше достатъчно широка, за да кацне хеликоптер.

— Очакваме сигнала ви — обади се пилотът по радиото.

Криста вдигна юмрук и посочи с палец надолу.

Време беше да сложи край на това.

15:24

Всички хукнаха да потърсят убежище в покритата пътека. Ушите на Грей пищяха от ревящите сирени. Главата му пулсираше от взривовете. Навсякъде около тях изригваха фонтани от огън и дим.

Разбираше целта на бомбардировката на затвора.

„Някой иска да ни хване в капан“.

И можеше да се досети кой.

Шефовете на Сейчан смятаха да ги държат изкъсо. Дали ги беше уведомила колко близко се намират до откриването на ключа? Нима така смятаха да изиграят последния си ход?

Сейчан обаче изглеждаше не по-малко разгневена от него. Явно не бе информирана за тази промяна в плановете.

— Какво ще правим? — попита Рейчъл.

Никой нямаше отговор. А и въпросът ѝ се състоеше от множество други. Как ще се измъкнат оттук? Какво става с обещаната противоотрова? Без ключа на Страшния съд не разполагаха с възможност за пазарлък.

Трябваше да го намерят.

Точно преди атаката нещо беше започнало да се оформя в ума на Грей. Смътна идея, дори по-скоро намек за идея. Но сирените и

бомбите бяха издухали всичко.

„Нещо във връзка с липсващия осветяващ кръст“.

През дима се появи хеликоптер. Сянката му падна в двора, когато увисна над него. Вятърът от витлата забушува в затвореното пространство, разпиляваше цветя и храсти.

Нямаше къде да избягат.

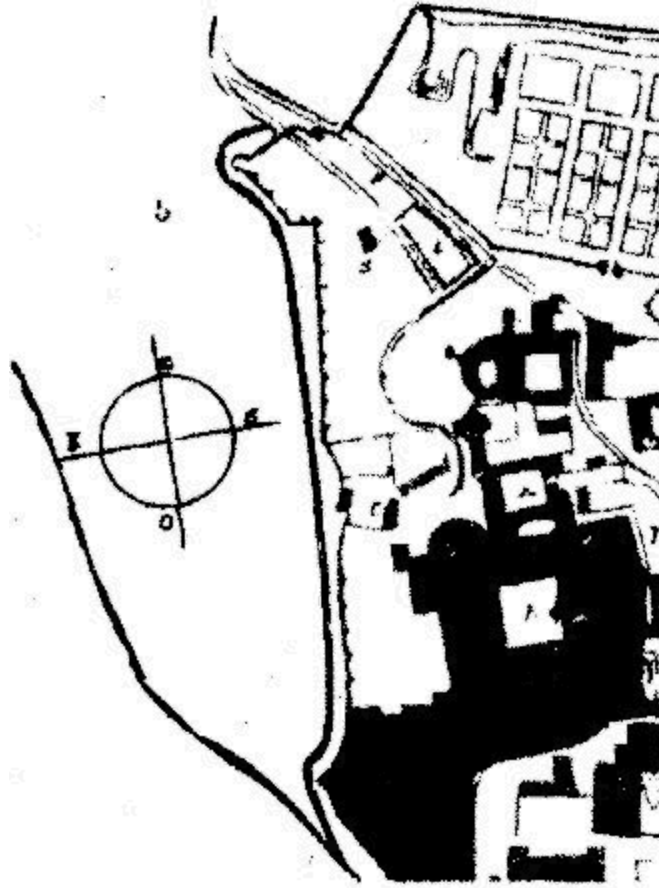
Грей погледна градината и изведнъж се сети за отговора. Нямаше сметки, нямаше събиране на парчета от пъзел. Всичко изникна в главата му изведнъж.

Времето спря.

Спомни си как нещо в старата карта от библиотеката в Троа беше привлякло вниманието му. Сега знаеше какво не му бе давало покой. На онази страница имаше изобразен езически кръст. В библиотеката не го беше забелязал сред останалите неща. Но сега го виждаше съвсем ясно.

Езическият кръст символизираше земята, разделена на четирите си посоки — изток, запад, север и юг.

Точно като компаса на картата.

Впери поглед в градината, към съоръжението в центъра на двора. Компасът представляваше украсена месингова конструкция върху каменен подиум, висок до кръста. Беше изваян пищно, четирите посоки на света се отличаваха ясно, многото градуси помежду им също.

Дванадесетият осветяващ кръст, макар и преобразен в новото си възплъщение, през цялото време бе стоял пред очите им.

Дори и да имаше някакви съмнения, Грей си припомни и нещо друго. Компасът се намиреше в центъра на двора, заобиколен от камъни, белязани със свещени символи. Подобно място е било най-святото за древните, които издигали своите пръстени.

Грей знаеше какво трябва да направи.

Обърна се към пазача и посочи висящия хеликоптер, чиито врати вече се отваряха.

— Стреляй!

Пазачът обаче беше обхванат от ужас. Бе млад, сигурно новобранец, на когото бе възложено да наглежда туристическите

групи. Изобщо не беше на мястото си.

— Е, щом ти не искаш... — Ковалски грабна оръжието от ръцете на зашеметения пазач. — Сега ще ти покажа как се прави.

Вдигна карабината, прицели се и откри огън по хеликоптера. Хората горе побързаха да се скрият. Едно от въжетата падна и се загърчи като змия, когато вертолетът рязко зави настрани и нагоре, изненадан от неочакваната съпротива.

Грей знаеше, че разполага само с мигове, за да потвърди теорията си.

— Ковалски, задръж ги! Всички други, след мен!

Втурна се към компаса.

— Застанете около него! — нареди им и сграбчи голямото месингово N.

Уолас, Рейчъл и Сейчан хванаха другите основни посоки.

— Трябва да го завъртим! Също като в гробницата на острова. Да се завърти като спирала!

Запъна крака в земята, подпря с рамо и забута. Останалите направиха същото. Нищо не се получи. Компасът не помръдваше. Нима грешеше? Или въртяха в неправилната посока?

Внезапно компасът се завъртя около дебелия си метална ос.

Откъм Ковалски проехтяха изстрели.

Отгоре отвърнаха на огъня. Целеха се в стрелеца. Куршумите се забиха в колоната, зад която беше заел позицията гигантът. Наложих му се да се скрие.

Хеликоптерът отново се люшна към двора. Ревът на перките над тях ги оглушаваше.

— Не спирайте! — извика Грей.

Механизмът бе древен. Въртенето на компаса бе като сондиране в пясък — със стъргане, мъчително и трудно.

Хеликоптерът зае позицията над тях.

От всички страни се спуснаха въжета.

15:27

— Не стреляйте! — изкрещя Криста, когато един от хората ѝ се прицели в четиримата долу. — Трябват ми живи.

„Поне засега“.

Жаждата за кръв на войниците се беше засилила. Един от другарите им беше улучен в лицето и лежеше мъртъв на пода. Който и да стреляше по тях, определено знаеше как да използва оръжието си, трябваше да му се признае.

Тя посочи към отсрещната страна на градината, където се бе установил снайперистът, и тупна по рамото един от стрелците с гранатомет.

— Виж му сметката.

Кучият син нямаше къде да се скрие. Особено от термобарична граната.

Ковалски спринтира.

От внезапното прекратяване на огъня разбра, че на главата му всеки момент ще се стовари нещо много по-лошо. Поне старата дама и пазачът се бяха омели, когато започна стрелбата. Не искаха да имат нищо общо с тази битка.

Типични французи...

Единственото предупреждение, което получи, бе острият писък, който заглуши всичко останало. Хвърли поглед назад — и не видя дупката.

В един миг под краката му имаше камъни, в следващия — само въздух.

Полетя с главата напред по тесните стъпала.

Зад петите му избухна огнена експлозия. Ударната вълна го срита в задника и го катапултира надолу по някакво стълбище.

Падна зашеметен в началото на тъмен тунел.

Оглушен, с кървящ нос и димящ задник, Ковалски осъзна две неща. Първото, че стъпалата допреди миг не ги беше имало. А второто, по-лошото, бе, че знаеше къде се намира.

15:28

Макар че ушите му пищяха от взрива, Грей чу някой да рече името му, последвано от върволица пиперливи псувни, и викна:

— Бягайте!

Сграбчи Рейчъл, Сейчан дръпна Уолас и четиримата избягаха изпод хеликоптера, като се провряха между гърчещите се възжета. Ударната вълна от гранатата бе вдигнала огнена стена и дори хеликоптерът се олюля несигурно, което им даде време точно колкото да спринтират към покритата пътека.

Голяма част от която в момента представляваше черна опушена развалина.

Преди секунди Грей бе видял Ковалски да се омиа с пълна скорост от зоната на взрива. После здравенякът изведнъж бе изчезнал от погледа му, сякаш бе паднал в кладенец — не, по-скоро в гроб.

— Домъквайте си задниците насам!

Само едно нещо можеше да накара Ковалски да ги вика толкова уплашено.

Затичаха към гласа и видяха, че в пода се е отворило тясно стълбище. Значи Грей се беше оказал прав. Завъртането на компаса бе отключило тайния проход.

— По-бързо!

Зад тях хеликоптерът се беше стабилизирал и по възжетата се спускаха мъже в бойна екипировка.

Първото тупкане на подметки в земята се чу точно когато стигнаха стълбището.

— Надолу, надолу!

Хвърлиха през отвора. Грей остана последен. С крайчеца на окото си видя един от войниците да насочва карабината си. Приклезна. Куршумите изсвистяха над главата му и отскочиха от стената. Рикошетите жилеха като пчели. Един го улучи в главата и му се стори, че му пукна черепа.

Можеше да е и по-зле.

„Гумени куршуми“, осъзна той, докато бързаше надолу. Някой искаше да ги залови живи, не да ги убива.

Почти се изтъркаля в прохода.

— Тук има лост! — извика Ковалски. — Да го дръпна ли?

— Да! — изкрещяха всички в един глас.

Грей чу скърцане на метал. Стълбите зад тях започнаха да се издигат. Стъпалата всъщност бяха каменни плочи, подредени така, че да образуват стълбище. И сега всяка от тях се вдигна на мястото си и отворът над главите им се затвори.

Обгърна ги пълен мрак.

Чу се щракане на запалка и малко несигурно пламъче освети лицето на Сейчан.

— Сега какво? — попита убийцата.

Грей знаеше, че имат само една възможност. Животът на Рейчъл — на всички тях — зависеше от нея.

— Трябва да намерим ключа.

30.

14 октомври, 15:33

Клерво, Франция

Криста тръгна дебнешком през градината. Денят се бе превърнал в здрач от вдигналия се дим, разнасян от време на време от минаващия хеликоптер.

Из затвора горяха стотици огньове. Сирените продължаваха да надават вой и към него се добавяха изстрели и писъци. Охраната едва смогваше да се справи с полуделите затворници, пожарите и пълния хаос. За момента нямаше да се занимават с руините. Но за да е сигурна, че никой няма да им досажда, Криста заповяда вторият екип да установи защитен периметър и да завземе всички подстъпи към района. Двата хеликоптера осигуряваха допълнителна огнева поддръжка от небето.

Една особено силна експлозия я накара да погледне на запад. В небето се издигна нов димен стълб. Предположи, че е експлодирал някой резервоар на малката вертолетна площадка — тя бе сред първите им цели.

Криста искаше да изолира затвора колкото се може по-пълно и за колкото се може по-дълго. Преди атаката бяха прекъснали основните телефонни и други комуникационни кабели. Единственият път към затвора бе миниран. В крайна сметка щяха да дойдат подкрепления, но Криста смяташе дотогава да е приключила.

Или поне така се надяваше.

Първият ѝ помощник я посрещна в покритата алея. Беше едър чернокож алжирец, казваше се Хатаб. Намръщи се и поклати глава.

— Все още нямаме контакт с целите.

Криста бе наредила на екипа да претърси руините. Един от войниците беше стрелял по някой от другата група; доколкото можеше да се съди по описанието, по Грейсън Пиърс. Но къде се бяха дянали всички? Докладът на стрелеца изглеждаше безсмислен. Показа ѝ къде бяха изчезнали мишените. Там обаче не се виждаха никакви прозорци

или врати. Само плътни стени. Нима бяха успели да се промъкнат през сенките и да избягат?

Засега не ги бяха засекли отново.

Бяха открили единствено един уплашен пазач и стара жена сред руините. Криста ги беше разпитала, но те наистина не знаеха нищо.

Стоеше на алеята с Хатаб и се взираше в месинговия компас в центъра на градината. Мишените им правеха нещо там, когато екипът ѝ атакува.

— Прати двама души при компаса. Виж дали няма нещо необичайно.

— Ами целите? Заповедта същата ли остава?

— Имам нова. — Беше се надявала да се сдобие чрез тях с ключа на Страшния съд, но разбираше, че тази възможност вече я няма. — Стреляйте на месо.

Понечи да се отдалечи и кракът ѝ се подхлъзна на някакъв пясък. Това привлече вниманието ѝ към каменната настилка. Приклезна. Беше я пропуснала заради сенките, но сега видя, че пясъчната линия от изтъркан варовик оформя правоъгълник. Наполовина скрит под един от стълбовете, точно там, където стрелецът бе видял мишените да изчезват.

Криста взе щипка пясък и го разтърка между пръстите си. Присви очи.

— Хатаб, зарежи предишната заповед. Искам хората тук. Някой да донесе експлозив.

„Може пък все още да има възможност“.

15:34

Със запалено фенерче в ръка Грей поведе останалите. Тухленият тунел се спускаше стръмно надолу, без никакви завои. Доколкото Грей можеше да се ориентира, май ги водеше в посоката, където се беше издигало старото абатство. Вече сигурно се намираха на четири етажа под земята.

Никой не говореше.

Знаеха, че всичко зависи от откриването на ключа.

Грей следваше лъча на фенерчето. Стените на тунела се губеха напред. Въпреки че трябваше да бързат, забави крачка. Помнеше капана, който бе действал по невнимание. Сега не бе време за подобни безразсъдни грешки.

Затаи дъх и предпазливо измина последните метри. Лъчът на фенерчето се изгуби в далеч по-обширно пространство. Той пристъпи напред и се загледа в залата пред себе си.

Първото впечатление бе, че се намират в подземна катедрала. Тухлени стени и четири гигантски колони поддържаха голям купол. Помещението приличаше на онези по краищата на градината. Тук обаче куполът бе наистина огромен — от четирите колони се издигаха стреловидни ребра, които се пресичаха в центъра. Грей знаеше какъв мотив се получава, ако се гледа точно отдолу — кръгъл купол, разделен на четири от ребрата.

Езически кръст.

Разделеният на четири кръг.

Дори да имаше съмнения в символа, достатъчно беше просто да погледне надолу, за да види потвърждението. Украсата бе изработена от бронз и инкрустирана във варовиковия под. Дължината ѝ бе около трийсет метра. Мотивът беше непрекъснат и се виеше навън, после отново се връщаше навътре, образувайки три свършени преплетени една в друга спирали, в Древната тройна спирала, вездесъщият символ, откриван по изправените камъни в Англия, изобразяван в старите ирландски текстове на Келтската църква и възприет от Римокатолическата църква като олицетворение на Светата Троица.

Кръгът горе, спиралата долу.

А между тях се издигаше още един обект. Единственият в цялата зала.

— Келтски кръст — с благоговение промълви Рейчъл.

Останалите се събраха около Грей.

Кръстът се издигаше в центъра на тройната спирала. Беше изработен също от бронз — прост, без украса, висок само около два метра. Двете му рамена се пресичаха високо горе, в центъра на кръга.

Грей тръгна напред.

Единствено Ковалски не излезе от тунела и заяви:

— Предпочитам да остана тук. Помня какво стана миналия път, когато се забърка с разни кръстове.

Останалите четирима продължиха към центъра. Уолас коментира простотата на изображението:

— Цистерцианските монаси винаги са проповядвали против пищните украси. Вярвали са в аскетизма и минимализма. Всичко трябва да е на мястото си и да изпълнява онова, за което е предвидено.

Грей предпазливо приближи бронзовата спирала. Не беше много убеден, че такава мащабна подова украса може да се определи като „аскетична“. Професорът обаче бе прав относно кръста. По форма и размери изглеждаше незначителен. Всъщност приличаше по-скоро на работен инструмент, отколкото на религиозен символ.

Въпреки това никой не можеше да отрече важната му роля.

Рейчъл погледна нагоре и отбеляза:

— Намира се между спиралата и разделения на четири кръг.

Грей освети купола с фенерчето. Когато лъчът плъзна по тавана, забеляза нещо, което беше пропуснал. Разделеният на четири части купол беше украсен. Светлината се отрази от груби парченца кварц, инкрустирани в тавана.

Освети целия купол и разбра какво гледа.

— Звездна карта — каза Рейчъл.

Именно. Грей разпозна съзвездията, оформени от парченцата кварц. Кристалите бяха с различна големина и създаваха илюзия за перспектива.

Но не разполагаха с време да се възхищават на майсторството на създателите.

— Ами ключът? — напомни им Сейчан. — На остров Бардси реши, че кръстът съдържа комбинацията за отварянето на хранилището. Възможно ли е тук да е същото? Виж.

И посочи кръглия елемент на кръста. Бронзовото колело бе разделено с дълбоки бразди, подобни на онези от каменния кръст на Бардси.

„Подобно на ключа на сейф“.

Грей подозираше, че Сейчан е права, но имаше и един проблем.

Не знаеше комбинацията.

А когато беше опитал миналия път, това едва не коства живота им.

По тревожните физиономии на останалите бе ясно, че и те не са забравили.

— Ще трябва да опитаме — каза Уолас.

— И ако задействаме капана, Ковалски ще дръпне лоста като миналия път — добави Сейчан.

Професорът поклати глава.

— Дори и да се получи, може и да ни прецака. Дърпането на лоста може да ни спаси задниците от капана тук, но в същото време и да отвори стълбището.

Погледна многозначително останалите. Станеше ли подобно нещо, командосите щяха да се изсипят тук. — От трън, та на глог — кисело заключи Уолас. Грей отново се обърна към кръста.

— Имаме право на един опит. Направим ли грешка, обречени сме.

Рейчъл предложи основателна причина да опитат:

— А ако не направим нищо, пак сме обречени.

Ковалски също имаше мнение. Измърмори го тихо, но акустиката в залата си я биваше.

— Чуя ли още някой да казва „обречен“, се разкарвам.

15:48

Криста стоеше до Хатаб, докато специалистът по взривове на екипа пълнеше последната дупка с пластичен експлозив. Пръстите му оформяха заряда с умениято на скулптор. След като остана доволен от резултата, той заби в него безжично задействащ се детонатор и махна на всички да се отдалечат.

Върнаха се в градината.

Никой не искаше да остава на покритата алея. Специалистът ги бе предупредил, че има вероятност взривът да я срути и да погребее тайния вход.

— Готови? — попита Хатаб.

Криста махна нетърпеливо с ръка.

Хатаб кимна. Специалистът вдигна предавателя и натисна копчето.

15:49

Взривът накара Рейчъл да приклепне — не от сътресението, а от страх. И без това беше напрегната, а експлозията я свари съвсем неподготвена. Метрите скала заглушиха гърмежа, но въпреки това той прозвуча като изстрел.

— Опитват се да си пробият път — каза Сейчан, взираше се назад към тунела.

— Имам грижата! — извика Ковалски и хукна по тунела с карабината си. Но беше сам срещу цяла армия.

Клекналата Рейчъл се отпусна и седна на пода. Треската ѝ се влошаваше. Побиваха я ледени тръпки.

Главата ѝ пулсираше, сякаш мозъкът ѝ се раздуваше и свиваше с всеки удар на сърцето. Вече не можеше да не обръща внимание и на гаденето.

Грей впери поглед в нея. Тя му махна да продължи да изучава кръста. През последните десет минути Грей го бе разглеждал, без да го докосва. Обиколи го безброй пъти. Понякога се навеждаше напред, друг път отстъпваше няколко крачки и го съзерцаваше от разстояние.

Бяха забелязали някои особености. Хоризонталното рамо беше кухо. А от задната страна на кръста имаше дълга връв, прикрепена към центъра му. Беше от сухожилия, сплетени в дебела корда, в края на която имаше триъгълно парче бронз.

Никой не знаеше какво представлява тя — и никой не смееше да я докосне.

Тропотът на кубинки оповести завръщането на Ковалски.

— Не успяха — извика той с облекчение. — Все още сме на сигурно.

— Ще продължат да опитват — предупреди ги Сейчан.

Рейчъл погледна Грей. Времето им изтичаше. Грей беше спрял. Отпусна се бавно на пода, сякаш се предаваше.

Но тя го познаваше добре.

Поне така се надяваше.

15:59

Криста приближи телефона до ухото си. Не искаше да отговаря на повикването, но нямаше избор. С другата си ръка запуши другото си ухо. Сирените продължаваха да вият. Стрелбата откъм затвора също се беше усилила. Сякаш бушуваше истинска война. Криста знаеше, че сражението всеки момент може да се пренесе и в този изолиран оазис.

— Знаем къде са! — извика тя в телефона, като се мъчеше да скрие отчаянието в гласа си. — Най-много след десет минути ще си пробием път до прохода.

Хвърли поглед към покритата алея. Хатаб следеше работата на специалиста по взривовете. Алжирецът забеляза, че го гледа, и вдигна и десетте си пръста, потвърждавайки предположението й.

Това бе вторият им опит. Бяха направили кратер в настилката и бяха разкрили варовиковите плочи отдолу. Криста знаеше колко малко остава и ругаеше наум предпазливостта на специалиста.

По почернените стени и колони обаче ясно се виждаше, че трябва да внимават. Ако срутеха покрива над тайния вход, никога нямаше да се доберат до подземие.

Мъжът от другата страна най-накрая заговори. Гласът му бе съвсем спокоен.

— Значи смяташ, че са стигнали до някакво подземие, в което се намира ключът на Страшния съд?

— Да!

Поне адски се надяваше да е така.

Последва дълга пауза, сякаш Криста разполагаше с цялото време на света. Недалеч се чува силни гърмежи. Стреляха хора от нейния екип. Това можеше да означава само едно — войната бе на път да се стовари върху тях.

— Добре тогава — най-сетне каза мъжът. — Осигури ключа.

Нямаше нужда да я заплашва.

Връзката прекъсна.

Криста впери поглед в Хатаб.

Той вдигна девет пръста.

16:00

Отец Джовани със сигурност бе знаел нещо.

Това бе всичко, с което разполагаше Грей, за да продължи.

Седеше с отворени очи, но бе сляп за всичко около себе си. Мислено се върна в криптата под манастира „Св. Мария“ на остров Бардси. Представи си надписите с въглен по стената. Отново прочете изчисленията на свещеника и разгледа големия кръг, нарисуван около кръста. Имаше и други линии, които го разделяха на части.

В същото време наблюдаваше кръста пред себе си. Спомни си първото си впечатление и му се довери. Беше си помислил, че му прилича повече на работен инструмент, отколкото на религиозен символ. Като бронзов часовник, устройство, направено да работи, а не да украсява.

Описанието на Уолас на Цистерцианския орден отекна в главата му.

„Всичко трябва да е на мястото си и да изпълнява онова, за което е предвидено“.

Загледа се нагоре към кварцовите звезди. Усети как нещо се надига в него, някакво разбиране, което не можеше да се изрази с думи.

В следващия момент стоеше прав. Така и не си спомняше кога се е надигнал от пода. Пристъпи към кръста. Погледна го отстрани. Бронзовото съоръжение бе съвсем малко по-високо от него. Наложил му се да приклепне, за да погледне през кухото рамо.

— Това не е кръст — промълви Грей.

— Какво имаш предвид? — попита Уолас от другата страна.

Грей не отговори. Все още не разбираше напълно. Пак погледна през кухото рамо.

Сейчан застана до него.

— Почти като телескоп е.

Поразен, Грей се изправи.

Точно така.

Това бе парчето, което не му достигаше.

Сякаш някой бе вдигнал шлюз и разбирането нахлу в главата му. Образите прелитаха пред мисления му взор по-бързо, отколкото можеше да ги проследи, но въпреки това, по някакъв необясним начин, всичко се събра в едно. Погледна нагоре към тавана. „Като телескоп“.

Обърна се и прегърна врага си. Сейчан се стегна, несигурна какво да направи.

— Зная — прошепна той в ухото ѝ.

Тя трепна, може би погрешно разбрала думите му.

Грей я пусна. Клекна и огледа основата на кръста. Той се издигаше от бронзова полусфера. Грей опипа краищата ѝ. Не беше закрепена неподвижно. Между камъка и бронза имаше съвсем тънък процеп.

Скочи и изтича до зарязаната на пода раница. Изсипа я и намери черен флумастер. Коленичи. Искаше да го види нагледно. Флумастерът бързо зашари по камъка.

Докато работеше, част от ума му се върна на остров Бардси. Сега разбираше несвързаните изчисления по стената. Кръгът с линиите. Отец Джовани бе по-умен от всички тях. Беше го измислил. Кръгът представляваше Земята. Сметките му...

— Онова са били изчисления на географска ширина и дължина.

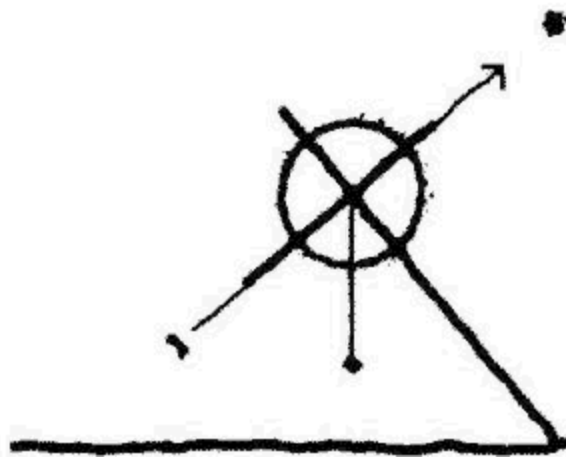
Останалите се събраха около него.

— За какво говориш? — попита Уолас.

Грей посочи бронзовото съоръжение в центъра на помещението.

— Това не е кръст — повтори той. — А навигационен уред. Свързан със звездите!

Довърши чертежа си.

Схемата показваше как кръстът може да се наклони така, че рамото му да сочи към някоя звезда, и как кордата с тежестта играе ролята на отвес, а завъртането на колелото на устройството отмерва градусите.

— Това е ранна форма на секстант — обясни Грей.

— Боже мой. — Смаяният Уолас направи крачка назад и се плесна по челото. — Открай време археолозите спорят как древните са постигали такава точност при разполагането на камъните си. С каква прецизност са ги ориентирали! — Посочи чертежа с пръст. — По дяволите! Това устройство може да играе и ролята на теодолит!

— На какво? — попита Рейчъл.

— Геодезически инструмент, способен да мери хоризонтални и вертикални ъгли — обясни Грей. Сега и той го разбираше. — Използва се в строителството.

— Почитането на спиралата и кръста — каза Уолас. — Тези символи наистина представят небето и земята.

Грей се загледа в чертежа на стоящия на земята кръст, насочен към звездите.

— И нещо повече. Символите представят също така почитането на тайно познание, на тайните на навигацията и строителството.

Сейчан ги свали от небето с отрезвяващ въпрос.

— Но какво общо има всичко това с ключа на Страшния съд?

Групата впери поглед в бронзовия кръст.

Грей знаеше отговора.

— В древността единствено жреците са били допускани до такова могъщо знание. — Погледна към Уолас за потвърждение.

Професорът кимна.

— За да намерим ключа на Страшния съд, трябва да покажем същото знание.

— Но как? — попита Рейчъл.

Грей си спомни какво беше изчислявал отец Джовани на остров Бардси.

— Трябва да използваме звездите горе и да изчислим координатите. Предполагам, че трябва да вземем предвид местоположението ни тук. Приблизителната географска дължина и ширина. — Погледна останалите. — Това е комбинацията.

— Можеш ли да я изчислиш? — попита Уолас.

— Мога да се опитам.

Грей отново клекна. Келтският кръст функционираше различно от секстанта, който използва огледала и отражения, за да определи ширината и дължината. Но разликите не бяха чак толкова големи.

— Трябва ми неподвижна константа — промърмори той и се загледа към кварцовите съзвездия. Не случайно бяха поставени там.

— Полярната звезда — каза Сейчан, приклепна и посочи парчето кварц, което представляваше Полярната звезда, използвана открай време за ориентиране.

Изглеждаше подходящо.

Грей работеше бързо. Знаеше приблизителните координати на Клерво от собствения си джипиес, който бе включен, докато пътуваха насам.

LAT 48° 09' 00" N
LONG 04° 47' 00" E

Ширината и дължината бяха представени в градуси, минути и секунди. Също като деленията на часовника. Като линиите по въртящото се бронзово колело на кръста. Всичко си пасваше.

За по-малко от минута получи верните според него резултати с помощта на древния инструмент и сегашното им положение.

Запомни ги и се изправи.

Рейчъл го гледаше обнадеждено.

Грей се молеше да оправдае надеждата ѝ.

— В случай че греша, май ще е по-добре да се върнете в тунела.

Забърза към кръста. Докато го приближаваше, увереността започна да го напуска. Щеше да има само една възможност. Ако грешеше, ако изчисленията му не бяха верни, ако не успееше да задейства правилно древния секстант, всички щяха да загинат.

Спря и впери поглед в устройството.

— Можеш да го направиш — разнесе се глас зад него.

Погледна през рамо. Сейчан го беше последвала. Останалите бяха отишли при Ковалски в тунела.

— Връщай се — грубо ѝ нареди той.

Тя не му обърна внимание, дори не реагира на думите му.

— Може да са нужни двама души. Един, който да поддържа кръста под нужния ъгъл, и друг, който да набере комбинацията с колелото.

Той понечи да възрази, но осъзна, че тя е права. А и част от него си признаваше, че не иска да е сам.

— Да го направим тогава — каза той.

Отново прилекна и погледна през кухото рамо на кръста. „Като телескоп“, помисли си пак, спомняйки си как думите бяха отключили познанието в него. Бяха произнесени от Сейчан.

Знаеше какво трябва да се направи. Пресегна се към кръста и дръпна рамото му. Цялото съоръжение се наклони на сферичната си основа. Щом го премести, някъде отдолу се чу шумно изцракване.

Нямаше връщане назад.

Грей завъртя рамото така, че да сочи на север. Погледна през отвора към звездния купол. Сейчан му помагаше, като държеше фенера насочен към кварца, бележещ Полярната звезда.

Не след дълго Грей я откри и фиксира телескопа към нея. Щом го направи, се чу силен удар на гонг. Звукът идваше отгоре и отекна в обширното помещение.

„Какво означава пък това?“

От покрива се откъртиха стотици каменни тапи и заваляха надолу. Една удари Грей по рамото. Стреснат, той едва не изпусна кръста. Сейчан изруга и притисна челото си с длан. Между пръстите ѝ потече кръв.

Тя продължаваше да гледа нагоре.

Грей проследи погледа ѝ. През стотиците дупки на тавана се бяха показали бронзови шипове, спускаха се бързо към пода, закрепени на края на дълги прътове. Зад тях над изхода към тунела се спускаше каменна плоча.

Грей и Сейчан не можеха да стигнат навреме до останалите.

Това бе обратен вариант на капана от Бардси. Вместо да паднат върху шиповете, щяха да бъдат прободени отгоре.

Така или иначе, резултатът бе един и същ.

Грей се бе провалил.

31.

14 октомври, 16:04

Клерво, Франция

— Сигурен ли си, че този път ще отворим прохода? — попита Криста.

Взривяването отнемаше повече време, отколкото бяха предполагали. След още изчисления специалистът по експлозиви реши да пробие повече дупки, за да разпредели зарядите за по-добър контрол на взрива.

Мъжът сви рамене, без да престава да работи. Използваше шило, за да пробие последната си миша дупка. Кубчетата пластичен експлозив все още чакаха да бъдат оформени и поставени по местата си. Отговори на арабски. Първият ѝ помощник преведе.

— Казва, че проходът ще се отвори само ако Аллах пожелае.

Ръката на Криста стисна дръжката на пистолета. „Аллах по-добре да пожелае, или тоя кучи син ще получи куршум в тиквата“.

— Още колко остава? — попита тя.

— Още десет минути.

Прииска ѝ се да закрепци, но вместо това просто се обърна и се отдалечи.

Един от хеликоптерите прелетя над тях и витлата му разпръснаха гъстия дим. За момент слънцето се доказа, но бързо се скри и отново стана сумрачно. Миришеше на горящ бензин и барут.

Картечниците на хеликоптера затракаха — машината се насочваше към линията на боя. Отрядът ѝ се мъчеше да задържи охраната на затвора. Крещяха се заповеди. Мъже викаха и пищяха. Сражението бе необичайно брутално. Криста гледаше как един от командосите ѝ влачи свой другар под арката. Раненият се гърчеше и придържаше червата си да не се изсипят през раната в корема.

Нямаше да удържат още дълго.

Тя се обърна към Хатаб.

Той вдигна девет пръста.

Криста пое дълбоко дъх, за да се успокои. Можеха да издържат още толкова. Щом отвореха тунела, щеше да влезе в онази дупка и да попилее всичко, което се изправеше между нея и ключа.

Погледна куфарчето в краката си.

Нищо не можеше да я спре.

16:05

Сейчан се помъчи да успокои Грей, като сложи ръка на рамото му. Той беше отстъпил от кръста, но продължаваше да го държи. Тя знаеше какво си мисли, докато се визира към спускащите се към тях шипове. Агонията ясно бе изписана на лицето му.

— Да дърпам ли лоста! — изрева с пълно гърло Ковалски. Беше коленичил и крещеше през стесняващия се процеп под спускащата се каменна плоча, която затваряше единствения изход.

— Не! — извика му Грей.

Останалите бяха на безопасно място в тунела, извън заплахата на шиповете. Само Сейчан и Грей бяха изложени на риск. Тя знаеше какъв избор трябва да направи Грей. Ако дръпнеха лоста, капанът щеше да се върне в изходно положение, но можеше също така да отвори и тайната врата и да позволи на нападателите да нахлуят тук. Ако спасяха себе си, останалите щяха да загинат.

Нямаше победен изход.

Единственото възможно решение на Грей бе да даде на останалите поне мъничък шанс. Ако отрядът на Криста бъдеше прогонен, преди да си пробие път дотук, другите можеха и да останат живи.

Малко вероятно, но все пак някакъв шанс.

Сейчан се загледа нагоре.

Смяташе да поеме риска.

Застана пред Грей. Накара го да отмести очи от спускащата се върху тях смърт. Той трябваше да знае истината.

„Какви тайни могат имат значение точно сега?“

Но Грей внезапно попита:

— Ами ако не греша?

— Какво?

— Дръж кръста, докато въртя колелото — нареди той.

Объркана, Сейчан се подчини.

— Може би това не е капан. А таймер. Направиш ли опит да въведеш комбинацията, имаш на разположение определен срок, за да я завършиш. — Той посочи спускащите се от тавана шипове.

— Значи нямаме право да гадаем. Никакви опити и грешки.

— Именно.

Грей посегна към отвеса и го успокои да не се люлее. Прокара пръсти по колелото на кръста. Устните му се движеха, докато броеше деленията. Стигна до мястото, което би трябвало да съответства на изчисленията му, и прошепна:

— Или — или.

Хвана здраво колелото и го завъртя, докато делението не се изравни с отвеса. Спря и затаи дъх, стиснал устни от напрежение.

Отново прозвуча гонг.

— Значи е това! — възкликна той.

За съжаление шиповете започнаха да се спускат още по-бързо.

— Грей!

Той започна бързо да брой. Този път на глас.

— Осем, седем, шест, пет, четири.

Стигна до съответното деление, постави пръст върху него и завъртя колелото в другата посока. Наложил се да направи почти пълен оборот.

Сейчан приклепна, когато един шип едва не убоде лицето ѝ. Наложил им се да паднат на колене. Сейчан държеше ръката си високо вдигната, за да поддържа кръста. Грей бе вдигнал и двете си ръце — с едната отбелязваше нужното положение, а с другата въртеше колелото.

Докато Сейчан гледаше, един шип поряза ръката ѝ.

Грей извика, когато друго острие го прободеше в опакото на дланта и избути ръката му от колелото.

Сейчан провери ръка между два шипа, хвана колелото и изпъшка:

— Кажете ми кога да спра да въртя!

Колелото се въртеше трудно. Сейчан притисна буза в един шип. Острието я проби. Кръв напълни устата ѝ и потече по шията ѝ.

Сейчан се напрягаше да завърти колелото, но то бе прекалено стегнато.

Обзета от паника, погледна Грей в очите. Не можеше да говори с прободена буза. Разтърси я пронизваща болка. Вложи цялата си мъка и агония в погледа си, оголи се за него, този път без да крие абсолютно нищо.

Дори и сърцето си.

Очите му се разшириха, сякаш я виждаше за първи път такава, каквато е, сякаш осъзна онова, което се спотайваше помежду им. Ръката му пресече пропастта между тях и намери крака ѝ. Грей стисна коляното ѝ и прошепна две думи, които никой досега не ѝ беше казвал. И беше искрен.

— Вярвам ти.

Думите направиха онова, което болката не можеше. Сълзите напълниха очите ѝ и потекоха по бузите. Тя натисна по-силно шипа, заби го още по-дълбоко. Пръстите ѝ се вкопчиха в колелото. Дръпна го. То бавно се завъртя.

Времето се опъна на острието на бръснач. Болката я разкъсваше. Усети шипа върху езика си. Въпреки това продължи да върти.

— Спри! — най-сетне извика Грей.

Тя пусна колелото. Свлече се на пода, освобождавайки се от пронизалото я острие. Някъде отдалеч се чу трети гонг.

Три спирали, три гонга.

Периферното ѝ зрение потъмня, но успя да види как шиповете се отдръпват и бавно запълзяват нагоре към тавана. Опряла глава в пода, Сейчан чу как отдолу се раздвижват огромни механизми. Сякаш слушаше джобния часовник на Бог.

Кръстът се изправи самичък.

Грей се озова до нея. Взе я в обятията си и я положи в скута си. Тя се сви и го прегърна. Грей я притисна към себе си.

— Ти успя. Виж.

Повдигна я в прегръдката си. Сейчан се огледа.

Зъбните колела долу продължаваха да се въртят, а трите спирали се обърнаха, за да разкрият фалшиви подове. Завъртяха се на сто и осемдесет градуса. Спиралите изчезнаха — обърнаха се надолу и изкарваха на показ онова, което бе скрито тук през всичките тези столетия.

Към долната страна на всеки под бе закрепена по една стъклена люлка.

Когато и трите пода спряха, люлките се обърнаха на осите си. Дори от това разстояние Сейчан видя, че в тях няма бебета, а тела.

Люлките всъщност бяха ковчези.

— Гробовете — каза Грей.

В другия край на залата каменната плоча пред изхода запълзя обратно нагоре. Останалите се втурнаха вътре.

Уолас гледаше втрещено.

— Успяхте!

— Грей! — извика Рейчъл.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Сигурно си беше помислила, че е мъртъв. На лицето ѝ се изписа смес от огромно облекчение и ужас, когато го видя жив, но плувнал в кръв.

Сейчан се опита да се изправи, но бе твърде слаба.

Грей ѝ помогна да стане. Кръвта продължаваше да тече от прободената ѝ буза, но вече не толкова силно. Уолас ѝ предложи носната си кърпа. Сейчан я смачка на топка и я притисна към лицето си.

Грей я погледна питащо. Тя кимна и несигурно се освободи от прегръдката му — най-трудното, което бе правила някога. Но нямаше място в обятията му.

Рейчъл се втурна към него и почна да му помага да си превърже ръката.

Уолас приближи заедно с Ковалски.

— Ковчезите са стъкдени...

— Ами стъкдени са де — обади се Ковалски.

Грей стегна за последно превръзката. Кръвта все още капеше от пръстите му, когато посочи към гробовете и каза:

— Трябва да намерим ключа.

16:08

Грей знаеше къде да потърси най-напред.

Поведе останалите към ковчега, който не приличаше на другите два. Фин прах покриваше стъклото, но мотивът се различаваше ясно.

Лъчите на фенерчетата се насочиха към него и той заблестя под светлината им.

Страните и капакът на ковчега бяха изработени от сложно украсени панели разноцветно стъкло. Цветовете бяха ярки като на бижута, изображенията бяха до болка познати. Парчета стъкло и скъпоценни камъни образуваха редици малки ястреби, чакали, крилати лъвове, бръмбари, длани, очи, пера, както и различни стилизирани ъгловати символи.

— Египетски йероглифи — ахна Уолас.

— На стъклопис. — Рейчъл беше не по-малко поразена от него.

Уолас се наведе напред.

— Знаците обаче са много стари. От ранния период. От времето на Старото царство, доколкото мога да преценя. Явно са били копирани от някаква оригинална погребална стела. Може би някога същите знаци са били гравирани върху саркофага от Бардси. Сигурно някой монах ги е преписал, преди да ги заличат, след което ги е пресъздал тук чрез стъклопис.

— Можеш ли да ги разчетеш? — попита Грей с надеждата, че надписът крие някаква следа към ключа.

Уолас прокара пръст по прахта.

— „Тук лежи Меритатон, дъщеря на цар Ехнатон и царица Нефертити. Онази, която прекоси морето и донесе бога слънце Ра в тези студени земи“.

Когато професорът завърши, ръцете му трепереха не по-малко от гласа му.

— Черната кралица. — Обърна се с широко отворени очи. — Била е египетска принцеса.

— Възможно ли е подобно нещо? — попита Рейчъл.

Грей се загледа през стъклото. Спомни си разказа на отец Рай за остров Бардси, за твърденията му, че магьосникът Мерлин бил погребан в стъклен ковчег. Нима това беше истинският източник на онзи мит? Възможно ли бе слухът за тази гробница да е стигнал до Англия и да са объркали „Меритатон“ с „Мерлин“?

Припомни си митичната история на Британските острови. Описанието на свещеника на войната на келтите срещу племето чернокожи чудовища, фоморианите. За келтите заселилите се толкова далеч от родината си египтяни сигурно би трябвало да изглеждат

чужди и странни. И според същите онези легенди фоморианите споделили с тях познанията си за земеделието — умение, много добре овладяно от египтяните по бреговете на Нил.

Уолас се поизправи, потънал в мисли.

— Някои учени твърдят, че древните строители от Англия може би са били египтяни. В неолитния гробен комплекс Тара в Ирландия е открито тяло, украсено с фаянсови мъниста. Местните жители не можели да изработват подобни украшения, но те са почти идентични с мънистата, открити в гробницата на Тутанкамон. А в Англия, недалеч от град Хъл, са намерени големи плавателни съдове, запазени в торфено блато. Изработката им е несъмнено египетска и са датирани към хиляда и четиристотната година преди нашата ера, много преди по бреговете ни да се появят викингите или други мореплавателни народи. Аз самият проучвах един камък от Британския музей, открит от някакъв фермер от Уелс. На него е изобразена фигура в египетско облекло на фона на пирамиди.

Уолас поклати глава, сякаш още се мъчеше да повярва.

— Но това тук... това е истинско доказателство.

— А ключът? — напомни им Сейчан и се изкашля дрезгаво. Все още притискаше окървавената кърпа към бузата си.

В ковчега лежеше тяло. Бронзова закопчалка държеше закрепения с панти стъклен похлупак. Грей знаеше, че ще се наложи да нарушат покоя на египетската принцеса. Пресегна се и освободи закопчалката, след което вдигна похлупака.

Отвътре се разнесе противна сладникава миризма.

— Боже мой! — възкликна Рейчъл.

Макар консервирано и изсушено, тялото си оставаше необичайно добре запазено. Дълга черна коса обвиваше лежащата фигура. Тъмната кожа бе гладка. Дори миглите бяха непокътнати. Fino облекло покриваше тялото от пръстите на краката до шията. На главата имаше златна корона, несъмнено египетска, ако се съдеше по украсата от лазурит.

Единствените други открити части на тялото бяха ръцете. Лежаха скръстени на гърдите и стискаха каменна ваза, покрита с йероглифи. Вазата беше затворена със златен похлупак във формата на глава на сокол.

— Вижте дясната й ръка — каза Рейчъл.

Грей забеляза липсващия показалец.

Вниманието на Уолас бе изцяло насочено към каменната ваза.

— По външен вид прилича на канопи. В такива съдове са се съхранявали балсамираните вътрешности на царя или царицата.

Грей знаеше, че трябва да погледнат вътре. Ключът на Страшния съд винаги се бе свързвал с тялото на тъмнокожата владетелка. Посегна и измъкна тежкия съд от изсушените пръсти на царицата.

— На твое място не бих го направил — измърмори Ковалски и отстъпи крачка назад. — За нищо на света. Това нещо сигурно е прокълнато.

„Или пък е лек“, помисли си Грей.

С познанията си в областта на земеделието египтяните сигурно бяха открили някакъв гъбичен паразит, който би могъл да всее хаос и да унищожи цяло село. Някакъв вид биологично оръжие. Но дали бяха разполагали и с противодействие?

Грей задържа внимателно вазата, хвана главата на сокола и повдигна златния похлупак. Сърцето му се сви. Не знаеше какво да очаква.

„Проклятие или лек?“

Уолас държеше фенерчето, докато Грей накланяше съда.

Отвътре се изсипа снежнобял прах, толкова фин, че се лееше като вода. Грей си спомни историята за Бернар и Млечното чудо: как Черната мадона изплакала мляко и го излекувала.

Знаеше какво се изсипва в дланта му.

— Това е лекът — уверено каза той. — Това е ключът.

Изсипа праха във вазата и я затвори плътно.

— Вижте това — изкашля се Сейчан. Беше отишла до съседния ковчег и го бе отворила.

Останалите я наобиколиха.

Тя насочи фенерчето си към ковчега. В него лежеше тяло, облечено в проста бяла роба с качулка. Ръцете му също бяха скръстени на гърдите и държаха подвързана с кожа книга.

Лъчът на фенерчето обаче бе насочен към лицето на покойния. Мъжът изглеждаше така, сякаш е умрял вчера. Кожата му, макар и леко съсухрена, бе непокътната, устните бяха червени, очите — затворени, сякаш беше задрямал. Кафявата му коса изглеждаше току-що сресана и подстригана на черта.

— Изобщо не се е разложил — каза Сейчан.

Рейчъл докосна гърлото си.

— Казват, че телата на светците били нетленни. Не се разлагат. Това трябва да е свети Малахия — погледна към третия ковчег, където можеха да се видят смътните очертания на още едно тяло, — или свети Бернар.

Уолас имаше друго мнение за чудодейното естество на нетленността. Спря поглед върху вазата в ръцете на Грей, след което отново погледна останките в ковчега.

— Каноите не винаги са съдържали органи. — Кимна към вазата. — Понякога в тях слагали просто балсамиращи съставки. Масла, мехлеми, пудри.

Грей разбра какво иска да каже.

— Ако ключът е лек, особено срещу гъбичките, то прахта трябва да има мощни противогъбични свойства... а може би и антибактериални. — Загледа се в лицето на светеца. — А основните причини за разлагането на тялото са гъбичките и бактериите. Ако балсамираш покойния с подобно вещество и запечатиш ковчега, тялото му ще стане нетленно.

Грей си спомни и за необичайно доброто здравословно състояние и дълголетие, приписвани на монасите от остров Бардси. Подобен мощен лек би могъл да ги защитава от обичайните болести, върлуващи през Средните векове. Нищо чудно, че островът е бил прочут като лечебен център.

Очите на Уолас се разшириха.

— Значи ключът...

— Би трябвало първоначално да е бил използван при балсамирането. Може би е бил донесен от Египет или е бил открит в новата земя. През онези времена подобно вещество със сигурност е изглеждало свръхестествено.

Уолас кимна.

— И заедно със смъртоносен патоген образува изключително силна комбинация. Биологично оръжие и противодействие.

— И познанието е било предадено от египтяните на келтите, а от тях — на ранната Църква. И в крайна сметка е било запечатано и скрито тук.

— Но това не е единственото познание, предадено по тази историческа линия. — Уолас се обърна към келтския кръст. — Открай време археолозите спорят как египтяните са издигнали пирамидите си и са ги ориентирали така прецизно по посоките на света. За целта им е трябвал много точен инструмент за измерване.

Грей погледна кръста с нови очи. Възможно ли бе именно той да е такъв инструмент?

Зад тях Рейчъл изненадано ахна. Беше останала при ковчегата. Двете със Сейчан се бяха навели над тялото и бяха отворили книгата в ръцете на светеца.

— Името вътре — мрачно рече Сейчан. — Маел Маедок.

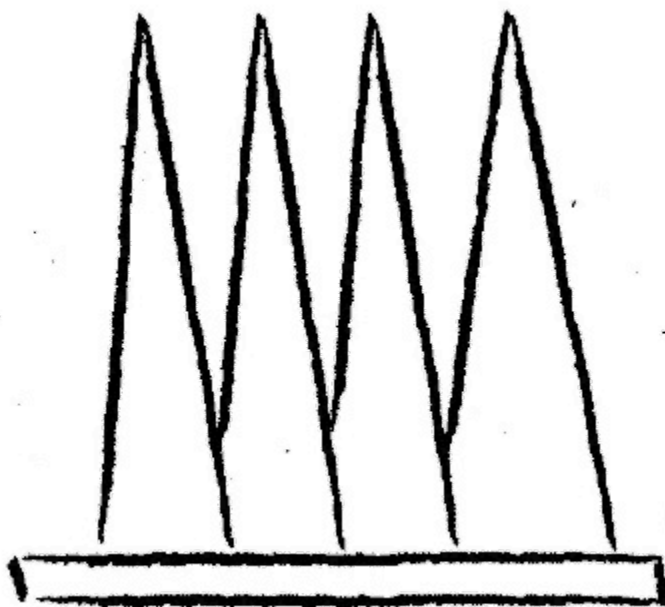
— Свети Малахия — съгласи се Рейчъл. Прелисти страниците на книгата. — Това е дневникът му. Вижте числата и латинския текст...

Погледна Грей.

— Това е оригиналното пророчество на Малахия за папите. Написано от собствената му ръка. — Гласът ѝ стана по-остър. — Но тук е записано много повече! Вижте колко много страници. Мисля, че дневникът съдържа стотици други пророчества. Откровения, за които Църквата не споменава нищо.

„И може би с право“, помисли си Грей. Църквата сигурно е била уплашена достатъчно от пророчеството за папите и предсказанията за края на света. Нищо чудно, че дневникът е бил скрит.

Преди Рейчъл да успее да прегледа написаното по-подробно, Сейчан взе книгата и обърна на предната корица. Върху нея имаше изобразен символ. Египетски. Сейчан погледна Грей. Той също го разпозна. Бяха го виждали и преди.

Сега Грей разбра защо Гилдията е така развълнувана. Тази организация винаги бе проявявала огромен интерес към корените на древното познание и особено към Египет. Отец Джовани сигурно бе подозирал наличието на египетска връзка и се беше разприказвал, с което бе насочил вниманието на Гилдията към себе си.

Символът представляваше така наречения къртичи хляб, или хляба на боговете. Фараоните го използвали, за да отворят ума си за божественото. Дали тъмнокожата владетелка Меритатон не бе донесла от Египет нещо друго освен чудодейния лек? Дали не бе донесла и от този хляб? Дали Малахия не го бе опитал, за да се докосне до божественото и да получи виденията си?

Грей се взираше в изрисувания върху корицата символ.

Отгоре се разнесе грохот. Този път експлозията бе по-силна. Ушите им писнаха. От тунела блъвна облак дим и прах.

— Пробили са входа — каза Сейчан.

Грей се обърна към Ковалски.

— Взимай пушката и...

Но преди великанът да помръдне, Уолас сръчно грабна карабината от ръцете му, насочи я към тях и заотстъпва заднешком към тунела.

— Не мисля — каза съвсем спокойно.

Шестима войници се втурнаха от прохода в залата, следвани от висока жена с пистолет в ръка.

Уолас ѝ хвърли поглед през рамо и добави:

— Крайно време беше да се появиш, девойко.

32.

14 октомври, 16:15

Клерво, Франция

Криста оцени по достойнство смаяните им физиономии. Особено изражението на азиатката. Дори през кръвта яростта ѝ блестеше към Криста като пламък. Гневът ѝ само я стопли още повече. Този момент почти оправдаваше всички трудности, през които се бе наложило да мине, за да стигне дотук.

Почти.

— Не си предполагала, че си единствената ми връзка тук, нали?
— спокойно попита Криста. — Какво е доверието без мъничко допълнителна застраховка?

Уолас застана до нея с карабина в ръце.

Криста го побутна с лакът.

— С Уолас бяхме чудесен екип от самото начало. Още откакто откри онази патогенна гъба. Професорът също бе така добър да ни предупреди за предателството на отец Джовани. Свещеникът трябваше да внимава повече пред кого се изповядва.

От гърдите ѝ се изтръгна кратък смях, неволен, породен от смесицата въодушевление и огромно облекчение. Потисна го и се ядоса на моментната си слабост. Гневът се настани вместо него и ѝ помогна да се овладее.

Успокои гласа си и погледна Уолас.

— Какво става с ключа? Тук ли е?

Уолас се ухили.

— Да, успяхме да го намерим. В ей онова гърне е.

Грей Пиърс отстъпи крачка назад.

— Имахме уговорка.

Криста нямаше време за подобни глупости и наивност.

— Хатаб, вземи го.

И за да предотврати евентуални неприятности, насочи пистолета към италианката. На Грей не му оставаше друго освен да предаде

каменната ваза.

Всъщност Хатаб им остави нещо в замяна. Както му бе заповядала Криста, той постави стоманения куфар на пода и се върна при нея с ключа.

Грей погледна куфара. По изражението му личеше, че вече се досеща за съдържанието му.

— Запалителна бомба с кинетични заряди — обясни Криста. — Нова китайска разработка. Гори много дълго. И развива достатъчно висока температура, за да стопи тухлите на стените. Нищо не оставя след себе си.

Грей пристъпи напред и се примиоли:

— Поне вземете Рейчъл със себе си. Имайте поне толкова чест.

Криста поклати глава и усети странното бодване на уважение към този човек. Заедно с мъничко тъга. Разпозна болката в очите му наред с източника, от който извираше тя. Дали някой би направил подобна жертва за нея?

Въздъхна нетърпеливо и му предложи единствената утеха, която можеше.

— Боя се, че от това няма да излезе нищо добро. Не бях напълно откровена. Отровата, която Уолас остави в пощенската кутия за Сейчан, няма противоотрова. Стопроцентова смъртоносна е. Тя сигурно вече усеща действието ѝ. Смъртта тук ще е по-бърза и по-безболезнена.

Извърна поглед от невярващото му изражение. Италианката зарови лице в гърдите на Грей.

— Да вървим — каза Криста на Хатаб. — Погрижи се твоят човек да взриви входа на тунела, преди да се евакуираме.

Беше приключила тук.

Всъщност почти приключила.

Обърна се и насочи пистолета към Уолас. Очите му се разшириха. Криста дръпна спусъка и го простреля в корема. Той не извика, само изпъшка и падна по задник.

Лицето му се изкриви в болезнена маска, докато се подпираше на една ръка.

— Не знаеш какво правиш!

Тя сви рамене и се прицели в главата му.

— Аз съм от Ешелона — ядно изрече той.

Криста замръзна стреснато. Помъчи се да проумее чутото. „Нима е възможно?“ Малцина бяха живите, които изобщо бяха чували това име.

Не свали пистолета. Беше неуверена, но едно знаеше със сигурност. Единственият начин да се изкачиш в йерархията на тази организация бе да има свободни места по върха.

Дръпна спусъка.

Главата на Уолас рязко се отметна назад, после напред. Той рухна на пода.

Криста се обърна и тръгна към тунела. Не очакваше реакции от страна на останалите. Заповедта ѝ бе да убие всички.

„Всички“, припомни си тя.

— Да вървим!

Забърза с хората си нагоре. Хатаб я следваше плътно с каменната ваза под мишница. Слънчевата светлина в края на тунела ги привличаше към себе си. Купчината натрошени камъни край взривената врата беше последното препятствие към свободата.

Искаше да се махне оттук веднага щом излезе на повърхността. Затворът ставаше твърде горещо място. Отвсякъде ехтяха изстрели.

Всички заедно се измъкнаха от мрака. Трябваша ѝ няколко мига да си даде сметка колко се е засилила стрелбата. Осъзна опасността едва когато Хатаб рухна на коляно, а после се строполи настрани.

Половината от лицето му беше изчезнала. Каменната ваза се търкулна от мъртвите му ръце в обляната от слънчевите лъчи градина.

Още от хората ѝ изпопадаха на земята. Криста се метна зад най-близката колона.

Войната беше стигнала до тях.

Гръм и пламъци в небето привлякоха вниманието ѝ. Видя как един от хеликоптерите им експлодира в огнено кълбо, дим и горящи останки. Машината се завъртя и се удари в земята.

Сърцето ѝ заби лудо.

„Какво става?“

И тогава видя в другия край на градината онези, които стреляха, които бяха устроили засада на екипа ѝ. Мъже във френски военни униформи. И нещо повече — позна човека, който ги водеше.

„Невъзможно!“

Онзи проклет индианец.

Пейнтър Кроу.

Сърцето ѝ биеше лудо — не от страх, а от ярост, която пропъждаше всякакъв разум. Бръкна в джоба си и натисна копчето. Земята под краката ѝ се разлюля от експлозията.

Нямаше спасение за хората ѝ.

Криста се възползва от суматохата и дима и се скри в сенките. Не се заблуждаваше. Беше хваната в капан в затвора, екипът ѝ бе смазан, всичко бе изгубено. Оставаше ѝ само една цел. Беше си обещала нещо, преди да напусне Норвегия. И смяташе да изпълни обещанието си.

16:20

Престрелката спря толкова внезапно, колкото беше започнала.

Групата на Пейнтър бе изненадана от внезапната поява на противника, който се измъкна от някаква дупка в земята. Екипът му не бе забелязал скрития в сенките на взривения участък тунел.

Но вече бе паднал и последният неприятел.

Френските войници се пръснаха в градината с готови за стрелба оръжия. Движеха се бързо и решително.

Пейнтър изостана. Пое треперливо дъх и се огледа. Къде бяха Грей и другите?

Монк вървеше към него от покритата алея. Дулото на карабината му още димеше. Изражението му си оставаше мрачно. Безпокоеше се за приятелите си.

Единственото предупреждение бе мярнала се сянка. Някаква жена изскочи от тясната врата вдясно на Пейнтър. Озова се на една крачка разстояние от него и насочи към гърдите му пистолет.

Стреля четири пъти.

Изстрелите изтрещяха като гръмотевици.

Само един куршум одраска рамото на Пейнтър. Точно когато жената стреля, някой го бутна настрани.

Той залитна и се извъртя.

И видя как куршумите се забиват в Джон Крийд. Младокът падна по гръб в градината.

Жената изкрещя и се обърна към Пейнтър, насочи пистолета към лицето му. Той се хвърли към нея. Беше извадил ножа от кубинката си

и я прободете дълбоко в корема.

Жената беше добре обучена. Не обърна внимание на болката и опря пистолета под брадичката му. Очите ѝ казваха всичко. Острието не можеше да ѝ попречи да го убие.

— Това май е твое — свирепо каза Пейнтър и натисна копчето на армейския инжекционен нож.

Експлозията на състения газ изпълни корема ѝ, направи на пихтия и замрази за миг вътрешностите ѝ. Шокът и болката я парализираха моментално.

Пейнтър я блъсна с две ръце. Тя полетя назад и рухна по гръб. Устата ѝ се отвори в безмълвен писък — след което тялото ѝ се отпусна. Бе мъртва.

Монк се втурна покрай Пейнтър в градината.

— Крийд!

Пейнтър го последва.

Крийд лежеше по гръб. Кръвта течеше от устата му и правеше мехурчета от трите дупки в гърдите му. Очите му бяха огромни. Знаеше какво предстои.

Монк се отпусна на колене до него. Смъкна якето си, смачка го на топка и притисна раните.

— Дръж се!

Всички знаеха, че нищо не може да се направи. Кръвта образуваше разширяваща се локва върху отгъпаната земя. Куршумите явно бяха с кухи върхове, които се пръсваха при удар.

Крийд потърси ръката на Монк и я стисна с все сили. Монк сложи другата си ръка върху нея.

— Джон...

Крийд издиша за последен път. Ръката му се изплъзна. Монк се опита да я хване отново, сякаш това можеше да помогне, но очите на младока вече бяха безжизнено изцъклени.

— Не — простена Монк.

Пейнтър се наведе, за да се опита да го успокои, но в същия момент се разнесе нов шум. Идваше от димящата дупка.

От нея изпълзяваха хора, кашляха и се олюляваха.

Един от тях се огледа, след което се запрепъва към градината.

— Грей...

16:22

Разполагаха само с няколко секунди.

Грей знаеше, че жената ще задейства запалителния заряд веднага щом излезе навън. Затова когато и последният войник изчезна в тунела, спринтира към келтския кръст и завъртя колелото му. Монасите би трябвало да са направили някакъв механизъм, който отново да скрива гробовете.

Напълно естествено предположение.

Завъртиш ли колелото, завърташ плочите.

Оказа се прав.

Завъртането на колелото обърна гробовете надолу, а спиралите — обратно нагоре.

Докато плочите се въртяха, Грей извика на Ковалски да хвърли бомбата куфар в отвора. Не беше сигурен дали това ще ги предпази достатъчно, но нямаха друг избор. След това всички избягаха до стената и се проснаха по корем на пода.

От експлозията кръглите плочи на пода подскочиха върху пламъците, след което се стовариха долу. Димът беше задушаваш, но тунелът изигра ролята на комин и изсмука по-голямата част.

Оставаше опасността от огнения ад долу.

Пламъците стопяваха камъните под тях. Бронзовата спирала заблестя през димната завеса.

Грей извика на всички да се оттеглят в тунела.

Приклепнал в прохода, той чу изстрелите на повърхността, след което стрелбата внезапно спря.

Не знаеше какво става. Чу още няколко изстрела, след което някой извика. Познаваше този глас. Едва не се разтрепери от облекчение.

„Монк!“

Жегата се усили още повече и Грей поведе останалите нагоре. Навсякъде лежаха трупове. Обкръжиха ги френски войници. Грей се запрепва към градината.

— Това са наши хора! — извика Пейнтър и тръгна напред.

Грей се мъчеше да проумее какво прави шефът му тук, как би могъл да е на това място. Но обясненията можеха да почакаат. Огледа се

и забеляза познатия каменен съд със златен похлупак, търкулнал се до един храст.

Канопът.

Втурна се с облекчение към него, падна на колене и го вдигна.

Капакът беше на мястото си.

Пейнтър се приближи.

— Това е ключът на Страшния съд — обясни Грей.

— Пази го. — Пейнтър се обърна към Сейчан. Не изглеждаше изненадан, че я вижда.

Сейчан отвърна на погледа му и поклати глава.

— Трябваше да опитаме — загадъчно и каза той.

— Но все пак беше провал. Предупредих ви от самото начало, че Гилдията никога вече няма да ми се довери напълно. — Сейчан му обърна гръб и загледа единствената жертва, която не бе успяла наистина да се спаси. — А и аз не трябваше да се доверявам на Гилдията.

Рейчъл стоеше вцепенена, вдигнала лице към небето. Всички бяха свободни, само тя оставаше в капан.

Краката ѝ трепереха.

Жегата, стресът — всичко това бе прекалено много за тялото ѝ.

Все така обърната към слънцето, Рейчъл се свлече на земята.

22:32

Троя, Франция

Няколко часа по-късно Грей седеше на пейка в коридора до болничната стая на Рейчъл. Монк и френският интернист бяха вътре. Рейчъл бе сложена на системи и я тъпчеха с коктейл антибиотици. Макар вече да бе извън опасност, се беше разминала на косъм. Наложих се да я евакуират до болницата с хеликоптер.

Но поне вече беше отново в съзнание.

Грей докосна превръзката на главата си. Раните му бяха почистени, защити и бинтовани. Но знаеше, че ще мине още доста време, за да заздравеят.

По-нататък в коридора се отвори врата и Сейчан излезе от стаята си. Беше с болнична нощница и държеше пакет цигари. Огледа се —

явно се чудеше дали може да пуши в болница. Обърна се към Грей и за момент замръзна.

Сякаш не знаеше какво да прави. Грей подозираше, че вече ще ѝ се наложи да свикне с това положение. Гилдията щеше да я преследва. В Щатите все още имаше заповед за залавянето ѝ. Пейнтър трябваше да използва всичките си умения, за да запази присъствието ѝ в тайна.

Но не можеха да крият вечно.

Никой от тях.

Грей потупа мястото до себе си.

Няколко секунди Сейчан остана неподвижна, но най-накрая тръгна към него. Половината ѝ лице беше бинтовано. Не седна. Остана права, със скръстени на гърдите ръце. Очите ѝ бяха леко изцъклени от морфина. Загледа се към вратата на Рейчъл.

— Не я отрових — прошепна дрезгаво. Не беше добре да говори толкова скоро след операцията. Но Грей знаеше, че трябва да го направи.

— Зная — каза той. — Имала е двустранна пневмония. Прекалено дълго под дъжда, прекалено голям стрес, вирусна инфекция.

Сейчан се отпусна на пейката.

Пейнтър вече беше обяснил по-голямата част от историята. Преди месец се свързал със Сейчан, като я проследил с помощта на импланта. Тя не беше открила устройството сама. Всъщност, по думите на Пейнтър, била шокирана, ядосана и наскърбена от предателството, когато ѝ разкрил какво са направили с нея. Предложил ѝ обаче възможност, убедил я да работи за него, да се опита за последен път да се внедри в Гилдията. Пейнтър беше използвал и издадената заповед да бъде задържана и разпитана. Знаеше, че тя все още му предлага най-добрия шанс да открие кой ръководи Гилдията.

Сейчан се бе съгласила и бе изчакала да се появи мисия, която да я докаже пред Гилдията, за да се опита отново да влезе в организацията. Не бе подозирала, че това ще я въвлече в конфликт с Грей. Но вече била приела условията и нямало връщане назад.

— Трябваше да поддържам заблудата — каза Сейчан, имаше предвид както отравянето, така и цялостното си поведение. — Смених термосите в Хоксхед. Престорих се, че отравям Рейчъл, но след това унищожих биотоксина. Знаех, че следят всяко наше движение.

Телефонът ми също беше под наблюдение. А освен това имах и подозрения относно Уолас Бойл.

Грей си помисли, че тези подозрения нямат толкова общо с нещо доловено у професора, колкото с обичайната ѝ параноя, но в конкретния случай тя се беше оказала напълно на място.

— Едва когато стигнахме Франция и се разделихме, имах шанс да се измъкна от Уолас и да открадна телефон за еднократна употреба. След като премахнах убийците в гората...

— Си се обадила на Пейнтър. Разбрала си, че мисията ще бъде провалена, и си го уведомила.

Тя кимна.

— Нямах друг избор, освен да разваля прикритието си. Трябваше ни помощ.

„И тя дойде“.

По време на разговора им Пейнтър ѝ казал да продължи ролята си. Уолас все още бил неизвестна величина, броят на смъртните случаи в Средния запад продължавал да расте и светът се нуждаел от ключа. Дори това да означавало да остане в леговището на дявола.

Мълчанието между двамата се проточи. Беше неловко и напрегнато. Сейчан въртеше пакета цигари и сякаш всеки момент щеше да побегне.

Накрая Грей отново зачекна въпроса, който вече беше повдигал.

— Преди доста време ми каза, че си от добрите, че наистина работиш против Гилдията като двоен агент. Вярно ли е това?

Тя дълго време не откъсна очи от пода, после го погледна. В гласа ѝ се промъкнаха сурови нотки.

— Какво значение има вече?

Грей я наблюдаваше внимателно. Погледът му бе твърд като нейния. Опита се да прочете мислите ѝ, но тя беше като стена. В миналото, когато пътищата им се пресичаха, тя в крайна сметка му беше помагала. Методите ѝ бяха брутални — като убийството на венецианския уредник, — но кой беше той, че да я съди? Не беше на нейно място. Долавяше в нея море от самота, от тежък живот на ръба на оцеляването, на малтретиране, което бе немислимо за него.

Отварянето на вратата го спаси от необходимостта да отговаря. Монк излезе в коридора, следван от лекаря. Погледът му се плъзна от

Грей на Сейчан. Напрежението между двамата сигурно се усещаше като студен фронт.

Монк махна на доктора за довиждане и посочи вратата.

— Уморена е, но можеш да я видиш за няколко минути... но само за няколко. И не знам дали си чул, но вуйчо ѝ е излязъл от кома. Събудил се днес сутринта. И нямал спиране, доколкото разбрах. Както и да е, мисля, че добрата новина доста ѝ помогна да се съвземе.

Грей стана.

Сейчан също се изправи, но понечи да тръгне към собствената си стая.

Грей я спря с докосване по ръката. Тя видимо трепна.

— Защо не дойдеш и ти?

Сейчан продължи да гледа някъде по коридора.

Пръстите на Грей се свиха около ръката ѝ.

— Длъжница си ѝ. Прекара я през същински ад. Просто поговори с нея.

Тя въздъхна, приемаше предложението му като наказание. Остави се да я отведе до вратата. Грей нямаше намерение поканата му да прозвучи като укор, но поне я накара да направи нещо.

Сейчан достатъчно дълго бе стояла отстрани.

Рейчъл седеше в леглото си. Усмихна се, когато позна Грей, но в очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета, когато видя кой върви след него. Усмивката ѝ изчезна.

— Как си? — попита той.

— Е, поне не съм отровена.

Сейчан знаеше, че хапливият отговор е насочен към нея, но го прие без коментар. Мина покрай Грей и седна до леглото.

Рейчъл се извърна.

Сейчан седеше мълчаливо, пръстите ѝ докосваха таблата на леглото. Не каза нито дума. Просто седеше и чакаше мълчаливият гняв на Рейчъл да отmine. Рейчъл бавно отпусна глава върху възглавницата. Едва тогава Сейчан прошепна — без разкаяние, без хлад, с напълно равен глас:

— Съжалявам.

Грей се смълча. Предполагаше, че Сейчан има нуждата да произнесе тази дума точно толкова, колкото Рейчъл искаше да я чуе.

След това двете заговориха колебливо и тихо помежду си. Грей отстъпи към вратата. Знаеше, че няма място в този разговор.

Монк седеше на пейката в коридора. Грей се настани до него. Приятелят му държеше мобилния си телефон.

— С Кат ли разговаря? — попита Грей. Монк бавно кимна.

— Още ли ти е ядосана, че си се забъркал в неприятности?

Монк кимна по същия начин. Няколко секунди седяха така. Накрая Грей пак наруши мълчанието. Познаваше добре приятеля си.

— Как я караш?

Монк въздъхна. Отново се възцари мълчание, преди да отговори. Думите му бяха спокойни, но криеха огромната му болка.

— Беше добро хлапе. Трябваше да го наглеждам повече.

— Но не би могъл...

Монк го прекъсна — не гневно, само уморено:

— Знаеш ли, още не съм готов да говоря за това. Грей уважи чувствата му. Поседяха още малко, без да кажат нищо. Мълчаливата компания беше достатъчна и за двамата.

След известно време в коридора се чу познато подсвиркване и се появи Ковалски. Незнайно как се бе изхитрил да мине през всичко станало без нито една драскотина, но от съображения за сигурност също бе настанен в болницата.

Докато се клатеше към тях, Грей видя, че държи нещо в ръчището си. Щом ги забеляза, Ковалски забързано го скри зад гърба си. Грей си спомни интереса, който беше проявил партньорът му в Хоксхед.

— Носиш подарък за Рейчъл? — попита Грей, когато гигантът се изравни с пейката.

Ковалски спря стеснително. Стеснително показва плюшеното мече. Беше бяло, пухкаво, облечено в униформа на медицинска сестра. Загледа се в него, после погледна към стаята на Рейчъл. Накрая изгледа Грей кръвнишки, бутна му играчката в ръцете и изръмжа:

— Разбира се.

И тежко се отдалечи. Вече не си подсвиркваше.

— Какво беше това? — попита Монк.

Грей се облегна назад.

— Знаеш ли, още не съм готов да говоря за това.

33.

23 октомври, 10:14

Вашингтон, окръг Колумбия

Всички се срещнаха в офиса на сенатор Горман в Капитолия.

Пейнтър седеше до генерал Меткаф. От другата му страна се бе настанила д-р Лиза Къмингс и бе кръстосала крак върху крак.

Върхът на обувката ѝ леко докосваше крака на Пейнтър. Не беше случайно. Двамата с Лиза бяха разделени дълго време. А след като се беше върнала от отпуската си, тя бе много заета и често предприемаше изтощителни пътувания до Средния запад, за да следи кризата на място. Двамата не пропускаха нито един свободен момент, който можеха да прекарат заедно.

Меткаф докладваше за производството на противогъбичния препарат.

Пейнтър вече се бе запознал с доклада, така че вместо да слуша, гледаше отражението на приятелката си в прозореца зад сенатора. Лиза бе вдигнала косата си на кок и носеше консервативен костюм в тон с настроението на срещата. Пейнтър я гледаше и си представяше как маха шнолата от косата ѝ и ѝ разкопчава блузата.

— Пръскаме всички производствени посеви — продължи Меткаф. — Наред с тях покриваме и зона за безопасност с ширина двадесет и пет километра от всеки обект. Агенцията за защита на околната среда и Националната гвардия са мобилизирани да наблюдават и да вземат проби от околната растителност в радиус на още петдесет километра от насажденията.

— Колкото до положението извън страната, всички засадени култури са изкоренени и напръскани — добави Горман. — Можем само да се надяваме, че сме заличили това нещо навреме.

Лиза вдигна поглед.

— Дори и да не сме, ще бъдем готови. Първоначалните опити върху хора бяха успешни. Почти не се наблюдават странични ефекти. Първите случаи реагираха добре. Това ще е благодат за медиците.

Макар да разполагаме с всякакви мощни антибиотици, арсеналът ни от противогъбични средства, особено при систематични инфекции, беше ограничен и високотоксичен. При наличието на този нов препарат...

— При това безплатен — обади се Пейнтър.

Тя кимна и продължи:

— ... ще държим болестта под контрол.

Горман се размърда.

— Като стана въпрос за безплатен, отбих се да навестя Ивар Карлсен след посещението на завода за лекарството на „Виатус“.

Пейнтър отново насочи вниманието си към разговора. Карлсен се намираше в норвежки затвор в очакване на процеса. Продължаваше да ръководи бизнеса си от килията. Като частична компенсация той доброволно бе предложил всички ресурси на биотехнологичната инфраструктура на компанията си за производството на препарата. Беше шокиращо колко бързо успяха да започнат масовото му производство.

Лиза се бе опитала да му обясни, че противогъбичният компонент се получава от ген на лишей, който се среща единствено в Африка под Сахара, и че химическата му структура атакува уникален стерол, съществуващ само в мембраните на гъбата, което го прави ефективно и в същото време безопасно за третирането на бозайници и растения средство.

Пейнтър не се задълбочи в повече подробности. Достатъчно му бе да знае, че действа.

— Да бяхте видели затворническата му килия — каза Горман. — Все едно влизаш в апартамент в „Риц“.

— Но май няма да го напусне в близко бъдеще — отбеляза Пейнтър. „Ако изобщо го напусне, като се има предвид възрастта му“.

Меткаф се изправи.

— Ако сме приключили тук, имам още някои ангажименти в щабквартирата на АИОП.

Горман стана и каза:

— Насреща съм с каквото мога да помогна. Длъжник съм ви.

Думите бяха казани на Меткаф, но Пейнтър забеляза, че сенаторът хвърля поглед към него.

След събитията в Норвегия бяха принудени да разкрият съществуването на Сигма. Сенаторът така или иначе щеше да започне

да души и само можеше да оплеска нещата. Това също им осигури силен съюзник в Капитолия. Пейнтър вече забелязваше промени в отношението към Сигма у различните тайни служби на Съединените щати. Макар и да не бяха с напълно развързани ръце, Пейнтър имаше повече свобода за осигуряването на организацията.

И знаеше, че това ще им потрябва.

Гилдията щеше да ги вземе на мушка.

Пейнтър и Лиза излязоха заедно с Меткаф — Пейнтър все още чакаше потвърждение от генерала по един изключително деликатен въпрос.

— Сър... — започна той с намерението само да напомни на Меткаф.

— Тя е ваш проблем — неочаквано отговори генералът. — Не мога да отменя заповедта за задържането ѝ. Престъпленията ѝ са обвързани с много страни. Ще трябва да се покрива, а под покриване имам предвид направо да пълзи из каналите. — Меткаф го погледна. — Но все пак мислите ли, че ще ни бъде от полза?

— Да.

— Добре тогава. Но на ваша отговорност.

Пейнтър винаги беше харесвал подобни прояви на ентузиазизирана подкрепа. Размениха още няколко думи, след което Меткаф се запъти на поредната си среща. Пейнтър и Лиза излязоха под лъчите, на утринното слънце.

Пейнтър си погледна часовника. Погребението започваше след час. Имаше време колкото да вземе душ и да се преоблече. Въпреки че денят бе свеж, настроението му бе мрачно. Джон Крийд бе загинал, за да спаси живота му. Пейнтър твърде често пращаше хората си на опасни задачи и се беше научил да е до известна степен безчувствен. Това бе единственият начин да запази разсъдъка си и да продължи да взема трудни решения.

Но в случая това не помагаше.

Не и при Крийд.

Лиза пхна ръка в неговата, дръпна го към себе си и се облегна на него.

— Ще мине.

Знаеше, че е права, но това като че ли само влоши положението. Да мине означаваше да забрави. Не всичко, но поне част от случилото

се.

А той не искаше никога да забравя саможертвата на Джон.
Нито частица от нея.

15:33

Монк бродеше из хълмовете на гробището Арлингтън с Кат. Държаха се за ръце, сгушени в дългите си палта. Беше свеж есенен ден, яките дъбове бяха великолепни с огнените си листа. Погребението бе приключило преди час. Но Монк не беше готов да си тръгне.

Кат не каза нито дума.

Разбираше го.

Всички бяха дошли. Дори Рейчъл бе долетяла от Рим. Щеше да си замине утре сутринта. Не искаше да оставя дълго вуйчо си сам. Вигор беше изписан от болницата само преди два дни, но се възстановяваше добре.

По време на бавната си разходка Монк и Кат бяха направили пълен кръг и се озоваха там, откъдето бяха тръгнали. Гробът на Джон Крийд се намиреше върху малко хълмче под един кучешки дрян. Клоните му вече бяха голи и приличаха на скелет на фона на синьото небе, но през пролетта щяха да се покроят с бели цветчета.

Хубаво място.

Монк искаше след погребението да остане малко сам при гроба, но видя, че там все още е коленичил някакъв човек, вкопчил се с две ръце в надгробния камък. Позата издаваше огромната му мъка.

Монк спря.

Коленичилият бе млад мъж, облечен в синя парадна униформа. Монк смътно го помнеше от погребението. Беше седял сковано като всички останали. Явно и той искаше да остане още малко, за да се сбогува. Пръстите на Кат стиснаха неговите. Монк се обърна към нея. Тя поклати глава и го дръпна настрана. Монк я погледна въпросително. Усещаше, че тя знае нещо повече от него.

— Това е партньорът на Джон.

Монк хвърли поглед през рамо и разбра, че няма предвид партньор в работата. Не го знаеше. Внезапно си спомни разговора си с Крийд. Беше го попитал подигравателно защо са го изритали от

армията след две мисии в Ирак. Крийд му бе отговорил само с две думи.

„Не питай“.

Тогав Монк си беше помислил, че младокът просто му казва да си гледа работата. А всъщност беше отговорил на въпроса му.

„Не питай, не казвай“.

Кат го поведе настрани, за да оставят непознатия да тъгува сам.

— Все още е на служба — обясни тя.

Монк я последва. Сега разбираше защо младежът беше така скован по време на погребението. Дори и сега дълбочината на мъката му трябваше да си остане лично негова. Единствено насаме можеше наистина да се сбогува с приятеля си.

Кат се облегна на него. Той я прегърна през рамо. И двамата знаеха какво мисли другият. Не искаха никога да се сбогуват по този начин.

21:55

Грей стоеше под душа, затворил очи. Чу издайнически хрип от водопроводната тръба. Топлата вода щеше да спре.

Въпреки това не помръдна, предпочете да се наслади и на последната гореща капка. Разкършваше стави и масажираше изметнати сухожилия. Беше се натоварил здравата и сега плащаше цената. След толкова много синини и наранявания трябваше да прояви малко повече предпазливост. Само преди два дни бяха махнали конците от ръката му.

Душът се задави още веднъж и водата бързо стана студена. Грей завъртя крана, взе хавлията и се изсуши в топлата пара.

Краткото попадане под студената вода го върна към бурята на остров Бардси. По-рано през деня бе разговарял по телефона с отец Рай, за да се увери, че Руфъс свиква с битието си на църковно куче. Освен това искаше да провери дали Оуен Брайс е получил парите, които да покрийт разходите по ремонта на лодката му, която бяха отмъкнали.

На Бардси животът се връщаше в нормалния си ритъм след поредицата силни бури.

Освен това Грей разпита свещеника за тъмнокожите владетелки и Черните мадони. Добрият отец определено беше ходеща енциклопедия. Грей подозираше, че този месец сметката за телефона му ще е главозамайваща. Въпреки това научи някои интересни неща. Някои учени смятаха, че корените на култа към Черната мадона може би трябва да се търсят в почитането на Изида, богинята-майка на Египет.

Значи отново се появяваше египетска връзка.

Но след експлозията във Франция всички доказателства за това бяха унищожени — стъклените ковчези, телата, дори изгубената книга с пророчества на Малахия.

Всичко си беше отишло.

И може би това беше за хубаво. Най-добре е бъдещето да си остава неизвестно.

Но пророчеството на Малахия за папите завършваше малко неясно. Според вуйчото на Рейчъл Малахия номерирал всички папи в списъка си с изключение на последния — Петър Римлянина, който щял да види края на света. Апокалиптичният папа нямаше номер.

— Това кара някои учени да предполагат, че може би между настоящия и последния папа има неизвестен брой наместници на свети Петър — бе му обяснил Вигор от болничната си стая. — И че светът може би ще продължи да съществува още известно време.

Грей определено се надяваше да е така. Най-сетне сух, той омота кърпата около бедрата си и излезе в спалнята. Оказа се, че не е сам.

— Мислех, че си тръгваш — каза Грей.

Тя лежеше увита в чаршафите. Дългият ѝ крак бе оголен до бедрото. Протегна се като гъвкава лъвица и вдигна ръка над главата си, оголвайки едва-едва едната гърда. Свали ръка и повдигна чаршафа. Тялото ѝ все още оставаше скрито в гънки и сенки, но поканата бе очевидна.

— Пак ли? — попита той.

Повдигната вежда, съпроводена с едва доловима усмивка.

Грей въздъхна, махна кърпата и я метна настрана.

За един мъж работата никога не свършва.

ЕПИЛОГ

23 октомври, 23:55

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър слезе по последните стъпала към най-долното ниво на щабквартирата на Сигма. До полунощ оставаха само няколко минути — доста злокобно време за посещение на морга.

Пратката обаче бе пристигнала само преди час. Работата трябваше да се свърши бързо. След това всички улики щяха да бъдат унищожени, кремирани на място.

Д-р Малкълм Рейнолдс, главният патолог на Сигма, го чакаше на входа.

— Тялото е подготвено.

Пейнтър го последва в съседната стая. Миризмата веднага го удари в носа — на развалено препечено месо. Трупът лежеше на масата, завит с чаршаф. До него имаше ковчег на колела. Д-р Рейнолдс вече беше махнал дипломатическия печат.

Пейнтър трябваше да положи огромни усилия да уреди тялото да бъде тайно изнесено от Франция и доставено тук с фалшиви документи.

— Няма да е много приятно — предупреди го Малкълм. — Трупът е престоял в онази импровизирана пещ няколко часа, преди някой да си помисли да го изнесе.

Пейнтър не бе от гнусливите — или поне не чак толкова. Дръпна чаршафа и откри тялото на д-р Уолас Бойл. Лицето му беше подуто, почерняло от едната страна и пурпурночервено от другата. Пейнтър си представи как овъглената част е допирала тухления под на подземната зала. Спомни си описанието на Грей на запалителната бомба и как тя е опекла камъните.

— Помогни ми да го обърнем по корем — каза той.

С общи усилия обърнаха трупа на Уолас.

— Трябва ми нещо за бръснене.

Малкълм излезе.

Докато чакаше, Пейнтър се взираше в мършавото тяло. Уолас твърдял, че е член на Ешелона, а според Сейчан с това име се наричали истинските водачи на Гилдията. Тя не разполагаше с друга информация с изключение на един по-мрачен слух, който бе чула само веднъж.

Малкълм се върна с електрическа машинка за подстригване и самобръсначка за еднократна употреба. Пейнтър бързо махна косата от тила на Уолас с машинката, след което го избръсна.

Докато работеше със самобръсначката, установи, че слухът е верен.

На тила на трупа имаше малка татуировка, не по-голяма от нокътя на палеца му. Изобразяваше инструментите на майстор зидар — пергел и ъгъл.

Това бе символът на свободните зидари — тайното братство, обхващащо целия свят. Но детайлът в центъра на изображението не беше на мястото си. Ъгълът и пергелът обикновено обрамчваха буквата О, която означаваше Господ или Геометрия.

А понякога и Гилдия.

Пейнтър знаеше, че терористичната организация на Сейчан няма истинско име или ако има, то е известно единствено на лидерите ѝ. Дали този символ и връзката му с масоните беше източникът на по-често използваното наименование?

Огледа татуировката. В средата на символа имаше полумесец и звезда. Никога не беше виждал подобно нещо. Които и да бяха в действителност, тези хора нямаха общо с масонството.

— Изгори тялото — нареди Пейнтър на Малкълм. — Да остане само пепел.

Не искаше никой да научава какво е открил. Много неща за бившите господари на Сейчан оставаха неизвестни. Но вече разполагаше с две парчета от големия пъзел.

Името *Ешелон*... и странният *символ*.

Засега щяха да свършат работа.

Но историята не беше приключила — нито за едната, нито за другата страна.

— Какво означава това? — попита Малкълм, докато вървеше към вратата.

Пейнтър знаеше, че отговорът му е верен.

— Означава война.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА — ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Всичко в тази книга е истина с изключение на онова, което не е. Реших да завърша това приключение, като разделя двете неща. Отначало историята беше родена от два елемента. Попаднах на тях независимо един от друг, но разбихах, че помежду им има връзка и че Сигма трябва да се заеме с тях.

Историята на келтския кръст. Има много интригуващ и изненадващ анализ на историята на кръста и вероятността той да се е използвал като навигационен уред в древността. Ако се интересувате от повече подробности, схеми и анализи, препоръчвам ви завладяващата книга „Златната нишка на времето“ на Крайтън Милър.

Историята на неолитна Англия. Детайлите в този роман относно възможността египтяните да са основали колонии в Англия са истински. За по-подробно изследване ви препоръчвам „Кралството на кивота“ от Лорейн Евънс. Някои учени изказват предположението, че описанието на фоморианските племена, на които се натъкнали келтските пришълци в Ирландия (тъмнокожи и вещи в земеделието), може би е свързано именно с някое изгубено египетско племе.

Древните символи. В книгата се описват редица символи и начините, по които те са се преобразявали и променяли през вековете. Тези теории са базирани на факти, в това число и историята с освещаващите кръстове, които могат да се открият в средновековните църкви.

Светци. Както споменах в началото на книгата, Малахия бил ирландски светец, живял през дванадесети век. Известен е с множеството чудодейни изцеления, които извършил, както и с прочутото си пророчество за папите. Наистина бил погребан в Клерво и руините на абатството, колкото и да е странно, наистина се намират

на територията на строго охраняван затвор, основан от Наполеон. Всяка седмица се организират обиколки на развалините и цената е две евро на човек. Историите около живота на свети Бернар (Млечното чудо, връзката му с Тамплиерите и подкрепата му на култа към Черната мадона) са достоверни. За повече информация относно келтските светци и Келтската култура изобщо ви препоръчвам „Как ирландците спасиха цивилизацията“ на Томас Кахил и „В търсене на келтския ключ“ на Карън Ралс-Маклауд и Иън Робертсън.

Колкото до пророчествата, ето описанията на Малахия на последните няколко папи:

а. Павел VI (1963–1978) е описан с думите *Flos Florum*, или „Цвете на цветята“. На герба му има изобразени три цветя.

б. Йоан Павел I (1978) е наречен от Малахия *De Medietate Lunae*, или „На половината луна“. Управлението му трае един месец, от последна четвърт до последна четвърт.

в. Йоан Павел II (1978–2005) е означен с *De Labore Solis*, или „От мъките на слънцето“, което е често срещана метафора на слънчево затъмнение. Папата е роден в деня на слънчево затъмнение.

г. Бенедикт XVI (2005–) е описан като *De Gloria Olivae*, или „Тържеството на маслината“. Символът на Бенедиктинския орден, от който папата е взел името си, е маслинен клонка.

е. Следва последният папа, който ще види края на света: *Petrus Romanus*. Описанието му е най-дълго от всички.

На латински:

In persecutione extrema S. R. E. sedebit Petrus Romanus, qui pascei oves in multis tribulationibus: quibus transactis civitas septicollis diruetur, ex Iudex tremendus iudicabit populum. Finis.

Превод:

При нечувани гонения начело на Светата римска Църква ще застане Петър Римлянина, който ще пасе стадото си през много злочестини; по негово време градът на седемте хълма ще бъде унищожен и страховитият Съдия ще съди хората. Край.

Но както споменава Вигор, този последен папа няма номер като другите преди него. Някои тълкуват това като знак, че между Бенедикт XVI и последния папа ще има и други. Предполагам, че само времето ще покаже дали е така.

И грешници.

а. Биогорива: Количеството царевица, необходимо за напълването на резервоара на джип с етанол, наистина може да осигури прехраната на гладуващ човек за цяла година. Смята се, че преминаването от отглеждане на храна към отглеждане на гориво е довело до повишаване на цените на храната.

б. Генномодифицирани храни: За генномодифицираните храни са изписани купища хартия, както за, така и против тях. От някои наистина обезпокоителни трудове по темата мога да ви препоръчам две книги. Относно немарливата регулация на индустрията, „Семената на заблудата“ на Джефри М. Смит е задължително четиво. Колкото до някои по-злокобни аспекти, лично аз намирам „Семената на унищожението“ на Ф. Уилям Енгдъл за доста плашеща (особено във връзка с противозачатъчните семена, които са споменати на страниците на романа).

с. Пчелите: Знаем ли наистина какво убива пчелите? Според основаващата се на доста солидни материали „Пролет без пчели“ на Майкъл Шейкър като че ли наистина има отговор, който бива потушан и игнориран. Във Франция пчелите наистина се връщат.

д. Оръжия: В романа споменавам инжекционни ножове, термобарични бойни глави и запалителни бомби с кинетични заряди, за да създам пълен хаос. Тези оръжия са съвсем истински.

Свръхнаселение. Римският клуб е реално съществуваща организация, която върши много чудесна работа. В доклада им „Граници на растежа“ наистина се описва апокалиптичният сценарий, изложен от Ивар Карлсен, според който, ако не се вземат мерки, светът главоломно лети към момент, в който 90% от населението на планетата може да бъде заличено.

Книгата на Страшния съд. Както споменах във въведението, това е истински исторически том. Някои от записите наистина са отбелязани като „опустошени“. Книгата била съставена по времето, когато все още имало търкания между християни и езичници, особено в граничните райони.

Места, места, места. Повечето от тях са истински, както и свързаните с тях легенди.

а. Замъкът Акершхус наистина се намира в края на пристанището на Осло и там наистина спират туристически кораби. Колкото до екзекуциите, те също са истински, в това число и историята с монетаря Хенрик Кристофер Майер, който умрял заради престъплението си и чието чело било жигосано от крал Фредерик IV.

б. Световното зърнохранилище Свалбард е реален склад и е получило прякора Хранилището на Страшния съд. Цялото му описание е точно, в това число и едно от основните му средства за защита — белите мечки.

в. Остров Бард си наистина е Авалон. Всички легенди и митове за острова са точно предадени, в това число историята за гробницата на Мерлин, криптата на Нюбъро и двадесетте хиляди погребани светци. Ябълката от Бардси продължава да расте и могат да се купят калемии от древното дърво. Колкото до коварните течения около острова, те също са истински. Така че гледайте да се качите на лодката в хубаво време!

г. Лейк Дистрикт в Англия е наистина вълшебен район, осеян с подредени в кръг изправени камъни и прочут с планинските си понита. В района наистина има страшно много торфища, макар че няма толкова залесени места и такива пожари, каквито описвам в книгата. Известно е обаче, че някои подземни огньове наистина могат да горят векове наред дори през снежните зими. И те се използват и до днес за производството на най-доброто шотландско уиски, но това е съвсем друга история. Блатните мумии също са истински, както и магазинчето в селцето Хоксхед, което продава преди всичко плюшени мечета за шест пенса.

Така че идете там да купите на Ковалски мече...

Мисля, че си го е заслужил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.